

அயலவரின்
இலக்கியம்

சீங்கள சீறுகதைத் தொகுப்பு 1

கலங்கறை வீளக்கழம்
ஏனைய கதைகளும்

தமிழில் -
எம்.எச்.எம். யாக்கூத்
தீக்குவல்லை கமால்
எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

கலங்கரைவிளக்க அடிவாரமும்
ஏனைய கதைகளும்
(சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு)

தோதென்ன வெளியீடு

கலங்கரைவிளக்க அடிவாரமும்
ஏனைய கதைகளும்

தமிழில்

எம்.எச்.எம். யாக்கூத்
திக்குவல்லை கமால்
எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

தோதென்ன வெளியீடு ©

முதல் பதிப்பு 2008 ஒக்டோபர்

ISBN 978-955-1848-20-0

கணனி வடிவமைப்பு
சோ. சாந்தகுமாரி
கமலவேணி கந்தையா
நிஸ்மியா அமீர்

அட்டை மற்றும் சித்திரம்
தம்மிக எஸ். ஜயகொடி

அச்சுப் பதிப்பு
ஜயன்ட் பிரின்ட் கிரபிக்ஸ்
52 A/1
கலஹிடியாவ
கணேமுள்ள.

வெளியீடு
தோதென்ன வெளியீடு
உஸ்வெவ வீதி,
ஆணாட்டுவ. இலங்கை.
தொ.பே. 032-2263446

**Kalankarai Vilalkka Adiwaramum
Enaiyya Kathaikalum**
ප්‍රදීපාගාරය යට සහ වෙනත් කතා

Translated by

M.H.M. Yakooth
Dikwelle Kamal
S.A.C.M. Karamath

Thothanna Publications

First Print 2008 October

Computer Type Setting

S. Santha Kumari
Kamalaveni Kanthaiya
Nismiya Ameer

Cover Design & Art Work

Dammika S. Jayakodi

Printed By

Jayan Print Graphics
52 A/1
Galahitiyawa
Ganemulla.

Published By

Thothanna Publications
Uswewa Road,
Anamaduwa. Sri Lanka
T.P.032-2263446

இதுவரையில் நாம் தாமதித்து வீட்டோம்

இனியும் தாமதிக்க

வேண்டியதில்லை

பிரிவினைவாத இலங்கைச் சமூகம் பெரும் கலகத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் காலகட்டம் இது. இவ்விடயம் தொடர்பாக நாம் ஒரு தனிநபரையும் அவர் சார்ந்த இயக்கத்தையும் நோக்கி விரல் நீட்டிய போதும், உண்மையில் அதனைப் பொறுப்பேற்க வேண்டியவர்கள் பலர் இருப்பதை நடுநிலை நின்று சிந்திப்போர் புரிந்து கொண்டுள்ளனர்.

இலங்கைச் சமூக அமைப்பு இயல்பாகவே ஒன்று சேர்வதைவிடப் பிரிந்து கொள்வதிலேயே நாட்டம் காட்டுவது தெரிகிறது எங்களிடையே இவ்வாறானதொரு நிலைப்பாடு வளர்ந்திருப்பது ஏன்? இனரீதியாக பிரிந்து செல்வது தொடர்பாகச் சிந்திக்கின்ற போது இலங்கையின் அரசியல் சூழல் பிரதான காரணியாக இனங்காட்டப்பட்ட போதும், எங்கள் நாட்டில் பல தசாப்தங்களாக நடைமுறைப் படுத்தப்படும் கல்வி முறைமை, ஊடகங்களின் செயற்பாடு போன்றே கலாசார இணைப்பின்மையும் பிரிந்து செல்வதற்கான கருத்தியல் பின்னணியை உருவாக்கியுள்ள தென்பதை விளங்கிக் கொள்வோர் மிகச் சிலரே.

உலகப் படத்தில் ஒரு துளி போன்றது நமது நாடு. அதற்குள் வாழும் மிகச் சிறிய இனங்களுக்கிடையே உறவை வளர்த்தெடுப்பதில் இதுகாலவரையில் நிலவிய பின்புலம் திருப்தி தரக் கூடியதாக உள்ளதா?

கடந்த காலங்களில் கல்வி, கலை, இலக்கியம் மற்றும் ஊடகம் முதலான அனைத்தும் குறிப்பிட்டதொரு கலாசாரக் கட்டமைப்புக் குள்ளேயே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனால், இந்நாட்டில் வாழும் வெவ்வேறு இனத்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் அறிந்து கொள்வதற்கு, இதனூடாக நடைபெற்றுள்ள சேவை மிகச் சொற்பமே. இலக்கியப் பயன்பாட்டின் போது, ஒவ்வொரு

இன மக்களும் தமக்கு வாய்ப்பான நாடுகளின் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டு, அதற்கேற்ப தமது கருத்துக்களையும், நடவடிக்கைகளையும் அமைத்துக் கொண்ட போதிலும், நமது நாட்டில் வாழும் அயல் சமூகத்தின் இதயத்துடிப்பைப் பரதிபலிக்கும் இலக்கியத்தைப் பரீட்சயமாக்கிக் கொள்ள ஊக்கம் பெறவில்லை. எவரும் ஊக்கமுட்டவுமில்லை. இதுவும் நாம் பிரிந்து நிற்பதில் பலமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதென்பதே எமது எண்ணமாகும்.

இறுதியாக நாம் அனுபவிக்கும் மோசமான யுத்தத்தின் பங்காளியாகவும், துன்பப்படுவோராகவும் மாறியுள்ளோம். இந்த யுத்த நிலைமையை எவ்விதமாகத் தவிர்த்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும், உண்மையான சமாதானத்தை நிலைநாட்ட வேண்டுமாயின், இந்நாட்டில் வாழும் இனங்களிடையே புரிந்துணர்வு, கௌரவம், அங்கீகாரம், பொறுமை உள்ளிட்ட நற்குணங்கள் கட்டாயமாக விருத்தியடைய வேண்டிய சாதகமான அம்சங்களாகும். வெவ்வேறு இனத்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகளை அவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்கு நாமெடுக்கும் இம்முயற்சி அதற்கான பகைப்புலத்தை வழங்குமென நாம் உறுதியாக நம்புகிறோம்.

சிட்னி மாகஸ் டயஸ்

தோதென்ன வெளியீடு

திறக்கப்படும் புதிய கதவுகள்

தேசிய ஐக்கியத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு இனப் புரிந்துணர்வு மிகவும் அவசியம். இனப் புரிந்துணர்வு ஏற்படுத்துவதில் பரஸ்பரம் இலக்கிய பரிவர்த்தனை முக்கியமானது. இது என்றோ உணரப்பட்ட போதும் அரசு, அரசசார்பற்ற, தனியார் மட்டத்தில் இதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் மிகச் சொற்பமே.

இந்த அடிப்படையில் இந்நிறுவனம் வெளியிடுகின்ற நூற்தொகுதியில் இதுவுமொன்று.

சிங்கள இலக்கியவானில் பிரகாசிக்கின்ற புதிய பரம்பரையைச் சேர்ந்த சிறந்த எழுத்தாளர்களின், தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம்பிடித்துள்ளன.

பொதுவாக தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் எழுதப்பட்டு, பின்னொரு காலத்தில் தொகுக்கப்படுகின்றன. இதனால் நீண்டகால இடைவெளிக்குட்பட்ட சிறுகதைகளும் ஒரே தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன. ஆனால், சிங்கள சிறுகதைத் தொகுப்புக்களில் பெரும்பாலும் அதற்கென்றே கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. அதனால் குறிக்கப்பட்டதொரு காலகட்டக் கதைகளாகவே அவை அமைகின்றன.

சிங்கள மக்களின் தனித்துவமான அம்சங்கள், வாழ்க்கை முறை, போராட்ட உணர்வு, சமூகச் சிக்கல்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டே கதைகள் தெரிவு செய்யப்பட்டன. இது தமிழ் வாசகர்களுக்கு புதிய அனுபவங்களை வழங்கி, அவர்களது இதயத்திலே புதிய கதவுகளைத் திறந்துவிடுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஒரே காலகட்ட தமிழ், சிங்கள சிறுகதைகளை ஒப்பிட்டு ரீதியாகப் பார்ப்பதற்கும் ஆய்வு செய்வதற்கும் இத்தொகுதி உதவும்.

மொழிக் கையாளுகையில் மொழியாக்க கர்த்தாக்களின் தனித்தன்மைகள் இடம்பெறக் கூடுமென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை.

இத்தகைய முயற்சிகள் தொடர சகல தரப்பினரதும் ஒத்துழைப்பு இன்றியமையாதது.

மொழியாக்கக் குழு

தோதென்ன
வெளியீட்டகத்தின் பணி

முழுமையான மனிதனை உருவாக்க
வேண்டுமானால் அவனது
பிள்ளைப் பருவம் மனித வாழ்வு
முழுவதும் நிழலாகப் பின்தொடர்ந்து
அவனது வாழ்க்கையை நடத்துகிறது
என்பது எமது நம்பிக்கையாகும்.
அதனால் முழுமையான மனிதனை
உருவாக்க வேண்டுமானால்
அவனின் சிறுபராயம் அர்த்தமுள்ளதாக
அமைய வேண்டும். ஆகையினால்
சிறுவர் வளர்ச்சியின் போது
சிறுவர்களுக்கு அர்த்தமுள்ள
பிள்ளைப் பராயமொன்றை அளிப்பதற்கு
முன்னுரிமை வழங்குவோம்.

உள்ளடக்கம்

1. கலங்கரை விளக்கம்
2. தேவன்
3. தேன் மா
4. தாய்
5. எனது அருமையான புனைக்கதைக்கு
குறுக்காக விழுந்து கிடந்த பிச்சசைக்காரன்
6. பாவப்பட்ட ஆவிகளின் சதை
7. மணிக்கல் தேடுவோர்
8. பேய் பிசாசுகளின் இரவு
9. அத்தியவசியப் பாவனைப் பொருட்கள்
10. நண்பர்கள்
11. இரத்த உறவினர்கள்
12. எமக்கு விடிவு கிடைக்குமா?
13. விடுதலை
14. மறுபிறவி
15. தெய்யனே
16. மாட்டுவண்டி
17. உயரதிகாரியும் சிற்றாழியரும்
18. வெள்ளைக் கொடி

ரஞ்சித் தர்மகீர்த்தி

இலங்கையின் புகழ் பூத்த எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகிய ரஞ்சித் தர்மகீர்த்தி அவர்கள் கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நாடகாசிரியராகவும் புனைக்கதையாளராகவும் செயற்பட்டு வருகிறார். பல நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். மேடை நாடகத் தயாரிப்பாளராக திறனாய்வாளர்களது கணிப்பையும் நாடகப் பிரியர்களது பாராட்டையும் பெற்றுள்ள அவர் ஒரு நாடகாசிரியர் என்ற வகையிலே பெரிதும் அறியப்பட்டுள்ளார்.

இவர் இதுவரையில் ஆறு இலக்கிய விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார். *The Sanctuary*, (1987), *Sky and Earth Come Together* (1991) ஆகிய இரண்டு நாவல்களும், *Modern Mola* (1984) *The Cloud*, (1993) ஆகிய இரு நாடகப் பிரதிகளும், *An Approach to Drama* (1997) எனும் நாடக ஆய்வு நூலும், *Under the Light House* (1985) எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பும் அவற்றுள் அடங்கும். இதுவரையில் அவர் ஏழு நாவல்களையும், நான்கு சிறுகதைத் தொகுப்புக்களையும், நான்கு திறனாய்வு நூல்களையும் தழுவல்களல்லாத ஐந்து நாவல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

கடமையிலிருந்து தற்போது ஓய்வு பெற்றிருக்கும் இவர், இலங்கை மத்திய வங்கியில் பகுதி நிலை அதிகாரி ஒருவராகவும் பின்னர் நாடகத்துறைப் பாரம்பரியங்களைக் காப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்குமெனத் தாபிக்கப்பட்ட அரசு நிறுவனமாகிய டவர் ஹோல் அரங்க மன்ற பணிப்பாளர் நாயகமாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். இவர் ஸ்ரீ ஐயவர்தனபுர, கொழும்பு, கலனி பல்கலைக் கழகங்களில் நாடகத்துறை விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றி வருகின்றார்.

‘கலங்கரைவிளக்க அடிவாரம்...’

(பிரதீபாகாரய யட்ட)

ரஞ்சித் தர்மகீர்த்தி

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

கலங்கரைவிளக்க ‘கேற்’ மூடப்பட்டிருந்தது. நாம் பயணஞ் செய்த வாகனத்தைவிட்டு இறங்கிய நான் நுழைவாயிலடிக்குச் சென்று “என்ன செய்வது” என யோசிக்கத் தொடங்கினேன். எனது மனைவி வாகனதடுதை விட்டு இறங்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும்போது “லயிற் றவுஸ் எங்கே? லயிற் றவுஸைப் பார்க்கப் போவோமே” எனக் கூறியவாறு எனது எட்டு வயது மகள் பின்னேயிருந்து என்னைத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள்.

இலங்கையின் தெற்கு அந்தம் தேவேந்திர முனை எனவும் அங்கே கலங்கரை விளக்கமொன்று அமைந்துள்ளது எனவும், அவளது ஆசிரியை வகுப்பில் கற்பித்த நாள் தொடக்கம், எனது மகள், அது பற்றி புதுமையுடன் பேசத் தொடங்கியிருந்தாள். கலங்கரை விளக்கத்தின் ஒளியினால் கப்பல் தலைவர்கள் தமது கப்பல்களைச் செலுத்தும் விதம் பற்றி ஆசிரியரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட அவள் என்னிடம் பல வினாக்களை வினவிக் கொண்டிருந்தாள். அது அவளது மனதில் ஒரு புதுமையான உணர்வு ஏற்பட்டிருப்பதைக் காட்டியது.

நெற்றியிலிருந்து துருந்திய சிறியதொரு குமிழிபோன்று கடலினுள் காணப்படும் ஒரு பகுதியாக இலங்கைத் தேசப்படத்தில் தேவேந்திரமுனை காட்டப்பட்டுள்ளமையால் அவ்வாறான ஒரு பகுதியை வெறுங்கண்ணால் பார்க்க முடியுமெனவும் அதன் மீது அமைந்துள்ள கலங்கரை விளக்கம் அபூர்வமான ஒரு காட்சியாக அமையுமெனவும் அவள் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை அவள் கேட்கும் கேள்விகளிலிருந்தும் கூறும் விபரங்களிலிருந்தும் ஊகிக்கக்கூடியதாக உள்ளது.

ஒரிரு மாதங்களின் பின்னர் மாத்தறைப் பிரதேசத்துக்கு ஒரு பயணஞ் செல்ல வேண்டியேற்பட்டது. என்றோ ஒரு நாளில் கலங்கரை விளக்கத்தைப் பார்வையிடுவதற்கு மகளைக் கூட்டிச் செல்ல வேண்டும் என அடிமனதில் பதிந்திருந்த எண்ணத்துக்குச் செயலுருக்கொடுக்கும் வகையில், “லயிற் றுவுஸ் பார்க்கப் போவோம்” என நான் கூறினேன். அக்கணம் தொடக்கம் அவள் முன்னர் போன்றே பல கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினாள்; பயணம் குறித்து களிப்புடன் பேசத் தொடங்கினாள். எனினும் நுழைவாயில் மூடப்பட்டுள்ளமையைக் கண்ட கணம் தொடக்கம் அவளது எதிர்பார்ப்புக்கள் யாவும் தவிடுபொடியாகிக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு எனது மனதில் இழையோடியது.

“லயிற் றுவுஸ் எங்கே...?” அவள் எனது கையைப் பிடித்து உலுக்கியபடி மீண்டும் கேட்டாள். கேட் அருகே நின்று தலையை அங்குமிங்குமாக அசைத்து உயர்த்தி நீட்டியவாறு கலங்கரை விளக்கத்தின் ஒரு பகுதியையேனும் பார்க்க முடியுமா என முயற்சி செய்தேன். எனினும் நுழைவாயினூடாக உள்ளே சென்று தென்னை மரத்தடியே இடது பக்கமாகத் திரும்பி அரைவட்ட வடிவில் சென்று மலையுச்சியை அடையும் பாதை வழியே சிறிது தூரம் செல்ல வேண்டியிருந்தமையால் கலங்கரை விளக்கத்தை, நான் நின்ற இடத்தில் இருந்து எவ்வகையிலும் பார்க்க முடியவில்லை.

நுழைவாயில் அருகே இருந்து வெகு தூரத்தே தெரியும் கட்டடத்திலோ சூழவுள்ள பச்சைப் பசேலெனும் புல் வளர்ந்த வளவிலோ எவரேனும் இருக்கின்றனரா எனக் கூர்ந்து நோக்கினேன். எனினும் எனது கண்களுக்கு எட்டிய தூரத்தில் எவரையேனும் காணமுடிய வில்லை. நான் பயணஞ் செய்த வண்டியின் ஓட்டம் நின்ற விட்டதைப்போன்றே எமது எதிர்பார்ப்புக்களும் அயலில் உள்ள அனைத்தும் ஒரு கணப்பொழுதில் பாறையாக உறைந்து ஒரேயடியாக நிலைபேறடைந்து விட்டது போன்ற உணர்வு எனது மனதில் தோன்றியது.

கடலின் 'சோ'வென்ற இரைச்சலும், பேரலைகள் இடையிடையே கற்பாறைகள் மீது மோதுவதால் எழும் ஓசையும் தவிர வேறு எந்தச் சத்தத்தையும் கேட்க முடியவில்லை. நேரம் காலை ஒன்பது மணியைத் தாண்டியிருந்தது. பச்சைப்பச்சேலென்ற புற்றரையையும், பரந்து விரிந்த நீலக்கடலையும் மூடி இளஞ் சூரியக்கதிர்கள் பரம்பியிருந்தன. வேகமாக வீசிய காற்று உடலுக்கு இதமாக இருந்தது. கற்பாறைகளில் பட்டுத் தெறிக்கும் நுரை நீலக் கம்பளத்தின் வெண்ணிறக் கரைபோன்று காட்சியளித்தது. கற்பாறைகளில் மோதித் தெறிக்கும் அலைகள் மெய்ம்மறந்து சிரித்து மகிழும் யுவதிகளின் முகங்களை நினைவூட்டியது. கற்பாறைகளில் அலைகள் மோதுவதால் தெறித்துச் சிதறும் நீர்த்தி வலைகள் எமது நிலையைக் கண்டு எம்மை ஏளனஞ் செய்து சீண்டுமாய் போன்று காற்றுடன் சேர்ந்து எமது முகத்தில் மோதின.

“உள்ளே போவோமே...” மகள். என்னை முன்னே தள்ளியவாறு மீண்டும் கெஞ்சினாள்.

அமைதியான அந்தச் சூழலில் மனிதர் எவரும் உள்ளனரா எனத் தேடியலைந்த எனது கண்கள், கலங்கரை விளக்கம் அமைந்துள்ள வளவைச் சூழவுள்ள மதிலுக்கு அருகே தன்னந்தனியாக இருக்கும் ஒரு சிறிய வீட்டின் மீது பதிந்தன. அப்போது அம்மதிலின் மீது அமைதியாக அமர்ந்து கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறுமி எனது கண்களில் பட்டாள்.

நாம் இங்கு வந்து சேர்ந்த வேளையில் அச்சிறிய வீட்டின் கதவு மூடப்பட்டுக் கிடந்தமை எனது நினைவில் இருக்கின்றது. எனினும் மதிலின் மீது அமைதியாக சௌகரியமாக அமர்ந்திருக்கும் அச்சிறுமி, நாம் இங்கு வந்த கணம் தொடக்கம் அங்கு அமர்ந்து அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ என்ற உணர்வு எனது மனதில் தோன்றியது. ஆச்சரியமும் ஐயமும் கலந்த எனது முகத்தைக் கண்டவுடனேயே அவளின் முகத்தில் இயல்பான ஒரு சிரிப்பு தவழ்ந்தது. நாணம் கலந்த அப்பாவித்தனமான சிரிப்பு எனது மனதைக் கவர்ந்தீர்த்தது. தலைமுடியைப் பின்னிவிட்டு வெளிநிப் போன சீத்தைக் கவுணொன்றை அணிந்திருந்த அவளது

வயது பத்துப் பதினொரு வருடங்களாக இருக்கலாம் என மனதினுள் எண்ணிக் கொண்டேன்.

“இதுக்குள்ளே யாரும் இல்லையா?...” கலங்கரை விளக்கத்தை நோக்கிக் கையை நீட்டியவாறு நான் கேட்டேன்.

“இருக்கிறார். இப்பதான் பியதாஸ மாமா கேட்டைச் சாத்தி விட்டு உள்ளே போனார்” அவள் கைகளைப் பின்புறமாக ஊன்றி இருந்த இருப்பிலேயே விடையளித்தாள்.

“உள்ளே இருப்பது கடற்படை ஆட்களா...” அருகே இருந்த ஒரு பெயர்ப்பலகையில் கடற்படை இலச்சனையைக் கண்ட நான் கேட்டேன்.

“கடற்படை ஆட்கள் வந்து பாத்திட்டுப் போவாங்க, ஆனால் உள்ளே இருப்பவர் இந்த ஊர்க்காரர் ஒருவர்...”

“நாங்கள் உள்ளே போனால் அவர் எங்களைச் சுட்டுப் போடுவாரா...” நான் கேலியாகக் கேட்டேன்.

வாயை அகலத்திறந்து சிரித்த அவள் “இல்லை இல்லை. கேட்டில் ஏறி மேலாகப் பாய்ந்து போங்கள். நாங்களும் அப்படித்தான் போவோம்” என்றாள்.

கேட்டில் ஏறிப் பாய்வது பொருத்தமானதல்ல எனக் கருதிய நான், அவளது வயதுக்குப் பொருத்தமான ஒரு பதிலாக “இவ்வளவு பெரிய வயிற்றை வைத்துக் கொண்டு எனக்கு கேட்டில் ஏறிப்பாய முடியாது. கேட்டடிக்கு வருமாறு யாரையாவது கூட்டிக் கொண்டு வரமுடியாதா” என்று கேட்டேன்.

உடனடியாக மதிலின் மேல் ஏறி நின்ற அவள் எதிர்ப்புறமாக கலங்கரை விளக்கம் அமைந்துள்ள வளவினுள் பாய்ந்து சீரான பாதை வழியே எமது கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் அமைந்திருந்த ஒரு கட்டடத்தை நோக்கி ஓடினாள். வீட்டில் எவரிடமும் அவள் அனுமதி பெற வில்லை. அங்கு செல்லுமாறு அவளைத் தூண்டிய தவறை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமாகையால், அந்த வீட்டிலிருந்து எவரேனும் வெளியே வருகின்றனரா என

நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறுமி திரும்பி வரும் வரையில் எவரும் வெளியே வரக்கூடாது என நான் உள்ளூரப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் விறகுக் கட்டை ஒன்றையும் பாறாங்கத்தியொன்றையும் கையிலேந்திய ஒரு வயோதிப மாது சமையல் கட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள். எனினும் அவள் சிறுமி தொடர்பாக எவ்வித கவலையுமின்றி முற்றத்தில் இருந்த ஒரு மரக்குற்றி மீது விறகுக்கட்டையை வைத்து பிளக்கத் தொடங்கினாள். வளவிலிருந்து வெளியேறி இப்பகுதியில் சுதந்திரமாக திரிவது அவளது வழக்கமாக இருக்கக்கூடும். எவ்வாறாயினும் அவ்வயோதிப மாதுவுடன் பேச வேண்டு மெனக் கருதிய நான் தொண்டையைச் செருமியவாறு அவளை அழைத்தேன்.

எனினும் எனது குரல் அவளுக்குக் கேட்டதாகவோ எம்மை அவள் கண்டதாகவோ தெரியவில்லை. நான் குரலை உயர்த்தி

“பாட்டி, நாங்கள் இந்த லைட் ஹவுஸைப் பார்க்க வந்தோம்” என்றேன்.

அவள் தலையை உயர்த்தி முகத்தில் கேள்விக்குறியுடன் சிறிது நேரம் வரை எம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதே முகபாவனையுடன் நாம் நின்ற இடத்துக்கு வந்தாள். நான் கூறியவை அவளுக்குச் சரியாகக் கேட்கவில்லை என்பது அவளது முகபாவனை மூலம் தெளிவாகியது. அவள் அருகே வந்த பின்னர் நான் உயர்ந்த குரலில் அதே வாக்கியத்தை மீண்டும் கூறினேன்.

“ஆ... அப்படியா...?” நைந்துபோன குரலில் கூறிய அவள் சுருங்கித் தொய்ந்த முகத்தைக் காட்டிச் சிரித்தாள்.

“எங்கே இந்தப் பிள்ளை...” எனது கேள்விக்கு விடையளிப்பதை விட்டு அவள் சற்றுக் கலவரத்துடன் சிறுமியைத் தேடினாள்.

“உள்ளே இருக்கும் எவரையாவது கூட்டிக் கொண்டு வருமாறு நான் அவளுக்குச் சொன்னேன்.”

அனுமதி பெறாமல் சென்ற குற்றத்தில் இருந்து அவளைக் காப்பாற்றும் நோக்குடன் நான் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினேன்.

“என்ன...?” அவள் ஒரு காதின் அருகே கையைக் குவித்து வைத்துக் கேட்டாள். நான் மேலுமொரு தடவை உரத்த குரலில் அதனைக் கூறினேன்.

“ஆம்... பியதாஸ உள்ளே இருப்பார், அதிகாரிகள் நகரத்துக்குப் போயிருப்பார்கள்.”

“இந்த வீட்டில் யார்யாரெல்லாம் இருக்கிறீர்கள்?...” தனித்துக் கிடக்கும் இந்த வீட்டைக் கண்ட நேரம் தொடக்கம் எனது மனதில் அலை மோதிக் கொண்டிருந்த கேள்வியை அவளிடம் கேட்டேன்.

“வேறு யார்... நானும் பேத்தியும்தான் இருக்கிறோம்” முகத்தை சுருக்கிப் பெருமூச்சுடன் அவள் கூறினாள்.

அவளது பதில் மூலம் அவளுக்கும் சிறுமிக்கும் இடையிலான உறவுமுறை பற்றிய எனது வினாவுக்கு விடை கிடைத்தது. கூடவே மேலும் பல வினாக்கள் எனது மனதில் அலை மோதின. வயோதிப மாது அப்பதிலைக் கூறிய பின்னர் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் அதேநிலையில் நின்று பரந்த கடலையும் எம்மையும் மாறிமாறிப் பார்ப்பதை நான் அவதானித்தேன்.

அது பற்றி மேலும் விசாரிக்க முன்னர் சிறுமி துடிதுடிப்புடன் எம்மை நோக்கித் துள்ளித்துள்ளி வருவது தெரிந்தது. சில நொடிகளின் பின்னர் சாரம் உடுத்து பனியன் அணிந்த நடுத்தர வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு ஆண் எம்மை நோக்கி நடந்து வரத் தொடங்கினார். அவர் எம்மை நெருங்கியவுடன் கலங்கரை விளக்கத்தை பார்வையிடுவது பற்றி நான் அவரிடம் உரையாடினேன். பாட்டி எனது மனைவியுடன் உரையாடினாள். ‘எங்கிருந்து வந்தீர்கள், எங்கே போகிறீர்கள்’ என்றவாறு பாட்டி வினவுவது எனது காதுகளுக்கு எட்டியது.

கலங்கரை விளக்கத்துக்குப் பொறுப்பான அதிகாரி அலுவலக வேலைக்காக காலி நகருக்கு சென்றுள்ள படியால்,

கலங்கரை விளக்கத்தின் மேற்பகுதிக்கு ஏற அனுமதியளிக்க முடியாது எனக் கூறிய அவர் கலங்கரை விளக்கத்தின் அடிப்பகுதிக்கு சென்று பார்வையிட அனுமதிக்கும் வகையில் நுழைவாசலைத் திறந்து விட்டார். சிறுமியைப் பற்றிய விவரங்களை கேட்டறியும் ஆவல் எனது மனதில் மேலிட்டது. எனவே “இந்தப் பிள்ளையையும் கூட்டிக் கொண்டு போகட்டுமா?” என்று நான் பாட்டியிடம் கேட்டேன்.

பரிவுடன் அவளைப் பார்த்த பாட்டி “போயிட்டு வா புள்ள” என்றாள். இந்த இடங்களிலெல்லாம் ஒரு சோககீதம் புதைந்துள்ளது என எனக்குத் தோன்றியது. அவ்விடத்தை அடைந்தபோது எனது மனதில் குடிகொண்டிருந்த மகிழ்ச்சி படிப்படியாகக் குறைந்து ஒருவித சோகம் இழையோடத் தொடங்கியது. அதற்கான காரணம் என்ன என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. எனினும் நான் அதனைக் கட்டுப்படுத்தி மறைக்க முயற்சி செய்தேன்.

முதலில் சற்றுத் தயங்கிய போதிலும் எனது மனைவியும் மகளும் கெஞ்சிக் கேட்டதன் பின்னர் அவள் எம்முடன் கலங்கரை விளக்கத்தைப் பார்க்க வருவதற்கு இணங்கினாள்.

“உங்கள் பெயர் என்ன...?” நடந்து கொண்டே நான் கேட்டேன்.

“சமந்திக்கா” பாடசாலையில் ஆசிரியரின் வினாவுக்கு விடையளிக் குமாப்போன்று அவள் பதிலளித்தாள்.

மிக அழகாகவும் சுத்தமாகவும் பராமரிக்கப்பட்டுள்ள கலங்கரை விளக்க வளவு சிந்தை கவரும் தன்மையுடைய ஒரு நிலப்பகுதியாக தோற்றமளித்தது. களைப்பூண்டுகள் யாவும் பிடுங்கப்பட்டிருந்தமையால் தரை பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற்போன்று காட்சியளித்தது. பாதையின் இரு புறங்களிலும் ஒருவகை வெண்ணிறக் கற்களும் செங்கற்களும் வரிசையாக அடுக்கப்பட்டு அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. நாம் அப்பாதை வழியே மலையுச்சிக்குச் சென்றோம். சிறிது தூரம் சென்ற பின்னர், தென்னை மரங்களுக்கு அப்பால் பென்னம்பெரிய ரொக்கட்டு போன்று வானில்

உயர்ந்து நிற்கும் வெண்ணிற கலங்கரை விளக்கம் காட்சியளிக்கத் தொடங்கியது.

“அதோ லயிட் ஹவுஸ்” எனது மகள் கூச்சலிடத் தொடங்கினாள்.

சமந்திக்காவின் அனுமான வயதிலும் ஓரிரு வருடங்கள் குறைந்த வயதுடைய எனது மகள் ஆரம்பத்தில் அவளுடன் அதிக நட்புக் கொள்ளவில்லை. கலங்கரை விளக்கத்தை பார்க்கும் ஆவல் மேலீட்டால் அவள் இச்சிறுமியுடன் நட்பு கொள்வதைப் பொருட்படுத்தாதிருந்திருக்கக் கூடும். எனினும் சமந்திக்காவின் தனிமை உணர்வைப் போக்கும் நோக்குடன் நான், எனது மகள் கேட்ட வினாக்கள் பெரும்பாலான வற்றுக்கு சமந்திக்காவிடம் கேட்ட பின்னரே பதிலளித்தேன். இடையிடையே நானும் அவளிடம் சில கேள்விகள் கேட்டேன்.

“இங்கு இரவில் நல்ல வெளிச்சமாக இருக்குமா சமந்திக்கா?”

“ஆமாம்... இரவில் நல்ல வடிவாக இருக்கும். உச்சியில் இருக்கும் லைற் சுற்றும்போது வானத்தில் ஒரு பெரிய கோடு போலத் தெரியும். எங்கள் வீடு ஒருநாளும் இருட்டாவதில்லை. எப்போதும் பகல் போலத்தான் இருக்கும். ஆனால் நிலாக்காலத்தில் லயிட் ஹவுஸ் வெளிச்சம் குறைவாகத்தான் தெரியும். இருட்டான நாட்களில் கடலில் அதிக தூரத்துக்கு வெளிச்சம் படும். சுவர்க்க லோகம் போல் இருக்கும்” அவள் ஆவலுடன் கூறினாள்.

கலங்கரை விளக்கம் என்பது சமிக்ஞை ஒளி வெளிவிடும் ஓர் இடமல்ல; அது அயற் பிரதேசத்துக்கு ஒளியூட்டுவதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விளக்குக் கோபுரம் என்பது அவளது கருத்தாக இருக்கக்கூடும். மகளையும் சமந்திக்காவையும் உரையாடச் செய்யும் நோக்குடன் நான் “எந்த ஸ்கூலுக்குப் போகிறீர்கள்? என சமந்திக்காவிடம் கேளுங்கள் மகள்...” என்றேன்.

மீண்டுமொரு தடவை அதனைக் கூறி அவளை முறைத்துப் பார்த்ததன் பின்னரே மகள் சமந்திக்காவிடம் அது பற்றிக் கேட்டாள்.

“நான் இப்போது ஸ்கூலுக்குப் போவதில்லை” எவ்வித உணர்வுமின்றி அவள் கூறினாள்.

“ஏன்...” நான் கேட்டேன்.

“அப்பா போனதிலிருந்து நான் வீட்டில் தங்கி விட்டேன்” முன்புபோன்றே எவ்வித கிலேசமுமின்றி அவள் கூறினாள்.

அதனைக் கேட்ட எமது உள்ளங்கள் அதிர்ச்சியமைந்தமையால் சிறிது நேரம் வரை எதுவும் பேசாமல் நாங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும் சமந்திக்கா ஒரு சிறு தடியைக் கையிலெடுத்து பூஞ்செடிகளின் மீது தட்டியவாறு அநாயாசமாகச் சென்று கொண்டிருந்தாள். தமது கவலைக்கிடமான நிலை, எதிர்காலத்தில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய பிரச்சினைகள் எவற்றையும் அறியாமையினாலேயே அவள் பட்டாம் பூச்சி போன்று உல்லாசமான இருக்கிறார் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. அவளைப் பற்றிய அனுதாபமும் இரக்கமும் எனது மனதில் அதிகரித்தது.

“அப்பா எங்கே போனார்?”

“ஒருநாள் கடலுக்குப் போனார், இன்னும் திரும்பி வரவில்லை”

“அப்பா போன படகும் கிடைக்கவில்லையா!”

“ஊரவர்கள் வாரக்கணக்காகத் தேடினார்களாம். ஆனால் கிடைக்கவில்லையாம்.”

“அப்பா எப்போதாவது ஒருநாளைக்கு வருவார். அது வரையில் பொறுத்திரு” என்று பாட்டி கூறினார்.

“அப்பா போய் எவ்வளவு காலமாகிறது?”

“அப்போது எனக்கு வயது எட்டு வருடங்கள்.”

“இப்போது உங்களுக்கு எத்தனை வயது?”

“பத்து” அவள் குரலை உயர்த்தி துடிதுடிப்புடன் கூறினாள்.

“படகு வேறொரு நாட்டுக்குச் சென்றிருக்கும். பயப்பட

வேண்டாம். அப்பா என்றோ ஒருநாள் திரும்பி வருவார்” பாட்டியின் கருத்தை உறுதிப்படுத்துமாப்போன்று அவளைத் தேற்றும் நோக்கத்துடன் நான் கூறினேன்.

“அப்படியானால் எனக்கு அப்பாவுடன் கொழும்பில் மிருகக் காட்சிச்சாலை பார்க்கப் போக முடியும். என்னைக் கொழும்புக்கு கூட்டிப்போய் சுற்றிக்காட்டி மிருகக்காட்சிச் சாலையையும் காட்டி விட்டு வருவதாக முன்னொரு நாள் அப்பா கூறினார். அந்த நாள்களில் நான் ஸ்கூல் விட்டு வந்த பின் அந்த மதிலில் ஏறி உட்கார்ந்து, எங்கள் படகு கரைக்கு வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். படகு தூரத்தில் வருவதைக் கண்டவுடன் அம்மாவையும் கூட்டிக்கொண்டு லயிட்ஹவுஸுக்கு அப்பால் கடற்கரைக்கு ஓடிச்சென்று அப்பா கரைக்கு வரும்வரை பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அப்பா கரைக்கு வந்தவுடனே என்னைத் தூக்கி அணைத்துக் கொள்வார். அப்போதெல்லாம் “இன்று மிருகக் காட்சிச்சாலைக்குப் போவோமா” என நான் கேட்பேன். ‘அடுத்த வாரமளவில் போவோம் மகளே’ எனத் தந்தை கூறுவார். பிறகு ஒரு சின்ன மீனை என்னிடம் கொடுத்து வீட்டுக்குப் போகும்படி கூறுவார்.

நாங்கள் வீட்டுக்கு வந்து மீன்கறி சமைக்கும்போது அப்பா வீட்டுக்கு வருவார். நான் அப்பாவின் மடியில் உட்கார்ந்து எனக்குச் சோறு ஊட்டி விடும்படி கூறுவேன். அப்பா எனக்கு சோறு ஊட்டி விடுவார்” அவள் ஒரு வாயாடி போன்று கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

நீண்ட நாட்களுக்குப் பின்பு இவ்வாறான ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தமையினாலோ என்னவோ... அவள் எம்முடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகினாள்.

கடலில் வழிதவறிச் செல்லும் மீனவர்கள் கப்பல்களால் காப்பாற்றப்பட்டு வெளிநாட்டுத் துறைமுகங்களுக்கு கூட்டிச் செல்லப்பட்டு சொந்த நாடுகளுக்கு திரும்பி அனுப்பப்பட்ட பல சம்பவங்கள் பற்றியும், அவ்வாறான மீனவர்கள் எதிர்கொண்ட பயங்கரமான அனுபவங்கள் பற்றியும் பத்திரிகைக் கட்டுரைகளில் வாசித்துள்ள நான் சமந்திக்காவின் தந்தையாரும் என்றோ ஒருநாள்

வீட்டுக்கு வருவாரானால் எவ்வளவு நல்லது? என நினைத்துக் கொண்டேன்.

கலங்கரை விளக்கத்தைச் சுற்றி உலாவி எல்லா இடங்களையும் பார்த்த பின்னர் திரும்பிப் புறப்பட ஆயத்தமானோம். கலங்கரை விளக்கத்துக்கு அருகில் இருந்து பார்க்கும்போது மூன்று புறங்களில் கரைகாணாப் பெருங் கடலும், அதிலிருந்து எழுந்து வரும் பாரிய நீர்ப்பாளமும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. தமது சீவனோபாயத்துக்காக இப்பெருங்கடலுடன் போட்டி போட்டு மீன்பிடிக்கச் சென்ற சமந்திக்காவின் தந்தைக்கு என்னதான் நடந்திருக்கும் என நான் சிந்திக்கலானேன். அவரது படகு சூறைக்காற்றில் அகப்பட்டு நொறுங்கியதா? சமந்திக்காவின் தந்தையையும் அவரது சகாக்களையும் இந்த ஆழ்கடல் விழுங்கி விட்டதா? இன்றேல் அவர் உலகில் எங்கோ ஓர் இடத்தில் உயிர் வாழ்கின்றாரா?

சமந்திக்காவை தனியே விட்டுவிட்டு ஒரேயடியாகத் திரும்பிப் போய்விட எனது மனம் இடமளிக்கவில்லை. எனவே சிறிது நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் நுழைவாயிலுக்கு அருகே கடற்கரையோரத்தில் அமைந்துள்ள புல்தரையில் அமர்ந்தேன். கற்களில் மோதிச் சிதறிய மெல்லிய நீர்த்திவலை காற்றுடன் கலந்து மீண்டும் எமது உடலைத் தழுவியது. அது எமது உடலைக் குளிர்ச் செய்தது. எனினும் தினமும் இக்கடலுக்கு அருகே கலங்கரை விளக்க அடிவாரத்தில் தனியாகக் காலங்கழிக்கும் சமந்திக்கா அதன் கொடுமையை எமக்கு உணர்த்தியவாறு 'ஊய்' என்றபடி முகத்தை எதிர்ப்புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“இங்கே தூவானம் அடிக்கிறது...”

“நாங்கள் அந்தப் பக்கத்துக்குப் போவோம்...” அவள் கூறினாள்.

“பரவாயில்லை” எனக் கூறிய நான் அங்கேயே அமர்ந்திருந்தேன்.

நாங்கள் கொண்டு வந்திருந்த சிற்றுண்டிகளை உண்ட

பின்னர் வெந்நீர்ப் போத்தலில் கொண்டு வந்த தேநீரைப் பருகினோம். சமந்திக்காவும் எம்முடன் சேர்ந்து கொண்டாள்.

கடற்கரையெங்கும் சிப்பியோடுகள் பரவிக் கிடந்தன. அதனை கண்ட எனது மகள் “அதோ பாருங்கள்; சிப்பியோடுகள்” எனக் கூச்சலிட்டாள்.

அதனைக் கேட்ட சமந்திக்கா கணப்பொழுதில் கொங்கிரீற்றுக் கட்டிலிருந்து கடற்கரையில் பாய்ந்து அங்குமிங்கும் ஓடியவாறு சிப்பியோடுகளைச் சேகரிப்பதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

சிப்பியோடுகள் பொறுக்கிக் கொடுத்த பின்னர் எமது மகள் சமந்திக்காவுடன் மேலும் நட்புடன் பழகினாள். பின்னர் இருவரும் கைகோர்த்தபடி கலங்கரை விளக்கம் அமைந்துள்ள வளவில் ஓடித் திரிந்து மகிழ்ந்தனர்.

பட்டாம் பூச்சிகள் போன்று வளவினுள் ஓடி துள்ளிக் குதித்து களிக்கும் அவர்கள் இருவருக்கும் மனம்போல மகிழ்ந்திருக்க இடமளித்து நாங்கள் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். சிறிது நேரத்தில் அவர்கள் எங்கள் கண்களில் இருந்து மறைந்தனர். ஓடிப்போய்த் தேடிப் பார்த்தபோது எனது மகள் சமந்திக்காவின் கையைப் பிடித்தவாறு கடற்கரையில் இறங்கி நிற்பதையும், அலைகள் அவர்களது பாதங்களைக் கழுவிச் செல்வதையும் கண்டேன். பேரலைகள் அவர்களைக் கொள்ளை கொண்டு விடுமோ என அஞ்சிய நான் உடனே ஓடிச் சென்று மகளின் கையைப் பிடித்து அவளின் எதிர்ப்புக்கு மத்தியிலும் கரைக்கு இழுத்து வந்தேன். எனது செயலை விரும்பாத சமந்திக்காவின் முகம் வாடிச் சோர்ந்து போவதை நான் கண்டேன்.

மேலும் சிறிது நேரம் அங்கு தங்கியிருந்து விட்டு நாம் புறப்பட ஆயத்தமாகியபோது அவளது முகத்தில் கவலை அதிகரித்தது. அவளது பாட்டியை அழைத்த நாம் சமந்திக்கா செய்த உதவியினால் எமக்கு லயிட் ஹவுஸைப் பார்க்கக் கிடைத்தது எனக் கூறி அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்தோம்.

“நானும் சமையற்கட்டிலிருந்து சிறுமி மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளிக்

குதித்து விளையாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தேன். அவளுக்கு விளையாட யார்தான் இருக்கிறார்கள். அருகே ஒரு குடிசை கூட கிடையாது. இந்தச் சிறுமியின் வயதில் பிள்ளைகளும் கிடையாது. இது அவளது தலைவிதிதான். மதிலின் மேல் உட்கார்ந்து கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுதான் அவள் செய்யும் ஒரே வேலை” பாட்டி கூறினாள்.

சமந்திக்காவின் தாயாரும் இறந்து போயிருக்கக்கூடும், அது பற்றி சமந்திக்காவிடம் கேட்டால் அவள் மேலும் கவலையடைவாள் எனக் கருதிய நான், “பிள்ளையின் தாய் எங்கே! வீட்டில் இல்லையா? என பாட்டியிடம் கேட்டேன்.

“அவள் வேறொருவருடன் ஓடிப்போய்விட்டாள். ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகி விட்டது. அவனும் முன்பு எனது மகனாடன் கடலுக்குப் போன ஒருவன்தான். மன்னார் பகுதியில் வாழ்கிறார்களாம். போனவள் போகட்டும். வேறு என்னதான் செய்வது? தாயுடன் இவள் அதிக பாசமாக இருக்கவில்லை. தந்தையின் செல்லப் பிள்ளையாகத்தான் இருந்தாள். எனது சீவன் இருக்கும் வரை அப்பம் சுட்டு, இடியப்பம் அவித்து உழைக்கும் பணத்தில் இவளுக்கு சாப்பாடு போடுவேன். அதற்குப் பிறகு இவளுக்கு என்ன நடக்கும் என நினைக்கும்போதுதான் தாங்கமுடியாத கவலை ஏற்படுகிறது” என சமந்திக்காவின் முன்னிலையிலேயே அவள் உரத்த குரலில் கூறியதற்கான காரணம் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் அவளிடமிருந்து மறைக்க வேண்டிய தேவையில்லை எனவும், நடந்தவை எல்லாம் அவர்களது வாழ்க்கையின் பொதுவான விடயங்கள் எனவும் கருதியமையாக இருக்கக்கூடும்.

எந்தவொரு துணையும் பாதுகாப்பும் இல்லாது நலிந்து போயிருக்கும் இந்த இருவரையும் தனியே விட்டுவிட்டு எவ்வாறு பிரிந்து செல்வது என நான் சிந்தித்தேன். செய்வதறியாது சிறிது நேரம் அவர்களையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

“சமந்திக்கா எங்களுடன் போக வருகிறீர்களா? நாங்கள் உங்களை மிருகக் காட்சிச்சாலை பார்க்க கூட்டிக் கொண்டு போகிறோம்” எனது மனைவி அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஐயோ! என்னால் முடியாது; அப்பா வரும் வரையில் கடலைப் பார்த்துக் கொண்டு காத்திருக்க வேண்டும்.”

சிறுமியிடம் அவ்வாறு கேட்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் ஏற்கனவே எனது மனதிலும் தோன்றியது. எனினும் கேட்பது சரியல்ல என எண்ணிய நான் அமைதியாக இருந்தேன். எனினும் இப்போது மனைவியின் யோசனைக்குச் சார்பாக கருத்து தெரிவிக்க எண்ணி,

“நாங்கள் நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்கிறோம், பாட்டிக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் சமந்திக்காவை எங்களுக்குத் தாருங்கள்.” வயோதிய மாதைத் தூண்டும் வகையில் நான் கேட்டேன்.

“அது நடக்கக்கூடிய காரியமா ஐயா! இந்தப் பிள்ளை இல்லாமல் எங்களால் இருக்க முடியுமா? அவள் எம்மைக் கடிந்து கொள்ளும் தோரணையில் குரலை உயர்த்திக் கூறினாள். அதன் விளைவாக எனது மனதில் ஒருவித கவலையும் கூச்ச உணர்வும் ஏற்பட்டது. சில நிமிடங்கள் அமைதியாகக் கழிந்தன.

அலைமோதும் கடலின் பேரிரைச்சல் மாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

சமந்திக்கா வயோதிப மாதுவுடன் அணைந்து கொண்டாள். அவள் தேடும் அரவணைப்பு அங்கு இருப்பதால்தான் அவ்வாறு அணைந்தாளா, அல்லது நாம் அவளைக் கூட்டிச் சென்று விடுவோம் என்ற அச்சம் காரணமாக அவ்வாறு அணைத்து கொண்டாளா என்பது எனக்குப் புரியவில்லை. அவர்களைப் பிரிந்து செல்வதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது என உணர்ந்த நாம் அவர்களிடம் விடைபெற்று வாகனத்தில் ஏறினோம்.

வாகனத்தைத் திருப்பி இறுதியாக ஒரு தடவை அவர்களிடம் விடைபெறுவதற்காக திரும்பிப் பார்த்தேன். வயோதிப மாது விறகுக்கட்டையைப் பிளக்க முயற்சிப்பதையும், சமந்திக்கா முன்னர் போன்றே கொங்கிரீற் மதிலின் மீது அமைதியாக உட்கார்ந்து கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டேன். அவளது

முகத்தில் சோகம் குடி கொண்டுள்ளது. இந்தச் சூழலைக் கைவிட்டு எங்களுடன் வரமுடியாது என்ற கவலையும், அவளைக் கைவிட்டு விட்டு இந்தச் சூழலில் இருந்து பிரிந்து செல்ல வேண்டாம் எனும் உருக்கமான கோரிக்கையும், அவளது அமைதியான கவலை தோய்ந்த பார்வையில் பொதிந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றியது. சில கண நேரம் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் வாகனத்தை 'ஸ்டார்ட்' செய்து அவ்விடத்தில் இருந்து நகர்ந்தேன்.

கலங்கரை விளக்கத்தைப் பார்த்து மகிழ்ந்த எனது மகள் அதுபற்றி முடிவின்றிப் பேசிக்கொண்டே இருந்தாள். எனினும், கலங்கரை விளக்கத்துக்கு அருகே மதிலின் மீது அமர்ந்து கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சமந்திக்காவின் வாடிய முகம் எனது மனத்திரையில் காட்சியளித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. “கலங்கரை விளக்கத்தின் அடிவாரத்தில் வாழும் சமந்திக்காவின் வாழ்க்கையில் என்றுதான் ஓர் ஒளிக்கீற்று விழப்போகிறது” என்ற வினா எனது மனதில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

‘தேவன்’

ரஞ்சித் தர்மகீர்த்தி

தமிழாக்கம் :திக்குவல்லை கமால்

லண்டனிலிருந்து விடுமுறையைக் கழிப்பதற்காக வருகை தந்திருந்த எனது நண்பன் திலக் நுவரெலியா பிரதேசத்திற்கு சுற்றுலாச் செல்ல தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தான். மலையகப் பகுதியில் தேயிலைத் தோட்டமொன்றை விலைக்கு வாங்கி, மீண்டும் இலங்கையில் வாழும் ஆசையை அவன் முன்பே அறிவித்திருந்தான். இருபத்தைந்து வருடங்களாக இங்கிலாந்தில் வாழும் அவனை மீண்டும் இந்த நாட்டுக்கு ஈர்த்துக் கொள்ள இது நல்ல சந்தர்ப்பமாகும். அதனால் மலையகத்தில் தேயிலைத் தோட்டமொன்றை தேடிக் கொடுக்கும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக் கொண்டேன். தலவாக்கலை பகுதியில் வாழும் தேயிலைத் தோட்டமொன்றின் சொந்தக்காரனான எனது இன்னொரு நண்பனிடம் இவ்விடயத்தை முன் கூட்டியே அறிவித்திருந்தேன்.

அதிகாலை ஐந்து மணியளவில் அவனை ஏற்றிக் கொண்டு பயணத்தை ஆரம்பிப்பதற்காக அவன் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு எனது காரில் சென்றேன். கழுத்தில் கென்வஸ் பேக்கொன்றைப் போட்டபடி எனது வரவுக்காக ஹோட்டல் வாசலில் காத்திருந்தான். அவன் காரில் ஏறிய போது கும்மென்ற நறுமணம் எங்கும் பரவியது. வாகனம் போட்டிகோவுக்கூடாக நகர்ந்தது. முன்பு ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் காலத்தில் ஒட்டியுலர்ந்த மெல்லிய உடல், லண்டனில் நீண்ட காலம் வாழ்ந்ததால் உயரத்துக்கேற்ற விதமாக பொக்கற் வைத்த காற்சட்டையும் தோளில் பட்டி வைத்த சேட்டுமான தோற்றம் அவனது வயதை இன்னும் குறைத்துக் காட்டியது. பார்த்த பார்வைக்கு அவனது இளமைத் தோற்றத்தை மதிப்பீடு செய்தபடியே, துன்பங்களில் துவண்டபடி, மனதை அதிரச்

செய்யும் படுகொலைகள், குண்டு வெடிப்புக்களுக்கு மத்தியில் இலங்கையில் வாழ்ந்து களைத்துப் போன எனது முகத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தமை எனது உள்மனத்தின் பணிப்பாக இருக்கலாம்.

“இந்தப் பயணம் செல்ல நான் மிகுந்த ஆசையோடிருந்தன். நிம்மதியாக எங்கள் இருவருக்கும் கொஞ்சம் கதைத்தபடி செல்ல நல்ல சந்தர்ப்பம் அல்லவா.” அவன் தெளிவான சிங்களத்தில் கூறினான். தோற்றத்தில் வேறுபட்டிருந்தாலும் தனது தாய்மொழியை மறந்து போகாததையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

“நானும் இந்த வாய்ப்புக்காகத் தான் காத்திருந்தன்.” ஹோட்டலிலிருந்து காரைப் பிரதான பாதைக்குத் திருப்பி வேகத்தைக் கூட்டியபடி சொன்னேன்.

இரண்டு மூன்று வருடத்திற்கு முன்பு உத்தியோகபூர்வமாக நான் லண்டனுக்குச் சென்ற போது எனக்கு தங்குமிட வசதி தந்ததுமட்டுமல்லாமல் அவனது சொந்த வாகனத்தில் வார இறுதியொன்றில் வேல்ஸ் நகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான். வெளிநாடுகளில் வாழ்ந்து வரும் இலங்கையர்கள் சொந்த நாட்டின் பழைய நண்பர்கள் வந்தால் அதையொரு தொல்லையாகக் கருதி ஒளிந்து விடுகின்ற போதும் திலக் என்னைக் கவனித்த முறையால் அவன் என் மனதில் உயர்ந்து நின்றான். அந்தப் பயணத்தின் போது அவன் தாராள மனதோடு என்னோடு நடந்து கொண்டான். அவன் எப்போதாவது இலங்கைக்கு வரும் போது அதற்குப் பிரதியுபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்ற நன்றியுணர்வு இப்பயணத்தின் பின்னணியில் ஒளிந்துள்ளது. தேயிலைத் தோட்டம் வாங்கிய நண்பனை இலங்கையில் வாழச் செய்தல், செய் நன்றி மறவாமை, கஸ்டப்படும் எனக்கு சிறிது ஓய்வு என்ற மூன்று நோக்கங்களையும் முன்னிறுத்திய இந்தச் சுற்றுலா எனக்கு மிகுந்த மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது.

அன்றைய தினம் மதியவேளையில் நுவரெலியா சென்றடைந்த நாங்கள் ஹோட்டல் ஒன்றை ஒழுங்கு படுத்திவிட்டு, ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று ஓய்வை அனுபவித்தோம். அடுத்தநாள் காலை உணவின் பின், காணி வாங்கும் செயற்றிட்டத்தை

நடைமுறைப்படுத்துமுகமாக தலாவக்கலையில் வதியும் எனது நண்பரின் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

“வெளிநாட்டில் வாழும் போதுதான் எங்கள் நாட்டின் மீது அன்பும் பற்றும் அதிகரிக்கிறது. இலங்கையில் நடைபெறும் விடயங்கள் தொடர்பாக நாங்கள் எப்பொழுதும் விழிப்பாக இருக்கிறோம். உதவி சேகரித்து அனுப்புகிறோம். ஊர்வலம் போகிறோம். நாங்கள் வெளிநாடு சென்றமைக்காக எங்களுக்கு நாட்டைப் பற்றி எந்த உணர்வுமில்லையென்று ஒரு பொழுதும் எண்ண வேண்டாம்.” என்று எனது நண்பன் சொன்னான்.

“அது எவ்வாறாயினும் திலக் மீண்டும் இலங்கைக்கு வரப் போவதையிட்டு எனக்கு மகிழ்ச்சி. அது சிறந்த முடிவாகும்.”

“இருந்தும் எனது பிள்ளைகள் இருவருமென்றால் ஒரு நாளும் இலங்கைக்கு வரமாட்டார்கள். அவர்களால் இப்பொழுது சிங்களம் கதைக்கவும் முடியாது. இருந்தும் நானும் மனைவியும் இலங்கைக்கு வர நினைத்தோம். இந்த மண்ணில் ஒரு இடம் வாங்கி வைத்திருப்பது எங்கள் இனத்துக்குச் செய்யும் பெரிய சேவையாகவும் கருதுகிறேன். இது தொடர்பாக இலங்கையிலிருந்து வந்த அரசியல் குழுவொன்று எங்களுக்கு விளங்க வைத்தார்கள். அதனால்தான் நான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்.”

வெளிநாட்டில் வாழ்ந்து கொண்டு நாட்டுப் பிரச்சினைகளை, தூர இருந்து பார்த்துச் சொல்லும் கருத்துக்களையோ சிந்தனைகளையோ நான் ஒருநாளும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அது சம்பந்தமாக விவாதிப்பதன் மூலம் எமது நட்புக்குப் பங்கமேற்படுமென்பதால் நான் அமைதியாக வாகனத்தைச் செலுத்தினேன்.

சுற்றாடலை ரசித்தபடி சாதாரண விடயங்களைக் கதைத்துக் கொண்டு தலவாக்கலையை அடைந்து, பிரதான பாதையிலிருந்து திரும்பி இரண்டு மைல் சென்றபோது எனது நண்பரின் ‘.பீக் காட்டன்ஸ்’ தோட்டம் வந்தது. தார் போடப்பட்டிருந்த போதிலும் அதிலிருந்து பங்களாவுக்கான குத்துயர வளைவுப் பாதையில் கொஞ்சம் பயத்துடனேயே வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்றேன். உயரத்தில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது கீழே தேயிலைத்

தோட்டங்களும் மலைகுன்றுகளும் மிகச் சிறிதாகத் தெரிந்தன. தனது வீட்டை அமைப்பதற்கு தோட்டத்தில் மிக உயர்ந்த மேட்டுப் பகுதியையே நண்பர் தெரிவு செய்திருந்தார். விவசாயப் பட்டதாரியாகத் தேறி, இப்பகுதிக்கு விவசாய அதிகாரியாக நியமனம் பெற்ற எனது நண்பன் சமரசிங்ஹ, முதலில் ஐந்தேக்கர் தரசநிலத்தை வாங்கி அதில் தேயிலை உற்பத்தி செய்து தனது பயிர்செய்கை வாழ்க்கையை ஆரம்பித்து, இன்று தொழிலை இராஜிநாமா செய்து விட்டு பதினைந்து வருடகாலத்துள் அக்கம் பக்கமாக மேலும் நிலம் சேர்த்து முப்பத்தைந்தேக்கர் விசாலமான நிலத்தில், அவரால் கட்டமைப்பிட்ட பங்களாவொன்றையும் நிர்மாணித்துள்ளார்.

மரம் செடிகளால் சூழப்பட்ட அந்த அழகிய வீட்டு மேல் மாடியில் விருந்தினர்களுக்காகவென்றே அமைக்கப்பட்ட அறைகளில் இதற்கு முன்பு பலதடவைகள் நான் தங்கியிருந்து ஓய்வெடுத்துள்ளேன். அந்த அனுபவமும் உபசரிப்பும் எனது லண்டன் நண்பருக்கும் கிடைப்பதையிட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

“முக்கியமான விஷயம் எனது நண்பனுக்கு ஒரு இடம் தேடிக் கொடுப்பதுதான்.” பலவிடயங்களை உரையாடி விட்டுத் தேநீர் சாப்பிட அமரும் போது எமது நோக்கத்தை முன்வைத்தேன்.

“அதுதான் சிரி கஷ்டமான விஷயம். நானும் தேடியதோடு, எனக்கும் தெரிந்த எல்லோருக்குமே சொன்னேன். நல்ல தேயிலைத் தோட்டமுள்ள எவருமே விற்க முன்வருவதில்லை.” எமது எதிர்பார்ப்பை உடைக்குமாப் போல் அவர் சொன்னார்.

“இனி இந்த இடத்தை தரலாமே. மிஸ்டர் சமரசிங்க தோட்டப் பரிபாலனம் தெரிந்திருப்பதால் இன்னொரு இடமெடுத்து புதிதாகப் பயிர் செய்யலாம் தானே? இந்த இடத்தையும் வீட்டையும் எனக்குத் தருவீர்களென்றால் நீங்கள் கேட்கும் தொகையைத் தந்துவிடுவேன். மிக அருமையான இடம்.” மிகுந்த ரசனை உணர்வோடு திலக் சொன்னான்.

அதற்குப் பதில் சொல்லாமல் அமைதியாகச் சிரித்தபடி பெரிய வாழைப்பழச் சீப்பைக் கொண்ட தட்டை நண்பர் முன்வைத்தார். “எடுங்கள் என்ற தோட்ட உற்பத்திதான். எங்கட சாப்பாட்டுக்குத்

தேவையான மரக்கறி, பழங்களையெல்லாம் அதற்கென்றொருவரை ஈடுபடுத்தி நானே உற்பத்தி செய்றன். சந்தையில் விற்பனைக்கிருப்பதெல்லாம் மருந்தடித்தவையல்லோ.” அவர் சொன்னார்.

“அத விடுங்க..... நம்ம நண்பரின் வேண்டுகோளைப் பற்றி என்ன சொல்றியள்? சரி காணியின் அரைவாசியையென்றாலும் இவருக்குக் கொடுங்களேன்.” திலக் பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் நான் அவ்வாறு சொன்னேன்.

“நான் இதனை மிகவும் சிரமப்பட்டு உருவாக்கினேன். இதில் எனது கால் படாத இடமே கிடையாது. நான் ஒவ்வொரு மரமாக அவதானித்து ஒழுங்குமுறையில் நடுகை செய்து பசளையிட்டு வளர்த்தெடுத்த பூமி. அதனால் இதனை விற்கப் போவதில்லை. மற்றது புதிதாக இடமெடுத்து அதனை இவ்வாறாக உருவாக்குவதற்காக கால் அவகாசம் நிச்சயமாக இல்லை.” தனது கடைசி முடிவை வெளிப்படுத்தினார். அவரது முகத்திலே என் பார்வை நிலைத்தது. முகம் நரைத்து சுருக்கம் விழுந்து அறுபத்தைந்து எட்டியிருப்பது போல் தெரிந்தது.

எவ்வாறாயினும் தேநீர் வேளைக்குப் பின் இவ்விடயம் தொடர்பாக பலருடன் அவர் தொலைபேசியில் கதைத்தார். அதில் ஒருவரிடமிருந்து கிடைத்த பதில் அவரைத் தெம்படையச் செய்தது.

“ஆ..... அருமையான இடமொன்று இருக்கு. எந்த வகையிலும் தாமதிக்க வேண்டாம். நல்ல இடம் நீண்ட நாள் இருப்பதில்லை. இன்னைக்கே போய்ப் பாருங்க.” ரிஸீவரை வைப்பதோடு நண்பர் பக்கமாக சற்றே திரும்பிச் சொன்னார்.

“நாங்க வந்ததும் அதற்காக அல்லவா? இன்னைக்கே போய்ப் பார்ப்போம்.” நான் தெரிவித்தேன்.

“அப்படி விடமுடியாது. பகல் சாப்பாடு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறன். நாங்கள் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து பீலியில் குளித்து..... ஏதாவது கொஞ்சம் ட்ரிங்ஸ் எடுத்து..... தெரியாதா..... அதன் பிறகு இடம் பார்க்கப் போகலாம் தானே.” பொருத்தமான அங்க அசைவுகளோடு அவர் சொன்னார்.

நான் திலக்கின் முகத்தைப் பார்த்தேன். இடம் பார்க்கச் செல்வதற்கான விருப்பத்தை என் காதுக்குள் குசுகுசுத்தபோதும், தோட்ட நண்பரிடம் அதற்கு இடமிருக்கவில்லை. விருந்தாளிகளின் வரவு போன்ற மகிழ்ச்சி அவருக்கு வேறெதுவுமில்லை. அவர் தனது பயிர்ச் செய்கை வரலாற்றையும் அதன் பிரதிபலனையும் கூறினார். குழி பறிப்பதிலிருந்து கொளுந்து கிள்ளுவது வரை தொழிலாளர்களை ஒழுங்குமுறையில் ஈடுபடுத்துவது வரை விபரித்தார். அதற்கு மேலதிகமாக பச்சை மிளகாய் பயிரிடல், பால் பண்ணை, விற்பனை நிலையங்களைக் காட்டியபடி இவ்வாறு கூறினார். “தேயிலையில் மாத்திரம் வெற்றி பெற முடியாது. ஒன்றில் நட்டமடையும் போது இன்னொன்றால் அதை ஈடுசெய்ய வேண்டும். கொழுந்து பறிப்போருக்கும் தேயிலை உற்பத்தி செய்வோருக்கும் பெரிய லாபமில்லை. பெக்டரி உரிமையாளர்களும் பெரிய கம்பனிக்காரருமே லாபமடைகிறார்கள்.”

“நாங்க நினைக்கிற அளவு லேசானதல்ல. வேறென்ன பிரச்சினை இருக்கு?” எனது நண்பர் கடுமையான யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி கேட்டார்.

“இந்தக் காலத்திலென்றால் தொழிலாளர்கள் தான் பிரச்சினை. அவர்கள் முன்பு போலல்ல. கூடிய சம்பளம் கேட்கிறார்கள். சங்கம் அமைத்துக் கொண்டு கஸ்டப்படுத்துகிறார்கள். சேமலாக நிதியும் கட்ட வேணும். தொழிலாளர் நீதிமன்றம் வரை அலைய வேண்டும். அதோ அந்தக் கீழ்ப்பகுதியில் லயன் காம்பரா அமைத்துக் ஹட்டன் பகுதியால் தொழிலாளர்களை வரவழைத்து நல்ல சம்பளம், மற்றும் வசதிகள் செய்து கொடுத்து வேலை வாங்குகிறேன்.”

“ஏன் இந்தப் பகுதியில் சிங்களத் தொழிலாளர்கள் இல்லையா?” எனது நண்பர் கேட்டார்.

“இருக்கிறாங்க..... எங்கட ஆக்களோட வேலை செய்ய வேளிக்கிட்டால் அவ்வளவுதான். மிகவும் பெருமை பிடித்தவர்கள். சுறுசுறுப்பாக வேலை செய்யமாட்டார்கள். ஒருநாள் வேலைக்கு வந்தார் இரண்டு நாள் வரமாட்டார்கள். நானும் பார்த்து பார்த்து முடியாத கட்டத்தில்தான் தமிழர்களை அழைத்து காம்பரா

அமைத்து குடியிருக்கச் செய்தேன். இல்லாவிட்டால் எனக்கு இப்படியொரு முன்னேற்றம் கிட்டியிருக்காது.”

“அப்படியென்ன வெள்ளையர் காலத்தில் இருந்த பிரச்சினை மீண்டும் சுழன்று வந்திருக்கென்ன? அவங்கட காலத்திலயும் எங்கட ஆக்கள் தோட்ட வேலை, ரோட் வேலை செய்ய முன்வராததால் தானே இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வந்தார்கள்.” நான் சொன்னேன்.

“நிலைமை இன்னும் அப்படித்தானா?” எனது நண்பர் கேட்டார்.

“இப்பொழுது அதைவிட வித்தியாசம். சிங்கள ஆக்கள் பேக்கரி வேலை, வீட்டு வேலை, இற்பர் பால் வெட்டுதல் போன்றவற்றையென்றால் செய்கிறார்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களும் மிகவும் வறியவர்கள் தான்.”

“உண்மையில் இலங்கையர்கள் இந்தளவு ஏழைகளா?” எனது நண்பர் அனுதாபப்பட்டார்.

வெளிநாட்டில் தேடிய செல்வத்தின் மூலமாக தனது இனத்தைச் சேர்ந்த தொழிலாளர் பலருக்கு வேலை வாய்ப்பளித்து நாட்டுக்காகவும் தனது இனத்துக்காகவும் தனது கடமையைச் செய்வதே தனது எண்ணம் என்பதை எனது நண்பருக்கு அவன் விளக்கிக் கூறினான்.

“மலையகத்தின் தற்போதைய நிலைபற்றி பத்திரிகை மூலமாக எமக்கு அறியக் கிடைக்கிறது. வடக்கை ஒரு சாரார் கைப்பற்றிக் கொள்ளப் பார்க்கின்றனர். இன்னும் சில காலத்தில் மலையகமும் எங்களுக்கில்லை. மலைநாட்டில் இடம் வாங்கி எம்மவருக்கு தொழில் வழங்க முயுமாயின், அதுதான் எங்களால் செய்ய முடிந்த உயர்ந்த சேவை” எனது நண்பர் கைகளைத்தட்டி மேல் முச்சு வாங்கி ஒரு விரிவுரை போல் சொன்னார்.

“மிகவும் சிறந்த கருத்து.” சமரசிங்ஹ ஐயா கூறினார்.

நீலவானப் பின்னணியில் உயர்ந்த தேயிலைச் சாரல்களில் ஆங்காங்கே முதுகை வளைத்தபடி பெண்கள் கொழுந்து பறிப்பது தெரிந்தது. மழையினாலும் குளிரினாலும் உடலைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள மெழுகுக் கடதாசியால் போர்த்தி தலையையும் சுற்றிக்

கட்டிக் கொண்டு முதுகில் இணைக்கப்பட்ட கூடையில் கொழுந்து சேர்க்கும் நிலையில் தொழிலாளர்களும் காணப்பட்டனர். பத்து ஏக்கர் அளவு தேயிலைத் தோட்டத்திலும் முழுவதும் பரந்து காணப்படும் தேயிலைச் செடியால் மறைக்கப்பட்டு மரம்கொத்தி போல் தோள்களும் தலையையும் மாத்திரம் உயர்ந்து தாழ்வது தெரிந்தது. இவ்வாறாகத் தோட்டம் முழுவதும் தொழிலாளர்களின் செயற்பாடுகளை உயர்நிலப் பகுதியில் நின்றபடி நாங்கள் பார்த்திருந்தோம். தேயிலைக் கூடைகளைச் சுமந்தபடி தேயிலைச் செடிகளுக்கிடையில் வழக்கும் சிறு பாதைகளில் வருவது தெரிந்தது.

கொழுந்து மடுவத்தில் அதனை நிறுத்துக் கங்காணியிடம் கையளித்தார்கள். அங்கிருந்த மெல்லிய சாக்குகளில் இருபது கிலோ அளவில் போடப்பட்டு லொறியில் ஏற்றப்பட்டன. உடனடியாக பாதைக்கு மறுபக்கம் அமைந்துள்ள பெக்டரிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. அங்கு உலர்த்தி தூளாக்கிப் பெட்டிகளில் அடைத்து தலைநகருக்கூடாக கப்பல் மூலமாக வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும். கிடைக்கும் அந்நியச் செலாவணி மூலம் மக்களுக்குத் தேவையான அத்தியாவசிய உணவு, பானம் மற்றும் பொருட்கள் இறக்குமதி செய்யப்படும். இந்தச் செயற்பாட்டின் அடிப்படையாக அமைவது இவ்வாறான தோட்டங்களில் கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளர் அல்லவா? எனது நண்பன் மேலே இருந்த சகல நடவடிக்கைகளையும் உள் வாங்கியபடியிருந்தார்.

மேல் மாடியில் விசேடமான முறையில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்த குடிபானங்களில் தனக்கு விருப்பமானதை தெரிந்து பருகுவதற்கான வாய்ப்பு அடுத்துக் கிட்டியது. பகலுணவின் பின் விற்பனைக்குள்ள இடத்தின் சொந்தகாரர் ஜயசிங்க வீட்டுக்கு நண்பர் சமரசிங்ஹ எங்களை அழைத்துச் சென்றார். நண்பரின் புது ஜீப் வண்டியை அவரது சாரதி செலுத்திச் சென்றான். அதன் பின்னால் எனது வாகனம் நகர்ந்தது. காணி உரிமையாளருக்கு எங்களை அறிமுகம் செய்து விட்டு எங்களிடமிருந்து விடைபெற முனைந்தார்.

“கோபிக்க வேண்டாம். நான் வங்கிக்குச் செல்ல வேண்டும். திரும்பவும் ஒருநாளைக்கு வாருங்கோ. மிஸ்டர் ஐயசிங்க அவரது இடத்தைக் காட்டுவார். ஐயா! எனக்குச் செய்யும் உதவியாக குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டும். சரிதானே.” என்று உரிமையாளருக்கு சொல்வதற்கிடையில் திருப்பப்பட்ட ஜீப் வண்டியிலேறிச் சென்றார். அவர் சென்ற பின் ஐயசிங்க ஐயா ஒருமாதிரியாக எங்களைப் பார்த்தார். சமரசிங்ஹவைப் போன்று பெரிய தோட்டமோ பங்களாவோ அவருக்கிருக்கவில்லை. அது ஒரு வேயப்பட்ட ஓரளவு பெரிய பழைய காலத்து வீடு. முற்றத்தில் நின்று நிலத்தைப் பார்த்தபடி தலையைச் சொறிந்து யோசித்த அவர் வீட்டுக்கு வருமாறு அழைக்கக் கூட இல்லை.

“தோட்டம் கொஞ்சம் தூரத்தில் கிதுள்கல அருகில் உள்ளது. முன்கூட்டியே அறிவித்துவிட்டு வந்திருந்தால் நான் போகும் நாளில் உங்களை அழைத்துச் சென்று எல்லாம் காட்டியிருக்கலாம். ஆனால் இன்றைக்கென்றால் கொழுத்து நிறுத்து ஏற்றும்வரை என்னால் அசையவே முடியாது. என்ன செய்யலாம்?” கீழே பார்த்தபடியே கேள்வி எழுப்பினார்.

தலையிலே சாக்கு முதுகிலே கூடையுமாக இயலாமை ததும்பும் முகங்களோடு தொழிலாளர்கள் வரிசையாக மலைச்சாரல்களிலிருந்து இறங்கிக் கொழுந்து மடுவத்துக்குச் சென்றனர். எங்களுடன் ஒரு வாய் கதைக்கும் ஐயசிங்கவின் கண்கள் இருமுறை அவர்களை அவதானித்தன. எனது நண்பர் அடுத்தவாரத்தின் பின் லண்டனுக்குச் செல்வதால் இன்னொருநாள் வரமுடியாதென நான் சொன்ன போது, தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒருவருடன் போய்ப் பார்த்து பொருத்தமென்றால் தொலைபேசி மூலமாகக் கூறுமாறு சொல்லிவிட்டு.....

“கிதுள்கல தோட்டத்தில் கொழுந்து பறிக்கும் காலத்தில் அந்த லயன்களில் வாழும் தொழிலாளர்களை எனது லொறியில் ஏற்றிச் சென்று நான் கொழுந்து பறிப்பேன். பின்னர் கொழுந்தை பெக்டரிக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவர்களைக் கூட்டிவருவேன். இந்தத் தொல்லையால் தான் நான் அந்தத் தோட்டத்தை விற்க முடிவு செய்தேன். அதற்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு இடம் வாங்குவதுதான் யோசனை. நல்ல இடம். ஆனால், கொஞ்சம் கஸ்டம் தான்.”

“அப்படியென்றால் வாகனம் செல்ல பாதை இல்லையா?”

“இல்லை செல்வதற்குப் பாதையுண்டு. ஆனால் இருப்பதற்கு வீடில்லை. கொழுந்து மடுவம் மாத்திரமே உண்டு. வீடு கட்ட வேண்டிவரும். முதலில் போய்ப் பாருங்களன். மனசுக்குப் பிடித்திருந்தால் மற்ற விபரங்களைப் பிறகு பார்ப்போம். வழி காட்டுவதற்கு ஒருவரை அனுப்புறன்.” என்று பேச்சைச் சுருக்கித் தொழிலாளர்கள் கொழுந்து நிறுத்துக் கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சென்று, அங்கு நின்ற தொழிலாளி ஒருவருக்கு ஏதோ தமிழில் சொன்னார்.

“சரி சரி” என்றபடி அவன் நாமிருந்த இடத்துக்கு வந்தான்.

“இவன்தான் தேவன். தோட்ட வேலைகளெல்லாம் இவனுக்குத் தெரியும். போய்ப் பாருங்களன்.” ஐயசிங்க ஐயா சொன்னார்.

வாய் நிறைய வெற்றிலை குதப்பிக் கொண்டிருந்த தேவன் முகமலர்ந்து சிரிப்புதிர்ந்தான்.

“நான் லயத்துக்குப் போய்ச் சாரம் உடுத்துக்கிட்டு வாரேனுங்க.” என்று சொன்னபடி தேவன் லயன் பக்கமாகச் சென்றான். அது பள்ளத்தில் கீழ் எல்லையில் காணப்பட்டது. தோட்டப் பாதையினூடாக வாகனத்தில் செல்வதாயின் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரமிருக்கும். அவன் தேயிலைப் பற்றைக்கிடையில் புகுந்து புகுந்து குறுக்குப் பாதையில் லயன் காம்பராவை நோக்கி பள்ளமிறங்கினார்.

“லயன் காம்பரா அருகே நாங்கள் காரில் செல்வோம்” ஐயசிங்க நேரநெருக்கடியால் துவள்வதனால் நான் இவ்வாறு யோசனை தெரிவித்தேன். “நல்லது. திரும்பவும் தலவாக்கலைப் பக்கம் வராவிட்டால் தேவனை பஸ்ஸிலேற்றி விடுங்கள்.” பின்னர் ஜெயசிங்க ஐயா இவ்வாறு தெரிவித்தார்.

“சரி அப்படிச் செய்கிறோம்.” என்றவாறு காரை ஸ்டாற் செய்து கொண்டு லயன் காம்பரா பக்கமாகச் சென்றேன். அழுக்கடைந்த சாரமொன்று அணிந்து கொண்டு, கால்களில் சேறு அப்பியபடி, வாயின் இருபக்கமாக வெற்றிலைச் சாறு வழிந்தபடி நின்ற தேவனிடம் உடற்சக்தி தோட்ட வேலைக்கென்றே அமைந்தபடியால்

காய்ந்த விறகுச் சுள்ளி போன்ற கைகளில் நரம்புகள் மிதந்திருப்பதை நான் கண்ணுற்றேன். லயன் காம்ப்ரா அருகில் வாகனத்தை நிறுத்தியபின் கொஞ்ச நேரம் நண்பர் அந்த லயன் அறைகளைப் பார்த்து விட்டு அந்தப் பக்கமாகப் போக முனைந்தது ஏனெனில் இதற்கு முன்பு அவ்வாறான இடத்தைப் பார்க்காததால் புகைப்படமெடுத்துக் கொள்ளும் அவாவினால் தான்.

லயன் அறைப்பக்கமாகச் செல்கையில் அதற்குள்ளிருந்து அழுக்கடைந்த உடைகளை அணிந்தபடி வயோதிபர் மற்றும் பெண்கள் வெளியே வந்து ஏழ்மையும் அபிமானமுமிக்க சிரிப்புதீர்த்துப் புதுமையோடு எங்களைப் பார்த்தபடியிருந்தனர். வனவிலங்குக் கூட்டம் போல் சிறுவர் சிறுமியர் பெற்றாரின் உடைகளில் தொங்கி அணைந்தபடி எங்களை பயத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். லயன் அறைகளுக்கு மத்தியில் சீமெந்தால் கட்டப்பட் நீர்த் தொட்டியில் இரண்டு யுவதிகளும் பல இளைஞர்களும் வாளியால் அள்ளிக் குளித்தபடியிருந்தார்கள். வெட்கத்தால் நெளிந்தபடி தொட்டிக்குள் மறைந்தபடி நாங்கள் யாரென்று ஆச்சரியத்துடன் அவதானித்தனர். ஒவ்வொரு இடமாகப் போடப்பட்டிருந்த குப்பைகளுக்குள் காகங்களும் கோழிகளும் ஒற்றுமையாக தங்கள் உணவைக் பகிர்ந்து சாப்பிட்டன. துர்நாற்றமடித்த கானுக்கூடாக அழுக்கு நீர் நிறைந்து வழிந்தது. கெமராவைக் கையிலெடுத்த எனது நண்பன், அழுக்காடைகளுடன் நின்றபோதும் ஏழ்மையான சிரிப்புதீர்த்த கவர்ச்சியான சிறுமியின் உருவத்தைக் கெமராவுக்குள் சிறைபிடித்துக் கொண்டான்.

சற்று நேரத்துக்குப் பின் ஒரு லயன் அறையிலிருந்து தகரக்கூரை தலையில் முட்டாதபடி குனிந்து வெளியே வந்த தேவன், எல்லோருக்கும் கேட்குமாப் போல் தமிழில் ஏதோ சொல்லிவிட்டு, அவசரமாக நாங்கள் நின்ற இடத்துக்கு வந்தான். நெருப்புக்குச்சின் தலைக் கறுப்பு நிற முகமுடைய இம்மனிதன் வெற்றிலைச் சாறு படிந்த உதடுகளையும் சிவப்புநிற முரசு கொண்ட வாய் திறந்து சிரிக்கும் போது, பயங்கரமாகத் தோன்றும். எனினும், அவனது பேச்சும் நடத்தைகளும் ஒரு அப்பாவி மனிதன் என்றே சொல்லும்.

“சரி போவமையா.” ஒரு பக்கமாக வெற்றிலைச் சாறைப் பீச்சிவிட்டே இவ்வாறு சொன்னான். நான் பின்கதவைத் திறந்து விட்டபோது கட்டளையிடும் வரை வாகனத்திலேறாமல் காத்திருந்தான். “ஏறும்.” என்று நான் சொன்ன பின்பு அவன், தலைமுட்டாதபடி குனிந்து இரண்டாக வளைந்தே ஏறினான். அதன் பின்பு சிரமத்துடன் உடலை வளைந்து அமர்ந்ததை நான் அவதானித்தேன். பஸ் வண்டிக்கேறும் ஒழுங்கு முறைகளை அவன் அனுசரித்ததால் இத்தகைய வாகனங்களில் சென்ற அனுபவமில்லையென்று நான் முடிவு செய்தேன்.

பிரயாணத்தின் போது தேவனிடம் நாங்கள் பல்வேறு கேள்விகள் தொடுத்தோம். அவன் உடைந்த அதேநேரம் நல்ல சிங்களச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி அழகாகப் பதிலளித்தான். அவனது கதையை மென்மேலும் கேட்கும் விருப்பத்தால் தொடர்ந்தும் கேள்விகளைத் தொடுத்தேன்.

“தோட்டம் ரொம்ப வடிவானதையா. ஆனாக் கட்டாயம் பசளை போடவேணும் ஸேர். பசள போட்டிங்கென்ன நல்ல வரும்படிதான். ஒரு கட்டத்தில் கொஞ்சம் நோய் பிடிக்கும். ஆனாலும் தேயிலையால் பெரிய பெரிய லாபம் கிடைக்கும் ஸேர்.” எங்களுடைய காது பிளக்கும் சத்தத்துடன் தான் அவன் விபரித்தான். அவனுக்கு மெல்லக் கதைக்கும் பழக்கம் கிடையாது. இருந்தும் கண்டிப்பாக, நோய் போன்ற சொற்களைப் பிழையில்லாமல் உச்சரித்த விதம் எங்களுக்கு ஆச்சரியமாகவிருந்தது.

சுற்றாடல் தோற்றம் மிகவும் சௌந்தர்யமான போதிலும் பின்னால் வந்த தனியார் வாகனங்கள் தாண்டிச் செல்வதற்கு இடமளிக்கும் வரை காட்டு விலங்குகளை விரட்டும் விதத்திலான ஹோன் ஒலிகள், அமைதியாகப் பயணிக்கும் எனது நண்பனுக்கு மிகுந்த வேதனையாக இருந்தது. தேவன் உயர் தொனியில் கதைப்பது கூட அவனுக்குத் தொல்லையாக இருக்குமென்பதால் நான் அவனுடன் கதைப்பதை நிறுத்தி, நேர அவகாசம் குறைவாக இருப்பதால் வேகக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் முடிந்தளவு உயர்ந்த வேகத்தில் வாகனத்தைச் செலுத்தினேன்.

தேவனின் வழிகாட்டலில் பிரதான பாதையிலிருந்து திரும்பி மிகுந்த சிரமத்தோடு குழிகளைத் தவிர்த்துக் கொண்டு ஐந்து

மைல் பயணித்து விட்டோம். பாதையினிடையே மிதந்து நிற்கும் பழைய இறப்பர் வேர்களுக்கு மேலால் செல்லும் போது வாகனம் அசைந்தசைந்து உடல் களைப்புற்றது.

“இன்னும் போக வேண்டுமா தேவன்?” நண்பன் கேட்டான்.

“வந்த தூரமளவு இன்னும் போகவேணும் ஸேர்.”

“போகப் போக பாதை நல்லதா? காணிக்குப் போக முடியுமென்று அதன் சொந்தக்காரன் சொன்னானல்லவா?” நான் கேட்டேன்.

“ஐயாவின் லொறியென்றால் தோட்டத்திற்கே போகும். ஆனால் காரையென்றால் நிறுத்திவிட்டு இரண்டு மைல் அளவு நடந்துதான் போகணும். மழைக்கு ரோட் கழுவப்பட்டிருக்கு ஸேர்.”

“போய் வரும்போது நன்றாக இருட்டிவிடும் போல.” வாகனத்தால் தாங்க இயலாத அளவு கஸ்டமான பாதையில் செல்வதால், பயணத்தை தொடர்வதற்கு எனது அடிமனதில் ஏற்பட்ட அதிருப்தி என்னையறியாமலே வெளிப்பட்டது.

“இது அர்த்தமில்லாத விஷயம். நாங்கள் திரும்புவோம். பாதையோரத்தில், ஒருபக்கத்தால் பாய்ந்தோடும் ஆறும் மலைச் சிகரங்களை முகம் பார்த்தபடி, அழகிய பங்களாவும் அமைந்த தோட்டமொன்றை வாங்கவே நான் எண்ணியிருக்கிறேன். இது தூரம் அதிகம்.” நண்பர் சொன்னார்.

“பரவாயில்லை போய்ப் பார்ப்போமென்ன?” நான் ஆலோசனை கூறினேன்.

“இது மிகவும் பாழடைந்த பகுதி. கள்ளரும் இருக்கலாம்.” நாங்கள் கடந்து கொண்டிருந்த இருண்ட விசாலமான றப்பர் தோட்டத்தைப் பார்த்தபடி நண்பர் சொன்னார்.

“ஒருநாள் சம்பளப் பணமெடுத்துக் கொண்டு ஐயா காரில் செல்லும் போது கள்வர் பாய்ந்தார்கள் ஸேர். ஐயாவின் கழுத்தில் கத்தியை வைத்துத்தான் காசு கேட்டார்கள். ஐயோ! காசு கொடுத்துத்தான் ஒருவாறு உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். இப்பொழுது ஐயா எங்களையும் கூட்டாகக் கொண்டு லொறியில்தான்

வருவார் அப்போது கள்ளர் வரமாட்டார்கள் லேர்.” தேவன் சொன்னான்.

“கள்ளர் பாய்ந்ததென்னா சொன்னீங்க! ஐயோ அம்மா உடனே திருப்புங்க..... உடனே திருப்புங்க.... நண்பர் சத்தமிட்டார். வாகனத்தைத் திருப்பிக் கொண்ட நான் உச்ச அளவு வேகத்தில் பிரதான பாதைக்கு வந்து சேர்தேன்.”

அப்போது மாலை ஐந்து மணியிருக்கும். முழுப் பிரயாணத்தினதும் சுந்தரத்தை ஆவியாக்கிக் கொண்டு பிரதான பாதையிலிருந்து கஸ்டத்தோடு சென்ற குறுந்தூரம் எங்கள் மனதில் களைப்பைப் புகுத்திவிட்டது. எனது நண்பர் அமைதியிழந்து காணப்பட்டார். நான் நல்லெண்ணத்தோடு அவருக்கு தோட்டமென்று தேடிக் கொடுக்க எடுத்த முயற்சி தோல்வி அடைந்ததால், இது மடத்தனமான பயணமென்று கருதியதாலோ என்னவோ அவருடைய முகம் சிவந்து போயிருந்தது. நசுங்கிப் போன தக்காளிப்பழம் போன்ற அவரது முகத்தைப் பார்த்து நான் அதிர்ந்து போனேன். வெளிநாட்டில் வர்ணப் படங்களுக்கூடாகப் பார்த்து ரம்மியமான தேயிலைத் தோட்டங்களின் யதார்த்த நிலையைக் கண்டதனால் அவரது மனம் சலனமடைந்திருந்தது.

“நாங்கள் சீக்கிரமாகக் கொழும்புக்குப் போவோம்.” அவர் கடைசி ஆணையைவிடுத்தார்.

“அப்படியென்றால் தேவனுக்குப் பஸ்வண்டியில் தலவாக்கலைக்குப் போகச் செல்வோம்.” என்றவாறு நான் பிரதான பாதை ஓரமாக பஸ் தரப்பிடத்தில் காரை நிறுத்தி, அவனுக்கு இறங்குமாறு சொன்னேன். நானும் இறங்கி அவனருகே சென்று எனது பொக்கற்றிலிருந்து நூறு ரூபாத் தாளொன்றை அவனது கையில் கொடுத்தேன்.

பணத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அங்குமிங்கும் பார்த்து, ஆட்டைப் போல் வாயைக் குவிந்து ஏதோ சொல்ல முனைந்த போதும் வார்த்தைகள் வரவில்லை. நான் கொடுத்த பணம் போதாதென்று சொல்வதற்கு முயற்சிப்பதாக நான் அனுமானித்தேன். அதற்கிடையில் எங்களுக்கருகே வந்த நண்பனிடம் தேவனின் கபடத்தைக் கோபத்தோடு ஆங்கிலத்தில் விளக்கினேன்.

அதிலிருந்து பயணக் கட்டணம் இருபது ரூபாவுக்கு மேல் போகாது. அதற்கு மேலதிகமாகவுமல்லவா கொடுத்திருக்கிறேன். அப்படியிருந்தும் அவன் இன்னும் எங்களிடம் பிடுங்கிக் கொள்ள வழி பார்க்கிறான்.

“இந்தா தேவன். இதையும் வைத்துக் கொள்.” என்றவாறு நண்பர் நூறு ரூபாத் தாளொன்றை வைத்துப் பிரச்சினையிலிருந்து நீங்கிக் கொள்ள முயற்சித்தார்.

“வேண்டாம் ஸேர். எனக்குச் சல்லி வேணாம். எனக்கு வீட்டுக்குத் தான் போகவேணும்.”

“பரவாயில்லை. இதையும் வைத்துக் கொள்.” என்றவாறு அவனது பொக்கற்றில் திணித்தார்.

“இனிப் பஸ்ஸில் போக முடியாதா? காரிலே போக வேண்டுமா? நாங்கள் கொழும்புக்குப் போக வேண்டுமல்லவா?” எனது கோபத்தை வெளிக்காட்டிச் சொன்னேன்.

“பஸ்ஸில் போகலாம் ஸேர். அங்கு போகும் பஸ் எதுவென்று எனக்குத் தெரியாது. உங்களுக்கு முடியுமாயின் தலவாக்கலைக்குப் போகும் பஸ்ஸை நிறுத்தி என்னை ஏற்றி விடுங்கள் ஸேர்.”

“எங்களால் சுணங்க முடியாது. பஸ்வரும் வரை எங்களுக்கு இங்கு நிற்க நேரமில்லை.”

“அப்படியென்றால் என்னை அவிஸாவெல்ல பஸ் ஸ்டான்டில் இறக்கி விடுங்க ஸேர். அப்போ கொஞ்சம் அங்கால இங்கால பார்த்து எங்கட ஆளொருவரிடம் கேட்டுப் பஸ்ஸைத் தேடிக் கொள்ள முடியும் ஸேர்.” அவன் தாழ்மையோடு கேட்டான்.

“இது நல்ல கதையாக இருக்கே. அவிஸ்ஸாவெல்லைக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம்! அந்தப் பக்கமாகப் போய் மீண்டும் இந்தப் பக்கமாக வருவதும் ஒரு அர்த்தமுமில்லை.” நான் சொன்னேன். அவன் ஒன்றும் சொல்லாமல் அப்பாவி முயல்குட்டி போல அங்குமிங்கும் பார்த்தான். அருகே வீடோ கடைகளோ இல்லாத சிங்களப் பிரதேசத்தில் அவன் தனியே நிற்கப் பயப்படுவது போலிருந்தது.

“அப்படியென்றால் ஏறும். சனம் இருக்கும் இடத்தில் உன்னை இறக்கிறம்.”

“சனம் இருந்தாலும் எங்களுக்கு உதவி செய்வதில்லை ஸேர். உங்களைப் போன்றவர்களல்ல ஸேர் இந்தப் பகுதியில் அதிகமான சிங்களவர்கள் எங்களுக்குத் தொல்லை செய்கிறார்கள். பிழையான பஸ்ஸில் ஏற்றி விட்டுப் பின்னர் சிரிப்பார்கள் ஸேர்.”

“இனி பஸ்ஸில் போட் இருக்குத்தானேடாப்பா. போக வேண்டிய பஸ் வரும் போது கை நீட்டி நிப்பாட்டி அதில் ஏறலாந்தானே.”

“அதுதான் பிரச்சினை ஸேர். பஸ்ஸில் போட் வாசிக்கத் தெரியாது ஸேர். எல்லா போடும் சிங்களத்தில் தான் ஸேர் எழுதப்பட்டிருக்கு. சில பஸ்களில் இங்கிலிஸில் உண்டு. ஆனால் தமிழில் இல்லை. எனக்குத் தமிழ் மாத்திரம்தான் தெரியும் ஸேர்....”

எனது மனதில் மூண்டிருந்த பெரும் கோபம் கணப்பொழுதில் அழிந்து போய், அம்மனிதன் மேல் ஆழ்ந்த அனுதாபம் பிறந்தது. நான் எப்பொழுதுமே நினைத்துப் பார்த்திராத மிகச் சின்னஞ்சிறிய விடயம் அவனது வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும் பயங்கரப் பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது. எனது நண்பரும் அதனைக் கேட்டு அதிர்ந்து போனார்.

“நாட்டின் எல்லாப் பிரசைகளுக்கும் சுதந்திரமாகப் பயணம் செய்ய உரிமையுண்டு. இருந்தும் எல்லோருக்கும் விளங்கும் விதத்தில் குறைந்த பட்சம் பஸ்களில் போட் கூடப் போடாததேன்.” எனது நண்பர் கேள்வி எழுப்பினார்.

பாரதூரமான பிரச்சினையாக நாம் என்றுமே நினைக்காத அந்த விடயம், தேவனுக்கு பாரதூரமான பிரச்சினையாக அமைந்திருப்பது எனக்கு இப்போது தான் புரிகிறது. இது சிங்களவர்களின் பிறந்த மண் மாத்திரமல்ல, நாட்டுக்காக வியர்வை சிந்தும் தேவன் போன்ற இதர இனத்தவர்களும் பிறந்தமண் தான் என்பதைத் தேவன் எனக்கு விளங்க வைத்துவிட்டான்.

சற்று நேரத்தில் பெரிய சிங்கள ஆங்கில எழுத்துக்களில் ‘நுவரெலியா’ என்று போட்டுடன் வேகமாக பஸ்ஸென்று வருவது

தெரிந்தது. உடனே கைநீட்டி அந்தப் பஸ்ஸை நிறுத்திய நான் “இவனைத் தலவாக்கலையில் இறக்கிவிடுங்கள்.” என்று நடத்துனரிடம் சொன்னேன்.

“ஸேருக்கு நன்மை கிடைக்கும். நான் போறன்.” என்ற தேவன் பஸ்ஸுக்குள் ஏறினான். “எனக்கு நூறு ரூபா தாராளமாகப் போதும் ஸேர். இதை அந்தச் ஸேருக்குக் கொடுங்க.” என்றவாறு அவனது கையிலிருந்த நூறு ரூபாவை எனக்கு நீட்டும் போது வேகமாகப் பஸ் புறப்பட்டு விட்டது. நிலத்தில் விழுந்த நூறுரூபா நோட்டு பஸ்ஸின் காற்று வீச்சில் சிக்கி புரண்டு புரண்டு போய் ஒரு காண் அருகில் நின்றது. தேவனைச் சுமந்து கொண்ட பஸ் வேகமாகச் சென்று மறைந்தது.

நாளை தோட்டத்துக்குத் தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்கச் செல்லும் தேவன், வியர்வை சிந்தி அந்த நூறு ரூபாவையும் உழைத்துக் கொள்வான்.

கே. ஜயதிலக்க

இலங்கையின் எழுத்துத்துறைக்கு சில தசாப்தங்களாக பங்களிப்பு செய்து வரும் கே. ஜயதிலக்க பல்வேறு துறைகளில் தமது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பல இலக்கிய விருதுகள் பெற்றுள்ள இவர் இதுவரையில் பதினைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களையும், ஆறு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், பத்துக்கும் மேற்பட்ட இலக்கியத் திறனாய்வு நூல்களையும் பன்னிரண்டு சிறுவர் நூல்களையும், ஒரு நாடக நூலையும், மேலும் பத்துக்கு மேற்பட்ட இலக்கிய நூல்களையும் எழுதியுள்ளார்.

‘தேன் மா’

(தியனிய ஆபக எய்)

கே. ஜயதிலக

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

கணேஷும் நானும் நல்ல நண்பர்கள். இந்த நட்பு பல காலங்களுக்கு முன்பு எமது இளம்பராயத்திலேயே ஏற்பட்டது. அந்த நட்புக்கு ஒரு சிறிய சம்பவமே காரணமாகியது. சம்பவம் மிகச் சிறியதாயினும் இன்னமும் அது எனக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது.

எமது தந்தையார் கொழும்பை அண்டிய நாவலையப் பிரதேசத்தில் வீடொன்றை வாங்கியமையும் அதில் நாம் வந்து குடியேறியமையும் எனக்குச் சற்று நினைவிருக்கிறது. அதற்குச் சில காலங்களின் பின்னர் கணேஷின் தந்தையார் எமது வீட்டுக்கு அடுத்ததாக உள்ள வீட்டை வாங்கி அதில் குடியேறியமை நன்றாகவே நினைவிருக்கின்றது. அந்த நிகழ்வு பின்பு நிகழ்ந்தமை மாத்திரம்தான் அதற்கான காரணமாக இருக்க முடியாதது.

நாம் எமது வீட்டுக்கு குடியிருப்புக்காக வந்த நாளன்று, தளபாடங்கள், பொருள்களைக் கொண்டு வருதல், அவற்றை ஒதுக்குதல், இடப்படுத்துதல் போன்ற வேலைகள் காரணமாக அங்காலகல்லோலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தோம். அவ்வாறு அங்காலகல்லோலப்பட்டமை நினைவில் பதிந்துள்ளபோதிலும் ஏனைய சிறுசிறு சம்பவங்கள் யாவும் அதனுள் புதைந்து மறைந்து போயுள்ளன. கணேஷ் குடும்பத்தினர் அவர்களது வீட்டுக்கு வந்த நாள் அவ்வாறானதாக இருக்கவில்லை. அன்று நான் எங்கள் வீட்டின் மேல்மாடியில் அமர்ந்து ஆவலுடன் அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். கணேஷ் குடும்பத்தினர் தமக்குள் தமிழிலேயே உரையாடினர். இடையிடையே ஒரு சில ஆங்கில வார்த்தைகளும் இடம்பெற்றன. எனினும் வீட்டுத் தளபாடங்களைக் கொண்டு வந்த

வாகனச் சாரதிகளுடன் சிங்களத்திலேயே உரையாடினர். அவர்களது சிங்கள வார்த்தைகள் கடரானவையாகவும் இடைவிட்டும் ஒலித்தன.

அயல் வீட்டிற்கு தமிழ்க் குடும்பமொன்று குடி வந்துள்ளமை குறித்து எமது பெற்றோரிடத்தே ஒருவித அதிருப்தி உணர்வைக் காண முடிந்தது. எனினும் அதனை வெறுக்கவில்லை. சிங்களக் குடும்பமொன்று அங்கு குடிவந்திருந்தால் நல்லபடி நட்பை வளர்த்துக் கொள்ள வசதியாக இருந்திருக்குமே எனும் கருத்தை அவர்களது உரையாடல்களினூடாக உணர முடிந்தது. எனினும் இடையிடையே பின்வருவன போன்ற கருத்துக்களையும் அவர்கள் வெளியிடத் தவறவில்லை.

“ஒரு வகையில் இப்படியான ஒரு குடும்பம் குடிவந்திருப்பது நல்லதுதான். எம்மவர்கள் வந்திருந்தார்களாயின் தேவையான விடயங்களிலும், அல்லாத விடயங்களிலும் கூட மூக்கை நுழைக்க வந்துவிடுவார்கள்.”

“எம்மவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் தான், தமிழர்களிடம் போலி இடாம்பீகம் கிடையாது. வாய்ச்சவடலும் கிடையாது.”

“முழுத் தலைமுறையும் குடியேறி இறுதியில் இது ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணமாக மாறிப்போவதுதான் ஒரேயொரு குறை.”

நாம் எதிர்பார்த்ததுபோன்று அந்த வீடு ஒரு குட்டி யாழ்ப்பாணமாக மாறவில்லை. அந்த வீட்டுக்கு உறவினர்கள், நண்பர்கள் அரிதாகவே வந்தனர். அவ்வாறு வந்தவர்கள் கூட கௌரவமானவர்களாகவே தோன்றினர். எமது அயலவர்கள் போதுமான அளவுக்கு சமூகமயமாக்கப்படவில்லை எனக் கருதுமளவுக்கு அவர்கள், சமூகத்திலிருந்து ஒதுங்கி இருந்தனர். அதன் விளைவாகவோ என்னவோ எனக்கும் என்னை விட ஏறத்தாழ ஒரு வருடம் இளையவனாக இருக்கக்கூடும் எனக் கருதத்தக்க கணெஷ்சுக்கும் இடையில் நட்பேதும் ஏற்படவில்லை.

மாம்பழக் காலம் தொடங்கியது. எமது அருகே இருந்த ஒரு விருந்தாளியினாலேயே அது எமக்கு உணர்த்தப்பட்டது. சில மாதங்களாக எமது அருகிலேயே இருந்த போதிலும், அது அவ்வாறு இருக்கிறதே எனும் உணர்வு எமது மனதில்

பதிந்திருக்கவில்லை. அந்த விருந்தாளி, எமது வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்திருந்த “தேன் மா” மரமே அன்றி. எமது காணித் துண்டுகளை வேறாக்கும் வகையில் எழுப்பப்பட்ட மதிலின் எதிரிலேயே அது அமைந்துள்ளது.

எமது பொதுப் பாதையில் வளர்ந்திருந்த அது எங்களுக்கோ அவர்களுக்கோ சொந்தமானதல்ல. காணித் துண்டுகளை கூறுபோட்டுப் பிரித்த வேளையில், இது இனிமையான பழங்களத் தரும் ஒரு மரம் என்பது அறியப்பட்டமையால் தறிக்காது விட்டு வைக்கப்பட்டது. தறிக்காது விட்டு வைக்கப்பட்ட இம்மரத்தினால் அனுசூலங்களைவிட பிரதிகூலங்களே அதிகமாக ஏற்பட்டன. தடித்த இலைகளுடன் கிளை பரப்பிக் குடைபோன்று வளர்ந்திருந்த விதானம் எமக்கும் அவர்களுக்கும் நிழலையும் குளிர்ச்சியையும் தந்தது. நீண்டு வளர்ந்த பூங்கொத்துக்களில் வெண்ணிறப்பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கியமை கண்கொள்ளாக் காட்சியாக அமைந்தது. பிரதேசமெங்கும் மாம்பூ வாசம் பரவியது. தேனீக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக ரீங்காரமிட்டவாறு பூக்களில் மொய்த்தன.

அழகிய வெண்ணிறப் பூக்கள் உதிர்ந்து குலைகுலையாகப் பச்சை நிறப் பிஞ்சுகள், காய்கள் தோன்றிய போது மாமரம் பெருந்தொல்லையாக மாறியது. எமது வீடுகளுக்கு அப்பால் சதுப்பு நிலத்துக்கு அருகே சேரிகளில் வாழ்ந்த சின்னஞ்சிறுகுகள் காலை முதல் ஒன்றுதிரண்டு மரத்துக்கு கற்களாலும் தடிகளாலும் அடிக்கத் தொடங்கினர். ஆரம்பத்தில் எம்மைக் கண்டவுடன் அல்லது நாம் ஓரிரு வார்த்தைகள் கூறியவுடன் ஓடி ஒளிந்தனர். எனினும் காலப் போக்கில் அவர்களை அதட்டி ஓட்டுவது கூட கடினமாக இருந்தது. எமது வீடுகளில் முத்தோரின் வார்த்தைகளைக் கூட எதிர்த்துப் பேசவும் முனைந்தனர். அவர்கள் எறியும் கல்லடி காரணமாக யன்னல் கண்ணாடியோ கூரையோடோ உடைந்த வேளைகளில் மட்டுமே அவர்கள் வெருண்டோடினர். எனினும் அது கூட தற்காலிகமான ஓட்டமாகவே இருந்தது. கல்லெறிக்குக் கலைந்து செல்லும் காக்கைக் கூட்டம் திரும்பி வருவது போன்று அவர்களும் திரும்பி வந்தனர்.

மாமரத்தின் ஒரு சிறு கிளை எமது மதில் ஓரத்தில் கீழ் நோக்கி வளைந்திருந்தது. ஒரு முலையில் மனிதருக்குத்

தென்படாதவாறு அக்கிளையிலும் ஒரு பூங்கொத்து தோன்றியிருந்தது. அதிலிருந்து பச்சை நிறமான சில சிறிய காய்கள் தோன்றத் தொடங்கிய வேளையிலேயே எனது கவனம் அதன்பால் சென்றது.

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக அவை வளர்ச்சியடைந்து தாழ்ந்து, மூலையில் மேன்மேலும் ஒளிந்துகொள்ள முயற்சித்தன. பூஞ்செடியொன்றினை அருகே அணைத்து வைத்து நானும் அதற்குத் துணைபுரிந்தேன். தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் பூஞ்செடியின் கிளைகளைச் சற்று விலக்கி, பிஞ்சுகளைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். மாங்கொத்துக்கு எதிரிகளால் தொல்லையேதும் ஏற்படாமையால் நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எனினும் இடையிடையே மாம்பிஞ்சுகள் உதிர்ந்து போவதைக் கண்டு கவலையடைந்தேன். இறுதியில் எனக்கு மகிழ்ச்சியூட்டும் வகையில் இரண்டு காய்கள் கொப்பு முனையில் எஞ்சியிருந்தன.

ஏனைய பிஞ்சுகள் உதிர்ந்துவிட்டபின், இந்த இரண்டு காய்களும் மதாளித்து வளரத் தொடங்கின. இரண்டு காய்களும் பெரிதாக வளர்ந்தன. எனினும் ஒன்று மற்றையதை விடச் சற்றுச் சிறியதாக இருந்தது.

சில நாள்களின் பின்னர், மாங்காய்களில் நரைநிறமும், இளம் பச்சை நிறமும் படிப்படியாக நீங்கி, முதிர்வைக் காட்டும் கடும் பச்சை நிறம் தோன்றத் தொடங்கியது. மேலும் சில நாட்களின் பின்னர் கண்களுக்கு மட்டுமன்றி மனதுக்கும் இதமளிக்கும் வகையில் இள மஞ்சள் நிறம் வெளிப்படத் தொடங்கியது. அதனைக் கண்ட நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அந்த மகிழ்ச்சியைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு எவரும் கிடைக்கமாட்டார்களா எனும் ஆதங்கத்துடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். மொட்டையாகக் கிடந்த மாமரத்தைப் பார்த்தபடி மதிலுக்கு மறுபுறத்தே கணைஷ் நிற்பது எனது கண்களில் பட்டது. மறுகணம் எமது கண்கள் எதிர்ப்பட்டன.

மாங்காய்கள் இருந்த கிளையை உயர்த்திக் காட்டி 'அம்ப' என நான் சிங்களத்தில் கூறினேன்.

மொட்டை மாமரத்தில் மாங்காய்களைக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்தவன் போல 'மாங்காய்' என்று அவன் தமிழில் கூறினான்.

'யெஸ் மங்கோஸ்' (ஆம் மாங்காய்) என நான் ஆங்கிலத்தில் பதில் கூறினேன்.

நான் இரண்டு மாங்காய்களையும் பறித்து சிறிய காயை கணைஷுக்குக் கொடுத்து, பெரிய காயை வைத்துக் கொண்டேன். 'ரொம்ப நன்றி' எனக் கூறியவாறு அவன் அதனை ஏற்றுக் கொண்டான். பின்னர் ஓரிரு வார்த்தைகள் ஆங்கிலத்தில் பரிமாறிக் கொண்டோம்.

மற்றொரு நாள் அவர்களது வீட்டின் முன்னே அவன் நிற்பதைக் கண்ட நான்,

“எப்படி சுகம்...?” என எனக்குத் தெரிந்த தமிழில் கேட்டேன்.

“சனீப்பென் இன்னவா” (சுகமாக இருக்கிறேன்) என அவனுக்குத் தெரிந்த சிங்களத்தில் தப்புத் தவறுகளுடன் அதற்குப் பதில் கூறினான். அதற்கு அப்பால் எம்மிருவருக்கும் இசைவான ஒரு மொழியாகிய ஆங்கிலத்திலேயே எமது கருத்துப் பரிமாற்றம் தொடர்ந்தது.

“இந்த வருடம் தொடக்கம் எங்கள் பாடசாலையில் தமிழ் படிப்பிக்கிறார்கள். நானும் இப்போது தமிழ் படிக்கிறேன்.” அடுத்து வந்த சனவரி மாதத்தில் நான் கணைஷிடம் கூறினேன்.

“மமத் மே அவறுத்தே ஸிட்ட ஸிங்ஹள இகெனகன்னவா” (நானும் இந்த வருடம் தொடக்கம் சிங்களம் படிக்கிறேன்) என கணைஷ் சிங்களத்தில் கூறினான்.

“இனி எனக்கு உங்களுடன் தமிழில் பேச முடியும்”

“எனக்கும் இனி உங்களுடன் சிங்களத்தில் பேசமுடியும்.” நான் எனது பாடசாலையில் எட்டாந் தரத்தில் படிக்கிறேன். கணைஷ் அவனது பாடசாலையில் ஏழாந் தரத்தில் படிக்கிறான்.

தமிழ்மொழியில் கடினமானவை எதிர்ப்படும்போது நான் அவற்றை கணைஷிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன். சிங்கள மொழியில் இடர்ப்பாடுகளை எதிர்நோக்கும் வேளைகளில் அவன்

என்னிடம் கேட்டு அவற்றை அறிந்து கொண்டான். அடிக்கடி அந்த வீட்டுக்குச் செல்லவும், இந்த வீட்டுக்கு வரவும் பழகிய நாம் அதிக நட்புணர்வுடன் அறிவைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். எவ்வாறாயினும் நான் அவனிடம் பெற்றவற்றை விட அவனுக்கு வழங்கியவை மிகையானவை.

அந்த வருட இறுதிப்பரீட்சை எமது அறிவை அளந்தறியும் ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது.

நான் தமிழ்மொழி தவிர மற்றைய எல்லாப் பாடங்களிலும் எழுபத்தைந்துக்கும் எண்பத்தைந்துக்கும் இடையில் புள்ளிகள் பெற்றிருந்தேன். கணைஷ் சிங்கள மொழி தவிர ஏனைய சகல பாடங்களிலும் அறுபத்தைந்துக்கும் எழுபத்தைந்துக்கும் இடைப்பட்ட புள்ளிகள் பெற்றிருந்தான். அவனுக்கு சிங்களப் பாடத்தில் எண்பது புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன. எனக்குத் தமிழ் மொழியில் ஐம்பது புள்ளி மட்டுமே கிடைத்திருந்தது.

நான் கணைஷை விட வயதிலும் அறிவிலும் வளர்ந்திருந்தேன். அவனை விட நான் விவேகம் மிக்கவன் எனும் உணர்வு எனது மனதில் குடிசென்றிருந்தது. அவ்வாறானால் எனக்கு ஏன் தமிழில் குறைந்த புள்ளி கிடைத்துள்ளது? இதனை எண்ணிப் பார்க்க முடியாதிருந்த எனக்கு கணைஷ் விடயங்களை விளக்கத் தொடங்கினான்.

“இது ஒரு சிங்களப் பிரதேசம். வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்த வேளை தொடக்கம் சிங்களத்தினாலேயே பேச வேண்டியிருக்கிறது. பார்க்கும் இடமெல்லாம் சிங்கள எழுத்துக்கள், சொற்களே காணப்படுகின்றன. தமிழில் மட்டுமன்றி ஆங்கிலத்தில் கூட பேச வேண்டும் எனும் தேவை இருந்தபோதிலும் அதற்கான வாய்ப்பு அரிதாகவே கிடைக்கிறது. கண்ணுக் கெட்டும் இடங்களிலெல்லாம் சிங்களம்...! சிங்களம்! சிங்களம்! சில நாள்களில் தமிழில் ஓரிரு வார்த்தைகளே பேசக் கிடைக்கும். அதுவும் கூட வீட்டில் தாய்தந்தையுடன், சகோதர சகோதரிகளுடன், மட்டும் தான்! வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை செய்ய வருவோருடனும் சிங்களத்தில் தான் பேசுகிறேன். இனியென்ன, நான் சிங்களப் பாடத்தில் இதை விட குறைவான புள்ளி எடுத்திருந்தால்தான் நீங்கள் ஆச்சிரியப்பட வேண்டும்.

“உங்களின் நிலை அப்படியல்லவே! என்னையும் தமிழ்ப் பாட ஆசிரியரையும் தவிர வீட்டில் தமிழில் பேசுவதற்கு உங்களுக்கு வேறு யார்தான் இருக்கிறார்கள்? வகுப்பில் இருக்கும் தமிழ்ப்பிள்ளைகளும், சிங்களப் பிள்ளைகளும் ஆங்கிலத்தில் தான் பேசுகிறார்கள். வாசிப்பதற்கு தமிழ்ப் புத்தகங்களைப் பெறுவதற்கும் வழியில்லை. இனி, தமிழ்ப் பாடத்தில் எப்படித்தான் அதிக புள்ளி பெறுவது? எங்களுக்கு சிங்களம் படிப்பதற்கு அதிக வாய்ப்பு வசதிகள் இருக்கின்றன. ஆனால் உங்களுக்கு தமிழ் படிப்பதற்கு அவ்வாறான போதிய வசதிகள் இல்லை.”

“நீங்கள் மாத்திரமல்ல, முழுநாடும் எதிர்நோக்கியுள்ள உண்மை நிலை இது தான்.”

நான் மறுவார்த்தை பேசாது அவனது முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

‘தாய்’

(எக்ககெய் றவுருத்த -1971)

கே. ஜயதிலக

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

பக்கத்து வீட்டு துலாக்கிணற்றில் நீர் சாம்பும் ‘கிரீச்’ ஒலி கேட்டு பந்துள கண் விழித்தான். அவ்வீட்டில் காலையில் வேலைக்குச் செல்வோர் முகம் கை கால் கழுவுவதற்காக அதிகாலையிலேயே எழுந்து நீர் சாம்புவர். அண்மைக்காலம் வரையில் அவர்களுக்கும் பந்துள வீட்டாருக்கும் துலாக்கிணறுகளே இருந்தன.

ஒரு மரக் குற்றியின் மெல்லிய முனையில் வாளியை அல்லது குடத்தைக் கட்டி கிணற்றினுள் இறக்கி அது நிரம்பியவுடன் மரக்குற்றி விடுவிக்கப்படும். மரக்குற்றியின் அகன்ற பாரமான முனை கீழ்நோக்கிப் பதியும்போது நீர் வாளி மேலே வரும். அவ்வீட்டார் வேலைக்குச் செல்லத் தொடங்கிய பின்பு சில காலங்களுக்கு முன்னர் கிணற்றைச் சூழ சீமந்தினால் பெரிய சுவர் அமைத்து, அதில் ஒரு இரும்புச் சாம்பியையும் தொங்க விட்டனர். சாம்பியின் சூழல் அச்சில் எண்ணெய் இருந்த காலத்தில் அது ஒப்பமாகச் சுழன்றது.

எனினும் எண்ணெய் குறையத் தொடங்கிய நாள்தொட்டு மெல்ல மெல்ல ‘கிரீச் கிரீச்’ ஒலி எழுப்பத் தொடங்கியது. பத்துள தினமும் இந்த ‘கிரீச்’ ஒலியைக் கேட்டு நித்திரை விட்டெழுவான். அவ்வேளைகளில் “இது பெரிய தொல்லையாகிப் போய்விட்டது.” என அவனது வாய் முணு முணுக்கும். என்றாலும் கூட தமது வீட்டுக் கிணற்றைச் சூழவும் சீமந்தினால் மதில் அமைத்து ஒரு சாம்பியைத் தொங்கவிட வேண்டும் எனும் எண்ணமும் அவனது மனதில் தோன்றுகிறது. வீட்டு முற்றத்தில் அவ்வாறானதொரு கிணறு இருப்பது எவ்வளவு பெருமையானது. திடீரென எழும்

அவ்வெண்ணம் அவரது மனதில் உறுதிபெறுவதில்லை. அவ்வாறான ஒரு கருத்துக்குச் செயலுருக்கொடுக்கும் அளவுக்கு அவனது பொருளாதார நிலை இன்னமும் செழுமை பெறவில்லை.

கண் விழித்த போதிலும் பந்துள கட்டிலை விட்டு எழுந்திருக்கவில்லை. அவன் சாக்குக் கட்டிலிலேயே மல்லாந்து கண்களை மூடி சந்திரவதீ பற்றிய நினைவில் மூழ்கினான். குருவிகளின் கீச்சொலி நாலா புறமிருந்தும் கேட்கிறது. அவை அதிகாலையில் புத்துயிர் பெற்றுள்ளன. சந்திரவதீ பற்றி எண்ணிய அவனது தசைநார்கள் முறுக்கேறித் துடித்தன. ஓடிச்சென்று அவளை அள்ளி அணைத்துக் கொள்ளுமாறு அவை தூண்டின. எனினும் அவனால் அவ்வாறான எதனையும் செய்ய முடியாது. அவன் அவற்றுக்குத் திராணியற்றவனாகவே இருக்கிறான்.

கைகால்கள் விலங்கிடப்பட்டுள்ளதைப் போன்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. கை கால்களை நீட்டிச் சோம்பல் முறித்த அவன் மீண்டும் அவற்றை மடக்கிக் கொண்டான். “இந்த மாதச் சம்பளத்தில் சந்திரவதிக்கு ஒரு பெரிய அன்பளிப்பு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டும்.” சந்திரவதியின் தாமரை மொட்டுப் போன்ற முகம் விரிந்து மலரும் விதம் அவனது கண் முன் தோன்றியது.

சமையற் கட்டினுள் யாரோ அதிக அரவமின்றி வேலை செய்யும் ஒலி மெல்லியதாக அவனுக்குக் கேட்கிறது. அது தாயார்தான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அடிக்கடி நோய் வாய்ப்பட்டபோதிலும் பந்துள தோட்டத்துக்கு வேலைக்குப் போகத் தொடங்கிய பின்பு, அவனுக்குக் காலை உணவும் கொண்டு போய் உண்பதற்குப் பகல் உணவும் தயாரிப்பதற்காகவே அவள் அதிகாலையில் நித்திரைவிட்டு எழும்புகிறாள். பந்துளவின் நித்திரையை கெடுக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே அவள் அரவமின்றி வேலை செய்கிறாள். அதிகாலையில் எழும்புவதில் பந்துளவுக்கு விருப்பம் கிடையாது என்பதை அவள் அறிவாள்.

“பக்கத்து வீட்டாரிலும் பார்க்க தாயார் எவ்வளவு நல்லவர்.”

பந்துளவுக்குத் தாயாரின்பால் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்த முடியவில்லை. அவன் தாயார் மீது அளவற்ற அன்பு வைத்துள்ளான்.

எனினும் அவனது மனம் எப்போதும் சந்திரவதியை நோக்கியே விரைகிறது. சந்திரவதி பற்றி எண்ணும்போது அவனது மனதில் இலேசான ஒரு பெருமையுணர்வு நிரம்பி வழியும். அப்பெருமையுணர்வினுள் மெல்லிய முட்கள் இருந்தபோதிலும் அவை குத்தும்போது ஒரு வித சுகத்தையே உணர முடிந்தது. தாயார் பற்றி எண்ணும்போது அனுதாப உணர்வு மாத்திரமே மனதில் எழுந்தது.

“மகன்... இன்னும் சுணங்கினால் வேளைக்கு வேலைக்குப் போக முடியாமல் போகுமல்லவா?” அரை மணி நேரத்தின் பின்பு கட்டிலருகே வந்த தாயார் கேட்டார். ஒரு தடவை கண் விழித்திருந்த பந்துளவை இரண்டாவது தடவையாகவே தாயார் எழுப்பினார். சூழலில் ஒளி பரவத்தொடங்கியுள்ளது. அமைதி குலைந்துள்ளது. பாடசாலைக்குப்போக ஆயத்தமாகும் தங்கை அவளது பொருள்களைத் தயார்படுத்தும் ஒலியும் கேட்கிறது. அவன் துள்ளிக்குதித்து சாக்குக்கட்டிளிலிருந்து இறங்கினான்.

பந்துள தயாராக முன்னதாகவே தங்கை பாடசாலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டாள். அவளது பாடசாலை அவன் வேலை செய்யும் தோட்டத்துக்கும் அப்பால் அமைந்துள்ளது. வேலை தொடங்கும் நேரத்துக்கு முன்னரே பாடசாலை தொடங்கிவிடும். எனவே அவள், அவனைவிட நேர காலத்துக்குப் புறப்பட்டு அவனை விட அதிக தூரம் போகவேண்டியுள்ளது.

“மகன்... இன்றைக்கு சம்பளம் கிடைத்தால் தங்கச்சியின் ஈடுவைத்த சங்கிலியைத் திருப்பிக்கொண்டால் நல்லது... அவளது கழுத்து பாழாய்க்கிடக்கிறது. அதனைக் காணும் போதெல்லாம் எனது மனது பற்றியெரிகிறது. பயணமேதும் கூட்டிப்போகவும் முடியாது.”

தோட்டக் கங்காணியின் புண்ணியத்தினாலேயே பந்துளவுக்கு தோட்டத்தில் வேலை கிடைத்தது. கங்காணியைச் சந்தோசப்படுத்தும் அளவுக்கு அவர்களிடம் பணம் இருக்க வில்லை. ஊரெங்கும் அலைந்து திரிந்தும் கைமாற்றுக்குப் பணம் பெற முடியவில்லை. இனியும் எவரிடமும் கெஞ்சி மன்றாடத் தேவையில்லை என எண்ணிய அவள் தமது இதயத்தின் ஒரு

பாதியையே கழற்றிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்தாள். அவள், மகளின் கழுத்தில் தொங்கிய சங்கிலியை அடகு வைத்து பணத்தைக் கொடுத்தாள். “சம்பளம் எடுத்தவுடன் அடகை மீட்டுக்கொடு, பிறகு உனது விருப்பம் போல தங்கைக்கு ஒரு சோடி தோடு செய்வித்துக் கொடு.” பணத்தைக் கொடுக்கும்போது தாய் பந்துளவுக்குக் கூறினாள்.

அவனுக்கு மனதில் தாயார் பற்றியும் தங்கை பற்றியும் அன்பும் அனுதாபமும் மிகைத்தன. கையில் பணம் கிடைத்தவுடன் சங்கிலியை மீட்டிக்கொடுக்க அவன் திடசங்கற்பம் பூண்டான்!

கங்காணியைச் சந்தோசப்படுத்திய போதிலும் தொழில் கிடைப்பதற்கு மேலும் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன. முதலாவது மாதச் சம்பளத்தினால் எண்ணியிருந்த எதனையும் அவனால் செய்ய முடியவில்லை. அவனது நண்பர்கள் ‘முதற் சம்பள விருந்து’ எனக்கூறி உண்டு குடித்து சம்பளத்தின் பெரும் பகுதியைக் கரைத்து விட்டனர்.

சந்திரவதிக்கு ஒரு அன்பளிப்புப்பொருள் வாங்கும் தேவையும் அவனுக்கு இருந்தது. அத்தேவை சங்கிலியை மட்டுமன்றி தங்கையையும் தாயையும் கூட மறைத்து விடுமளவுக்குப் பாரியதாக உருவெடுத்தது. எனினும் அவளது கையில் பத்து ரூபாய் மட்டுமே மீதியாக இருந்தது. “இது முதன் முதலாகக் கொடுக்கும் அன்பளிப்பு. பத்து ரூபாய் அன்பளிப்புப் பொருளை எப்படிக் கொடுப்பது. சே... அடுத்தமாதச் சம்பளத்தில் ஒரு நல்ல அன்பளிப்புப்பொருளை வாங்கிக் கொடுப்போம்.” அவன் மீதியாக இருந்த பத்து ரூபாவைக் கொண்டு வந்து தாயிடம் கொடுத்தான்.

“ஏன் மகனே... நீ தங்கைச்சியின் சங்கிலியைக்கொண்டு வரவில்லையா?”

“எப்படி அம்மா சங்கிலியைக் கொண்டு வருவது; சம்பளம் கையில் கிடைத்தவுடன் நண்பர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். புதுச்சம்பள விருந்து தேவை என வற்புறுத்தினார்கள். என்ன செய்வது... வெட்கப்பட்டு தலைகுனிய முடியாதல்லவா?”

“உண்மைதான் மகனே, நீ எவருக்கும் தாழ்ந்து போகத் தேவையில்லை... பரவாயில்லை... அடுத்த மாதச் சம்பளத்துக்கு தங்கையின் சங்கிலியை கொண்டுவந்து கொடுத்துவிடு.” அவன் பெருமூச்செறிந்தான்.

சம்பள நாளை நினைவில் வைத்திருந்த தாய், முன்னைய மாதத்திற்போன்றே இந்த மாதத்திலும் அவன் சங்கிலியை மறந்துவிடக்கூடும் என எண்ணியமையால் வேலைக்குப் போக முன்னர் சங்கிலி பற்றி நினைவூட்டினாள். சங்கிலியை நினைவூட்டியமை குறித்து முதலில் பந்துளவின் மனதில் ஒருவித சினம் ஏற்பட்டது. ‘தாயார் தம்மை நம்புவது போதாது’ எனும் ஓர் எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றியிருக்கக் கூடும். அவள் அவனுக்குத் தொல்லை கொடுக்கிறாள் எனும் உணர்வு ஏற்பட்டிருக்க நியாயமில்லை. சங்கிலியை மீட்டுக்கொடுப்பதன் அவசியத்தை அவனும் நன்கு அறிவான். அதன் காரணமாகவோ என்னவோ அவனது மனதில் திடீரெனத் தோன்றிய கோபம் கணப்பொழுதில் தணிந்து அடங்கியது. சங்கிலியை மீட்டுக் கொடுப்பதாக அவன் மீண்டும் திடசங்கற்பம் பூண்டான்.

“சரி... நான் அதைக்கொண்டு வருவேன்.”

பார்வையிலிருந்து மறையும் வரையில் அவள் மகனைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். “மகனுக்குத்தொல்லை கொடுப்பது நல்லதல்ல.” அவள் எண்ணினாள். “மகளின் சங்கிலி அல்லாதிருக்குமானால் நான் தொல்லை கொடுக்க மாட்டேன்.” பின்பு அவள் பாதி வேலை முடித்திருந்த, பண்புல் உமலை எடுத்து விறாந்தையில் குந்திப் பின்னத்தொடங்கினாள். அவள் ஆமை வேகத்தில் வேலை செய்யும் ஒருத்தி போலத் தெரிந்தாலும்கூட உமல், பாய் பின்னும் வேலைகளில் அவளது விரல்களை இயந்திரம்போல இயக்குவாள். உமலின் ஒரு பகுதியைப் பின்னி முடித்த அவள் அதைக் கைகளில் தூக்கிப்பிடித்து அழகு பார்த்து இருபுறமாகவும் இழுத்து நிமிர்த்தி இடது பாதத்தினால் அழுத்தி வைத்து மீண்டும் பின்னத் தொடங்கினாள்.

சம்பளத்தைக் கையிலெடுத்த பந்துளவுக்கு முதலில்

சந்திரவதியின் நினைவே வந்தது. வேலை முடிந்தவுடன் அவன் பின்வத்தை ரைத்தன் முதலாளியின் துணிமணிக் கடைக்குப் போனான். தோட்டத்தில் சம்பள நாள் நெருங்கும் போது துணிக்கடையில் வண்ண வண்ணப் பொருள்கள், வகை வகையான துணிமணிகள நிரம்பி வழியும். சேலைக் குவியலைக் கிளறிய அவன் உயர் தரமான சேலையொன்றினை வாங்கினான். 'வேலை முடிந்த கையுடனே வந்தமையால் நல்லதொரு சேலையை வாங்கி முடிந்தது' என அவன் உள்ளூர மகிழ்ந்தான். தாமதமாகியிருப்பின் நல்ல நல்ல சேலைகளெல்லாம் ஊரில் திக்கெங்கணும் பரம்பிச் சென்று பெட்டகங்களில் முடங்கிப் போயிருக்கும்.

பந்துளவுக்கு அன்று சந்திரவதியிடமிருந்து முன்னரிலும் பார்க்க அதிக வரவேற்றும் கவனிப்பும் கிடைத்தன. அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் மிக நெருக்கமாக இருந்து நீண்ட நேரம் உரையாடினர். அவன் நன்கு இருட்டிய பின்னரே வீட்டுக்கு வந்தான். தாயார் அவனுக்கு உணவு தயாரித்து மூடிவைத்து, கீர்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பந்துள சோற்றை உண்டு முடித்த போதிலும் சங்கிலி குறித்து வாய்திறக்கவேயில்லை. மேலும் சிறிது நேரம் கழிந்தது.

“மகனே உனக்குப் போய் சங்கிலி கொண்டு வர நேரம் கிடைத்திருக்காது... இல்லையா...?”

அப்போதுதான் அவனுக்கு சங்கிலி நினைவுக்கு வந்தது. அவனுக்குக் கணப்பொழுதில் கோபமும், கூடவே பச்சாத்தாப உணர்வுடன் கூடிய கவலையும் ஏற்பட்டது. தாயாருக்கு என்ன பதிலைக் கூறுவது?

“இந்த மாதம் எனக்கு ஒரு பெரிய தேவை இருந்தது அம்மா. அதற்காக சம்பளத்தில் பெரும்பகுதி செலவாகி விட்டது.”

தமக்குக் கிடைக்கும் சம்பளம் எவ்வளவு என தாயார் ஒருபோதும் கேட்டது கிடையாது. ஒரு சொச்சமே கிடைக்கிறது என்பதை உணர்த்த வேண்டுமெனவும் அவன் எண்ணினான். அதனை நன்கு உணர்த்துவதற்கு நல்ல வழி தொழிலையும் தோட்டச் சொந்தக்காரனையும் திட்டுவதுதான்.

“இந்த முதலாளிமாரின் பிச்சைக்காரத் தொழிலைச் செய்து எந்தப் புண்ணியமுமில்லை. மனிதரை வருத்தி வேலை வாங்குவது மட்டும்தான். செலவுக்கும் போதுமான சம்பளம் தருவதில்லை...”

“இல்லை மகனே... இந்தத் தொழில் கிடைத்ததே பெரிய புண்ணியம். இந்தக் காலத்தில் தொழில் தேடுவது இலேசான காரியமல்ல. சரி நீ முதலில் உன் வேலைகளைச் செய்துகொள். அது அறுதியாகப் போய்விடுமே என்று தான் நான் நினைவு படுத்தினேன். அது அந்தச் சொச்சத் தொகைக்கு அறுதியாகிப் போகவிட்டு விடக்கூடிய ஒரு மாலை அல்ல. போதாததற்கு எங்களுக்கெல்லாம் தந்தையாரை நினைவு படுத்துவதற்கு இருக்கும் ஒரேயொரு பொக்கிசமும் அதுதான்.”

“இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்கிறது தானே... அடுத்த சம்பளத்தில் செய்யலாம்.”

“ஆமாம்... அப்படிச் செய்யலாம்.”

அந்த மாதத்திலும் பந்துளவிடமிருந்து தாயாருக்கு பத்து ரூபாய் கிடைத்தது. அது பந்துளவின் நிம்மதிக்கு ஏதுவாகியது.

வேண்டாம் மகனே... நீ இதை உனது செலவுக்கு வைத்துக் கொள். கையில் ஒரு சதம் கூட இல்லாமல் உனக்கு எதுவுமே செய்ய முடியாமற் போகுமல்லவா? எனக்கு உமல், பாய் பின்னி, கயிறு திரித்து வீட்டுச் செலவைச் சமாளித்துக் கொள்ளலாம்.”

“தும்பு வேலை செய்ய வேண்டாமென்று நான் எந்தநாளும் தான் சொல்லுகிறேன். நெஞ்சு வருத்தத்தை வைத்துக் கொண்டு தும்பு வேலை செய்வது நல்லதில்லை.”

“எனக்கு இப்போது நெஞ்சு வருத்தம் கிடையாது. மாதம் முப்பது நாளும் உமல், பாய் பின்ன பன்புல் கிடைப்பதுமில்லை. பின்னினாலும் கூட விற்றுப் பணமாக்குவதும் கஷ்டம் தான்.”

“அதனால் தானே நான் பணம் தருகிறேன்.” அவன் அழுத்தமாகச் சொன்னான்.

தாயார் வீட்டில் தும்பு வேலை செய்வதை பந்துள விரும்பாமைக்கான காரணம் அவளது நெஞ்சு வருத்தம்

மட்டுமல்ல. அது தனக்கு இழுக்கானது என அவன் எண்ணினான். எனினும் அவனுக்கு அதனை நேரடியாகத் தாயாரிடம் கூற முடியாது. சுற்றி வளைத்து எப்படித்தான் சொன்னாலும் தாயாருக்கு அது புரிவதில்லை. மற்றைய பெண்களைப் போல சந்தியில் தும்பு ஆலைக்குப்போய் ஆலையில் கயிறு திரிக்கும் வேலைக்கு தாயாரும் தொடக்கத்திலேயே போயிருந்தால் எவ்வளவு நல்லதாக இருந்திருக்கும். அவருக்கும் மாதச் சம்பளக்காரியாக ஆகியிருக்கலாம். தோட்டத்தில் வேலை செய்வதால் தமக்குக் கிடைப்பது மாதச் சம்பளம். மாதச் சம்பளக்காரருக்கு எங்கு போனாலும் விசேட கவனிப்பு இருக்கிறது.

“இந்த மாதச் சம்பளத்தில் எப்படியாவது தங்கைச்சியின் சங்கிலியை மீட்டுக்கொடுத்து இந்தத் தொல்லையிலிருந்து விடுபட வேண்டும்.” பந்துள மீண்டும் திடசங்கற்பம் பூண்டான்.

அடுத்த சம்பளத்தின் பின்பு, பேராதனைப் பூங்காவுக்கு உல்லாசப் பயணம் போவதற்கு தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் இளைஞர் யுவதிகள் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவர்களுள் சிலர் பந்துளவில் நெருக்கமான நண்பர்கள். பந்துளவையும் பயணத்தில் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுக்கின்றனர். பந்துளவுக்கு தங்கைச்சியின் சங்கிலி நினைவுக்கு வருகிறது. “நான் இந்தப் பயணத்தில் சேர்ந்து கொண்டால் தங்கையின் சங்கிலியை மீட்டுக்கொடுக்க முடியாமற்போகும். அது பெரிய அநியாயம்.”

“என்னால் வர முடியாது பியதாஸ... நீங்கள் போய் வாருங்கள்.”

“மாலினியும் போகிறாள். வீரசிங்ஹ லீலாவதியையும் கூட்டிக் கொண்டு வருகிறானாம். சந்திரவதிக்குச் சொல்லாவிட்டால் கோபிப்பாள் என்று மாலினியும் சொன்னாள்.”

“சந்திரவதி இந்தப் பயணத்துக்கு விருப்பம் தெரிவிப்பாள் என்று நான் நினைக்கவில்லை.”

பயணம் பந்துளவின் மனதில் சிறிது நேரம் தேங்கியிருந்தது. பின்னர் அவன் அதனை மறக்கடித்தான்.

சந்திரவதியைச் சந்தித்த வேளையில் அது மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தது.

“பந்துள, லீலா, மாலினி எல்லோரும் பேராதனைப் பூங்காவிற்குப் போகிறார்களாம். நாங்களும் போவோமே...”

தங்கைச்சியின் சங்கிலி! தாயார் உமல், பாய் வீட்டில் பின்னி கயிறு திரித்து வீட்டுச் செலவைக் கவனிக்கிறாள். வீட்டுச் செலவுக்கு பெரிதாக என்னால் உதவி செய்யவும் முடிவ வில்லை. இன்னமும் தாயாரின் உழைப்பிலேயே சாப்பிடுகிறேன். இந்த நிலையில் சந்திரவதியின் ஆசை!

“நாங்கள் பிறகு ஒரு நாளில் போகலாம் தானே!”

“இப்படி கூட்டத்தோடு பிறகு எப்போதுதான் போகக் கிடைக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்?”

தங்கைச்சி ஒரு அப்பாவி. உதவி உபகாரம் செய்கிறவள். தனது ஒரேயொரு சொத்தாக இருந்த தங்கச் சங்கிலியை அண்ணனுக்காக ஈடுவைப்பதற்கு அவள் தயங்கவில்லை. அது குறித்து கவலைப்படவுமில்லை. முழுக் குடும்பமும் இப்போது என்னையே நம்பியிருக்கிறது.

தங்கையின் தேவை குறித்து சந்திரவதியிடம் கூறுவோமா என பந்துளவின் மனம் நாடுகிறது. எனினும் அவனது நாவு அதற்கு வளைந்து கொடுக்கவில்லை. சந்திரவதியின் எதிரே அப்படிக்கூறுவது ஒரு குறை போன்று அவனுக்குத் தோன்றுகிறது. பொருளாதார மட்டத்தில் இருவரையும் எடைபோட்டுப் பார்க்கும்போது பந்துளவின் பக்கம் பாரம் குறைந்ததாக இருப்பதே அதற்குக் காரணம். எனினும் சந்திரவதி அது குறித்து மூச்சுவிட்டது கூடக் கிடையாது. எனினும் அவனால் அதனை உணர முடிகின்றது. அவனது வாட்டசாட்டமான திரண்டு முறுக்கேறிய எடுப்பான உடல்வாகு அக்குறையை நிவர்த்தி செய்துள்ளது என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். எனினும் ஊரவர்கள் மற்றைய விடயத்தையே எப்போதும் தூக்கிப் பிடிப்பர். தெய்வத்துக்கு அடுத்தபடியாக பணத்துக்குத்தான் மதிப்பிருக்கிறது.

சந்திரவதியிடம் உண்மையைச் சொல்வோமா?. சொல்லாது விடுவோமா?... சொல்லாது விட்டு விடுவோம். சொல்வது இழுக்கானது.

“ஐயோ... சிரிசேனவும் போகிறானாம். எனக்கு அவனைப் பிடிக்கவே பிடிக்காது. அதனால் தான் நான் போகாமலிருக்க எண்ணினேன்.”

“ஐயோ பந்துள, யார் போனால் எமக்கென்ன. நாங்கள் எங்கள் பாட்டில் போவோம். நாங்கள் பஸ்ஸில் அவர்கள் இருக்கும் பக்கத்துக்கு எதிர்ப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொள்வோம்.”

“சந்திரவதி இப்படிக் கெஞ்சிக்கேட்கும்போது அதனை எப்படித்தான் மறுப்பது? சந்திரவதியுடன் உல்லாசமாகப் பயணம் போவதற்காக அவன் எவ்வளவு காலமாகக் காத்துக் கிடக்கிறான்? தாம் அழைத்தாலும் கூட அவள் வரமாட்டாள் என்றுதான் பந்துள எண்ணியிருந்தான். அந்த எண்ணம் எவ்வளவு தவறானது? அந்த வாய்ப்பு இப்போது தானாகவே கிடைத்துள்ளது. காரணம். தாம் இப்போது தொழில்செய்யும் மாதச் சம்பளக்காரனாக இருப்பது தானே! அவர்கள் தாம் தொடர்பாகக் கொண்டுள்ள மனப்பாங்கை மாறவிடாது பேண வேண்டும். தங்கைச்சிக்கு சங்கிலி அவ்வளவு அவசரமா என்ன? அறுதியாகிப் போய்விடுமே என்று தாயார் அச்சப்பட்ட போதிலும் சிமியோன் முதலாளி அப்படிச் செய்து விட மாட்டார். கடைசியாக சந்தித்த நாளில் அவர் என்னுடன் எவ்வளவு ஆதரவுடன் பேசினார். அதை எப்படியோ அடுத்தமாதச் சம்பளத்தில் மீட்டுக் கொள்ளலாம். தங்கைச்சியின் சங்கிலி பெரிய தொல்லையாகி விட்டது.

“சரி. பார்ப்போமே” அவன் சந்திரவதியிடம் சொன்னான்.

“பார்ப்போமே... என்றால் போதாது... நான் பயணத்துக்குத் தயாராவேன். சரிதானே.”

தாயாரா? சந்திரவதியா? தாயார் மீது எவ்வளவுதான் அன்பு வைத்துள்ள போதிலும் மனம் சந்திரவதியை நாடியே செல்கிறது.

இதனை எப்படித்தான் தாயாரிடம் தெரிவிப்பது? அவள் சரியாக சம்பள நாள் காலையில் சங்கிலியை நினைவு படுத்துவாள். அப்போது “அடுத்த மாதம் பார்ப்போம்” எனச் சொன்னால் அவளுக்குப் பிடிக்காது. எனவே அதற்கு முன்னரே இதனை எப்படியோ மெதுவாகச் சொல்லி வைக்க வேண்டும்.

“இந்தத்தடவை தோட்டத்தில் எல்லாரும் பேராதெனிய போக ஆயத்தமாக இருக்கிறார்கள். என்னையும் வரும்படி கேட்கிறார்கள்.” தக்க தருணம் பார்த்து அவன் தாயாரிடம் சொன்னான்.

“நீ என்ன சொன்னாய்?”

“என்ன தான் சொல்ல?” பயணம் போக எங்கு தான் பணம் இருக்கிறது?”

“சங்கிலியை எடுக்க வேண்டுமே. இல்லாவிட்டால் உக்கும் போகலாம்.”

“சங்கிலி... சங்கிலி... எதற்கெடுத்தாலும் சங்கிலி...”

“சங்கிலியை அடுத்தமாதம் மீட்டுக்கொண்டாலும் போதும். இந்த அவசரத்தில் தங்கைச்சி எங்கேதான் பயணம் போகப் போகிறாள்.”

தங்கைச்சி எங்கேயும் போக மாட்டாள். என்பது உண்மை தான். ஆனாலும் இந்த மாதம் மீட்டுக்காவிட்டால் அது அறுதியாகிப்போய்விடும். அப்படியான ஒரு சங்கிலியை இனி வாங்கத்தான் முடியுமா? பத்தரைமாத்துத் தங்கச் சங்கிலி.

“ஆனாலும் ஒரிரு மாதங்கள் தாமதமானாலும் முதலாளியிடம் எனக்கு அதை மீட்டுக்க முடியாமல் போகாது.”

“சிமியோன் முதலாளியிடமா? இப்போதே நாட்களைக் கணக்கிடத் தொடங்கியிருப்பார்.”

“நான் போன வாரமும் அவரிடம் கதைத்தேன். தேவையானால் ஒரிரு மாதங்கள் தவணை தர முடியும் என்றும் சொன்னார்..”

“நீ உண்மையில் முதலாளியிடம் பேசினாயா?”

“பின்னே... என்ன?...”

பந்துள இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாள் முதலாளியைக் கண்டான். அப்போது அவரும் சங்கிலியைப் பற்றிப் பேசவில்லை. பயணம் போகும் தேவை மேலிட்டமையால் அவன் தாயிடம் பொய் சொன்னான். முன்னரெல்லாம் அவனிடத்தில் பொய் பேசும் பழக்கம் கிடையாது. எனினும் இந்தப் பொய்யை எவ்வளவு வடிவாகப் புனைந்து சொல்லிவிட்டான்!

“இனி முதலாளி என்ன சொன்னார்?”

“முதலாளி சொன்னதைத்தானே நான் இப்போது சொன்னேன்.”

“எனக்குத் தெரியாது. முதலாளி அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் உனது விருப்பப்படி செய்”

“இந்தச் சங்கிலி போனால் நான் தங்கச்சிக்கு இதிலும் இரண்டு மடங்கு பெறுமதியான ஒரு சங்கிலி கொண்டுவந்து கொடுக்க மாட்டேனா?”

“இந்த உலகத்தில் இந்தச் சங்கிலி மட்டும் தானா இருக்கிறது?”

“இப்படி ஒரு சங்கிலியை நீ எங்கே போய்த் தேடப் போகிறாய்? முதலாளியிடம் எடுத்த பணத்தைப்போல ஏழுமட்டு மடங்கு அது பெறும். அதற்கு மேலாகவும்...” அவள் கூறவந்ததை விழுங்கிக்கொண்டாள்.

சம்பளத்துக்குப் பின்பு பூரணை தினத்தன்று பந்துள நண்பர் தோழியர்களுடன் பஸ் வண்டியொன்றில் பேராதனை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றான். தாயும் தங்கைச்சியும் அவனுக்கு இரண்டு சோற்றுப் பொட்டலங்கள் உட்பட தேவையானவற்றைத் தயார்செய்து கொடுத்தனர். மேலதிக சோற்றுப் பொட்டலம் தன்னுடன் வேலை செய்யும் நண்பன் பியதாசவுக்கு என்றே அவன் சொன்னான். சோற்றுப் பொட்டலம் தயாரிப்பதற்காக பந்துள இறைச்சி, மீன், முட்டை காய்கறிகள் எல்லாமே வாங்கி வந்தான்.

பந்துள புறப்பட்ட வேளை தொடக்கம் தாய் ஒரு புறமாகக் குந்தியிருந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினாள். அவள் சிந்தனை செய்வது என்பது, வேறு வேலைகள் இல்லாதபோது ஒரு பக்கமாகக் குந்தியிருந்து சும்மா காலத்தைக் கழிப்பதாகும். எனினும் இன்று அவளது சிந்தனை ஒரு பொருளையே சுற்றிச் சுழன்று வருகிறது. அது மகளின் தங்கச் சங்கிலியன்றி வேறு எதுவுமில்லை. தாயார் அரிதாகவே எவருடனும் பேசுவாள். இருவரோ மேற்பட்டோரோ பேசிக்கொண்டிருக்கும் இடங்களில் இருந்தால் கூட, வாய் என்ன கண்கள் கூட இல்லாதவள் போலவே நடந்து கொள்வாள். ஏனையோரும் அவளைப் பொருட்படுத்தாமல் விடும்படியாகவே அவள் தனது முழு வாழ்க்கையையும் இசைவுபடுத்திக் கொண்டுள்ளாள்.

வறிய பெண்கள், திருமண வீடுகளுக்கு தமது பெண்பிள்ளைகளைக் கூட்டிப்போக வேண்டியேற்படும் தருணங்களில் சங்கிலியை இரவல் பெறுவதற்காக கூனிக்குறுகியவாறு தாயாரையே நாடி வருவதுண்டு.

ஒரு புறமாகக் குந்தியிருந்து சிந்தனையில் முழுகியிருந்த தாயாருக்கு யாரோ வீட்டினுள் காலடிவைக்கும் சாயல் தென்பட்டது. அவள் அத்திசையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சொமிச்சிஹாமி வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தாள். தாயார் எழுந்து அவளை அமரச்செய்து நலம் விசாரித்தாள்.

“அடுத்த வாரம் பேபி அக்காவின் மகள் முடிக்கிறாள். அவளையும் கூட்டிப்போகும்படி மகள் அடம்பிடிக்கிறாள். வெறும் கழுத்துடன் எப்படி அவளைத் திருமண வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போவது? உனது மகளின் சங்கிலியையேனும் இரவலாக எடுத்துப் போக முடியுமா எனப் பார்க்கத்தான் வந்தேன்.”

தாயின் முகத்தில் கருமை படர்ந்தது. அவள் குனிந்து பாயைப் பின்னத் தொடங்கினாள். மறு நிமிடம் தலையை உயர்த்தி,

“ஐயோ சங்கிலி வீட்டில் இல்லையே.” என்றாள்.

“ஏன்... என்ன நடந்தது?”

“ஒரு சின்னத் தேவைக்காக அடகு வைத்தேன்.”

“அடகு வைத்தாயா? தொழில் செய்யும் மகன் வீட்டில் இருக்கும்போது சங்கிலியை ஏன் அடகு வைத்தாய்?”

“இது மகன் தொழிலுக்குப் போக முன்பு நடந்தது.”

“சொமிச்சிஹாமிக்கு விசயம் வெளிக்கத் தொடங்கியது.”

“கங்காணிக்கு பணம் கொடுப்பதற்கு சங்கிலியை அடகு வைத்தாயா?” சொமிச்சிஹாமி. இரகசியமாகக் கேட்டாள்.

தாயார் பேசவில்லை. பந்துள இலஞ்சம் கொடுத்துத் தொழில் பெற்றான் என்று சொல்லுவதை அவள் விரும்பவில்லை. எனவே எல்லாவற்றையும் அந்தரங்கமாகவே செய்ய வேண்டும் என அவள் கருதினாள். எனினும் பந்துள இலஞ்சம் கொடுத்துத் தொழில் பெற்றதாக பலரும் பேசிக்கொள்கின்றனர். தமக்கு ‘நல்லது’ செய்யாத எவரையும் கங்காணி தோட்டத்துக்கு வேலைக்குச் சேர்க்க மாட்டான் என்பதை எல்லோரும் அறிவர். அதனாலேயே அவள் வாய்முடி மௌனமாக இருந்தாள்.

“இனி மகனுக்கு இன்னமும் அதை மீட்டித்தர முடியாமல் போய்விட்டதா?”

“அதை ஏன் கேட்பான், அவனுக்குச் சம்பளமென்று பெரிதாக ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. கிடைப்பது அவனது சொந்தச் செலவுக்கும் போதாது.”

சொமிச்சிஹாமி சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தாள். ஏதோவொன்றைச் சொல்ல அவளது உதடுகள் துடித்தன.

“பந்துள சம்பாதிக்கும் பணத்தையெல்லாம் சந்திரவதிக்குக் கொடுக்கிறான் என்பது உண்மை தானா? இன்றைய பயணமும் அவளுடன் தான் போயிருக்கிறானாமே?”

தாய்க்கு நெஞ்சில் ஈட்டி குத்தியது போன்று உணர்வு ஏற்பட்டது. அவள் சொமிச்சிஹாமியின் முகத்தைப் பார்க்கக்கூட திராணியற்றவளானாள். தனது மகன் அப்படியான கீழ்த்தரமான செயல்களைச் செய்யக் கூடியவனல்ல. அதில் அவளுக்கு முழு நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவள் மீண்டும் முகத்தை அப்புறமாகத் திருப்பியவாறு பேசினாள்.

“இவையெல்லாம் ஊராரின் கட்டுக்கதைகள்...”

இந்தக் கதை தாயாருக்கு வேறு ஆட்கள் மூலமும் சாடை மாதையாக அறியக் கிடைத்திருக்கிறது. அவள் அதை நம்ப விரும்பவில்லை. எனினும் பலாத்காரமாக வீட்டினுள் அழையும் ஓர் அதிதியைப் போல அது அவளது மனதினுள் புகுந்துள்ளது.

சொமிச்சிஹாமி புறப்பட்டுப்போன பின்பு தாயார் மீண்டும் சிந்தனையில் மூழ்கினாள். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் எழுந்து மகள் எங்கே இருக்கிறாள் என நோட்டமிட்டாள். அவள் பாடசாலைப் புத்தகங்களில் மூழ்கிக்கிடக்கிறாள். அப்பகுதியில் வேறு எந்த அரவமும் கிடையாது. மெதுவாக அடிவைத்து வீட்டினுள் நுழைந்த அவள் பழைய பொருள்கள் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு மூலையில் புதைக்கப்பட்டிருந்த தனது உண்டியலை வெளியே எடுத்தாள். அவள் மிச்சம் பிடிக்கும் ஒவ்வொரு சதமும் இந்த உண்டியலையே சென்றடையும். கணக்கு வழக்குகளை மனதில் பதித்தவாறே ஒவ்வொரு தடவையும் பணத்தை உண்டியலில் இட்டபோதிலும் அவளது நினைவாற்றல் குறைவடைந்துள்ளமையால் கணக்கு சரியாக மனதில் பதிந்திருக்கவில்லை.

அவள் உண்டியலை உடைத்துப் பணத்தை எண்ணினாள். ஐம்பத்து மூன்று ரூபாய் முப்பது சதம்! இருக்க முடியாதே! அவளது நினைவின்படி அதில் முப்பத்தைந்து ரூபாய்க்கு மேல் இருக்க முடியாது. அவள் மீண்டுமொரு தடவை பணத்தை எண்ணிப்பார்த்தாள். “இது பந்துள இரு தடவைகளில் தந்த இருபது ரூபாய். அவள் பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் இரண்டையும் ஒரு புறமாக வைத்தாள். “மேலும் முப்பத்து மூன்று ரூபாய் முப்பது சதம்... ஆச்சரியம் தான்!”

சங்கிலியை அடகு வைத்து ஒரு வாரம் கழித்த நிலையிலேயே தாயார் உண்டியலைக் கொண்டு வந்தாள். ஆறு மாதத்தில் முப்பத்து மூன்று ரூபாய் முப்பது சதத்தை அவள் எப்படி மிச்சம் பிடித்தாள். இது ஒரு தேவ கடைச்சம். பிள்ளையின் சங்கிலியை மீட்டுக்க கடவுள் செய்த ஒரு உபகாரம். அவள் அகமகிழ்ந்தாள்.

அவள் வாயைப் பிளந்தவாறே மகள் இருந்த இடத்துக்குச் சென்றாள். “மகள்... நான் கொஞ்சம் வெளியே போய் வருகிறேன். நான் வருமட்டும் வீட்டைக் கொஞ்சம் கவனித்துக் கொள்.”

“ஏன் அம்மா... எங்கே போகிறீர்கள்?”

“நான் சிமியொன் முதலாளியின் வீட்டுக்குப் போகிறேன். உனது சங்கிலியை எடுத்துவரப் போகிறேன்.”

“சங்கிலியை எடுத்து வரப் போகிறீர்களா? எங்கிருந்து பணம் கிடைத்தது அம்மா?”

“அது தானே... எனக்கு சரியாக ரூபகம் இருக்கவில்லை. உண்டியலில் ஐம்பது ரூபாய்க்கு மேல் சேர்ந்திருந்த விசயம் எனக்குத் தெரியாமல் இருந்திருக்கிறது. அவள் பத்துச் சத, இருபத்தைந்து சத, ஐம்பது சத நாணயக் குவியலையும் பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் இரண்டையும் பெருமையுடன் மகளுக்குக் காட்டினாள். அப்பெருமையுணர்வு திக்கெட்டும் பிரவாகித்தது.

மகளுக்கும் மகிழ்ச்சி தாழவில்லை. தாயார் அவளைவிட்டு மெதுவாக நீங்கிச் சென்றாள். தாயார் கந்தைத் துணியே அணிந்திருக்கிறாள். அதனைக் காணும் மகளுக்கு மனதில் பெரும் கவலை பிறக்கிறது. தொடர்ந்து அதனை மீறி மகிழ்ச்சியும் பிறக்கிறது. “இன்றைக்கு எனக்கு எனது சங்கிலி திரும்பக் கிடைக்கப் போகிறது.” அவளுக்கு மீண்டும் தாயாரின் நினைவு வருகிறது. அண்ணன் தாயாருக்கு புதிய துணிமணிகள் கொண்டுவந்து கொடுத்து எங்கள் முழுக் குடும்பத்தையும் வாழவைப்பான். எனது பாடசாலை தேவைகளையும் பூர்த்தி செய்துகொள்ளலாம். அண்ணனுக்குத் தொழில் கிடைத்தது எவ்வளவு நல்லதாகிப் போய்விட்டது.” அவள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வேலைகளில் ஈடுபடுகிறாள். அரவம் எதுவுமின்றி வீடு அமைதியாகக் கிடக்கிறது. எவருமில்லாத வீடு பாழ்வீடு தான்! சினிமா நடிகை போன்று பாட்டுப்பாடி நடனமாட வேண்டும் போல இருந்தது. அவளுக்கு நடனமாடத் தெரியாது. எனவே பாட்டுப்பாடியவாறு வான்வெளியில் மிதக்கலானாள்.

இவ்வளவுக்கும் தாயார் திரும்பவந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனாலும் இன்னமும் அவளைக் காணவில்லை. மகள் விறாந்தைக்கு வந்து பார்வையைத் தூரத்தே செலுத்தினாள். கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் தாயார் இல்லை. சிலவேளை மீதிப்பணத்தில் வீட்டுச்சாமான்கள் வாங்கப் போயிருப்பார். என்றாலும் கூட தாயார் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் எங்கேயும் போக மாட்டாள்.

அவளது மனதில் ஒருவித அச்ச உணர்வு இழையோடியது. “சங்கிலிக்கு வட்டிக்காசு” வட்டி பற்றிய நினைவு தாயாருக்கு இருந்தா? எனக்குச் சங்கிலி கிடைக்காமற் போய்விடுமோ?”

மேலும் அரை மணித்தியாலத்துக்கு மேல் கழித்தது. தூரத்தே ஒரு சிறுவன் தலை தெறிக்க ஓடி வருவது தெரிகிறது. தாயாருக்கு சுகமில்லையோ... தாயார் அடிக்கடி நோய்வாய்ப் படுபவர் அல்லவா?”

தாயார்... தாயார்... சிறுவன் மூச்சிறைக்கிறான். அவன் வேறு எதுவும் கூறாது திரும்பி ஓட்டம் பிடிக்க முயன்றான். அவள் உடனே அவனது கையைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டாள்.

“என்ன... தாயாருக்கு என்ன... என்ன நடந்தது?”

“... தாயார் முதலாளி வீட்டு வாசற்படியருகில்... நெஞ்சு வருத்தம் பிடித்து செத்துப்போய் விட்டார்.”

அவளுக்கு எதிரே முழு உலகும் இருண்டு போனது. கண்களுக்கு எதுவும் தெரியாமற் போனது. பின்பு தலை கிறு கிறுப்பதைப் போலத் தோன்றியது.

“என்ன சொன்னாய்...” நினைவு தெளிந்த உடனே அவள் மீண்டும் கேட்டாள்.

பயந்து போயிருந்த சிறுவன் கண்களை அகலத்திறந்து கொண்டிருந்தானேயன்றி எதுவும் பேசவில்லை.

“தாயார் இறந்து போய்விட்டாரா?”

‘ஆம்’ சிறுவன் மீண்டும் கூறிவிட்டு திரும்பி ஓட்டம் பிடித்தான். ஒப்பாரி வைத்த மகள், கவுணுக்கு மேலே அணிந்திருந்த சீத்தைத்துணியை இறுக்கி முடிந்தவாறு கதறிக்கொண்டே ஓடத்

தொடங்கினாள். “ஐயோ... என் ஆசை அம்மா... என்ன நடந்துது அம்மா...”

அவளுக்கு அதிக தூரம் ஓடிச்செல்லக் கிடைக்கவில்லை. தாயாரைத் தூக்கிக் கொண்டுவரும் மனிதரை அவள் சந்தித்தாள். அவள் தாயின் பூதவுடலைக் கட்டியணைத்தவாறு மீண்டும் ஒப்பாரிவைக்கத் தொடங்கினாள். ஒரு பெண்மணி வந்து அவளை அணைத்துக்கொண்டாள். அவள் கவுனுக்கு மேலாக அணிந்திருந்த சீத்தைத் துணி கழன்று விழுந்தது. மனிதர் பூதவுடலை வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்தனர். கூடவே முதலாளியும் வந்தார்.

“சங்கிலி அறுதியாகிவிட்டது என்று நான் சொல்லவில்லை. அறுதிக்கு நாள் சரி என்று தான் சொன்னேன். அப்படிச் சொல்லி சங்கிலியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்க வீட்டுக்குள் போனேன். நான் திரும்பி வரும்போது நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு முற்றத்தில் விழுந்து கிடந்தார். நான் பேசிப் பார்த்தேன். முகத்தில் தண்ணீர் தெளித்தேன். தண்ணீர் பருக்கினேன். எதுவும் சரிவரவில்லை.” அவரது குரல் தழு தழுத்தது.

முதலாளியை எதிர்த்து எவரும் பேசுவதில்லை. என்றாலும் கூட தொடர்ந்தும் அங்கு நிற்பது அவருக்கு அசௌகரியமாக இருந்தது. யாரோ ஒருவர் உள்ளே இருந்து அவரை வெளியே தள்ளிவிடுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

“கடையில் யாருமில்லை. இப்படி வந்தது கூட வரக்கூடிய ஒரு பயணமல்ல. கடைப்பக்கம் போய்பார்த்துவிட்டு பந்துள வந்த பிறகு திரும்ப வருகிறேன்.” என அருகே இருந்த இரண்டு மூன்று பேரிடமும் மகளிடமும் சொல்லிவிட்டு அவர் புறப்பட்டார்.

பின்பு கூடியிருந்தோர் யாவரும் பேசத் தொடங்கினர். அப்பக்கத்துக்கு தலைவைத்துப் படுக்காதோர் கூட அங்கு நிகழ்ந்த சகலவற்றையும் தமது கண்களால் நேரடியாகப் பார்த்து போன்று கூறினர்.

அவள் போகும் போது முதலாளி விறாந்தையில் சாய்மணைக் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். அப்படியே இருந்தபடி “ஏன் வந்தாய்?” என முதலாளி கேட்டார்.

“சங்கிலியைக் கொண்டு போகவேண்டு..”

“என்ன சங்கிலி?”

“மகளின் சங்கிலி... ஐம்பது ரூபாய்க்கு அடகுவைத்த சங்கிலி...”

“அது அறுதியாகிப்போய் எவ்வளவு காலம்!”

“ஐயோ முதலாளி.. கடந்துபோன முதலாந்திகதிக்குத்தான் ஆறு மாதம்...”

“இனி... முதலாந் திகதியிலிருந்து இன்றைக்கு எத்தனை நாள்?”

“அடுத்த மாதம் மீட்டிக்கொண்டால் போதுமென்று முதலாளி சொன்னதாக மகன் சொன்னானே!”

“விசர்க்கதை கதைக்காதே..! அவனை நான் கண்டு கனநாள். மற்றது எனது கொடுக்கல் வாங்கல் உன்னுடன் தான். சரியாகக் குறித்த தேதியில் மீட்டுக் கொள்ளாமல் போனால் சங்கிலி அறுதியாகிவிடும். அதற்குப் பிறகு புலம்ப வேண்டாம் என்று காசு தரும்போதே நான் சொன்னேன் தானே?”

அவள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றாள். நெஞ்சைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு குந்தினாள். அதே இத்தில் சரிந்து விழுந்தாள்.

எப்படி சிமியொன் முதலாளியின் கதை. இவ்வளவு நியாயமான மனிதன். தாய் இரந்த பின்னராயினும் மகளின் சங்கிலியைக் கொடுத்தாரா?

‘காசு எங்கே...?’ திரும்பிக் கொணரப்பட்டதா? இல்லை. அதுவும் இன்னும் அங்கே தானா?

கொண்டுவந்தோம். கொண்டுவந்தோம். நான் அதை மகளின் கையில் கொடுத்தேன். ஒரு வயோதிபப் பெண்மணி கூறினாள்.

பேராதனைப் பூந்தோட்டத்துக்குப் போன பந்துள சந்திரவதி உட்பட ஏனைய இளைஞர் யுவதிகள் உண்டு, குடித்து பாட்டுப்பாடி, ஆட்டம் போட்டு கூடிக்குலவி மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தனர். அவர்கள் திரும்பி வரும்போது நள்ளிரவு நெருங்கியிருந்தது.

தாயின் மரணச் செய்தி இடைவழியிலேயே பந்துளவின் காதுகளை எட்டியது. பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கும் போதே ஒருவர் வந்து பந்துளவிடம் விவரங்களைக் கூறினார். பந்துளவுக்குத் தொண்டை அடைத்துக்கொண்டது. இது வரையில் அனுபவித்த இன்பம் கணப்பொழுதில் கருகிப் போனது. தொலைவிலிருந்தே கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு அவன் வீட்டை நோக்கி ஓடினான். சந்திரவதியும் வீட்டுக்குப் போகாது அவனுடன் வந்தாள். வீட்டில் சிறு சிறு விளக்குகள் பல ஏற்றப்பட்டிருந்தபோதிலும் கும்மிருட்டைப் போக்க அவை போதுமானவையாக இருக்கவில்லை.

தாயின் பூதவுடலைக் கண்ட பந்துளவுக்குத் துக்கம் தாழவில்லை. அவன் ஒரு சிறு பிள்ளைபோல அதனைக் கட்டிப் பிடித்து அழுது புரண்டான். அதனைக்கண்ட தங்கையும் மீண்டும் ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள். அயலவர்கள் அவர்களுக்கு சுதந்திரமாக அழுது தீர்ப்பதற்கு இடமளித்து ஒதுங்கி நின்று, சிறிது நேரத்தின் பின்னர் இருவரையும் இரு புறமாக அமர்த்தினர்.

“தங்கைச்சி... தாயைக் கொன்றவன் நான்தான்.” பந்துள பேசக்கூடிய நிலையை அடைந்தவுடனேயே தங்கையின் முகத்தைப் பார்த்துக் கூறினான். தாயின் மரணம் சம்பவித்த விதமும் பந்துளவின் காதுகளை எட்டியுள்ளது. சந்திரவதி பெரும் அசௌகரியத்துக்கு உள்ளானாள். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றாள்.

“இல்லை அண்ணா இல்லை.” தங்கை கண்ணீர் வடித்தவாறே கூறினாள்.

“தங்கைச்சி, நான் நாளைக்கே உனக்கு புதிய தங்கைச் சங்கிலியொன்று கொண்டுவந்து தருவேன்.”

“வேண்டாம் அண்ணா, வேண்டாம்; எனக்குச் சங்கிலி தேவையில்லை. நாங்கள் எங்களாலான வகையில் தாயாரின் இறுதிக் கடமைகளைச் செய்வோம்!”

இருவரும் மீண்டும் அழுது புலம்புகின்றனர்

பிற்குறிப்பு: தொடக்கத்தில் கிராம மக்கள், தாயாரின் மரணம் குறித்து சிமியொன் முதலாளியைக் குறை கூறினர். பந்துள மீதும் குற்றம் சுமத்தினர். அவர்கள் இருவரும் கூட தமது குற்ற உணர்வினால் புழுங்கினர்.

காலப்போக்கில் கிராம மக்களுக்கு மரணத்துக்கும் முதலாளிக்குமிடையிலான தொடர்பு மறந்து போய் விட்டது. எனினும் பந்துளவுக்கு இடைக்கிடை தாயின் நினைவு வருவதுண்டு. அவ்வாறு நினைவுக்கு வரும்போது முன்னைய அளவுக்குப் பெரிதாக இல்லாத போதிலும், அதனைவிட உக்கிரமான ஒரு வித வேதனையை அவன் உணருவதுண்டு.

சைமன் நவகத்தேகம

இவர் வடமேல் மாகாண நவகத்தேகம எனும் கிராமத்தில் பிறந்து ஆரம்பக்கல்வி பெற்று ஐந்தாந்தரப் பரிசில் பெற்று மாகோ, விஜயபாகு மகாவித்தியாலயத்தில் இடைநிலைக் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பட்டப் படிப்பை மேற்கொண்டார். இடையிலேயே பட்டப் படிப்பைக் கைவிட்ட அவர் இலக்கியப் பணியில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபட்டார். சிறுகதை, நாடகம், நாவல், சினிமா என பல்வேறு துறைகளில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். 'சுப சஹ யஸ' ஸ்திரீ, பண்டுகாபய, போன்ற பல நாடகங்களைப் படைத்துள்ளார். 'சுத்திலாகே கதாவ' 'செல்லம்' போன்ற திரைப்படங்கள் அவரது நாவல்களைத் தழுவித் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் திரைப்பட நடிகராகவும் இலக்கியத் திறனாய்வாளராகவும் அவர் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார்.

**‘எனது அருமையான புனைகதைக்குக்
குறுக்காக விழுந்து கிடந்த பிச்சைக்காரன்’**

(ஸாங்காவ)

சைமன் நவகத்தேகம

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

அந்த இரவு அமைதியாகவும் இதமாகவும் இருந்தது. ஒழுங்குபடுத்தி இசைவுபடுத்திச் செல்லும் எனது புதிய புனைகதையின் முதற் பகுதியை தெளிவான மனதுடன் வழமைபோன்று அடக்கமாக இருந்து எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன். அது அநாயாசமாக பக்கம்பக்கமாக நீண்டு கொண்டே சென்றது. எனது உள்ளத்திலிருந்தும் உடலிலிருந்தும் தீப்பிளம்புகளாக கிளர்ந்தெழும் உணர்வுகள் பேனை முனையினூடாக நீர்நூற்றாகப் பெருக்கெடுத்து தூய வெள்ளைக் கடதாசியில் குளிர்ந்து பதிவாகின்றன. கட்டுக் கோப்பான பந்திகளின் நேர்த்தியைக் கண்டு நான் மனங்குளிர்ந்து போனேன். அது எனது உள அமைதியைக் கலைத்தது.

“வேட்டைக்காரன் மெல்ல மெல்ல எழுந்தான். கவனமாக நோட்டமிட்டவாறு அவன் இருந்த இடத்துக்குச் சென்றான். அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அவ்வாறு பார்க்க வேண்டிய தேவையுமில்லை. அவள் நீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். பாரிய அலைகளால் கரையில் நீர் தளம்புவதில்லை. இடையிடையே சிறிது சிறிதாகத் தளம்பும் நீரில் தோன்றும் மறையும் உருவ - உருவமில் உருக்களை அவள் தியான நிலையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்...”

“நடுக்காட்டில் அறியாமையிருளுடன் ஒன்றி வாழும் இந்த வறிய அப்பாவிப் பெண், அந்நீரில் தோன்றும் உண்மையை அழித்துவிட எவ்விதத்திலும் முனையவில்லை. நீராடி, மீண்டும் ஆரோக்கியம் பெற்று, காமசுகத்தில் திளைக்கும் ஆசை பெருக்கெடுத்தபோதிலும் அவள் இந்த விம்ப உருக்களை

நீரலைகளில் மிதந்து செல்லச் செய்வதற்கு மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத நிலையில், நீரில் காலை வைக்காது கரையில் கவலையுடன் இருக்கிறாள்...”

“அதன் பின்னர் வேட்டைக்காரனுக்கு நீரில் தெரியும் அந்த விம்பங்கள் பற்றிய சந்தேகம் எதுவும் இருக்கவில்லை. அவளது முகம் நிலைக்கண்ணாடியிற்போன்று நீரில் தெளிவாகத் தென்படுகின்றது. அம்முகத்தின் அருகே தனது முகமும் இருப்பதாக வேட்டைக்காரன் ஒரு கணம் எண்ணினான்...”

நான் இப்பந்தியின் இறுதியில் காற்புள்ளிகளுக்கும் முற்றுப் புள்ளிகளுக்கும் இடையே வழிதவறிய நிலையில் பேனையை ஒருபுறமாக வைத்துவிட்டு எழுந்தேன். அறையெங்கும் உலாவினேன். கட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்த எனது உள்ளத்தின் உலவுகைக்கு இந்த அறையின் ஒருங்கிய வெளி கட்டுப்பாடு விதித்தது. நான் கதவினூடாக நீண்ட விறாந்தைக்குச் சென்றேன். விறாந்தை வழியே முடிவு காணமுடியாத உலாவுகையை ஆரம்பித்தேன்.

நான் ஒரு செழுமைமிக்க சட்டகமாகத் தொகுத்த, வாழ்க்கையுள் பொதியச் செய்த மானுட, அதி மானுட வாழ்க்கையின் இன்ப-துன்ப உணர்வு வலையின் ஊடாகச் செல்லும்போது கற்களாலும் சீமந்தினாலும் நிர்மாணிக்கப்பட்ட மாடிக்கட்டடத்தின் மூன்றாவது மாடியின் இந்த விறாந்தை செழுமைமிக்க ஓர் அரண்மனைக்கூடமாக எனது கால்களால் உணரப்படுகிறது. மனைக்கூடத்தில் மேலும் பத்துப் பதினைந்து மாடிக்கூடங்கள் உள்ளன. அவற்றின் ஒவ்வொரு அறையிலும் பிள்ளைகளும் பெற்றோரும் குடும்பங்களாக அரவணைந்து நித்திரையில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். சில அறைகளிலிருந்து இன்னமும் கூட காமவேட்கைப் பெருமூச்சொலி எழுந்த வண்ணமிருக்கின்றது. மேலும் சில அறைகளில் நிம்மதிப் பெரு மூச்சொலி கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றது. கைக்குழந்தைகள், தாம் முன்பு இருந்த ஆத்துமத்தின் நிச்சயமற்ற யாதேனும் இடர்பற்றி முணுமுணுத்து முனங்கும் ஒலியும், மற்றொருபோது யாதேனும் மகிழ்ச்சியான நினைவில் திளைத்து மழலைச் சிரிப்புச் சிரிக்கும்

ஒலியும் கேட்கின்றன. இந்தப் புனைகதையை எழுதத் தொடங்கிய வேளை தொடக்கம் நான் எந்தவொரு மதுபானத்தையும் பயன்படுத்தவில்லை என்பது எனது நினைவுக்கு வருகிறது. அன்றாடம் நான் பெருவிருப்புக் கொண்டிருந்த மதுபானத்தினால் உடலும் உள்ளமும் போதைக்குள்ளாகியவுடன் எனது ஆக்கத்திறன்மிக்க கை விரல்களுக்கிடையே தாங்கப்பட்ட பேனாமுனையிலிருந்து வெளிவருபவை வெறுஞ்சொற்களையன்றி, அர்த்தபுஷ்டியான உணர்வோட்டங்களல்ல. எனவே அவ்வாறான வியத்தகு வேளைகளில் கருவில் பிள்ளை தரித்துள்ள ஒரு தாயினைப்போன்று அக்கணம் தொடக்கம் ஒழுங்காகவே நடந்து கொள்கிறேன்.

அயலில் அறையொன்றில் உள்ள கடிகாரத்திலிருந்து எனக்கு ஒரு சமிக்ஞை கிடைக்கிறது. அது எனக்கு நள்ளிரவை உணர்த்துகின்றது. அரண்மனைப் பூங்காவினுள் இடையறாது நீண்ட நேரம் உலவியமையால் எனது செருக்கு களைப்படைந்துள்ளது. ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் நித்திராதேவியின் அணைப்புக்குள் இருக்க வேண்டும் என எனது களைத்த உடல் தீர்மானிக்கிறது.

நித்திராதேவி என்னை அணைத்துக்கொண்ட உடனேயே நான் கனவு காண்கிறேன். அது ஒரு ஆச்சரியப்படத் தக்க கனவு. கடந்த ஏழு நாட்களாக அந்தக்கனவு என்னை நாடிவந்தமையே ஆச்சரியத்துக்குக் காரணம்.

இந்த மாடிக்கட்டத்தின் மூன்றாவது மாடிக்கு ஏறும் படிக்கட்டு வரிசை எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் காட்சியளிக்கிறது. ஒரு படிக்கட்டுக்குக் குறுக்காக விழுந்து கிழட்டு மனிதனொருவன் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கிறான். பிச்சைக்காரப் பொதியைத் தலையணையாக்கி அதன் மீது தலையை வைத்து அவன் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கின்றான். கந்தையான உடைகள் காரணமாக அவன் ஒரு பிச்சைக்காரன் என நான் எண்ணினேன். முகத்தில் யாதேனும் உணர்வுகள் உள்ளனவா என்பதை முகம் பூராவும் வளர்ந்துள்ள வெள்ளை-கறுப்பு தாடி மீசைக் கற்றைகளினூடாக இனங்காண முடியாதுள்ளது.

கனவுலகின் அகத்தே எனது மனம் ஆச்சரியத்திலும் ஆர்வத்திலும் திளைத்துள்ளது. மீண்டும் மீண்டும் இதே கனவு ஏன் தோன்றுகின்றது. நான் புனைந்து வரும் செழுமையான ஆக்கத்துக்கும் இந்தக் கிழட்டுப் பிச்சைக்கார மனிதனுக்கும் இடையில் இருக்கும் தொடர்பு என்னவோ!

படிக்கட்டின் அந்தத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மின்விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் என்னால் அவனை இனங்காண முடியாது. எனினும் இது எனக்கு மிகவும் பரிச்சயமான ஒரு காட்சி என்பது தினமும் காலையில் எனது மனதில் தோன்றுகிறது.

நான் இதனால் அமைதிப்பட்டுவிடமாட்டேன். கனவுத் தொடரினால் களைப்படைந்துவிட எனது மனம் விரும்பவில்லை. முன்பெல்லாம் வழமையாக மாலை வேளையில் மதுபானத்தினால் மூளையைக் குழப்பிய பின் நித்திரையாகும்போது நள்ளிரவில் மனதை உலுப்பும் எந்தவொரு கனவும், காலையில் துயிலெழும் வேளையில் மனதுக்குத் தொல்லை கொடுப்பதில்லை. காரணம், சிதைந்து அழிந்து போகும் மதுபானத்துடன் கனவுக்கூறுகள் கூட ஆவியாகி ஞாபகத்திலிருந்து நீங்கிவிடுவதே. அரிதாக விடிகின்ற, ஆக்கப்பணியை மனம் நாடுகின்ற நாட்களில் நான் பேயோட்டத் தயாராகும் பேயோட்டி போன்று, முற்று முழுதாக மதுபானத்தை விட்டு நீங்கியிருப்பேன். காரணம் சரஸ்வதி மதுபான வாடை வீசும் எனது வாயின் பால் அவளது கண்களையோ அந்தரங்களையோ நெருங்கக் கூட விடமாட்டாள் என்பதே. எனினும், அவளை நான் சபிக்கிறேன். நித்திரையும் மதுபோதையும் தனித்து ஒன்றிக்கும் போது கனவு மாயைகளின் ஊசாட்டத்துக்கு வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை.

சீமந்துப் படிக்கட்டுக்குக் குறுக்காகப் படுத்து நித்திரை செய்யும் பிச்சைக்காரன் பற்றி நான் மீண்டும் மீண்டும் சிந்திக்கின்றேன். அவன் ஒரு பிரேதம் போன்று சாய்ந்திருப்பதை விடுத்து, என்னிடம் ஏதேனும் கூறாமலிருப்பதேன். என்னிடம் ஏதேனும் கேட்காமலிருப்பதேன். நான் ஒவ்வொரு கனவு நினைவுகளுக்கு இடையிலும் அவனது அசையாத உடலைத் தாண்டிப் பாய்ந்து மூன்றாவது மாடியில் உள்ள எனது அறைக்கு

அமைதியற்ற மனதுடன் மெல்ல மெல்ல நகர்கின்றேன். அவ்வாறு உடலைத் தாண்டிப் பாயாது வருவதற்கு வழியிருக்குமாயின் திருப்தி யான மனதுடன் அமைதியாக மூன்றாவது மாடியைச் சென்றடையலாம்.

மூன்றாவது நாளன்று நான் வழக்கம்போன்று படிக்கட்டு வரிசையில் ஏறிவந்து கொண்டிருந்தேன். இன்றும் அந்த பிச்சைக்காரக் கிழட்டு மனிதன் குறுக்காக விழுந்து படுத்துக் கிடக்கின்றானா? உண்மையாகவே, விதிவழி வந்த ஒரு தடங்கலாக, ஏனைய நாட்களைப் போன்றே அன்றும் அவன் படுத்துக் கிடந்தான். தெளிவற்ற, அமைதியற்ற, கலங்கிய மனதுடன் உழன்றவாறு நான் வழமை போன்று அவனது உடலுக்கு மேலாகக் காலை நீட்டி அடுத்த படிக்கட்டில் அடியெடுத்து வைத்தேன். அப்போது எனக்கு இவ்வாறு கேட்டது.

“துரை... உங்களைக் கொஞ்சம் சந்திக்க வேண்டும்...”

நான் ஆச்சரியத்துடன் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் முன்னர் போன்றே நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்தான். நான் வெறுப்புடன் வினவினேன்.

“என்ன சொன்னாய்!” அவன் அசையவில்லை. நித்திரையாக இருக்கிறான்.

எனது வெறுப்புணர்வும் சினமும் அதிகரிக்கிறது. என்னுள் இவ்வாறான நியாயமற்ற சினம் உருவெடுத்ததேன்!

“என்னடா சொன்னாய்!” அவன் ஆடாது அசையாது கிடக்கின்றான்.

அவனது தலையில் உதைத்து அவனை எழுப்பினாலென்ன என எனது மனது கூறியது.

நித்திரையிலேயே சிலவேளை நான் எனது கட்டிலின் படுக்கை தாங்கிக்குக் காலால் உதைத்திருக்கலாம். வலது கால் விரல்களில் வலியுடன் நித்திரைவிட்டெழுந்தேன்.

நித்திராதேவி மீண்டும் என்னை அழைக்கவில்லை. நான் அமைதியற்ற மனதுடன் நடந்து திரிந்தேன். ஏதோவொரு நினைவு

என்னைச் சுற்றி உலவுகிறது. நான் எனது அறையிலிருந்து வெளியேறி படிக்கட்டுகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி கீழ்மாடிக்குச் சென்றேன். ஏதோவொன்றை நினைவுகூர்ந்தவாறு படிக்கட்டுகள் ஒவ்வொன்றிலும் காலை ஊன்றி மேலே ஏறினேன்.

அடுத்த கனவுக் கட்டத்தில் நான் எனது அலுவலகத்தில் தொலைபேசிக்கு அருகே அமர்ந்திருந்தேன். நான் இவ்வாறு கூறினேன்.

“...” என்ன... “மீரிகமையா?”

“ஆமாம்”

“மீரிகமை முதியோர் விடுதியா!”

“ஆமாம் ஆமாம் நான் பேசுகிறேன். துரைக்கு என்னை நினைவிருக்கிறதா?”

“நான் என்றால் யார்?”

“துரையின் தொடர் மாடி வீட்டில் படிக்கட்டு வரிசை அடிவாரத்தில் படுத்திருக்க வந்து... வழமையாக குடியிருந்தவன் போல இருந்தவன்... நான்...”

‘ஆரொன்!’

‘ஆரொன்!’

“ஏன் துரைக்கு ஞாபகமில்லையா? துரைதானே என்னை இந்த வயோதிபர் விடுதியில் இறக்கி விட்டீர்கள்!”

“ம்... எனக்கு ஞாபகமில்லை... உனக்கு என்ன தேவை... சொல்?”

“எனக்குத் தேவையானவை பலப்பல இருந்தன. ஆனால் இப்போது ஒன்றுமே தேவையில்லை!”

“அப்படியென்றால்...?”

“அப்படியென்றால்... நான் இறந்து போய்விட்டேன். இறந்து ஏழு நாளாகிறது!”

“இறந்து போனவன் எப்படி என்னுடன் டெலிபோனில் பேச முடியும்!”

“கோபப்பட வேண்டாம்; மரணத்தறுவாயில் நான் துரை பற்றி அதிகமதிகமாக நினைத்தேன்!”

“இங்கே பார்... நான் உனக்கு தீங்கேதும் செய்துள்ளேனா? நீ எனது உறவினரா?... நான் உனக்கு ஏதேனும் உதவி செய்துள்ளேனா...?”

“துரை கொஞ்சம் குடிபோதையில் இருக்கிறீர்கள் அல்லவா... அப்படியெல்லாம் பேசவேண்டாம்!”

எனது வாயிலிருந்து கெட்டவார்த்தையொன்று வெளிப்பட இருந்த நிலையில் அவன் மீண்டும் பேசினான்.

“துரைதான் எனது வாழ்க்கைக் காலத்தில் எனக்கு உதவியோ தீங்கோ செய்த ஒரேயொருவர்!”

“இதோ பார், எனக்கு வேலையிருக்கிறது. சொல்ல வேண்டியவற்றை நேரடியாகச் சொல்!”

“சரி கேளுங்கள்; நான் உங்களுக்கு நினைவுபடுத்துகிறேன்”

“துரைமாரின் மாடித்தொடர் எழுப்பப்பட்டுள்ள காணித் துண்டை நான் அனுமதியின்றிக் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அதில் நீண்டகாலமாக ஒரு பால்பண்ணை நடத்தி வந்தேன்!”

“எனக்கு அங்கிருந்து வெளியேறச் சொன்னார்கள். நான் தனியாக வாழ்ந்தவன்-கவலையில்லை. வெளியேறினேன் - திரும்பிப் பார்த்தேன்-பாற்பசுக்கள். என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. காதுகளை அசைக்க வில்லை. வாலை ஆட்டவுமில்லை... எனது கண்களை தூக்கம் ஆட்கொண்டது. ஆனால் நான் திரும்பிப் பாராது அங்குலானைச் சந்திக்குப் போனேன். எனக்கு என்னவோ போல இருந்தது. நான் அங்கு தரையில் உட்கார்ந்து கொண்டேன் மயக்கம் போல வந்தது. பாற்பசுக்கள் எல்லாம் என்னைச் சூழ நிற்கும் ஓசை எனக்குக் கேட்டது. ஆனாலும் அவற்றை நான் எங்குதான் ஓட்டிச் செல்வது?”

“நான் பசுக்களுடன் நாதியற்றவனானேன். கொழும்புக்குப் போய் பெரிய பெரிய துரைமாரோடு பேசுமாறு யார யாரோவெல்லாம் சொன்னவை எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. பசுக்களை ஒரு நல்ல தொகைக்கு விற்கும்படி மற்றும் சிலர் கூறினார்கள். அதைத்தான் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனாலும் அவை பாற்பசுக்கள். அவை எனது முகத்தையே நோக்கிக் கொண்டிருந்தன. ஏன் நான் முடிவு எடுப்பேன் என அவை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. பசுப் பரம்பரைகளின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அந்தக் கவலையைச் சொல்லி முடிக்கவும் முடியாது. கவலையை பொறுக்கவும் முடியாது. அவை மாடுகள்தான். என்றாலும் கூட இந்தப் பிரதேசத்தவர்கள் எல்லாரும் வெள்ளை வெளேரென்ற சுத்தமான பசுப்பாலைத்தான் குடித்தார்கள். நுரை கக்கும் பசும்பால். கண்ணூறு நாவுறு கிடையாது... காய்ச்சவும் தேவையில்லை... பருகினால் அமிர்தம் போலத்தான்...”

“நான் என்னதான் செய்வது... அப்போது நான் ஒரு தாத்தா... அவற்றின் உரிமையாளனான தாத்தா அநாதரவாகிவிட்டேன்... பசுக்களும் அநாதரவாகிப் போயின், பசுக்கள்... நாகுகள் கன்றுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் என்ன என்ன ஆகியது என்பது கடவுளுக்குத்தான் தெரியும்...”

“நான் கால்போனபோக்கில் அநாதரவாகி அலைந்து திரிந்தேன். இனியும் நடக்க முடியாத நிலையில் மீண்டும் இந்த இடத்துக்கு வந்தேன். துரைமார் இருக்கும் இந்த தொடர் மாடி வீட்டின் கீழ் புதையுண்டிருக்கும் நிலம் எனக்குச் சொந்தமானது... கால் போன போக்கில் போன பாற்பசுக்களும் கன்றுகளுக்கும் கூட பிறப்பு முதலே இந்த நிலத்தில் உரிமை உண்டு... உயில்கள் அவற்றுக்குத் தான் கிடைத்திருக்க வேண்டும்... எனக்கு அல்ல...”

“துரை, ஜீப் வண்டியிலிருந்து இறங்கி தினமும் எனது உடலுக்கு மேலாகப் பாய்ந்து மாடியில் உள்ள வீட்டுக்குப் போனீர்கள். ஒவ்வொரு நாளும் குடிபோதையிலேயே அவ்வாறு போனீர்கள். எப்போதும் ஏதேனுமொன்று பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டு தான் போனீர்கள்... என்றாலும் கூட எனது உடலைக்

கடந்து செல்லும் போது ஒரு நாள் கூட உங்கள் சப்பாத்தென்ன... கால் சின்னி விரல் கூட எனது மேனியில் படவில்லை...”

“ஒருநாள் யாரோ ஒரு துரை அந்நேரத்தில் அவ்விடத்தால் போவதற்காக அங்கு வந்தார். எனது உடலின் மேலாகப் பாய்ந்து போகும்போது உங்களைத் தடுத்து நிறுத்தி நன்றாகத் திரட்டினார்.”

“பெரிய... எல்லா இடங்களிலும் பிச்சைக்காரர்கள்... பெரிய சமூக சேவகர்கள்... சமூக சேவை செய்து... இரவில் குடித்துவிட்டு வந்து... அதே பிச்சைக்காரனின் உடம்புக்கு மேலாகப் பாய்ந்து தங்களது மாளிகைகளுக்குப் போகிறார்கள்...”

“துரை மூக்கு முட்டக் குடித்திருந்ததால் நிலைகுலைந்து நின்றீர்கள்!”

“பெரிய... முழு உலகிலும் உள்ள பிச்சைக்காரர்கள், ஏழை எளியவர்களுக்கு வாழ்வளிப்பதற்கு, ... வீடுவாசல்களை கட்டிக் கொடுப்பதாகத்தான் பிரசாரம்... சமூக சேவைகள் திணைக்களம், வீடமைப்பு அமைச்சு இரண்டையும் பொறுப்பேற்றது போன்ற நினைப்பு... இங்கு எவருக்கும் இந்தப் படிக்கட்டு வரிசையால் மேலே-கீழே போக முடியாது. பிச்சைக்காரர்கள் படுத்துக் கிடக்கிறார்கள். எல்லோரும் முழு உலகுக்கும் சமூக சேவை செய்து இரவில் குடித்துவிட்டு வந்து அந்தப் பிச்சைக்காரர்களின் உடலுக்கு மேலாகக் கடந்து அவர்களை மிதித்து கண்டும் காணாதது போல தங்கள் தங்களது மாளிகைகளுக்குப் போகிறார்கள்... ஆனால் உலகெங்கும் இருக்கும் பிச்சைக் காரர்களுக்கு வாழ்வளிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதாகத்தான் பிரசாரம்...”

“துரை... மூக்குமுட்டக் குடித்திருந்ததாலோ என்னவோ செய்வதறியாது திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தீர்கள், தனியே முணுமுணுத்தவாறு வீட்டுக்குப் போனீர்கள்...”

அன்று இரவு நான் திடீரென கண்விழித்தேன். எனது விலாவில் விழுந்த உதை என்னை எழுப்பிவிட்டது. சரியாக வலித்தது. துரை உயரமாக தள்ளாடி-தள்ளாடி நின்று கொண்டிருந்தீர்கள்... வழமையாக மாலையில் குடிப்பதை விட கூடுதலாகவே

குடித்திருந்தீர்கள். மெல்லிய குரலில் என்னை ஏசுத் தொடங்கினீர்கள்... உரத்து ஏசுவதிலும் பார்க்க பாரதூரமான வார்த்தைகளால் ஏசினீர்கள்.”

“வம்பிலபொ..., உன்னை இங்கு படுத்துக் கிடக்கவிட்டது தான் தவறு... நீ யார்?... எனது உறவினரா? நான் உன்னிடம் உதவி ஒத்தாசை பெற்றிருக்கிறேனா?... உன்னைப் பெற்றவன் நானா?... உன்னைப் பிச்சையெடுக்க வைத்தவன் நானா? மாலையில் அவன் என்னைப் பேசிய விதம் உனக்குக் கேட்டதுதானே!... அவர்களும் இந்த மாடி வீட்டுத் தொடரில்தான் நான் ஒரு அரசாங்க ஊழியன்... அவன் இந்த அரசாங்கத்துக்கு எதிரானவன். அதற்கு நான் என்னதான் செய்யலாம்... மந்திரிமார்கள், அமைச்சர்களின் எதிரில் போய் அவர்களுக்கு கேட்கும்படியல்லவா சொல்ல வேண்டும், ஏச வேண்டும்... எழும்பு... எழும்பு... உன்னால்தான் நான் பேசுவ வாய்க் வேண்டியிருக்கின்றது.”

“எழும்பு... எழும்படா...”

என்று சொல்லி மீண்டும் உதைத்தீர்கள். எனக்கு ரொம்பத்தான் வலித்தது. எழும்பி நிற்கச் சக்தியில்லாது மார்பு வலியைப் பொறுத்துக் கொண்டு அப்படியே குறுக்காகப் படுத்துக் கிடந்தேன்... எழுந்திருக்கவே முடிய வில்லை... நான் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். நீங்கள் ஏதேதோ முணுமுணுத்தபடி வீட்டுக்குப் போனீர்கள்.

“ஆனால் மறுநாள் வேலைக்குப் போகும் வழியில் யாரோ ஒருவரின் உதவியுடன் என்னிடம் விருப்பம் கேட்காமலேயே என்னைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து மீரிகமை வயோதிபர் மடத்தில் விட்டுவிட்டுப் போனீர்கள்...”

இந்தக் கனவில் எனக்கு இவற்றுள் எதனையும் நினைவு கூர முடியாது. அவ்வாறு நினைவு கூரவேண்டிய தேவையும் எனக்குக் கிடையாது... எனினும் நான் இந்த அருவப் பிச்சைக்காரனுடன் டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருப்பது எனக்குப் புரிந்தது.

நான் ரிசீவரை காதிலிருந்து சற்று அப்புறப்படுத்தி அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். மீண்டும் காதுக்கு அருகில் கொண்டு சென்றேன்.

“ஹலோ... ஹலோ... நீ இறந்து ஏழு நாள் ஆகிறது என்று சொல்கிறாய். என்னால் உனக்கு என்ன ஆக வேண்டியிருக்கிறது?...”

“ஹலோ... ஹலோ...”

தொலைபேசி ஊமையாகிவிட்டது. எனினும் ரிசீவரை திரும்ப வைக்க முன்னர் இறுதியாக எனக்கு ஒரு வறண்ட இரும்பு ஒலி கேட்டது...

நித்திரையை உதறித் தள்ளிய நான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து குளியலறைக்குச் சென்றேன். பொழியும் தூய நீரினால் தூக்கக் கலக்கத்தை கழுவி நித்திராதேவியின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டேன். எனது எழுது மேசையை அடைந்தேன்.

நான் புதிராக எழுதிவரும் புதிய புனை கதையில் ஏற்கனவே எழுதி முடித்துள்ள முதலாவது கட்டம் பற்றி பெருமையும் வியப்பும் அடைந்தேன்.

இரண்டாவது கட்டத்தை இதனிலும் சிறப்பாக செழுமையாக...

“பின்னர் போதிசத்துவர் பின்வருமாறு சிந்திக்கத் தொடங்கினார்... இந்த ஆத்மத்தில் ஊழியுழிக்காலம் பெருந்தவஞ் செய்து நானூறு பிறப்புக்களின் பின்னர் நான் ‘சோவான்’ பேற்றை அடைந்திருக்கிறேன்... அந்தப் பெரும் பேற்றைக் கைவிட்டு, மீண்டும் சாமானியனாகி, மேலும் ஊழியுழிக்காலம் தவஞ்செய்து பெறும் ஆத்மாவில் ஐந்நூற்று ஐம்பது பிறப்புக்களின் முடிவில்...” என்ற வாறாக எழுத வேண்டும்.

‘பாவப்பட்ட ஆவிகளின் கதை’

(பிரேத வஸ்துவ)

சைமன் நவகத்தேகம

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

ஊர்ப்பன்சலை பற்றிய கட்டுக் கதைகள் வன்னிக் காட்டுப் பிரதேச மெங்கும் பரவின. இக்கதைகள் வேட்டைக்காரனின் காதுகளையும் எட்டின. காட்டினுள் இடையிடையே மரங்களைத் தறித்து, பிராணிகளைத் துரத்தி, அமைக்கப்பட்ட சேனைகளில் இரவுக் காவலுக்கு வருவோர் மூலமே அவன் அக்கதைகளை அறிந்தான்.

வேட்டைக்காரனுக்கு இந்தக் கதைகளையெல்லாம் கேட்டபடி காட்டினுள் இனியும் தனியாகக் காலங்கழிக்க முடியாது. பிக்குவைப் பற்றியென்ன, தன்னைப் பற்றி புனையப்பட்ட கதைகளே இவைபோல அவனுக்குத் தோன்றின.

அன்று முழு நிலவு எறிந்திருந்தது. வேட்டைக்காரன் முல்லேகமைப் பன்சாலையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். ஒற்றையடிப் பாதை முடிவடைய முன்னர் அவன் பற்றைக்காட்டின் ஊடாக எட்டிப்பார்த்தான்.

ஆச்சரியப்படத்தக்க ஒரு காட்சியினால் அவன் கவர்ந்தீர்க்கப்பட்டான்.

அவ்வாறான ஒரு பன்சாலையில், பூரணை தினமொன்றில் நிகழ வேண்டிய அனைத்தும் நிலாவொளியில் செவ்வனே நிகழ்ந்த வண்ணமிருந்தன. ஏனையவை யாவும், விளக்கொளியில் போதனை மண்டபத்தில் நடந்த வண்ணமிருந்தன.

எங்கள் பிக்கு தர்மாசனத்தில் அமர்ந்து எந்தவொரு பாலகனுக்கும் கூட விளங்கக்கூடிய விதத்தில் பாவப்பட்ட

ஆவிகளின் கதைகளிலிருந்து போதனைகளைப் போதித்துக் கொண்டிருந்தார். அன்றைய தினத்துக்காக அவர் கோடான கோடிக் கதைகளிலிருந்து தெரிவுசெய்து கொண்ட போதனைக் கதையே அது.

போதனையைக் கேட்டுக்கொண்டே வேட்டைக்காரன் தூங்கி வழிந்தான். திடீரென இயல்பாகவே நித்திரை கலைந்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பின்புறத்தே ஓரிரு சிறு தடிகள் முறிவது கேட்டது. வன விலங்குக் காலடிகளாக இருக்க முடியாது. அவை மனிதக் காலடிகள் தாம். என்றாலும்கூட ஆண் காலடிகளன்று. மாறாக பெண் காலடிகளே அவை! பன்சாலை மேளக்காரனின் கன்னிப்பருவ மகள் தாம் நின்ற பற்றைக்கு அப்பால் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

கூடவே பற்றையின் மறு புறத்திலிருந்து தமக்கு அறிமுகமற்ற ஒரு யுவன், ஒரு வன விலங்குபோன்று வந்தான். சொற்ப நேரத்திற்கு முன்னர் இந்தப் பெட்டையின் தந்தையாருடன் மேளம் கொட்டிய இளைஞனே அவன்!

இவற்றையெல்லாம் அறிந்துகொண்ட பின்னர் வேட்டைக் காரனுக்கு அந்த இருவரதும் விடயம் ஒரு பிரச்சினையாகத் தோற்றவில்லை. பற்றைகளின் கீழ் வீழ்ந்து குவிந்துள்ள சருகுகளுள் மறைந்து கிடந்து ஊர்ந்து செல்லும் நச்சுப் பாம்புகளைக்கூட கிஞ்சித்தும் பொருட்படுத்தாத அவர்கள் இருவரும் நாக பாம்புகள் போன்று வேட்கையில் மருவி உருண்டு புரண்டு நீண்ட நேரம் லீலையில் திளைத்திருந்தனர்.

வேட்டைக்காரன் இவ்வாறு எண்ணினான். “இவர்கள் இருவரும் இருக்கும் கிராமத்துக்கு அருகே எவ்வளவு பெரியதொரு காடு இருக்கிறது. இவர்கள் இருவரும் இந்தச் செயலுக்காக இந்தப் பூரணை தினத்தில் இந்தப் பன்சாலைக்குத்தான் வர வேண்டுமா? தாக சாந்திக்காக வேனும் பிக்கு போதனையை இடைநிறுத்தினால்... இவர்களின் பெற்றோர் தவில் வாசிக்க, இவர்களைத் தேடுவார்கள் அல்லவா?”

அது ஒரு கண நேர எண்ணமாகவே அமைந்தது. அவன் மீண்டும் அவர்கள் இருவரையும் நோட்டமிட்டான்.

அவள் இன்னமும் இளைத்துக் கொண்டே ரவுக்கையை அணிந்து சீத்தைத் துணியை இடுப்பைச் சுற்றிக் கட்டியவாறு இப்படிச் சொன்னாள்.

“தெரியுமா சங்கதி, இனி இந்தப் பன்சலைக்கு மேளங்கொட்ட வருவதில்லை என அப்பா சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்.”

“பன்சலைப் பூசைக்கு மேளம் கொட்டும் வேலைக்கு வராவிட்டால், மன்னர் காலத்திலிருந்து மேளம் கொட்டுவோருக் கென ஒதுக்கப்பட்டுள்ள காணிகளில் கமம் செய்யக் கிடைக்க மாட்டாது. அப்படியானால் நானும் நீயும் குடும்பமாகி எப்படி வாழ்க்கை நடத்துவது.”

“ஐயோ எனக்குத் தெரியாது. கேட்கிறது தானே. இன்றும் பிக்கு வழமையாக பூரண தினத்தில் செய்யும் அதே போதனையைத்தான் செய்கிறார்.” “பாவப்பட்ட ஆவிகளின் கதை.”

“நாங்கள் என்னதான் செய்வது..... கட்டுக்கதைகள் எல்லா இடங்களிலும் பரவி உள்ளன! பரவமாட்டாதா என்ன? ஒரு விடயம் தெரியுமா... பிக்குவுக்கு நிழலே கிடையாது.”

“உண்மையாகவா!”

“ஆம் எங்கள் அப்பா சொன்னார்.”

“உண்மையாகவா!”

“உண்மைதான்; பின்னே என்ன பொய்யா சொல்கிறேன்”

“ஏன் சந்தேகப்படுகிறீர்கள். என்னில் நம்பிக்கையில்லையா?”

“நானும் இன்று காலையில் பார்த்தேன். பிக்கு அரச மரத்தடிக்கு பூசை செய்ய வந்தார். எங்கள் நிழல்கள் ஒரே பக்கமாக விழுந்திருந்தன. பிக்குவின் நிழல் எந்தப் பக்கத்திலும் இருக்கவில்லை.”

“இது பெரிய ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. நீ சொல்கின்ற படியால் நம்புகின்றேன். இல்லாவிட்டால் கடவுள்தான் வந்து சொன்னாலும் நம்பமாட்டேன். ஆவிகள், பேய் பிசாசுகளுக்கு மட்டும் தான் நிழல் இருக்கமாட்டாது.”

“உண்மைதான்” அவள் இன்னமும் இளைத்துக்கொண்டே, சற்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். “பிக்கு எப்போதோ எங்கோ மரணித்துள்ளார். இங்கே இருப்பது ஒரு பேய் அல்லது பிசாசு. பாவப்பட்ட ஆவிகளின் கதையை வர்ணிப்பது கேட்கிறதல்லவா. இன்னுமொரு விஷயம்... அப்பாவுடன் நானும் அடிக்கடி பன்சாலை சமையற் கட்டுக்குப் போவேன். உணவு பரிமாறப்பட்டாலும், முன்பு போல சமையற்கட்டில் இருந்து உண்ணுவதில்லை. சயன அறையின் முன்புற, பின்புற கதவுகளை மூடி உணவை உள்ளே எடுத்துக்கொள்வார். உணவுப் பாத்திரங்களை அப்புறப்படுத்தவும் இடமளிப்பதில்லை. உணவு நாறிப்போன பின்பு இரவில் உண்பதாகத் தான் உபாசகர்கள் சொல்கிறார்கள்.”

யுவதியின் சங்கையில்லாத பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்குமாப்போன்று மீண்டும் பூசை ஆரம்பமாகியது. இளைஞன் துணியை அணிந்து பற்றைக்காட்டினுள் இருந்து வெளியேறினான்.

“ஏச்சத்தான் விழும... தவில் கொட்டவும் தொடங்கி விட்டார்கள்...”

“கொல்லைக்குப் போகவேண்டி வந்ததாகச் சொல்லுங்கோ” யுவதி கலகலத்துச் சிரித்தாள். கணப்பொழுதில் அவளது சிரிப்பு மறைந்தது.

வேட்டைக்காரன் ஒரு பொல்லாதவன் போல அவளை நோக்கிச் சென்றான். அவளது உதடுகளில் இருந்த சிரிப்பு அவளது தோற்றத்தை மேலும் கொடுரமானதாக்கியது.

அவன் எதிரே முன்னோக்கி வரும்போது அவள் பின்னோக்கி நகர்ந்தாள். பாரிய பாலைமரத்தில் அணைந்த அவளால் அப்பால் நகர முடியவில்லை. செய்யக்கூடிய ஒன்றே ஒன்று திரும்பி பாலை மரத்தைச் சுற்றிச் சென்று ஓட்டம் பிடிப்பதே! அவன் திகைப்புடன் கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் உயர்ந்து நிமிர்ந்து அவளை நோக்கி ஆக்கிரமிக்க அணுகுவது போன்று முன்னேறினான்.

அவளது எல்லாக் களவுகளும் கையும் மெய்யுமாகப் பிடிபட்டுள்ளன. எனவே அவள் அவளை அறியாமலேயே தாம்

அறிந்துவைத்துள்ள அந்த ஒரேயொரு உத்திக்கு கட்டுப்பட்டாள். அவளது கை உயிர்ப்பின்றியே அவளது சீத்தைத்துணியைப் பற்றியது. அவள் துணியை அவிழ்த்து நழுவ விட்டு நிர்வாணியானாள்.

வேட்டைக்காரனின் சிரிப்பு மறைந்தது. அப்போது அவளது முகம் மேலும் கொடுரமானதாகக் காட்சியளித்தது. அவளது எதிரே உயரமாக நிமிர்ந்து நின்ற அவன் இப்படிச் கூறினான்.

“சே.. என்ன அசிங்கம்... சீத்தைத்துணியை உடுத்திக்கொள். பன்சாலைச் சமையற் கட்டுக்குப் போ... உபாசகர்களுக்குத் தெரியாமல் பிக்குவின் சயன அறைப் பின் கதவைத் திறந்து விடு”

“சொல்லும் எதையும் செய்கிறேன். ஆனால் ஒன்று, அப்பாவிடம் இந்த எதையும் சொல்ல வேண்டாம்.” அவள் தேவையின்றி தொடர்ந்தும் பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். வேட்டைக்காரன் கத்தினான்.

“போ... இங்கிருந்து போ”

பிக்கு பழைய, வறிய பன்சாலையொன்றில் இருந்தார். களிமண் சுவர்களால் கட்டப்பட்ட ஒரு அறையில் வாழ்ந்தார். அதற்கு யன்னல்கள் கிடையாது. சிறிய சமையலறை, நீண்ட அறை, உயரமான திண்ணை ஆகியனவே அதில் இருந்தன. முன், பின் கதவுகளைக் கொண்ட இதுவே அவரது வாழிடம். சுவருக்கும் கூரைக்கும் இடையிலான இடைவெளி தவிர அதனுள் காற்றோட்டமோ ஒளியோ புக வேறு வழி இருக்கவில்லை.

பின்புறக்கதவை மூடிய வேட்டைக்காரன் சயன அறையில் இருளில் தனித்திருந்தான். உபாசகர்களின் கட்டுக்கதைகளுக்கு ஏதுவான ஒரு விடயம் சரியானது என்பதை அவன் விளங்கிக் கொண்டான். சயன அறையெங்கும் நாறிப்போன உணவுகளின் வெடுக்கு மணம் குப்பென வீசியது.

படுக்கைக்கு அருகே நிலத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த விளக்கு மங்கலான ஒளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. கட்டையான ஒரு மேசை மீது “பிச்சைப் பாத்திரமொன்றும்”, சில ஓலைச் சுவடிகளும் இருந்தன. காவியுடையொன்றும் உள்ளாடையொன்றும் கொடியில்

தொங்கின. நாறிப்போன உணவுப் பாத்திரங்களும் மற்றுமொரு பிச்சைப்பாத்திரமும் மூலையில் இருந்தன.

அவன் நீண்ட நேரத்தை அங்கு கழிக்கும் எண்ணத்துடன் இருண்ட மூலையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

இறுதியில் சமையற்கட்டுப் பக்கத்தில் ஒலித்த உபாசகர்களின் குரல்கள் ஓய்ந்தன. பதிலாக முற்றத்தில் வேறு சிலர் வரும் அடியோசைகள் கேட்கத் தொடங்கின.

“பிக்கு அவர்களே, கொஞ்சம் சயனித்திருங்கள். நடுச்சாமமாகிவிட்டது. உணவு தயாரித்த பின் நாங்கள் அறிவிக்கிறோம்.”

“நல்லது.”

பிக்கு சயன அறையினுள் நுழைந்தார். கதவை மூடினார். காவியுடையைக் களைந்து உள்ளாடையுடன் படுக்கையில் அமர்ந்தார். விளக்கின் மங்கலான ஒளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரிரு மணித்தியாலங்கள் அவ்வாறு தியானத்திற்போன்று அமர்ந்திருந்தார்.

படிப்படியாக அவரது உடலில் மாற்றங்கள் நிகழுவதை வேட்டைக்காரன் கண்டான். முதலில் முகம் வெளிறியது. பின்னர் அவர் மெதுவாகப் படுக்கையில் சாய்ந்தார். உடல் வீங்கிப் புடைத்தது. மூச்சு எடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. முழு உடலும் நீல நிறமாகியது. படிப்படியாகத் தூர்வாடை அடிக்கத் தொடங்கியது. உடலில் தசை இடையிடையே வெடித்துக் கரையத் தொடங்கியது. உடலினுள்ளே இருந்து ஆயிரக்கணக்கான புழுக்கள் வெளியேறி உடலெங்கும் அலைந்து திரிந்தன. சயன அறையெங்கும் பொறுக்க முடியாத தூர்வாடை பரவியது. வேட்டைக்காரனின் மனதில் அச்சம் குடிகொண்டது. கூடவே ஆவலும் மேலிட்டது. பிக்குவின் உடல் கரைந்து படுக்கையெங்கும் வழிந்தது. எலும்புகள் வெளிப்பட்டுத் தெரிந்தன. படிப்படியாகத் தூர்வாடை நீங்கியது. இறுதியில் வெள்ளை வெளேறென்ற எலும்புக்கூடு மாத்திரம் எஞ்சியிருந்தது.

இம்மாற்றம் நிகழுவதற்கு எவ்வளவு நேரம் செலவானது என்பது வேட்டைக்காரனுக்குத் தெரியாது. அவன் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் இருந்து ஆச்சரியத்துடன் மெல்ல மெல்ல எழும்பினான்.

திடீரென ஒரு குரல் கேட்டது. வேட்டைக்காரன் திடுக்கிட்டான். பிக்குவின் குரலே தான்.

ஆச்சரியமடைந்த அவனால் அவனது கண்களையும் காதுகளையும் கூட நம்பமுடியவில்லை. எலும்புக்கூட்டின் வாயிலிருந்தே குரல் வெளிவந்தது.

“வேட்டைக்காரரே, அமர்ந்திருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து கொள்ளுங்கள்!” வேட்டைக்காரன் எத்தனமின்றியே அவ்விடத்தில் அமர்ந்தான்.

தாடைகளோ, பல்வரிசைகளோ, அண்ணமோ அசைய வில்லை. எனினும் குரல் மிகத்தெளிவாக சீராக வெளியாகியது.

“உபாசகர்களிடையே பரவியுள்ள கதையில் உண்மை இருக்கிறது என்பது உமக்கு விளக்குகிறதுதானே! நான் அண்மையில் அகால மரணமடைந்தேன். எனினும் இன்னமும் போக்க முடியாத பாவப்பெருஞ்சுமை காரணமாக, உலக மக்களுக்கு நல்லது செய்வதற்காக ஒரு வரத்தைப் பெற்றுள்ளேன். ஆச்சரியமான ஒன்றாக இருந்தாலும் கூட மிகப் பழங்காலத்தில் நான் செய்த ஒரு புண்ணியம் காரணமாகவே இந்த வரம் எனக்குக் கிடைத்தது.”

“ஒரு காலத்தில் நான் புண்ணியசீலனான ஒரு பிக்குவாக இருந்தேன். நாற்பத்தைந்து வருடகாலம் நான் சீலம் காத்து வாழ்ந்தேன். தனியே காடேகித் தவஞ் செய்தேன். காட்டில் ஆரணியத்தில் வாழ்ந்த அக்காலத்தில் மருந்துகள், மூலிகைகள் தேவைப்பட்டபோது பரிசாரிகளைச் சந்திப்பதற்காக மட்டுமே அயற் கிராமங்களுக்குச் சென்றேன். அவ்வாறான ஒரு நாள் ஒரு கிராமத்துக்குச் செல்லும்போது வழியில் பட்டினியுடன் ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்த இரண்டு வழிப் போக்கர்களைக் கண்டேன். கணவன் மனைவியராகிய அவர்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பிறிதொரு கிராமத்தை நோக்கிச் செல்பவர்கள்.”

“அவர்கள் மீது அனுதாபம் கொண்ட நான் அவர்களை எனது தவக் கூடத்துக்கு அழைத்துச் சென்றேன். எனது தவக்கூடத்துக்கு அருகே பண்டைய குளமொன்றும் குளத்துக்குச்

சற்றுத் தாழ்வாக முன்பு பயிர்செய்த ஒரு வயலும் இருந்தன. பயிர் செய்துகொள்ளுமாறு அதனை நான் அவர்களுக்கு ஒப்படைத்தேன். அவர்கள் அங்கு ஒரு குடிசை அமைத்து வயலில் கமஞ்செய்யத் தொடங்கினர். காட்டில் தாராளமாகக் காய் கனிகள் கிடைத்தமையால் அவர்கள் விரைவிலேயே ஆரோக்கியம் பெற்றார்கள். திறமை மிக்க கமக்காரக் குடும்பமானார்கள்.”

“எனது தவக் கூடத்துக்கு அருகே பாற்பருவக் கதிர்களுடன் செழித்து வளர்ந்திருந்த வயல் வெளியைக் கண்ட எனது மனதில் ஒரு வித பேராவல் ஏற்பட்டது. வாழ்க்கையின் முதன் முதலாக பரோபகார உணர்வினால் எனது மனம் பெருமிதம் கொண்டது. எனது ஆன்ம விமோசனத்துக்காக இரவு பகல்களையெல்லாம் அர்ப்பணித்த நாற்பத்தைந்து வருட காலமும் எவ்வித பயனுமற்ற ஒரு காலமாகும் என்பது எனக்குப் புரியத் தொடங்கியது.”

“கூடவே எனது உடலெங்கும், உள்ளமெங்கும் ஒருவித கிலேசம் குடிகொள்ளத்தொடங்கியது. வயல் வெளியின்பால் ஏற்பட்ட ஆசை படிப்படியாக அப்பெண்ணின்பால் செல்லத் தொடங்கியது. இதுவரையில் நான் கண்டுள்ள பெண்களுள் பேரழகி இவளே எனும் உணர்வு என்னுள் ஏற்பட்டது.”

“தினமும் காலையில் ஒரு கிண்ணம் இலைக்கஞ்சி தருவதற்காக அவள் எனது தியான கூடத்துக்கு வருவாள். எனது உடலில் கிளர்ந்தெழுந்தவண்ணமிருந்த அசாதாரண காம வேட்கை ஒரு நாள் காலையில் எரிமலை போன்று வெடித்தது.”

இவ்வாறாக நானும் அவளும் தினமும் லீலை புரியப் பழகிக் கொண்டோம். திடீரென அவளது கணவன் தியான கூடத்துக்கு வந்து விடுவானோ? எனும் அச்சம் மாத்திரமே எமக்குத் தடையாக இருந்தது. அவள் என்னுடன் இருக்கும்போது அயற் சூழலைப் பரிசீலிப்பதற்காக அடிக்கடி எழுந்து செல்வதுண்டு. இவ்வாறாக மீண்டும் மீண்டும் எழுந்து சென்று பின்னர் என்னிடத்தே திரும்பி வரும்போது என்னைக் கட்டிப்பிடித்து இவ்வாறு கூறினாள்.

“எங்களுக்கு எமது விருப்பம்போல வேறு எவரையும் பற்றி எண்ணாது நிம்மதியாகக் கூடியிருக்க வழியில்லையே!”

இறுதியில் ஒரு நாள் நான் எனது உணவில் ஒரு பகுதியை வேறாக்கி நஞ்சு கலந்து அவனுக்கு உண்ணக்கொடுத்து சடலத்தைத் தூக்கிச் சென்று பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டேன்.

அன்று இரவு அவள் என்னிடம் வந்தாள். அவளது முகத்தில் ஒருவித கலவரம் காணப்பட்டது.

“காலையில் புறப்பட்டுப்போன எனது கணவன் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை.”

“அவர் திரும்பி வரமாட்டார்.”

“திரும்பி வரமாட்டார்?” அவள் ஆச்சரியப்பட்டாள்.

“ஆம்... நான் அவரை பாதாளத்தில் தள்ளிவிட்டேன்.” அவள் கண்களை அகலத்திறந்து மருண்டு நின்றாள்.

“எங்களுக்கு விருப்பம்போல நிம்மதியாகக் கூடியிருக்க வழியில்லையே என்று நீங்கள் தானே சொன்னீர்கள்?”

“அந்த நேரத்தில் ஆசை மேலீட்டால் சொன்னேன் தான்... ஆனால்...!”

“நான் அவளின் அருகே சென்றேன். அவள் நர மாமிசம் உண்ணும் ஒரு கொடிய புலியைக் கண்டவள் போல பின்னோக்கிச் சென்றாள். கூச்சலிட்டவாறு பித்துப்பிடித்தவள் போல ஓட்டம் பிடித்தாள்.”

“அவள் நேராக ஒரு கிராமத்துக்கு ஓடிச் சென்றிருந்தாள். போனது மட்டுமல்லாது ஊராரகளையும் கூட்டிக்கொண்டே வந்தாள். தூரத்தில் வரும்போதே நான் அவர்களின் கைகளில் இருந்த தீப்பந்தங்களைக் கண்டேன்.”

“அடுத்த பிறவியில் நான் பாவப்பட்ட ஓர் ஆவியாக ஆவிகளின் உலகில் பிறப்பெடுத்தேன். பாவப்பட்டோரின் ஆவியுலகிலும் மேலும் பல பாவப்பட்ட ஆண் ஆவிகளும் பெண் ஆவிகளும் இருந்தன. பாவப்பட்ட ஆவிகளை இயன்ற அளவுக்கு தின்று தீர்ப்பதே எனது வேலையாக இருந்தது. அவர்களது பாவங்கள் எனது வாயில் சுவையான உணவாக மாறுவதன் மூலமே கரைந்தன.”

பின்னர் நீண்ட நேரம் வரை சயன கூடத்தில் அமைதி நிலவியது.

போதனைக்கூடத்திலிருந்து உபாசகர்கள் சிலரின் 'பிரித்' ஓதல் ஒலி கேட்கத் தொடங்கியது.

“வேட்டைக்காரரே, நான் உம்மிடம் ஒரு வேண்டுகோளை விடுக்க விரும்புகிறேன். எனது எலும்புக்கூட்டைப் பொதி செய்து கொண்டு போய் மலையுச்சியிலிருந்து பாதாளத்தில் தள்ளி விடுங்கள்!” பிக்கு கூறியதைக் கேட்டு, விக்கித்த வேட்டைக்காரன் மூர்ச்சையானவன் போல அதே இடத்தில் நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தான். பிக்குவின் உள்ளாடையிலேயே எலும்புக் கூட்டைப் பொதி செய்து எடுத்துக்கொண்டு பின் கதவினால் வெளியேறி மலை உச்சியில் ஏறி பாதாளத்தில் உருட்டிவிட்டான்.

மறுநாள் காலையில் மலையிலிருந்து இறங்கி வந்த வேட்டைக்காரனுக்கு பன்சலையில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறியும் ஆவல் மேலிட்டது.

அவன் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிக் கல்லாய்ச் சமைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்ததற்கான எந்தவோர் அறிகுறியையும் காண முடியவில்லை. பிக்கு, ஆண், பெண் உபாசகர்கள் புடைகுழ அரசு மா நிழலில் அமர்ந்து சீலம் போதித்துக்கொண்டிருந்தார்!

தயாசேன குணசிங்ஹ

பத்திரிகைத் துறையில் பணியாற்றிய தயாசேன குணசிங்ஹ அவர்கள் சிறிது காலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். கவிதை, பத்திரிகைத் தொகுப்பு, விஞ்ஞான புனைக்கதைகள், மொழிபெயர்ப்பு, சிறுகதை என பல்வேறு துறைகளில் இலக்கிய பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். அவரது 'ரன் தட்டியக்க கந்துளு' எனும் கலைநூல் 1974 இல் சிறந்த கவிதை நூலுக்கான அரச இலக்கிய விருது பெற்றுள்ளது. 'கேதுமதி ஹோட்டலயே ராத்ரியக்' எனும் சிறுகதை எழுதி 1990 இல் சிறந்த எழுத்தாளருக்கான அரச இலக்கிய விருது பெற்றுள்ளது. நாவல், சிறுவர் நாவல், மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். இவர் 1996 ஒக்டோம்பர் 07ம் திகதி எம்மை விட்டும் பிரிந்து சென்றார்.

‘மணிக்கல் தேடுவோர்’

(கனல் பாரே நிசாசரயோ)

தயாசேன குணவிங்ஹ

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

“உனக்குத்தான் ஓர் ‘மணிக்கல்’ கிடைத்திருக்கிறதே, வேறு இரத்தினங்கள் எதற்கு...?” ‘தடி பேமே’ கண்களைச் சுருக்கி உதடுகளைப் பிதுக்கி, பெருவிரலை வில் போன்று பின்புறமாக வளைத்து ரத்னையை நோக்கி விடுவித்து, அவனுக்கு மாத்திரமன்றி முழு வகுப்புக்கும் கேட்கும் வகையில் உரத்துக் கூறினான். அவனது கூற்றில் வேடிக்கையுடன் கூடவே ஒருவகையான பொறாமையும் கலந்திருந்தது. சில காலங்களுக்கு முன்னர் முத்துமாலியின்பால் ஈர்க்கப்பட்ட ‘தடி பேமேயின் மனம், அவள் எவ்வளவுதான் அவமதித்தபோதிலும் இன்னமும் கூட அவளை விட்டு மீண்டதாகத் தெரியவில்லை.”

“மணிக்கல்லா... போலிக்கல்லா” கறுப்பன் குமாநாயக்க கேட்டான்.

“சந்தேகம் இருந்தால் ‘மரகத மல்லானா’வுக்குக் காட்டித் தெரிந்து கொள்ளலாம் தானே...” தடி பேமே நாகுக்காகப் பதிலளித்தான். ரத்னே தவிர வகுப்பில் ஆண்பிள்ளைகள் எல்லோரும் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தனர். முகத்தைச் சுளித்த பெண்பிள்ளைகள், எரியும் சிரட்டைக் குவியல் போன்று அங்கொருவர் இங்கொருவராகப் புறுபுறுத்தனர். ரத்னேயின் முகத்தில் பூத்த புன்முறுவல், முத்துமாலியின் முறைப்பினால் கருகிப்போனது.

மாணவரைக் கொண்டு பாடசாலை வளவில் இரத்தினக் கல் அகழியொன்று தோண்டுவிக்கும் யோசனை முதன் முதலில் ஆசிரியர் குழாத்தின் வாராந்தக் கூட்டத்திலேயே முன்வைக்கப்பட்டது. அதிபரினால் முன்வைக்கப்பட்ட அந்த யோசனைக்கு பெரும்பாலானோர் ஆதரவு தெரிவித்தனர். ஒரு சிலர் எதிர்ப்பும் தெரிவித்தனர்.

“இரத்தின அகழி தோண்டுவது இலகுவான வேலையில்லை..., ஒரு பிள்ளையேனும் சிறிய விபத்துக்குக்குக் கூட ஆளாகி விட்டால் ஒரு கோடி பெறுமதியான இரத்தினக் கல் கிடைத்தாலும் கூட பயன் உண்டா?...” ஒரு காலத்தில் பேராதனைச் சபையின் புரட்சிகரமான ஒரு மாணவ தலைவனாக இருந்த விக்ரமசிங்ஹ எதிர்த்தரப்பின் முதலாவது குண்டைத் தூக்கிப் போட்டார்.

“இந்தப் பாடசாலையில் படிப்பவர்கள் வறிய பிள்ளைகள்; உழைக்கும் வர்க்கத்தினரின் பிள்ளைகள்; எனவே ஆசிரியர்கள் என்ற வகையில் நாம் பொறுப்புடன் செயற்பட வேண்டியுள்ளது.” அவர் தனது வாதத்துக்கு அணி சேர்த்தார்.

ஆசிரியர் குழாத்தின் கோமாளியாகிய விஜேசேன “கேட்டீரா செய்தி... கேட்டீரா செய்தி...” எனக் கூவி கேலி செய்ய முயன்றபோதிலும் விக்ரமசிங்ஹவின் அருவருப்பான பார்வையைக் கண்ட அவன் மௌனமானான். புரட்சியாளர்களுக்கு கண்ட கண்டதையெல்லாம் கேட்க நேரம் கிடையாது. குறிப்பாக சிரிப்பதற்கு அவகாசம் கிடையவே கிடையாது.

‘கூட்டம் எப்போதுதான் முடிவடையும்’ எனப் பொறுமையிழந்த நிலையில் இருந்த பலரின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன. சீலவதி ஹாமினேயின் மூன்றாவது குழந்தை மற்றுமொரு சிறுபிள்ளையுடன் வீட்டில் இருக்கிறது. ஆங்கில ஆசிரியை விடுதிக்குச் சென்று உணவு உண்டு, தழுக்கி மினுக்கிக் கொண்டு ‘அட்வான்ஸ் லெவல்’ வகுப்புக்குப் போகவேண்டும். மேலும் ஐந்தாறு நிமிடங்கள் தாமதமானால், விளையாட்டு ஆலோசகரின் சகோதரியுடன் பஸ்வண்டி புறப்பட்டுவிடும். பின்வரிசை ஆசனமொன்றில் அமர்ந்து தூங்கி வழியும் வயோதிப நடன ஆசிரியருக்கு இவற்றுள் எதுவும் ஒரு பொருட்டல்ல. ஓய்வு பெறும் காலத்தை நெருங்கியுள்ள அவர் நாடும் பிரதானமான சௌகரியம் வீட்டுக்குச் சென்று, சோறு தின்று, ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் நித்திரை செய்வதே.

“இல்லை மிஸ்டர் விக்ரமசிங்ஹ, இதனை ஒரு செயன்முறை வேலையாக பிள்ளைகளைக் கொண்டு செய்விப்பது தான் எனது

எதிர்பார்ப்பு. இந்தப் பிரதேசத்தில் பெரும்பாலானோரின் சீவனோபாயம் இரத்தினக்கல் கைத்தொழில் என்பது தெரிந்த விடயம்தான். பிள்ளைகளை இதை ஆர்வத்துடன் செய்வார்கள்... பெற்றோரின் உதவி ஒத்தாசைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்!” அதிபர் தனது எதிராளியைச் சமாளிப்பதற்காக அப்படிக்கூறியபோதிலும் அவரது உள்நோக்கம் மேலும் ஆழமான ஒன்றாகவே இருந்தது.

“அப்படியானால் ஸேர், இரத்தினக்கல் அகழி தோண்டுவோரின் பிள்ளைகளும் இரத்தினக்கல் அகழி தோண்டுவர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா?... அவர்களுக்கு ஒரு வைத்தியராக, பொறியியலாளராக, நிருவாகியாக வருவதற்கு வாய்ப்பில்லையா? உங்கள் கருத்து அதுதானா? அதிபரை நோக்கி அவ்வாறு பதிலளித்த விக்ரமசிங்ஹ மீசையைச் சிலிர்த்து தலைமுடியைக் கோதி விட்டு, தோற்கடிக்க முடியாத ஒரு விவாதத்தை முன்வைத்தாற்போன்று பெருமையுடன் ஏனையோரின் முகத்தை நோட்டமிட்டார்.

முகம் விட்டு முகம் மாறிய அவரது எடுப்பான பார்வை, இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் முதல் நியமனம் பெற்று இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்த யௌவன “மியூசிக் மிஸ்ஸின்” முகத்தின் மீது கூடுதலாக ஒரு கண நேரம் குத்திட்டு நின்றமையைக் கண்ட ஒரேயொருவர், ஒரு மாணவனின் அப்பியாசக்கொப்பியில் இருந்து கிழித்தெடுத்த ஒரு தாளில், அதே ஆசிரியையின் உருவத்தை வரைந்து கொண்டிருந்து, அக்கணத்தில் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்த ‘ஆர்ட் மாஸ்டர்’ மாத்திரமே! வசப்பட்டது போன்றிருந்த அவ்வாசிரியையின் பார்வை எந்த நோக்கத்துடன் எங்கு பதிந்திருந்தது எனப் பார்த்த அவர், விக்ரம சிங்ஹவின் தாடியடர்ந்த முகத்தைக் கண்டதும் மானசீகமாகக் காறி உமிழ்ந்தார். “பட்டப்படிப்பு, அதுதான் கவர்ச்சிக்குக் காரணம்...! அதைவிட்டால் இந்தக் காட்டுப் பூனையில் வேறு என்னதான் இருக்கிறது.”

“இதுதான் நிலமானிய முறையின் புதிய தோற்றம். அப்படியான ஒரு வேலைத்திட்டம் இப்போது இந்த நாட்டில்

செயற்படுகிறது” விக்ரமசிங்ஹ எச்சரிக்குமாப்போன்று கூறினார். ஆம், நாங்கள் எல்லோரும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்! குறிப்பாக ஆசிரியர்கள் விழிப்புடன் இருக்க வேண்டும்.”

விதிவசமாக, அதே கணத்தில் நடன ஆசிரியர் நித்திரையாகி குறட்டை விடத் தொடங்கியதால் அனைவரும் சிரிக்கலாயினர். ஆசிரியைகள் ஓரிருவரில் தொடங்கிய அச்சிரிப்பு கூட்டமண்டபத்தை அதிரச் செய்யுமளவுக்கு வலுப்பெற்றது.

விக்ரமசிங்ஹ பல தடவைகள் தனது உரையைத் தொடர முயற்சித்த போதிலும் இடையிடையே சிரிப்பொலிகள் வெடித்து சபையோரிடையே பரவிச் சென்றமையால் அவரது முயற்சி வீணாகியது.

பொறுக்க முடியாத நிலையில் மானசீகமாக காற்று பறியச் செய்து மனநெருக்கடியைத் தளர்த்திக் கொண்ட அவர் முகத்தைச் சுளித்தவாறு அமர்ந்தார். பின்னர் அனைவரும் நிம்மதியடைந்தாற்போன்று அமைதியாக இருந்தனர். ‘மியூசிக் மிஸ்’ மாத்திரம் அவரது பெரிய நீலநிறக் கண்களால் விக்ரமசிங்ஹவை அனுதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பூசைக் கிரியைகளை முடித்து, சுபவேளையில் இரத்தினக் கல் அகழ்வு வேலை ஆரம்பித்தது. “உழைப்பு தவிர வேறு கடவுள் கிடையாது; பொருளைப் பதுக்கி வைப்பவன் முதலாளியேயன்றி வேறு எந்தப் பூதமுமல்ல” விக்ரமசிங்ஹவின் தலைமையிலான பெளதிகவாதிகள் கூறிய போதிலும் ஏனையோர் சிரித்துத் தலையசைத்தவாறு அவர்களது மனம் முறியாத வகையில் தத்தமது விருப்பப்படி செயற்பட்டனர்.

பாடசாலை மாணவரின் அகழ்வு வேலைக்கு ஆலோசனை வழங்கி உதவி ஒத்தாசை புரிவதற்காக, கிராமத்தில் அனுபவமிக்க அகழ்வாளர்கள் சிலர் தமது வசதிக்கேற்ப வந்திருந்தனர். நீளக்கை ‘மேஸ் பனியனும்’ கட்டம் போட்ட சாரனும் அணிந்து ‘டிக்’ என மூடித் திறக்கும் ‘பொக்கற்’ கொண்ட கறுப்பு நிற பட்டியொன்றினை இடுப்பில் கட்டியிருந்த ‘சியாது பாஸ்’ ஆலோசகராகச் செயற்பட்டார். கொண்ட கொள்கை எதுவாயினும் பிறப்புரிமையாகக் கிடைத்த புதுமைகாண் ஆர்வத்தைக்

கட்டுப்படுத்த முடியாத நிலையில் விக்ரமசிங்ஹவும் இடையிடையே சுரங்கமகமும் இடத்துக்கு வந்து அமெரிக்காவின் நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள் பற்றியும், தென்னாபிரிக்காவின் வைரச் சுரங்கங்கள் பற்றியும் அவற்றில் வேலை செய்யும் ஊழியர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள் பற்றியும், வேண்டுகோளேதுமின்றியே நீண்ட விரிவுரைகள் நடத்தினார்.

இரத்தினக் கைத்தொழில் தொடர்பாக அவரது அறிவு மிகக் குறைவானதாகையால் இரத்தினக்கல் அகழியில் வேலை செய்யும்போது பயன்படுத்தும் பதங்கள், பிரயோகங்களை அந்தரங்கமாகக் கற்றுக் கொள்வதிலும் அவர் கவனஞ் செலுத்தினார்.

விக்ரமசிங்ஹ அகழியை எட்டிப் பார்க்கும் வேளைகளில், மண் அகமும் சிறுவர்கள் சிலபோது “ஸேர், ஓதுங்கி நில்லுங்கள்; கால்சட்டையில் சேறுபட்டுவிடும்...” என கேலி செய்யும் பாங்கில் கூறுவதுண்டு.

“ஆமாம்... புத்தம் புதிய ‘பெல் பொட்டம்’ கால்சட்டை” கரையில் இருக்கும் மற்றுமொரு சிறுவனின் கூற்று அது.

சிலவேளைகளில் விக்ரமசிங்ஹ ஆலோசகர் ‘சியாது’ உடனும் பேச்சுக் கொடுப்பதுண்டு.

“இதுவரையில் எத்தனை அகழிகள் தோண்டியிருக்கிறீர்கள்.”

“சரியாகத் தெரியாது, நானூறு, ஐந்நூறுக்கு மேல் தோண்டியிருப்பேன்!”

“இரத்தினக் கற்கள் கிடைத்தனவா!”

“கிடைக்காவிட்டால் நான் ஏன் நூற்றுக்கணக்கான அகழிகள் தோண்ட வேண்டும்.” சியாது, கபடக் கண்களால் ஆசிரியரைப் பார்த்து முகத்திலறைந்தாற் போன்ற அந்தப் பதிலின் கொடுமையைக் குறைக்கும் பாங்கில் பொக்கை வாய் திறந்து கொக்கரித்துச் சிரித்தார்.

“அப்படியானால் நிறைய பணம் இருக்குமே!”

“கடவுள் புண்ணியத்தால் இதுவரையில் எந்தக் கஷ்டமும் கிடையாது...”

“இல்லையில்லை, பெருந்தொகையான இரத்தினக் கற்கள் கிடைத்திருப்பதால் நீங்கள் இப்போது ஒரு லட்சாதிபதியாக அல்லவா இருக்க வேண்டும்?”

“அதெப்படி ஸேர்”

“இரத்தினக்கற்கள் கிடைக்காவிட்டால், நான் ஏன் சுரங்கம் தோண்ட வேண்டும் என்று நீங்கள்தானே இப்போது சொன்னீர்கள்...”

“அரசே, இந்த மாமரமும் அந்த மாமரமும் தவிர வேறு மாமரங்கள் உண்டா...?” மகிந்த தேரர் மிகிந்தலையில் மன்னன் தேவநம்பியதீசனிடம் கேட்ட ஒரு கேள்வி என மண் தோண்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவன் உரத்துக் கூறியதோடு, அவர்களின் உரையாடல் துண்டிக்கப்பட்டது. விக்ரமசிங்ஹுவின் வினாக் கொத்துடன் சேர்ந்து கொண்ட அந்த ஏளன வார்த்தைகளைக் கேட்ட சிறுவர்கள் யாவரும் எக்காளமிட்டுச் சிரித்தனர். விக்ரமசிங்ஹு முதலாளித்துவம் தொடர்பாக மற்றுமொரு நீண்ட விரைவுரையாற்றுவதற்குப் பீடிகை போடுகிறார் என்பது அவர்களுக்குப் புரியாமலில்லை.

“கட்டுக்கடங்காத பிள்ளைகள் ஸேர்... இந்தக் காலத்து இளசுகள் இப்படித்தான் ஸேர்...” என்றவாறு முதியவர் விக்ரமசிங்ஹுவை அமைதிப்படுத்தும் நோக்குடன் கூறினார். எனினும் முதியவரும் கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொள்ளத் தவறவில்லை.

இரத்தினக்கல் அகழ்வு வேலை தொடர்ந்தும் நடைபெற்றது. அகழியின் ஆழமும் அதனைத் தோண்டுவதற்குச் செலவாகும் காலமும் அதிகரித்துச் சென்றன. குறிப்பாக ஆங்கிலம், கணிதம் போன்ற பாடங்கள் நடைபெறும் வேளைகளில் மேல் வகுப்புப் பிள்ளைகள் அகழியினுள் கீழ் மட்டம் வரையும் இறங்கியிருக்கப் பழகியிருந்தனர்.

இரத்தினக்கல் அகழ்வு வேலையில் மாணவர் குழுத் தலைவனாக, தனது தந்தையுடன் அவ்வேலையில் ஈடுபட்டு ஓரளவு அனுபவம் பெற்றிருந்த ‘தடி பேமே’ செயற்பட்டான். வியர்வையில் தோய்ந்து மின்னும் வெறும் மேனியுடன் ஏனையோருக்குக் கட்டளைகள் பிறப்பித்தவாறு மும்முரமாக வேலையில் ஈடுபடும்

அவன் பாடசாலையில் மாணவர்களால் மட்டுமன்றி மாணவியர்களால் கூட வீரனாக மதிக்கப்படலானான். முத்துமாலி கூட அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்க்கவும், புன்முறுவல் பூக்கவும் தொடங்கினாள். ஓய்வு நேரங்களில் ஏனைய பெண்பிள்ளைகளுடன் அவளும் அகழி தோண்டும் வேலையைப் பார்வையிட வந்தாள். அவ்வாறான வேளைகளில் முத்துமாலியைப் பார்த்தவாறு,

“ரத்னே..., அகழியுள் இறங்கி இரண்டு, மூன்று கூடை மண் அள்ளிப்போட்டால் என்ன” என அகழியின் அருகே அலையும் ரத்னவை பார்த்து ‘தடி பேமே’ உரத்துக் கூறுவான். அப்போது முத்துமாலி உடலைக் குலுக்கித் தழுக்கியவாறு ரத்னையை நோட்டமிடுவாள். எனினும், உடலை வருத்தி வேலை செய்யும் பரிச்சயமோ வலிமையோ அவனிடம் கிடையாது. அவனது சகல திறமைகளும் வகுப்பறையின் நான்கு சுவர்களுக்கு வரையறைப்பட்டது. எனவே ‘தடிபேமே’ யின் கிண்டலுக்கான பதிலாகக் கிடைப்பது வெறுப்பு கலந்த சிரிப்பு மாத்திரமே. எனினும் முத்துமாலியின் மாற்றம் அவனது இதயத்தை வதைத்துக் கொண்டேயிருந்தது.

அப்பிரதேசத்தில் இரத்தினக்கல் படுக்கை (இல்லம்) அதிக ஆழத்தில் இல்லை என்பது சகலரும் அறிந்த ஒரு விடயம். எனவே அதிக ஆழத்துக்குத் தோண்ட வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுவதில்லை. எனினும் பாடசாலை வளவில், ஐந்து மண் படைகள் தோண்டப்பட்ட பின்னரும் கூட, இரத்தினக் கற்படுக்கை இருப்பதற்கான ஒரு சிறு அறிகுறி கூட தென்படவில்லை. அது குறித்து அனைவரும் ஆச்சரியமடைந்திருந்தனர்.

இனியும் அகழியைத் தோண்டுவதில் புண்ணியமில்லை என பலரும் அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கத் தொடங்கினர்.

நிலைமை இவ்வாறிருக்கையில் திடீரென ஆச்சரியப்படத் தக்க வகையில், பாடசாலை இரத்தினக்கல் அகழியிலிருந்து கறுப்பு நிற ‘இரத்தினக் கற்படுக்கை மண் கலந்த ஒரு வகை மண்ணும் முற்றி முதிர்ந்தது போன கற்களும்’ வெளிப்படத் தொடங்கின. அதனைக் கண்ட பெரும் பாலானோர் எதிர்பார்ப்புடன் காத்திருந்தனர். எனினும் சியாது பாஸ் மாத்திரம் சற்றுச் சிந்திக்கத் தொடங்கினர்.

“பேமே... நீ எனக்கும் காது குத்தப் பார்க்கிறாயா?” என மனதில் தோன்றிய ஒருவித சந்தேகத்துடன் அவர் ‘தடி பேமே’யிடம் கேட்டார்.

“சியாது மாமா... வேலையைக் கெடுக்க வேண்டாம்... இன்னும் ஓரிரு வாரங்கள் இந்த அகழியைத் தோண்டி விடுங்கள்” எனும் தடிபேமேயின் பதில் அனுபவமிக்க வயோதிபரின் சந்தேகத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியது. எனினும் அவர் அது பற்றி எவரிடமும் எதுவும் கூற வில்லை.

இதற்கிடையே அகழியைப் பார்வையிட வரும் வேலையை விக்ரமசிங்ஹ திடீரென நிறுத்திக் கொண்டார். பாடசாலை ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் முற்றி முதிர்ந்து போன கனியக் கற்களைத் தடவிப் பார்த்தபடி இரத்தினக்கல் தேடிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் அவர் சங்கீத வகுப்பறையில் சித்தார், எஸ்ராஜ், வயலின், தபேலாக்களுக்கிடையே மியூசிக் மிஸ் உடன் ‘அணிசேராக் கலந்துரையாடல்’ நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது பாடசாலையின் உத்தியோகப்பற்றற்ற செய்திச்சேவை மூலம் பகிரங்கப்படுத்தப்பட்டது. “பட்டதாரித் தாடிக்காரன் மியூசிக் மிஸ்ஸுக்கு புதியதொரு இராகம் படிப்பிக்கிறான்” என ‘ஆர்ட் மாஸ்டர்’ கூறினார். ஒருவாறு ஓரிரு வாரங்கள் கழிந்த நிலையில் ஒருநாள், ‘மியூசிக் மிஸ் விக்ரமசிங்ஹ்வின் கன்னத்தில் அறைந்தாராம்’ என்ற செய்தி பாடசாலையெங்கிலும் அதற்கும் அப்பால் அயற் கிராமங்களிலும் காட்டுத்தீயாகப் பரவியது. ‘ஆர்ட் மாஸ்டர் இச்செய்திக்கு “வகுப்புப் போராட்டம்” எனும் தலைப்பை இட்டார்.

அதே நாட்களில் இரத்தினக்கல் அகழியில் “படுக்கை மண்ணும் முதிர்ந்த கனியக் கற்களும்” திடீரென தீர்ந்து போய் மீண்டும் களிமண் மாத்திரம் வெளிப்படத் தொடங்கியமையால் அகழி தோண்டும் வேலை நிறுத்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் சிறுசிறு திருத்தங்களுடன் பாடசாலை மீண்டும் இயல்பு நிலையை அடைந்தது. அவற்றுள் சில திருத்தங்கள் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தன.

அதிபர். இரத்தினக்கற்கள் மாத்திரமன்றி மலேரியாவும் தாராளமாகக் கிடைக்கும் கஷ்டப் பிரதேசமொன்றுக்கு இடமாற்றம்

செய்து அனுப்பப்பட்டார். விக்கிரமசிங்க மியூசிக் மிஸ்ஸூடன் திருமண ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டார். முத்துமாலி தடி பேமே மீது மையல் கொண்டாள். ஆர்ட் மாஸ்டர், துருத்திய பற்கள், கோணல் கால்கள், வாக்குக் கண்கள் போன்றவற்றை பிரதியீடு செய்து 'மியூசிக் மிஸின் கேலிச் சித்திரங்கள்' வரைவதை தனது பொழுது போக்காக வரித்துக் கொண்டார். அறைகூவலை எதிர் கொள்ளத் திராணியற்ற ரத்னே, தவறணை, மதுக்கிண்ணம், கல்லறை போன்றவை பற்றி கவிதை எழுதிக் காலத்தைக் கழிக்கத் தொடங்கினான்.

அகழ்வதற்கு ஆயிரம் பேர் இருந்தபோதிலும் மூடுவதற்கு எவருமின்மையால், அகழி மாத்திரம் வான் பார்த்து வாய் பிளந்தவாறு பாடசாலை வளவின் ஒரு மூலையில் தனித்துக் கிடந்தது!

‘பேய் பிசாசுகளின் இரவு’

(கனல் பாரே நிசாசரயோ)

தயாசேன குணவிங்ஹ

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

அவன் எண்ணியது போன்றே அன்றைய இரவு அகோரமாக இருந்தது. மாலை தொடக்கம் திரண்ட புகைக்கரி நிற மேகங்கள் வானத்தை முற்றாக மறைத்துத் கருந்திரையிட்டிருந்தன. பூரண நிலவு, பிறைச் சந்திரன், நட்சத்திரம், மின்னும் வான்பொருள் எதனையும் காணமுடியவில்லை. அது தேவர்கள் தரையிறங்கும் ஒரு இரவல்ல. பேய் பிசாசுகள் பித்துப் பிடித்து கட்டாக்காலிகளாக அலைந்து திரியும் ஒரு இரவு.

அந்தி மயங்கிய வேளை தொடக்கம் கொல்லைப்புற புளி வாழைப் பற்றையில் வாழைப்பூவொன்றில் தொங்கிச் சாற்றை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் வெளவால் கீழ்நோக்கி வழக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் சிறகடித்து அமரும் ஒலி இரவின் அகோரத்தை மேலும் அதிகரித்தது.

அரைகுறையாகக் கட்டப்பட்டுள்ள வீட்டின் கதவைத்திறந்து திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த அவனது கண்களுக்கு இருளில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆபத்தும் அச்சமும் தென்பட வில்லை. எனினும் அவற்றை அவன து உள்ளம் உணர்ந்தது.

“இன்னும் வெளியேதான் இருக்கிறீர்களா? உள்ளே வந்து கதவைச் சாத்துங்கள் என் தெய்வமே! இது போன்ற ஒரு நாளில் கதவைத் திறந்து வைத்து இப்படி வெளியே இருப்பது நல்லதா?”

மனைவியின் முனகல் அவனுக்கு மெல்லியதாகக் கேட்டது. அவளது சிங்கள உச்சரிப்பில் இன்னமும் கூட கொச்சைத் தன்மை இருக்கத்தான் செய்கிறது.

முழங்காலின் மீது வைத்திருந்த அவனது புறங்கையில் கோப்பிக் கொட்டையளவு நீர்த்துளியொன்று விழுந்தது. கணநேரத்தில் அந்நீர்த்துளி, புடைத்து முறுக்கேறியிருந்த நரம்புகளுக்கிடையே ஓடி வழிந்தது. மேலும் சிறிது நேரம் குழலில் எழும் ஒலிகளைக் காதுகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் கணப்பொழுதில் எழுந்து கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டான். கட்டற்ற ஒரு கொடிய சக்தி அந்த இரவில் குடேறிய எண்ணெய்த் தாழி போன்று கொதித்து நுரை கக்கிப் பொங்கிப் பிரவாகிக்கப் போகின்றது என அவனது மனம் கூறுகிறது. கூடவே எமகாதகனி வெடுக்கைக் காவிவரும் அந்த அகோர சக்தியைக் கதவுத் தாழ்களினால் தடுத்து நிறுத்தி விட முடியுமா? அடைத்துத் தாழிட்ட கதவை ஒரு கணம் அப்பாவி போன்று பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் உள்ளே சென்றான்.

கூப்பிடு தூரத்தில் உள்ள ஹைலெவல் வீதியில் பார வாகனத் தொடரொன்று வேகமாகச் செல்லும் ஓசை அவனது காதில் விழுந்தது. மாலை தொடக்கம் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்த அன்று போர் வீரர்கள் நிரம்பிய 'திரக்' வண்டிகளன்றி வேறு வாகனங்கள் பாதையில் ஓடும் என எதிர்பார்க்க முடியாது.

அடிச்சத்தம் கூட கேட்காதவாறு மெதுவாக அறையினுள் நுழைந்த அவன் தனது பார்வை கூட அவர்களைத் கஷ்டப் படுத்தி விடுமோ எனும் அச்ச உணர்வுடன் நோக்குவதைப் போன்று கட்டிலைப் பார்த்தான். மூன்று நாள் வயதுடைய பச்சிளம் குழந்தையை அணைத் தவாறு மனைவி கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்தாள். மேசை மீது வைக்கப்பட்டுள்ள அகல் விளக்கின் இளம் பொன்னிற ஒளி தாயினதும் பச்சிளங் குழந்தையினதும் முகங்களில் மெல்லியதாகப் பரவியிருந்தது.

கட்டிலை நெருங்கிய அவன் கட்டில் சட்டகத்தில் அமர்ந்து அவர்கள் இருவரையும் உட்படுத்தி வாரி அணைத்துக் கொள்ளுமாப் போன்று வலது கையை அவர்களைச் சூழ இட்டான். மனைவி கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவள் விழித்துக் கொண்டே இருக்கிறாள் என அவனுக்குத் தோன்றியது. பச்சிளங் குழந்தை முகத்தைச் சுழித்து கைகால்களைச் சற்று

உதறி மீண்டும் சுக நித்திரையில் முழ்கியது. முன்னொரு போதும் அனுபவிக்காத அளவு அன்பும், இரக்கமும் அவளது மனதில் நிரம்பிப் பொங்கி வழிந்தன. “அவர்கள் இருவரையும் சூழ்ந்துகொண்ட தனது வலது கை இரவு கழித்துப் பொழுது புலரும் வரை ஒரு பெருமதிலாக அமையுமானால்...” என அவனது மனம் எண்ணியது.

“லக்ஷ்மீ... நித்திரையா...?” அவன் மிக மெல்லிய குரலில் கேட்டான்.

“இல்லை... இன்னும் நித்திரை வரவில்லை...”

ஏன்.. என அவன் அடுத்து கேள்வியைக் கேட்கவில்லை. அர்த்தமற்ற அந்தக் கேள்விக்குப் பதிலாக இதயங்களை அதிரச் செய்து உழியுழிக்காலம் எதிரொலிக்கத்தக்க ஒரு பெருமூச்சே அவனது வாயினூடாக வெளிப்பட்டது.

பெற்றோர், உறவினர், நண்பர்கள், கண்களுக்குப் பரிச்சயமான மனதுக்கு இதமான களனிகள், சோலைகள் உட்பட ஒட்டுமொத்த கடந்த காலத்தையுமே உதறித்தள்ளி தம்முடன் வந்த அப்பெண்ணைத் தேற்றுவதற்கு எதனையும் கூற முடியாத நிலையில் அவன் இதயத்தால் விக்கி அழுதான். அமைதியற்ற ஒரு மனதினால் மற்றுமொரு மனதை அமைதிப் படுத்தத்தான் முடியுமா?

அவன் எதுவும் பேசாது கவலையுடன் அவளது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்று நாள்களுக்கு முன்னாள் அவள் அனுபவித்த பெரும் வேதனையின் சுவடுகள் இன்னும் அவளது முகத்தில் உள்ளன. ஒரு பெண் குழந்தையொன்றினைப் பெற்றெடுக்கும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் பூமி உருவாகும்போது நிகழ்ந்த பிரளயமே மீண்டும் மீண்டும் நிகழ்வதாக அவனுக்குத் தோன்றியது. கனவுலகில் சஞ்சரிக்கும் அவனுக்கு அவ்வெண்ணவோட்டங்களினூடாக மனோ ரீதியான உலகில் சஞ்சரிக்கும் வாய்ப்பு இருந்த போதிலும் நிஜ உலகின் பிடிகள் அவனை நிலத்துடன் கட்டிப் போட்டுள்ளன.

“தனித்தனியாக இருக்கும்போது எந்த மனிதனும் நல்லவன் தான்! ஆனால் குடும்பமாகும்போது விலங்குக் கூட்டங்கள்

போலத்தான்; நல்லது கெட்டது கிடையாது. பாவம் புண்ணியம் கிடையாது. எல்லாருமே காட்டுமிராண்டிகள்.”

தன்னையும் மனைவியையும் பச்சிளம்பாலகனையும் வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்து இறக்கிவிட்டுப் போன வாடகை வாகனச் சாரதி கூறிய வார்த்தைகள் அவனது நினைவுக்கு வந்தன. வாடகை வாகனச் சாரதிகள் பற்றிய நியமமான மனப்பாங்குகளுடன் எவ்வகையிலும் பொருந்தாத அம்மனிதன் கருணை மிக்கவன். ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட முன் சேதவதைக்குப் போகவேண்டியிருந்ததாயினும் கூட சிறிய அதிர்வு கூட தாய்க்கும் பச்சிளம் பாலகனுக்கும் அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் எனக் கருதியமையால் வாகனத்தை வேகமாக ஓட்ட விரும்பவில்லை.

“நகரத்திலேயே உழன்ற போதிலும் நாங்கள் கிராமத்திலிருந்து வந்தவர்கள். என்னையும் ஒரு தாய்தானே பெற்றெடுத்தாள்.” தனது செயலை நியாயப்படுத்தும் பாணியில் வாடகை வாகனச் சாரதி விளக்கமளித்தான்.

“கிராமத்தில் பிள்ளை பெற்ற தாய்மார் கவனிக்கப்படும் விதம் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. இலைகுழை அவித்துக் குளிப்பாட்டுவார்கள். வேப்பெண்ணைப் புகை பிடிப்பார்கள். காயம் சொதி ஊட்டுவார்கள். இன்னும் என்னதான் செய்ய மாட்டார்கள். நகரில் இவற்றுள் எதைத்தான் செய்ய முடியும்! எதற்கும் கொஞ்சம் வேப்பெண்ணைப் புகை பிடியுங்கள். அது பாலகனுக்கு நல்லது. தாய்க்கும் நல்லது.” சிறிது நேரத்தின் பின்பு சாரதி கூறினான்.

அவனது வாழ்க்கையில் தற்செயலாகப் பிரவேசித்த அந்தச் சாரதியை மீண்டுமொரு தடவை சந்திக்க வாய்ப்புக் கிடைக்காமற் போகலாம். எனினும் அருகில் இருந்த அந்த அரை மணி நேரத்துள் அம்மனிதன் பொருளுள்ள அர்த்தபுஷ்டியான சில அம்சங்களைத் தமது வாழ்க்கையுடன் சேர்த்து விட்டமையை அவனால் உணர முடிந்தது.

வானைக் கிழித்துக் கொண்டு மின்னல் மின்னியது. வானம் வெடித்து விடுமாய்ப் போன்று இடி இடித்தது. இடியோசை தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மின்னல் ஒளி யன்னல் கண்ணாடிகளில் பட்டுச் சிதறியது.

வானம் பிளந்து அடைமழை பெய்ய இருந்த நிலையில் அவர்கள் வந்தார்கள். அவர்களது அமளி, பேய் பிசாசுகள் போன்ற முப்பது நாற்பது பேர்கள் திரண்டு வருகிறார்கள் என்பதை உணர்த்தியது.

“நாங்கள் சொல்வது கேட்கிறதா, ... உம்மோட எங்களுக்கு ஒரு மனத்தாங்கலும் கிடையாது. நீர் எம்மவன். ஆனால் அவள்.. உமது மனைவி பரதேசி... எம்மவள் அல்ல. எங்கே அவள்? வெளியே வரச் சொல்லும்...”

“பிறகு நாங்கள் கெட்டவர்கள் என்று சொல்ல வேண்டாம்...”

“எங்களுக்குக் காத்திருக்க நேரமில்லை. இன்னும் பல வேலை இருக்கு. அவளை உடனே வெளியே வரச் சொல்லும்...”

காட்டு மிராண்டிகள்.. சண்டாளர்கள். மறுகணம் அவனது நாடி நாளங்களில் இரத்தம் கரை கடந்து பாயும் காட்டாற்று வெள்ளம் போலப் பிரவாகித்தது. இந்த அநியாயத்தை இந்தப் பூமியே தாங்காது. சமையற்கட்டு மூலையில் சாத்திவைக்கப் பட்டுள்ள அரவாக் கத்தியை எடுத்து எதிரிகள் மத்தியில் பாய்ந்து நான்கைந்து பேரை வெட்டிச் சாய்த்த பின் தாமும் மடியும் நோக்குடன் மனைவியையும் பாலகனையும் விட்டு எழுந்தான்.

இந்தப் பிறவியில் எல்லையற்ற போர்க்களங்களில் போராடி எண்ணற்ற தடவைகள் காலனைத் தரிசித்த பழக்கத்தினாலோ என்னவோ புறமுதுகு காட்டி ஓடும் எண்ணம் அவனது மனதில் தோன்றவே இல்லை மீண்டும் அதே இடத்தில் வைத்துத் தரித்து நின்றான். கணப்பொழுதில் அவன் பச்சிளம் பாலகனை மார்போடனைத்துக் கொண்டான். மனைவியையும் கையால் பிடித்துக் கொல்லைப்புறக் கதவினுடாக வெளியேறி தூறல் மழையில் இருளோடு ஒன்றித்தான்.

“டேய்... இந்த... எங்கள் நாட்டில் உனக்குப் பெண் கிடைக்கவில்லையா...? அவளைப் போய் கட்டினாய். சொல்லடா... டேய்...” கூடவே முன்புறக் கதவுப் பலகைகள் ‘கிரீச்’ ஒலியுடன் உடைந்து விழுவது கேட்டது.

சிலபோது, அவனது வீட்டுக்கு வந்து எடுபிடி வேலைகள் செய்து கொடுத்து மனைவியிடம் ஓரிரு ரூபாய்கள் கேட்டுப் பெற்றுக் செல்லும் ஜேன் அக்காவின் குடிசையில் எரியும் குப்பி விளக்கின் ஒளி ஓலை இடுக்குகளினூடாக மின்மினிப்பூச்சி ஒளி போல தென்பட்டது. எனினும் பேரலைகள் புரளும் அவனது மனச் சாகரத்தின் கற்பாறைகளிடையே சிக்கி அநாதரவாக இருந்த அவனுக்கு அது கரையோரக் கலங்கரை விளக்கமொன்றிலிருந்து வியாபிக்கும் நிம்மதியின் ஒளிப் பிளம்பாகவே வ காட்சியளித்தது.

“ஐயையோ எங்கள்... துரை...? இந்தக் காரிருளில் எங்கே வந்தீர்கள்.” படலையைச் சற்று விலக்கிய ஜேன் அக்கா ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்.

அடுத்த கணம் அவனது கையிலிருந்து பாலகனையும் அருகே நின்று மனைவியையும் கண்டாள்.

“அம்மாய்யோவ்...” அவள் திகைத்தாள். எனினும் அவள் ஒரு கண நேரம் மாத்திரமே அந்தத் திகைப்பின் பிடியில் சிக்கியிருந்தாள்.

“உள்ளே வாருங்கள்.. உள்ளே வாருங்கள் அந்தகார இருட்டில் க்டுங்குளிரில்... இந்தப் பச்சிளம் பாலகனோடு...” அந்தப் பிசாசுகள் அங்கும் வந்துவிட்டார்களா? கேடு கெட்டவர்கள்.. குழந்தையை இப்படி என்னிடம் தாருங்கள்; இந்தக் கயிற்றுக் கட்டிலில் உட்காருங்கள். மழைத் தூறலில் அகப்பட்டீர்கள் இல்லையா... கவனமாக இருக்க வேண்டிய காலம். இருங்கள் குளிர்காய “தணல் போட்டுத் தருகிறேன்...”

குழந்தையை அவனது கையில் கொடுத்த ஜேன் அக்கா, எரியும் உரிமட்டைச் சட்டியொன்றினை மனைவியின் பாதங்களுக்கு அருகே வைத்தாள்.

“எங்கள் மார்டின் பெடியனும் மாலை தொடக்கம் வீட்டில் இல்லை. எங்கு போனானோ தெரியாது...” கோப்பி தயாரித்தவாறே அவள் சொன்னாள். அவன் ஒரு காவாலி அல்ல... ஆனாலும் கசிப்புக் குடித்தால்.....!!

துரையின் அதே முகவெட்டு! என்றவாறே குழந்தையை மீண்டும் அவனது கையிலிருந்து எடுத்து கயிற்றுக் கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த மனைவியின் மார்போடு அணைத்து வைத்து இருவரையும் ஒரு போர்வையினால் போர்த்திய ஜேன் அக்கா பலாக்காய் வெட்டும் பாறாங் கத்தியைக் கையிலெடுத்து படலையருகே வந்து அங்கிருந்த பலகைப் பெட்டியின் மீது அமர்ந்தாள்.

“தவறியேனும் இப்பக்கத்துக்கு வந்தால்... நடப்பது வேறு... வரட்டும் பார்ப்போம்...”

ஆச்சரியம் மேலிட அப்பெண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு, படாத பாடுபட்டுக் கட்டியெழுப்பிய அவனது வீடு கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒலி கேட்கவேயில்லை!

..-.-.-.-.-.

சோமவீர சேனாநாயக்க

சிங்கள எழுத்துத்துறையில் கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக பல்வேறு துறைகளில் ஆக்கங்களைப் படைத்துள்ள சோமவீர சேனாநாயக்க அவர்கள் நாடக எழுத்துத்துறையிலும் புகழ் பெற்றுள்ளார். இதுவரை ஒன்பது நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவரது 'மவககே கீதய' எனும் நாவல் 1972 இலும் 'யசோராவய' எனும் நாவல் 1983 இலும் 'மணிக் நதிய கலா பஸ்' எனும் நாவல் 1983 இலும் சிறந்த நாவலுக்கான அரச இலக்கிய விருது பெற்றன. அத்தோடு நான்கு சிறுவர் நூல்களையும் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியையும், ஐந்து இலக்கிய திறனாய்வு நூல்களையும், ஒரு மொழிபெயர்ப்பு நூலையும் ஒரு வாழ்க்கை வரலாற்று நூலையும் ஒரு சுய நூலையும் எழுதியுள்ளார்.

இவரது கதைகளைத் தழுவி தயாரிக்கப்பட்ட பல தொலைக்காட்சி நாடகங்கள் பெரு வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளன.

‘அத்தியவசியப் பாவனைப் பொருட்கள்’

(ஊத்த பாரதம்)

சோமவீர சேனாநாயக்க

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

சிரிசோம வீட்டு வரவேற்பறைக்கும் சமையலறைக்கும் இடையில் உள்ள பகுதியில், ஒரு மூலையில் பெரிய அலுமினியப் பானையொன்று கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. சிறிய பிள்ளையொன்றுக்கு கட்டிப் பிடிக்க முடியாத, வளர்ந்த ஒருவர் கூட மட்டுமட்டாகவே கட்டிப் பிடிக்கக்கூடிய அளவுக்குப் பெரிய அப்பாத்திரம் பழைய மேசையொன்றின் கீழ் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் அருகே ஒரு தொகைப் பலாக்கொட்டைகள், சில வள்ளிக்கிழங்குகள், கொடிக்கிழங்குகள், ஓர் உமல் குரக்கன் ஆகியனவும் உள்ளன. வீட்டின் இப்பகுதித் தரைக்குச் சீமந்து போடப் படவில்லையாகையால் இராசவள்ளிக்கிழங்கொன்று வேர் விட்டு, முளைத்து ஊதா நிறக்கொடியாக வளர்ந்து பாத்திரத்தின் மீது இரண்டாக வளைந்து கிடக்கின்றது.

தூசி படிந்து சிலந்தி வலை படர்ந்து மினுமினுப்பு சற்றுக் குறைந்துள்ளபோதிலும், ஒருபோதும் அடுப்பில் ஏறாத அப்பானை இன்னும் புத்தம்புதியதாகவே உள்ளது.

சிரிசோம யசோதா தம்பதியினரின் மகன் மொண்டிசோரிக்கு கொண்டு சென்ற, பழைய சூட்டுகேஸ், உடைந்த கற்பலகை, யசோமாவின் பழங்குடை ஆகியனவும் பானையின் மீது உள்ளன.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அதனைக் கொண்டு வந்த நாள் தொடக்கம், இதே இடத்தில் கிடக்கும் இப்பானை இப்போது பொதுவான ஒரு பொருளாக மாறியுள்ள போதிலும் போசொன் மாதங்கள் தோறும் சிரிசோமாவின் மனதில் பழைய நிகழ்வொன்று ஊசலாடத் தவறுவதில்லை. கடந்த பொசொன் மாதத்தில் ஏற்பட்ட ஞாபகம் இன்னமும் கூட அவனது மனதில் நிலைத்திருக்கின்றது.

“அப்பா... பொசொன் பண்டிகைக்கு அனுராதபுரம் போனால் எனக்கு ஒரு தொப்பியும் ஊதியும் வாங்கித் தர வேண்டும்.” அப்போது ஐந்து வயதாக இருந்து மகன் பொசொன் உற்சவ காலம் தொடங்க முன்னரே கூறினான்.

“சரி...சரி... போகும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம்...” சிரிசோம வாசித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையிலிருந்து கண்களை அப்புறப்படுத்தாமலேயே கூறினான்.

பொசொன் பண்டிகைக்காக அனுராதபுர நகரும் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் விதம் பத்திரிகையில் விரிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. பத்திரிகையில் தரப்பட்ட விபரங்கள் தவிர மேலும் பல விபரங்களை சிரிசோம அறிந்து வைத்திருந்தார். அவர் அனுராதபுர மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். யசோமா நாச்சாதுவைப் பாடசாலையில் கற்பித்தார். அவர்களது வீடு சிராவஸ்திபுரவுக்கு அருகே அமைந்திருந்தது. எனவே இருவருக்கும் பாடசாலைக்குச் செல்வதில் இடர்ப்பாடுகள் ஏதும் இருக்கவில்லை. ஐந்து வருட வயது மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு யசோமா பஸ்ஸில் நாச்சாதுவைக்குச் சென்றாள். சிரிசோம ஆறு மைல் தூரம் சைக்கிள் உழக்கி அனுராதபுர மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்குச் சென்றார்.

பொசொன் பண்டிகைக்காக அனுராதபுர நகரம் தயாராகி வரும் விதத்தை சிரிசோம தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் காண்கின்றார். இடத்துக்கிடம் குடிசைகள் கூடாரங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. மேலும் சில இடங்களில் பொது வசதிகள் அமைக்கப்படுகின்றன. கடைகள் உருவாகி வருகின்றன. வீதி விளக்குத் தொகுதி பழுது பார்க்கப்படுகிறது. வீதியோரங்களில் நீர்க்குழாய் வாயில்கள் பொருத்தப்படுகின்றன. அரச மற்றும் கூட்டுத்தாபன வாகனங்கள் வரிசைவரிசையாக ஊர்வலம் போன்று அங்கு மிங்குமாகச் செல்கின்றன.

தினமும் தாம் காணும் புதுப்புது தகவல்களை சிரிசோம வீடு வந்தவுடன் விவரிக்கத் தவறுவதில்லை. அரிதாகவே அனுராதபுர நகருக்குச் செல்லும் யசோமாவும் மகனும் அவற்றை ஆவலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அனுராதபுர நகர மத்தியிலிருந்து பத்துப் பதினைந்து மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் வசிக்கும் மக்கள், தமிழ் - சிங்கள புத்தாண்டுக் கொண்டாட்டங்கள் முடிவடைந்த நாள் தொடக்கம், பொசொன் பண்டிகைக்குத் தயாராகத் தொடங்கி விடுவார்கள். வைசாகப் பண்டிகைக்காக முழு நாடும் தயாராகின்றமையால், தாம் பொசொன் பண்டிகைக்குத் தயாராக வேண்டும் என்ற வகையில் அவர்கள் செயற்படுகின்றனர். தமிழ் - சிங்களப் புத்தாண்டுக்கு முந்திய போகத்தில் உழைத்த பணத்தில் மிச்சம்பிடித்த சிறுதொகையும் இருவரதும் பொசொன் மாதச் சம்பளங்களும் அவர்களிடம் இருந்தன.

“இந்த வருடமும் பொருள்கள் மலிவாகக் கிடைக்கும்” சிரிசோமவும் மகனும் இருந்த இடத்துக்கு வந்த யசோமா கூறினார்.

“பொசொன் காலத்தில் அனுராதபுரத்தில் பொருள்கள் மலிவாகத்தான் இருக்கும். பொருள்களின் தரமும் குறைவானதாகத்தான் இருக்கும்.” யசோமாவின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பும் நோக்குடன் சிரிசோம கூறினார்.

“எக்கச்சக்கமாகப் பொருள்கள் கொண்டு வருவார்கள். எந்த வியாபாரியும் எதையும் திருப்பிக் கொண்டு போக மாட்டார்கள்” யசோமா கூறினார்.

“வியாபாரிகள் கூவியழைத்துக் கூச்சலிட்டுப் பொருள்களை விற்பார்கள். தேவையான பொருள்களை மாத்திரம் வாங்க. நாங்கள் தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“எந்தப் பொருள்தான் தேவையில்லை... எவ்வளவுதான் இருந்தாலும் எந்தப்பொருளும் வீண்போவதில்லை...” யசோமா கூறினார்.

முன்னைய தடவைகளில் பொசொன் பண்டிகை பார்க்கப் போன வேளைகளில் வாங்கிய பொருள்கள் யசோமாவின் மனத்திரையில் தோன்றித்தோன்றி மறைந்தன. பிளாத்திக்குவார்களால் பின்னப்பட்ட வண்ணவண்ணக் கூடை, வெந்நீர்ப் போத்தல். தேநீர் வடி, அரிதட்டு போன்றவை யெல்லாம் அதில் அடங்கியிருந்தன. பிளாத்திக்குக் கூடையும் வெந்நீர்ப்போத்தலும் இதுவரையில் பயன்படுத்தப்

படவில்லை. “பயன்படும் பொருள்களே வீட்டுக்குத் தேவை” என்பது சிரிசோமவின் நம்பிக்கை. எனினும் அவ்வாறான நம்பிக்கை யசோமாவின் மனதில் கிடையாது.

பொசொன் பண்டிகைக்கு அனுராதபுரம் போவதில் சிரிசோமவுக்கும் விருப்பம் உண்டு. சிறு பிராயத்தில் பெற்றோருடன் சென்ற பயணத்தை இப்போது மனைவி மக்களுடன் போகிறார். கடமையை நிறைவு செய்த திருப்தியும் அதன் மூலம் கிடைக்கிறது.

பொசொன் பண்டிகைக்கு அனுராதபுரம் போகாமலிருந்தால் அது வாழ்க்கையில் ஒரு குறையாகவும் ஆகிவிடும். ஏனையோரின் இழிசொல் லுக்கும் கண்டனத்துக்கும் கூட ஆளாக வேண்டியிருக்கும்.

“நாங்கள் ஏதாவது சமைத்துக் கொண்டு போவோமா?” பொசொன் நாளன்று பகல் யசோமா கேட்டாள்.

“ஐயோ... வேண்டாம் அப்பா... நாங்கள் ஒரு ஹோட்டலில் சாப்பிடுவோம்...!”

“எந்த நாளும் வீட்டில் சமைத்துச் சாப்பிடுகிறோம். இன்றைக்கு எங்காவது, ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிடுவோம்.” சிரிசோம ஆமோதித்தார்.

சிரிசோம, யசோமாவையும் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு மாலை நான்கு மணியளவில் பாதையை வந்தடைந்தார். பஸ், லொறி, வான், திராக்டர், மாட்டுவண்டி என வாகனங்கள் வரிசையாகக் சென்று கொண்டிருந்தன. எதிலும் விரல் நுழைக்கக் கூட இடம் கிடையாது. மக்கள் யாவரும் அனுராதபுரத்தை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றனர். மதிபலகையில் கூட பயணிகள் ஏற்றப்பட்ட தனியார் பஸ்வண்டியொன்று அவர்களது அருகே வந்து நின்றது. சிரிசோம மகனை யன்னல் வழியே உள்ளே நுழைத்த பின் யசோமாவை வாயிலினூடாக ஒருவாறாக உள்ளே தள்ளினார். ஒரு கையால் கதவையும் மறுகையால் மதிபலகையில் நின்று கொண்டிருந்த ஒருவரின் காலையும் பற்றிப் பிடித்தவாறு அனுராதபுரம் சென்றடைந்தார்.

“திரும்பி வரும்போது இப்படியேனும் வரமுடியாது போகும்” சிரிசோம தனக்குத்தானே கூறிக்கொண்டார். பஸ் நிலையத்தில் இறங்கிய சிரிசோம சனத்திரளில் அவர்கள் வழி தவறிப் போய்விடுவார்களோ எனக் கருதி ஒரு கையால் மகனையும் மறுகையால் யசோமாவையும் பிடித்துக் கொண்டார்.

ஏற்கனவே பஸ் வண்டிகளிலும் லொறிகளிலும், புகையிரதத்திலும் வந்துசேர்ந்தோர் இப்போது வந்து சேர்ந்த அயற் கிராம மக்கள், இன்னும் வந்து கொண்டிருப்போர் என பிரதேசம் முழுவதிலும் சனத்திரள் நிரம்பிக் காணப்படுகின்றது.

“முதன் முதலாக எதனைப் பார்க்கப் போவது?” சிரிசோம முடிவெடுக்க முடியாத நிலையில் கேட்டார்.

சிறிது நேரம் உலவி, மேற்றளத்துக்குச் சென்று “ஸ்ரீ மகா போதியை தரிசிப்போம்” யசோமா கூறினார்.

“அப்பா... எனக்கு ஒரு ஊதி...”

“சரி மகனே... கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“அவர்கள் கைகளைக் கோர்த்துப் பிடித்தவாறே “சிங்கக் கம்பத்தை” நோக்கிச் சென்றனர். பல்லாயிரக்கணக்கானோரின் தலைகளுக்கு மேலாக “ஸ்ரீ மகா போதி” காட்சியளித்தது. “ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேண்டும்” என ஸ்ரீ மகா போதியில் நேர்ச்சை நிறைவேற்றிய பின்னர் மகன் பிறந்த விடயம் சிரிசோமவின் மனத்தில் தோன்றியது.

“பொருள்கள் இருக்கிறதா எனப் பார்ப்போமா?” சிறிது தூரம் சென்ற யசோமா கூறினாள்.

“அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம்...?”

“தாமதமானால் கடைகளில் சனம் நிறைந்துவிடும். நல்லதாகத் தேடியெடுக்க முடியாமல் போய்விடும்”

“ம்... சரி... போவோம்”

இருள் சூழத் தொடங்கியமையால் வீதிவிளக்குகள் ஒளிரத் தொடங்கின. அதற்கு முன்னரே கடைகளில் வண்ண வண்ண

மின்குமிழ்கள் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன. சனத்திரளின் ஓசைகளும், வியாபாரிகளின் கூவல் கூச்சல் ஒலிகளும் இரைச்சல்களும் ஒன்றை மீறியொன்றாக எழுந்தன. சிரிசோம, மகனையும் யசோமாவையும் கைகளால் பிடித்தவாறு சனத்திரளின் இடையே நைந்து நசிந்தவாறு அங்காடி வியாபாரிகளுக்கு ஊடாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்.

அலுமினியப் பாத்திரங்கள் விற்கும் ஒரு வியாபாரியின் அருகே யசோமா தரித்து நின்றார். வகைவகையான பெருந்தொகையான பொருள்கள் அங்கு இருந்தன. மூங்கி லொன்றில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த 'பெற்றோமெக்ஸ்' விளக்கின் ஒளியில் மின்னிய அலுமினியப் பொருள்கள் கண்களை மயக்கின. குடங்கள், பேசின்கள், சட்டிகள், பானைகள், கூசாக்கள், குவளைகளின் மினுமினுப்பை அதிகரிப்பதற்கான வியாபாரி அவற்றை தேங்காயெண்ணெய் தேய்த்த துணித்துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நாங்கள் அந்தப் பானையை வாங்குவோமா?” யசோமா ஒரு பானையைக் கையில் எடுத்தாள்.

“எடுங்க மிஸ்..., விலையை எங்கு வேணுமானாலும் விசாரித்துப் பாருங்கள்..., எங்கட விலை நூற்றுநாற்பது ரூபா... நல்ல மலிவு...”

“விலை கூட...” யசோமா கூறினாள். பின்னர் சிரிசோமாவின் காதுருகே வாயைக் கொண்டு சென்று, “நான் அண்மையில் ஒரு நாள் கடையில் விசாரித்தேன். நூற்றைம்பது ரூபா விலை சொன்னார்கள்... இது பத்து ரூபா மலிவு” என்றாள்.

யசோமா மீண்டும் பானையைப் பார்த்தார். அது வெள்ளிப் பாத்திரம் போன்று மினுமினுத்தது. சற்றும் நெளிவின்றி அதன் அகன்ற வாய் நேரத்தியாகக் காட்சியளித்தது. முண்டப் பகுதியில் மூன்று வரிசைகளில் செதுக்கப்பட்டுள்ள கொடிச் செதுக்குவேலை வனப்பாக உள்ளது. பானை அலுமினியத்தால் ஆக்கப்பட்டிருப்பினும் அது நிக்கல் பூச்சுப் பூசப்பட்டது போன்று மினுமினுக்கிறது. யசோமா பானையுள் எட்டிப் பார்த்தாள். குற்றம் குறை, வளைவு நெளிவு, கீறல் கிழிசல் எதுவும் கிடையாது. அவர் மட்பாண்டமொன்றைத் தட்டிப்பார்ப்பது போன்று புற நகத்தால் தட்டிப் பார்த்தார். அது 'கணீர் கணீர்' என ஒலித்தது.

“எடுங்க மிஸ் வீட்டுக்கு நாற்பது ஐம்பது பேர் வந்தாலும் ஒரே தடவையில் சமைத்துப் போடலாம். வீட்டில் சுமமா வைத்திருந்தாலும் அழகுதான்...”

வியாபாரி பாணையின் சிறப்புகளை விவரிக்கத் தொடங்கினான்.

“இதுவரைக்கும் மூன்று பேர் வாங்கிக் கொண்டு போனார்கள். இந்த ‘சைசில்’ இன்னும் இரண்டு தான் இருக்கிறது.”

யசோமா எதுவும் கூறாத போதிலும் வியாபாரி மீண்டும் பேசத் தொடங்கினான்.

யசோமா சிரிசோமவைப் பார்த்தார்.

“இது எதற்கு...?” சிரிசோம சற்று வெறுப்புடன் கேட்டார். “பாணை வாங்கும் பணத்தில் எனக்கு ஒரு காற்சட்டை தைத்துக் கொள்ளலாம்... உடுப்பதற்கு கால்சட்டைகளும் இல்லை...” தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

“எதற்காகவா...? ஒரு வீட்டுக்கு இப்படியான பொருள்களும் தேவைதானே” யசோமா கடுகடுப்புடன் கூறினார்.

“தேவைப்படலாம் தான். ஆனால், இன்னமும் அப்படியான தேவை ஏற்படவில்லையல்லவா? முதலில் தேவையான பொருள்களை வாங்குவோம்.”

“இது நல்ல மலிவு, இன்னும் கொஞ்சம் குறைத்து கேட்டு வாங்கிக் கொள்ளலாம்” யசோமா வியாபாரியை நோக்கித் திரும்பினான்.

“நூற்றிருபத்தைந்து ரூபாவுக்குத் தாருங்கள்” யசோமா பேரம் பேசினார்.

“கொள்விலையும் தேறாது மிஸ்... கடைசி நூற்று முப்பத்தைந்து ரூபா தாருங்கள்...”

“எடுப்போம்... நல்ல மலிவு...” யசோமா ரவுக்கையிடுக்கினுள் மறைத்து வைத்திருந்த சிறிய பணப்பையை வெளியே எடுத்து பணத்தைச் செலுத்தினார். சிரிசோம முகத்தை அப்புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டார்.

“லாபம்... பதினைந்து ரூபாய்” யசோமா வெற்றிக்களிப்புடன் கூறியவாறு பானையைக் கையிலெடுத்தாள்.

“மகனின் கையைப் பிடித்த சிரிசோம முன்னால் நடந்தார். யசோமா அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து நடந்தார். சில எட்டுக்கள் நடந்த சிரிசோம திரும்பிப் பார்த்தார்... பானையைக் கையிலேந்திய யசோமா சனநெரிசலில் இடிபட்டு பானையுடன் நடக்க முடியாமல் திண்டாடினார். பானையின்றிக் கூட நடக்கமுடியாத அளவுக்கு சனம் நிரம்பி வழிந்தது. யசோமா வழிதவறிப் போய்விடுவாரோ எனும் அச்சம் சிரிசோமவின் மனதை ஆட்கொண்டது.”

சிரிசோம யசோமவின் கையிலிருந்த பானையைத் தனது கையில் எடுத்துக் கொண்டார். யசோமா மகனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“பெரிய தொல்லையாகிப் போய்விட்டதே” “இதையும் எடுத்துக் கொண்டு பாதையில் எப்படிப் போவது” சிரிசோம செய்வதறியாது சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்.

“நாங்கள் இதை கடைக்காரனிடம் வைத்துவிட்டுப் போவோம்...” பதில் கிடைக்காத நிலையில் சிரிசோம யோசனை கூறினார்.

“திரும்பவும் இந்தக் கடையைத் தேடிக்கொண்டு வர முடியுமா? சனத்திரளில் எந்தப் பக்கத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுப் போவோமா தெரியாது... மற்றது நாங்கள் திரும்பி வரும்போது கடைக்காரன் தலைமறைவாகிவிட்டால்...!” யசோமா வினாக்களை அடுக்கிக்கொண்டு போனார்.

“பானையை வைத்துக் கொண்டு பணத்தைத் தரும்படி கடைக்காரனிடம் கேட்போம். பிறகு வந்து எடுப்பதாகச் சொல்லுவோம்.” சனநெரிசலில் தள்ளாண்டு அயலில் இருந்த ஒரு வடிகாலில் பானையுடன் விழுந்த சிரிசோம கூறினார்.

“விற்ற பொருளைக் கடைக்காரன் திருப்பி எடுக்கப் போவதில்லை.” சிரிசோமவின் கையைப் பிடித்து எழுப்பியவாறே யசோமா கூறினார்.

“இனி என்ன செய்வது... போவோம்...” சிரிசோம பானையை தலைக்கு மேலே உயர்த்திப் பிடித்தவாறு ஸ்ரீமகாபோதியை நோக்கிச் செல்லலானார். சனநெரிசலில் மிதிபட்டு அழத்தொடங்கிய மகனை யசோமா தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டாள். குழல்களை ஊதிக் கொண்டும் கசெற் கருவியில் பாடல்களை இசைத்துக் கொண்டும், கூச்சலிட்டுக் கொண்டும் செல்லும் இளைஞர்கள் அவர்களுக்கு ஊடாகப் புகுந்து புகுந்து சென்றனர். அவர்களுள் ஒருவன் சிரிசோம உயர்த்திப் பிடித்துள்ள பானையை தபேலா போலக் கருதி, இரு கைகளாலும் அதில் தட்டியவாறு பாட்டுப் பாடத் தொடங்கினான். சிரிசோம அவர்களை முறைத்துப் பார்த்த போதிலும் பாடலும் வாத்தியமும் நின்ற பாடில்லை. பொறுமையிழந்த சிரிசோம ஈற்றில் தட்டுத் தடுமாறி கையைக் கீழே பதித்தார். எனினும் பானையுடன் அவ்விடத்திலிருந்து நகரக்கூட முடியவில்லை. பாட்டுக்கார இளைஞர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்த பின்னர் சிரிசோம மீண்டும் பானையை தலைக்கு மேலாக உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டார்.

“இந்த மண்ணாங்கட்டியைக் கடைசியாக அல்லவா வாங்கியிருக்க வேண்டும்... தொடக்கத்திலேயே தொல்லை யை வாரிக் கட்டிக் கொண்டு... சே...” சிரிசோம வெறுப்புடன் கூறினார். யசோமா எதுவும் பேசவில்லை.

“இதையும் எடுத்துக் கொண்டு, மேற்றளத்துக்கு போக முடியாது... நாங்கள் திரும்பிப் போவோம்.”

சிறிது நேரத்தின் பின்பு சிரிசோம கூறினான். ஸ்ரீ மகா போதியின் மேற்றளத்துக்கென்ன, அதன் அடிவாரத்தைக் கூட நெருங்க முடியாது என்பது சிரிசோமவுக்குப் புரிந்தது. மற்றது, ‘பென்னம் பெரிய பானையுடன் மலர்சாத்தப் போவதை அறிமுகமான எவரேனும் கண்டுவிட்டால்...’ சிரிசோம சிந்திக்கலானார்.

அனுராதபர மகாவித்தியாலயத்தில் என்னிடம் படிக்கும் பிள்ளைகளும் நூற்றுக்கணக்கில் இங்கு இருக்கக்கூடும்.

“முடியாவிட்டால் திரும்பிப் போவோம்...” யசோமா கவலை

தோய்ந்த குரலில் கூறினார். அவர்கள் மறுபுறம் திரும்பி மீண்டும் சனத்திரளில் நெரிசல் படலாயினர்.

“அப்பா... எனக்கு கூல் ட்ரிங்க்ஸ்...” மகன் அழத் தொடங்கினான்.

“என்ன செய்வதற்கும் சன நெரிசல் இல்லாத ஓர் இடத்துக்குப் போகவேண்டும் மகன்...”

மகன் அதுவரையில் பொறுப்பதாக இல்லை. அவன் குளிர்பானக் கடைகள், ‘சர்பத்’ கடைகளின்பால் கையை நீட்டியவாறு அழுகிறான். பானையுடன் கடைகளை நெருங்குவதை நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியாது. ஒவ்வொரு கடையின் எதிரிலும் சனம் திரண்டு நிற்கின்றது. திணறும் மகனின் முதுகில் யசோமாவின் உள்ளங்கை ‘பளார்’ எனப் பதிந்தது. மகன் விக்கி விக்கி யசோமாவின் தோளில் முகத்தைப் பதித்துக் கொண்டான். சிரிசோமவின் மனதில் கவலையும் சினமும் மாறிமாறித் தோன்றின. ‘மகன் இந்தப் பயணத்துக்காக எவ்வளவு ஆவலுடன் காத்திருந்தான்?’ சிரிசோமவின் மனதில் தோன்றியது. ‘மண்ணாங்கட்டி’ பானையை வாரிக் கட்டிக் கொண்டதால் எல்லாம் பிழைத்துப் போய்விட்டது. சிரிசோம தனக்குத் தானே கூறிக்கொண்டார்.

சனத்திரளின் ஊடாக சிறிது தூரம் நடந்து சென்ற சிரிசோம, சற்று இடவசதி இருந்த ஓர் இடத்தில் தரித்து பானையை தரையில் வைத்து, சற்று இளைப்பாறினார். மகனைத் தூக்கிக் கொண்டிருந்த யசோமா செய்வதறியாது நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சிரிசோம மகனை நோக்கினார். அவன் நித்திரையாகியிருந்தான். சிரிசோமவுக்கு துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது. ‘இனி மகனுக்கு பொசொன் பண்டிகைக் காட்சிகளை எப்படிக் காட்டுவது’ என அவர் சிந்திக்கலானார்.

சிரிசோம சில தடவைகள் ‘மகன்... மகன்...’ என அழைத்த பின்னர், “மகன் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டான்” என கவலை தோய்ந்த குரலில் கூறினார்.

“இனி இவனையும் காவிக்கொண்டு எப்படி நடந்து போவது...?” யசோமா கவலையுடன் கூறினார்.

“மகன் மட்டுந்தானா? ஏன்... பானை...?” சிரிசோம சினத்துடன் கூறினார்.

அவர்கள் ஊமைகள் போன்று பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடக்கலானார்கள். பஸ் நிலையத்தில் மக்கள் வெள்ளம் அலை மோதியது. பயணிகள் கூச்சலிட்டவாறு நெரிசல் பட்டு பஸ்வண்டிகளில் ஏறிக்கொண்டிருந்தனர்.

“எப்படி ஏறுவது?” சிரிசோம சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“சாமான்களோடு பஸ்ஸில் ஏறவேண்டாம். இடமில்லை-இடமில்லை... ஏறவேண்டாம்” பஸ் நடத்துனர் உரத்த குரலில் கூறினான்.

மிதிபடியில் ஒரு காலையேனும் வைத்துக் கொள்ளத் திண்டாடிய சிரிசோம, முயற்சி தோல்வியில் முடிவடைந்த நிலையில் களைத்துப்போய் ஒதுங்கி நின்றார்.

“இனி என்ன செய்வது?” அவர் யசோமாவை நோக்கினார்.

“இந்தப் பானையையும் எடுத்துக்கொண்டு பஸ்ஸில் போகக் கிடைக்காது.”

“மகனைத் தூக்கி வைத்திருந்து கைமுறியப் போகிறது...”

“மகனை நான் தூக்கிக் கொண்டாலும் இந்தப் பானையுடன் நீங்கள் என்னதான் செய்ய முடியும்...”

‘உண்மைதான்...’ யசோமா செய்வதறியாது கூறினார்.

“நீங்கள் எப்படியாவது இந்த பஸ்ஸில் வீட்டுக்குப் போங்கள். எங்கள் பாதையில் அடுத்த பஸ் எத்தனை மணிக்கு வருமோ தெரியாது”

இரண்டு தொல்லைகளுள் ஒன்றிலிருந்தேனும் விடுபடும் நோக்குடன் சிரிசோம கூறினார்.

“இன்னுமொரு பஸ் வந்தாலும் இப்படித்தான் இருக்கும்” யசோமா கூறினார்.

யசோமா பிள்ளையையும் தூக்கிக் கொண்டு பஸ்ஸில் நுழையத் திண்டாடும்போது சிரிசோம உள்ளே இருக்கும் எவரேனும் ஒருவரின் உதவியைக் கோரும் பாங்கில் பஸ்ஸைச் சுற்றிவந்தார். நச்சாதூவை பஸ் வண்டியாகையால் ஊர்மக்கள் கட்டாயமாக இருப்பார்கள்.

‘ஸேர்’ ஒருவர் யன்னலூடாக தலையை வெளியே நீட்டினார்.

“வீட்டுக்குப் போகப் போகிறீர்களா ஸேர்...?”

“ஆம்... ஆமாம்...” சிரிசோமவின் குரலில் ஒருவித உருக்கம் தொனித்தது.

“பானையொன்றையும் தூக்கிக்கொண்டு...”

“அதுதானே... இதைக் கொஞ்சம் உள்ளே எடுக்க முடியாதா?”

“தாருங்கள் பார்க்கலாம்”

சிரிசோம பானையை யன்னலருகே கொண்டு சென்றான். பானை யன்னலை விட நான்கு மடங்கு பெரிதாக இருந்தது. அதனை யன்னலூடாக உள்ளே நுழைக்க முடியாது என சிரிசோம முன்னரே அறிந்திருந்தார். என்றாலும் கூட ஏற்பட்டுள்ள இக்கட்டைப் பொறுத்தமட்டில் முடிந்த எல்லா முயற்சிகளையும் எடுக்க வேண்டியுள்ளது.

“ஸேர், இதை இப்படி வெளியே வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு போவோம்” அன்பர் யோசனை கூறினார்.

“பெரிய உதவி... பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்... நான் மறுபக்கமாக வந்து எப்படியாவது உள்ளே நுழைந்து கொள்ளப் பார்க்கிறேன்.”

எனினும் பஸ் சாரதியின் எதிர்ப்பின் பேரில் அம்முயற்சிகை விடப்பட்டது.

“போகும்போது ஏதேனுமொன்றில் இது உரசினால் நான் தான் பொலிஸ் கூட்டில் இருக்க வேண்டி வரும்...” சாரதி உரத்துக் கூறினான்.

சிரிசோம பானையுடன் ஒதுங்கி நின்றார். பஸ் வண்டி புறப்பட ஆயத்தமானது. மதிபலகையில் இப்போது இருபத்தைந்து

பேர் வரை மொய்த்திருந்தனர். சிரிசோம அவர்களை நோக்கினார். காலொன்றினையென்ன, விரலொன்றினை நுழைப்பதற்குக் கூட அதில் இடமிருக்கவில்லை.

“மனைவியும் மகனும் பஸ்ஸில் இருக்கிறார்கள்... கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

சிரிசோம அன்பரைப் பார்த்து உரத்துக் கூறினார். பஸ் மெதுவாக நகரத் தொடங்கியது. சிரிசோம பஸ் வண்டியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பஸ்ஸின் பின்புற சிவப்பு நிற விளக்கொளி சனத்திரளிடையே மெல்ல மெல்ல மறைந்தது. சிரிசோம பானையைத் தோளில் வைத்து தனியே நடக்கத் தொடங்கினார். ‘ஐம்பது கடைச் சந்தியில் திரும்பி ‘ஹீன்எல்’ ஓடைக் கரை வழியே சென்றால் கூட ஐந்தாறு மைல் தூரம் நடக்க வேண்டுமே’ என அவரது மனம் பதறியது.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் அவ்வாறாகக் கொண்டு வந்து பத்திரமாக வைத்த ‘பானை’ இன்னமும் பழைய மேசையின் கீழ்க் கவிழ்ந்தபடியே கிடக்கிறது!

‘நண்பர்கள்’

(சுத்த பாரதம்)

சோமவீர சேனாநாயக்க

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

பாடசாலை விட்டு, வீதியில் மெதுமெதுவாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்த நான், எங்கள் வீட்டைக் கண்டவுடன் ஓட்டம் பிடித்தேன். என்னிலும் மூன்று வயது மூத்தவன் என அதாவது ஏறத்தாழ பதின்மூன்று வயதுடையவனாக மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன் முற்றத்தில் ஊசிமல்லிகைச் செடியருகே நின்று என்னைப் பார்த்து முழுப் பல்வரிசையும் தெரியச் சிரித்தான். நான் இறுமாப்புடன் தலையை அப்புறமாகத் திருப்பியவாறு வீட்டிற்குள் ஓடினேன். வாசலில் தரித்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் இன்னமும் என்னையே பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

புத்தகக் கட்டை மேசை மீது போட்ட நான் சட்டையைக் கழற்றிக் கட்டிலின் மீது எறிந்தேன். பின், சமையலறைக்குச் சென்று மண்சட்டியில் இருந்த நீரில் கைகளைக் கழுவி, தரையிலும் உடலிலும் நீர் சிதறும் வகையில் கைகளை உதறினேன். கையில் ஒட்டியிருந்த மீதி நீரை காற்சட்டையின் பின்புறத்தே துடைத்தவாறு சோற்றுப் பீங்கானைக் கையில் எடுத்தேன்.

“ஈரக்கையைக் காற்சட்டையில் துடைத்தால் நாளைக்கு பாடசாலைக்குப் போக அதை அணிய முடியுமா” தாயார் கடிந்தார்.

“பசிக்கிறது” நான் கூறினேன்.

“காலையிலும் தின்று பாடசாலை இடைவேளையிலும் தின்றது போதாதா! பசியைக் கொஞ்சம் பொறுக்க முடியாதா?

ஒருவேளைச் சோற்றுக்கும் வழியில்லாத ஒரு சிறுவன்தான் அங்கே வந்திருக்கிறான்” தாயார் கூறினார்.

அவனை நோட்டமிடும் நோக்குடன் நான் சோற்றுப் பீங்கானை இடது உள்ளங்கையில் வைத்து வலது கையால் சோற்றை அளைந்தவாறு முற்றத்தில் இறங்கி கொல்லைப் புறத்தை எட்டிப் பார்த்தான்.

‘உள்ளே போய்ச் சாப்பிடு...’ தாயார் கடிந்தார். பின்னர் அவர் “தம்பி” என குரலை உயர்த்திக் கூப்பிட்டார். முற்றத்தில் நின்ற சிறுவன் கூனிக்குறுகி, கொல்லை வழியே சமையற்கட்டினுள் நுழைந்தான்.

நான் சமையற்கட்டில் ஒருபுறத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள பழைய மேசை மீது பீங்கானை வைத்து சோற்றைத் தின்னத் தொடங்கினேன். தாயார் ஒரு பீங்கான் நிறைய சோறும் கருவாட்டுச் சொதியும் பொன்னங்காணிச் சுண்டலும் பருப்புக்கறியும் பரிமாறி அவனது கையில் கொடுத்தார்.

“இதில் உட்கார்ந்து சாப்பிடு” அருகே இருந்த ஒரு சிறிய வாங்கைக் காட்டியபடி தாயார் கூறினார்.

சோற்றுப் பீங்கானை பெருமதிப்புடன் கையிலெடுத்த சிறுவன் என்னைப் பார்த்துப் பயந்தாங்கொள்ளித்தனமாகச் சிரித்த பின் சோற்றைத் தின்னத் தொடங்கினான். நான் அவனை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது சோற்றைத் தின்றேன்.

அவன் சீத்தைச் சாரனும் கட்டைக் கைச்சட்டையும் அணிந்து இடுப்பில் தோற்பட்டி கட்டியிருந்தான். தோற் பட்டியின் காது அறுந்து போயிருந்தது. துணியினால் ஒரு காது போடப்பட்டிருந்தது. இடுப்புப்பட்டியின் ஓர் இடத்தில் சிறிய பேனைக் கத்தியொன்று தொங்கியது. அவனது மெல்லிய உடல் கருநிறமானது; முகம் நீண்டது. சீவாத தலைமுடி மயிர்கள் முள்ளம்பன்றி முட்கள் போன்று குத்திட்டு நின்றன. என்னிலும் முன்று வருடங்கள்தான் மூத்தவனாயினும் அதிலும் மூத்தவன் போலவே தோற்றமளித்தான்.

அவன் அவசர அவசரமாகச் சோற்றைத் தின்றான். தாயார் அகப்பையில் சொதியும் கறியும் அள்ளி அள்ளி இடையிடையே எமது பீங்கான்களில் பரிமாறினார்.

அவன் சோற்றுப் பீங்காளை அப்பால் நகர்த்தி “வேண்டாம்... வேண்டாம்... போதும்... போதும்” எனக் கூறினான். அவனது குரல் கரடானது போலவும் கூர்மையானது போலவும் எனக்குத் தோற்றியது.

அவன் மணிக்கட்டு வரையில் எச்சில் படும்படியாகவே சோற்றை அளைந்து தின்றான். நான் அப்படி அளைந்தால் தாயார் என்னைக் கடிந்து கொள்வார். என்னைப் பொறுத்தவரையில் விரல்களில் இரண்டாவது கணுவுக்கு மேல் எச்சில் படுவது தடைசெய்யப்பட்டுள்ளது. “தாய் தந்தை இல்லாதவர்களே அப்படிச் செய்வார்கள்” என தாயார் கூறுவார். தாய்தந்தையர் இருப்பார்களானால், நல்லது கெட்டது பற்றிச் சொல்லிக் கொடுத்து நன்றாக வளர்ப்பார்கள். அவனுடைய சீத்தைச் சாரன் ஓரிடத்தில் கிழிந்திருந்தது. பல நாட்களாக அது கழுவப்படவில்லை என்பதையும் உணர முடிந்தது.

அவசர அவசரமாக சோற்றுப் பீங்காளை விழுங்கிய அவன் விக்கி விக்கித் தண்ணீரைக் குடித்தான். விக்கலுடனேயே பீங்காளைக் கழுவி வைத்து கைகளைச் சாரணில் துடைத்தவாறு சமையலறையிலிருந்து வெளியேறினான்.

“அது யார் அம்மா?” நான் கேட்டேன்.

“அப்பாவுக்குத் தெரிந்த ஒருவர் கூட்டிக் கொண்டு வந்து தந்தார். வீட்டில் வேலைகளை செய்வித்துக் கொள்வதற்கு; கவனிப்பதற்கு யாருமில்லாதவனாம்; தெரணியகலைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவனாம்”

சோறு தின்று முடித்த நான் முற்றத்தில் இறங்கி அவன் எங்கே இருக்கிறான் எனப் பார்த்தேன். அவன் முற்றத்தில் ஓர் ஓரத்தில் இருந்த தென்னங்குற்றியில் அமர்ந்து ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தான். அமர்ந்து குனிந்து கொண்டிருந்த அவன் ஒரு குரங்கு போலத் தென்பட்டான். நான் மெல்ல மெல்ல அவன்

இருந்த இடத்துக்குப் போனேன். அவனைப் போன்றோர் எங்கள் பாடசாலையில் மேல் வகுப்புக்களில் தான் இருக்கிறார்கள். பாடசாலையில் நாங்கள் மேல் வகுப்புப் பிள்ளைகளைக் கண்டால் பயப்படுவோம்.

திடீரென புதுவிதமான ஊதி ஒலியொன்று கேட்டது. நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தென்னங்கீற்றொன்றினால் ஊதியைச் செய்த அவன், பாம்பட்டி போல தலையை ஆட்டியவாறு அதனை ஊதிக் கொண்டிருந்தான். என்னைக் கண்டவுடன் ஊதுவதை நிறுத்திச் சிரித்தான்.

“சின்னத்துரைக்கும் ஒரு ஊதி செய்து தரட்டுமா?”

“இது நல்லது” நான் அவனது கையிலிருந்த ஊதியை எடுத்துக் கொண்டேன்.

“ஐயோ வேண்டாம்...” அதில் எனது எச்சில்... அருவருப் பானது; அவன் ஊதியை பறித்தெடுத்துக் கொண்டான். ஊதியின் முனையில் அவனது உமிழ்நீர் படிந்திருந்தது.

அவன் புதிதாகச் செய்து தந்த ஊதியை எடுத்துக் கொண்ட நான் அவன் அருகே தென்னங்குற்றி மீது அமர்ந்து கொண்டேன். பின்பு நாம் இருவரும் போட்டிக்கு ஊதுவது போல் ஊதிகளை ஊதினோம்.

“நட்டநடுப்பகல் நன்றாக ஊதுங்கடா. நாகபாம்புகளைக் கூப்பிடுங்கடா...” அம்மா முற்றத்தில் நின்று கடிந்தார்.

அவ்வேளை தொடக்கம் நாங்கள் நல்ல நண்பர்களானோம். அவனது பெயர் பியதாஸ. இரண்டாந் தரம் வரையில் மாத்திரம்தான் பாடசாலைக்குப் போயிருக்கிறான். அம்மா இறந்து விட்டாராம். தந்தை வேறு திருமணம் செய்து கொண்டாராம்.

நான் இப்போது பாடசாலை விட்டவுடன் பியதாச எங்கே இருக்கிறான் எனத் தேடியவாறு வீட்டுக்கு ஓடி வருகிறேன். நான் வரும்போது அவன் ஏதேனும் ஒரு வேலையைச் செய்து கொண்டிருப்பான். ஒன்றில் விறகு வெட்டுவான்; இன்றேல் புல் செதுக்குவான்; பசுமாடுகளைக் குளிப்பாட்டுவான்; என்ன செய்து

கொண்டிருந்தாலும் என்னைக் கண்டவுடன் முழுப்பல் வரிசைகளையும் காட்டிச் சிரிப்பான். நான் பாடசாலை விட்டு வரும் வரை அவன் உணவு உண்ணமாட்டான். நாங்கள் இருவரும் சமையற்கட்டில் குந்தியிருந்து உள்ளங்கையில் பீங்காளை வைத்து சோறு தின்போம். தாயார் அதனைத் தடுக்கவில்லை. சோறு தின்ற பின் நான் அவனது வேலைகளுக்கு உதவினேன். விளையாடுவதற்கு எவரும் இல்லாத குறையும் அவனால் நீங்கியது. நாம் எல்லா வேலைகளையும் விளையாட்டுப் போலவே செய்தோம்.

“சின்னத்துரை... புதுவருசம் கழித்து எத்தனை வாரமாகி விட்டது?”

“இரண்டு...”

“உண்மையாகவா... வெசாக் நெருங்கியிருக்குமல்லவா?”

பியதாசவின் முகத்தில் ஒருவித ஒளி பரவியது. அவனது பிளந்த வாயினுள் வெள்ளை வெளேரென பல்வரிசைகள் இரண்டும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

“ஆம். வருகிற பதினாறாம் திகதி... இன்னும் இரண்டு வாரம் இருக்கிறது...”

“உண்மையாகவா...?”

அவனது கையிலிருந்து மண்வெட்டி நழுவி நிலத்தில் விழுந்தது. நம்ப முடியாத ஒரு செய்தியைக் கேட்டவன் போல அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உண்மையாகத்தான்...” நான் சிரித்தேன்.

“கொஞ்சம் கூட நினைவில்லாமற் போய்விட்டதே” அவன் சிலைபோல நிற்கிறான்.

“சின்னத்துரை... நீங்கள் வெசாக்குக்கு என்ன செய்வீர்கள்?”

பியதாச, ஈரப்பலா மரத்தடியில் அமர்ந்தாவாறு பேசினான். காய்ந்த ஈரப்பலா இலைகள் சரசரத்தன. அவன் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நானும் அவனது அருகில் அமர்ந்து கொண்டேன். நேரம் மாலை மூன்று மணியிருக்கும். எனினும் ஈரப்பலா மரத்தின் கீழ் நிழலாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தது.

கொன்றை மரத்தில் கட்டியிருந்த ஒரு பசுவும் எம்மைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“நாங்கள் வெசாக் பண்டிகைக்கு அகல் விளக்கேற்றுவோம், வாளி விளக்கும் (பக்கற்) பற்ற வைப்போம்” நான் சொன்னேன்.

“அதில் என்னதான் இருக்கிறது. எங்கள் பிரதேசத்தில் பார்க்க வேண்டும். சே... சே... இப்போதைக்கெல்லாம் குணபாலாவும், கன்கொட்டயனும் வட்டக்காயனும் வகை வகையாகச் செய்து முடித்திருப்பார்கள் சே... சே...” பியதாச சிந்திக்கத் தொடங்கினான். நான் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“வகைவகையாக என்ன செய்திருப்பார்கள்.”

“நாங்களும் திறமான கூடுகள் கொஞ்சம் செய்வோமா? பன்சலை வளவு மூலையில் நல்ல சிறு மூங்கில் மரங்கள் சில இருப்பதைக் கண்டேன். திறமாகச் செய்யலாம். ஹோன்ஹரிய தோட்டத்தில் மூங்கில் மரங்களும் இருந்தன. சே... சே...”

அது எனக்கு ஒரு நல்ல செய்தியாக இருந்தது. வழமையாக வெசாக் பண்டிகைக்குப் பற்ற வைக்கும் அகல் விளக்குகளுக்கும் வாளி விளக்குகளுக்கும் பதிலாக, பெரிய பெரிய வெளிச்சக்கூடுகள் செய்வது எவ்வளவு நல்லது!

“செய்வோம்... செய்வோம்” நான் துள்ளிக் குதித்தேன். பியதாசவும் நானும் அன்று மாலையில் சிறு மூங்கில் மரங்கள் வெட்டப் போனோம். அவன் அவற்றை வெட்டினான். எனக்கு அவற்றைத் தொட இடமளிக்கவில்லை.

“தொடவேண்டாம்... சுனை இருக்கும்.” அவன் என்னைத் தடுத்தான். ‘உடலில் பட்டால் கடிக்கும்’ எனச் சொன்னவாறு அவன் மூங்கில் தடிகளின் கிளைகளைத் தறித்துச் சீவிச் சுத்தப்படுத்தினான்.

நாம் மறுநாளே வேலையைத் தொடங்கினோம். அவன் சொன்னவை எல்லாவற்றையும் நான் செய்தேன். அவன் எல்லாம் தெரிந்த ஒருவன் போன்று எனக்குத் தோற்றினான். அவன் வெட்டிய சிறுமூங்கில் கீலங்களை நான் சீவி நேர்த்தியாக்கினேன். மூங்கில்

கீலம் எனது விரலை வெட்டியது. அதனைக் கண்ட பியதாச உடன் எனது விரலை அவனது வாயில் போட்டு இரத்தத்தை உறிஞ்சி அப்புறமாகத் துப்பிவிட்டான்.

“இன்றைக்கு நாம் எண்கோணக் கூடுகள் இரண்டும் நட்சத்திரக் கூடுகள் நான்கும் செய்வோம். அவற்றை முற்றத்தில் தொங்கவிடுவோம். தாமரைப் பூக்கள் மூன்றும் ஒரு மொட்டும் செய்து ஓடையில் பொருத்துவோம்...” பியதாச யோசனை கூறினான்.

“திறமான வேலை” நான் மகிழ்ச்சியில் துள்ளினேன்.

‘பலவான்’ மாலையில் ஆரம்பிக்கும் ஒரு நீருற்று அருவியாக உருவெடுத்து வயல்வெளி ஊடாக வந்து எங்கள் வீட்டு முன்புறத்தே ஓர் ஓடையாக பாய்ந்து செல்கிறது. வீட்டு ஓரத்தில் செல்லும் பாதை காரணமாக ஓடைக்கு மேலே ஒரு பாலம் போடப்பட்டுள்ளது. பாலத்தின் கைப்பிடி வரிசையில் சாய்ந்து நின்று தாமரைப் பூக்களைப் பார்வையிடலாம். யாலகமை, நாப்பாவளை, தய்கலை, மதகொடை, குருகல்லை போன்ற பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் ‘வெசாக்’ பார்ப்பதற்கு அவிசாவலைக்குப் போகும்போது பாலத்தின் மீது நின்று எங்கள் தாமரைப்பூக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என எமது மனம் கூறியது.

“ஏழு தாமரைப்பூக்கள் செய்வோம்; ஏழாவது தாமரைப் பூவில் சித்தார்த்த குமாரனைப் பொருத்துவோம்.” “என்னிடம் ஒரு பாடம் இருக்கிறது” நான் சொன்னேன்.

“திறமான வேலை...”

இந்த எல்லாவற்றையும் விட திறமாக ஒரு வேலையும் செய்யலாம். பூசனிக்காய் விளக்குகள் செய்து மரத்தில் தொங்கவிடலாம். அந்த நாவல் மரம் அதற்கு மிகப் பொருத்தமானது.

“சரி செய்வோம்.”

“சுழலும் கூடொன்று செய்வோம்... அதற்கு ஒருசத செப்பு நாணயம் ஒன்று தேவை...”

“என்னிடம் ஒருசத செப்பு நாணயமொன்று இருக்கிறது” நான் சொன்னேன்.

“சரி வேலையை முடித்துவிடலாம்” பியதாச கைதட்டிச் சிரித்தான்.

“ஊருக்குப் போய் குணபாளவைக் கூட்டி வந்து காட்ட முடியுமானால் எவ்வளவு நல்லது...” என்றான்.

பின்னர், நாம் தொடர்ந்தும் வெசாக்கூடுகள் செய்தோம். கூடு செய்யும் வேலைக்காக வீட்டில் பின்புறத்தில் உள்ள பெரிய கொட்டிலைத் தெரிவு செய்து கொண்டோம். கொட்டிலில் விறகு, தேங்காய், உடைந்த தளபாடங்கள், சில தென்னம்பறாளைகள் போன்றவை இருந்தன.

“பெரிய வேலையொன்று தொடங்கியிருக்கிறீர்கள்... இல்லையா?” ஒருநாள் கொட்டிலை எட்டிப்பார்த்த தந்தை கடிந்தார்.

நாங்கள் திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்றோம். தந்தை எங்களை முறைத்துப் பார்த்தார்.

“பியதாச போ... போய் உன் வேலையைப் பார்” தந்தையார் கட்டளை பிறப்பித்தார்.

றப்பர் மரங்களைச் சுற்றிவர புல் செதுக்குவதே பியதாசவுக் குரிய வேலை. வெசாக் கூடு செய்யத் தொடங்கிய நாள் தொடக்கம் அவன் அந்த வேலையில் ஈடுபடவில்லை.

“நாங்கள் பிறகு செய்வோம்” எனக் கூறியவாறு பியதாச சிறுமூங்கில் துண்டுகளை ஒரு மூலையில் ஒளித்து வைத்தான்.

அவன் வரும் வரை எதுவும் செய்ய நான் விரும்பவில்லை. கூடு செய்யும் கலை அவனுக்குத்தான் தெரியும். நான் என்னிடமிருந்த மூங்கில் கீலங்களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக வைத்துவிட்டுச் சும்மா இருந்தேன்.

“இந்தப் பிள்ளைதான் பியதாசவுக்கு ஒரு வேலையும் செய்ய விடுவதில்லை. சாரனை மடித்துச் செருகிய பியதாச, றப்பர் மரங்களைச் சுற்றிவர புல் செதுக்கத் தொடங்கினான். ரப்பர் மர வேர்களில் மண்வெட்டி பட்டு வெட்டுண்டு இடங்களிலிருந்து பால் கசிந்து கொண்டிருந்தது.

“சின்னத்துரை... வெசாக் கூடுகளுக்கு ஒளியேற்றும் வேலையை நீங்கள் தனியாகத்தான் செய்ய வேண்டும்” வேலையை நிறுத்திய பியதாச நெற்றியில் வழிந்த வியர்வை துடைத்தபடி சொன்னான்.

“ஏன் பியதாச?”

“நான் அந்த தினத்தில் களனி விகாரைக்குப் போவேன். போன வருடமும் சியதோரிஸ் அண்ணனுடன் போனேன். இந்தத் தடவை தனியாகப் போவேன். சியதோரிஸ் அண்ணனை அங்கு சந்திக்கக் கிடைக்கும்...”

களனி விகாரை எங்கள் வீட்டிலிருந்து நாற்பது நாற்பத்தைந்து மைல்களுக்கு அப்பால் இருப்பதாக நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

தந்தையாரிடம் சொல்லி எனக்கு களனி விகாரைக்குப் போய் வருவதற்குப் பணம் கேட்டுத் தரவேண்டும். நாங்கள் சிறுபிராயத்தில் இருந்தே ஒவ்வொரு வருடமும் வெசாக் காலத்துக்கு களனி விகாரைக்குப் போவோம். தாயார் இறந்த பிறகுதான் சியதோரிஸ் அண்ணனுடன் போகத் தொடங்கினேன். தாயார் அப்போது ஐந்து ஒரு சத நாணயங்களைக் கையில் தருவார். அது பிச்சைக்காரர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு. வெறும் தகரப்பேணி வைத்திருப்போருக்குத்தான் நான் கொடுப்பேன். அப்போதுதான் ஒரு சத நாணயங்கள் விழும் சத்தம் ‘கணீர் கணீர் எனக் கேட்கும்.

“தந்தையாரிடம் கேட்டால் தருவார்”

“உண்மையாகவே தருவாரா?... நான் வந்த நாள் தொடக்கம் வேலை செய்தேன் தானே...”

பியதாச மீண்டும் புல் செதுக்கத் தொடங்கினான். றப்பர் மரமொன்றிலிருந்து ஒட்டுப் பாலைக் கழற்றியெடுத்த நான் அதை விரலில் சுற்றியவாறு அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“கொழும்பிலிருந்து களனிக்கு நடந்துதான் போவோம். வழி நெடுகிலும் தோரணங்கள், வண்ண வண்ண விளக்குகள், கொள்ளை அழகு. யுவதிகள் இளைஞர்களின் கைகளில் தொங்கிக்

கொண்டு போவார்கள். நினைக்கும் போதே வெட்கமாக இருக்கிறது...” அவன் தோள்களை உலுக்கிச் சிரித்தான்.

சின்னத்துரைக்கு களனியிலிருந்து களிமண் யானைகள் இரண்டு கொண்டு வருவேன். களனியில் தாராளமாக களிமண் யானைகள் இருக்கும். அவை உண்டியல் யானைகள். வீட்டில் என்னிடம் ஒன்று இருந்தது. அதில் பத்து சதம் சேர்த்திருந்தேன்.

தந்தையார் அடிக்கடி குறைகூறத் தொடங்கியதால் நாங்கள் இரவு வேளைகளில் வெசாக்கூடு செய்யத் தொடங்கினோம். பகலில் உடலை வருத்தி வேலை செய்யும் பியதாச, எந்தவித அலுப்புமில்லாது நள்ளிரவு வரை விழித்திருந்து வெசாக் கூடுகள் செய்தான். நான் கொட்டாவி விட்டவாறு, தலையைச் சொறிந்தவாறும் அவனது அருகில் அமர்ந்திருந்தேன்.

‘பிறந்த நாள் முதல் செய்த பாவங்களைக் கழிப்பதற்கு ஒரு தடவை களனி விகாரையில் வணங்குவது போதுமானது’ என எனது தாயார் சொல்லுவார். ‘எங்கு இருந்தாலும் களனிக்குப் போகத் தவற வேண்டாம்’ என்றும் கூறுவார். இப்போது அவர் எங்கே இருக்கிறாரோ எனக்குத் தெரியாது” பியதாச கூடுகள் செய்து கொண்டே சொன்னான்.

பணம் முழுவதையும் நான் வெசாக்குக்காகத்தான் செலவு செய்வேன். புதுவருடத்தில் எண்ணெய் தேய்த்த மறுநாள் தொடக்கம் நான் கூடு செய்வேன். மீதியாகும் பணத்தைக் கொண்டுதான் களனிக்குப் போவேன்.”

“நித்திரை விழித்து கஷ்டப்படாமல் தூங்குங்கடா...!” தாயார் கொல்லைப்புறத்தில் நின்று குரல் கொடுத்த போதிலும் நாம் அதனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

இரவில் மாத்திரம் வேலை செய்து வெசாக் கூடுகள் செய்யும் வேலையை முடிக்க முடியாது என்பதை விளங்கிக் கொண்ட நாம் பகலிலும் கூடு செய்வதில் ஈடுபட்டோம். மற்ற வேலைகளைச் சரியாக முடிக்கவில்லையே என தந்தையார் பல தடவைகள் குறைகூறினார். அவ்வாறு குறைகூறிய வேளைகளில் அவன் ஓடிப்போய் அந்த வேலைகளைச் செய்வான். எனினும் சிறிது

நேரத்திலேயே மீண்டும் வந்து கூடு செய்யும் வேலையில் ஈடுபடுவான். அவ்வாறான வேளைகளில் தந்தை மீண்டும் அங்கு வருகிறாரா என நான் உளவு வேலை பார்ப்பேன்.

தாயாரிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பெற்ற பணத்தைக் கொண்டு நாம் கடதாசி போன்றவை வாங்கினோம்... வெசாக் தினத்துக்கு முதல் நாள் கூடு செய்யும் வேலைகள் முடிவடைந்தன. மறுநாள் காலையில் கூடுகளைத் தொங்க விடும் வேலையும் ஓடையில் தாமரைப் பூக்களைப் பொருத்தும் வேலையுமே மீதியாக இருந்தன.

அன்று இரவு உணவின் பின்னர் தந்தையார் வாசலில் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து சுருட்டொன்றை இழுத்தூதிக் கொண்டிருந்தார். நான் தரையில் சாய்ந்து பத்திரிகையில் இருந்த வெசாக் பந்தல்கள், கூடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பியதாச வாங்கில் அமர்ந்து முற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் இருளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். 'பலவான்' மலைக்கு மேலாக பூரணச்சந்திரன் ஏறிவந்தான். முற்றமும் வயல்வெளியும் நிலாவொளியில் ஜொலித்தன. மரங்களுடாகப் புகுந்து வந்த நிலாவொளி முற்றத்தில் வெண்பொட்டுக்களாகக் கோலங்காட்டியது. பியதாச நாடியை உள்ளங்கையில் தாங்கியவாறு அவை எல்லா வற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் வீட்டினுள் நுழைந்த நான் ஏனைய நாட்களை விட அதிக மகிழ்ச்சியுடன் நித்திரைக்குச் சென்றேன். நாளை அதிகாலையிலேயே வெசாக் கூடுகளை முற்றமெங்கும் தொங்கவிடும் விதமும், ஊர்ச் சிறுவர் சிறுமியர்கள் அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் விதமும், நானும் பியதாசவும் அவர்களின் கண்களில் படும் படியாக இறுமாப்புடன் அங்குமிங்குமாகச் செல்லும் விதமும் எனது மனத்திரையில் தோன்றின.

மகிழ்ச்சி மேலீடு காரணமாக எனக்கு நீண்ட நேரம் வரை நித்திரை வரவில்லை. யன்னல் கதவுகளை மூடிய தாயாரும் தந்தையாரும் நித்திரைக்குப் போனார்கள். பியதாச விறாந்தையிலேயே படுப்பான். நாளை செய்ய வேண்டிய

வேலைகள் பற்றி அவனுடன் கதைக்கக் கிடைத்தால் எவ்வளவு நல்லது என எனக்குத் தோன்றியது. இப்போது கதைக்கப் போனால் அம்மாவும் அப்பாவும் கண்டிப்பார்களாகையால் நான் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன்.

யாரோ ஒருவர் மூக்கைச் சிந்தும் சப்தமும் மெல்லிய முனகல் ஒலியும் விறாந்தைப் பக்கத்திலிருந்து மெல்லியதாகக் கேட்டது. அதற்கு அப்பால் எதனையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்க எனக்கு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. நான் நித்திரையானேன்.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே நான் விறாந்தைக்குச் சென்றேன். பியதாசவின் பாயும் தலையணையும் சுருட்டி மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவன் எங்கே என நோட்டமிட்டேன். அவனைக் காணவில்லை.

நான் சில தடவைகள் அவனைக் கூப்பிட்டேன். எனது குரலைக் கேட்ட தாயாரும் தந்தையாரும் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தனர். தந்தையார், பியதாசவின் சட்டை கொளுவும் இடத்துக்குப் போய்ப் பார்த்தார். சட்டை அங்கு இருக்கவில்லை.

“களனிக்குப் போகவேன நேற்று என்னிடம் கொஞ்சம் பணம் தருமாறு கேட்டான்... பணம் கொடுக்கும் அளவுக்கு வேலையேதும் செய்யாதபடியால், அவிஸ்ஸாவளைக்குப் போய் வெசாக் பார்த்து வரும்படி ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தேன்” தந்தையார் சொன்னார்.

பியதாச களனிக்குப் போயிருப்பான் என நான் எண்ணிக் கொண்டேன். அவன் இன்னமும் நடந்து போய்க்கொண்டிருப்பான்.

அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு சிதை போன்று பாரிய வெசாக் கூடு வெண்ணிறத்தில் காட்சியளித்தது. தயாரிப்பு: பியதாச என பெரியதாக பென்சிலால் எழுதிய எழுத்துக்களை நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் எழுத்துக்கள் மங்கலாகி மறைந்து போயின. கன்னங்களின் வழியே கண்ணீர் வடிந்து சென்றது.

ஏ.வீ. சுரவீர

பேராசிரியர் ஏ.வீ. சுரவீர அவர்கள் ஐந்து தசாப்தங்களுக்கு மேலாக இலக்கியப்பணியாற்றி வருகின்றார். பதினெட்டு ஆய்வு நூல்களையும், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் உட்பட்ட பத்துக்கு மேற்பட்ட நாவல்கள், சிறுகதைத் தொகுப்பு, நான்கு சிறுவர் நூல்களையும் சிங்கள மொழியில் வெளியிட்டுள்ளார். அத்தோடு ஆங்கிலத்திலும் மூன்று நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இலக்கியத் திறனாய்வுத் துறையிலும் அவரது பாரிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளார். பல்கலைக் கழகங்களில் நீண்டகாலமாக பணியாற்றிய பேராசிரியர் ஏ.வீ. சுரவீர தற்போது இலங்கைத் தேசியக் கல்வி ஆணைக்குழுவின் தலைவராக இருக்கிறார். இவர் பண்பாட்டலுவல்கள் அமைச்சராகவும் சேவையாற்றியுள்ளார்.

‘இரத்த உறவினர்’

(பவ திமிர்)

ஏ.வீ. சுரவீர

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

கூட்டத்துக்கு இந்த அளவு சனம் சேரும் என அவர்கள் எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. இலங்கை, பெளத்த சங்க மண்டபத்தில் ஊசி நுழைக்க இடமின்றி சனத்திரள் நிரம்பியிருந்தது. சிங்கள பெளத்த மக்கள் எதிர்போக்கும் சவால்களையும் அவர்கள் அனுபவிக்கும் இடர்களையும் அனைவரும் அறிந்திருப்பதே அதற்கான காரணம்.

மண்டபத்தின் முன்வரிசைகளில் அமர்ந்திருக்கும் பிக்குகள் உட்பட பிரபுக்களின் முகங்கள் அதனைக் காட்டி நிற்கின்றன. பொதுவாக கூட்டங்களுக்கு இவ்வாறாக மூத்த பிக்குமார்கள் வருகை தருவதில்லை. வருகை தந்திருக்கும் ஏனையோர் கூட வடிகட்டிய முக்கியத்தவர்களேயன்றி வேறில்லை. பேராசிரியர் விமலபந்து மேடையில் வீற்றிருப்பது மற்றுமொரு சிறப்பாகும். தமது துறைசார்ந்த பேருரையொன்றினை ஆற்றுவதற்கு அழைக்கப்பட்டாலேயன்றி அவரை இவ்வாறான மேடைகளில் காண்பது அரிது.

தனது வேண்டுகோளைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாமையினாலேயே, மேடையில் அமர்ந்திருக்கும் பேராசிரியர் விமலபந்து உட்பட முக்கியத்தவர்கள் வருகை தந்துள்ளார்கள் என எண்ணிய புண்யசோம பெருமகிழ்ச்சியும் உள்ளூர் பெருமையும் அடைந்தார். இவர்கள் பேச்சாளர்களின் உரைகளைக் கேட்டு புதிதாக விடயங்களை அறிந்து கொள்ளும் எதிர்பார்ப்புடன் மட்டும்தான் வந்திருக்கின்றார்கள் எனக் கூறுவதற்கில்லை. சிங்களவர் எதிர்போக்கியுள்ள அச்சுறுத்தல்கள், இடர்கள் குறித்து பிக்குமார்களும் ஏனைய

முக்கியத்தர்களும் நன்கு அறிவர். இவர்கள் இந்த இயக்கத்துக்கு புண ஆதரவு வழங்குகின்றமையைக் காட்டுவதற்காகவே இவ்வாறு ஒன்று திரண்டுள்ளனர்.

இவ்விடயங்களை அசைபோட்ட புண்யசோம மேலும் ஊக்கம் பெற்றார். அனைவருடனும் சிரித்து, வணக்கந் தெரிவித்து இந்த இயக்கத்தின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் நாடு எதிர்நோக்கியுள்ள இக்கட்டான நிலை பற்றியும் இடையிடையே விளக்கமளித்துக் கொண்டிருந்தார். இலங்கையில் தமிழர்கள் அனுபவிக்கும் சலுகைகள் நீக்கப்பட்டு அண்மை எதிர்காலத்தில் முற்றுமுழுதாக சிங்கள அரசொன்று உருவாகும் என்பது அவரது தளரா நம்பிக்கை; அதற்காகச் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் நகரங்கள் தோறும் இவ்வாறான கூட்டங்களை ஒழுங்குசெய்து மக்களின் வலிமையை எடுத்துக்காட்டி அரசுக்கு விடயங்களை உணர்த்துவதே!

இது ஓர் அரசியல் இயக்கமல்லவாதலால், அச்சப்படுவதற்கு எந்தக் காரணமும் கிடையாது. ஆளும் கட்சியினருக்கு விடயங்களை உணர்த்துவோமானால், தமிழர்களின் வேண்டுகோள்களை முற்றாக மறுதலித்து, சிங்கள பௌத்தர்களின் இழந்த உரிமைகளை மீள்ப் பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுப்பார்கள்.

இந்த எண்ணங்களால் புண்யசோமவின் உணர்வுகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. கூடவே அவனது உடலும் உள்ளமும் செயலிழந்து சோர்ந்து போவது போன்றும் தோன்றியது. காரணம் அவருக்கு வீடு பற்றிய நினைவும் மனைவி பற்றிய நினைவும் வந்தமையே! தவிர்க்க முடியாமையினாலேயே அவர் இக்கூட்டத்துக்கு வந்தார். அகில இலங்கை பௌத்த சிங்கள அமைப்பின் இணைச் செயலாளர் கூட்டத்துக்கு வருகை தராவிட்டால் ஏனையோர் என்னதான் சொல்ல மாட்டார்கள்! இக்கூட்டம் தமது யோசனையொன்றின் பேரிலேயே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது. எனவே வீட்டில் எவ்வாறான தடங்கல்கள் இருந்தபோதிலும், கூட்டத்துக்கு வருவது தமது பொறுப்பு என்பதை மீண்டும் மீண்டும் எண்ணித் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்.

“அந்த ஆளின் போக்கு எப்போதும் அப்படித்தான். ஏனையோரை முன்னணிக்கு அனுப்பிவிட்டு, ஒதுங்கி இருப்பார். ஏனையோரைக் கொண்டு காரியங் காணுவதே அவரது உள்ளோக்கம்; அது ஊரறிந்த விடயம்... வழக்கறிஞர் வழக்கம்...”

இவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு ஆளாகத் தேவையில்லை. தமக்கு நெருக்கமான சிலர் கூட இவ்வாறு கூறுவார்கள் என்பதை புண்படுமா அறிவார். வீட்டில் உள்ள வேலைகளையும் உறவினர்களின் வேலைகளையும் சற்றுப் பின்தள்ளிப் போடலாம். எனினும் வழக்கு தினங்களில் அதனைக் கைவிட்டு சமூகப் பணிகளுக்குச் செல்லத் தவறிய நாள்களும் இல்லாமல் இல்லை. எனினும் அவ்வாறான குற்றச்சாட்டு சுமத்தப்படுதல் நியாயமானதல்ல என்பது புண்படுமாவின கருத்து.

இந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக இருமனதுடனேயே கொழும்புக்கு வந்தார். கூட்ட நடவடிக்கைகளைக் காணும்போது மனம் புளகாங்கிதமடைந்த போதிலும் அந்த ஒவ்வொரு கணத்தினும் அவரது மனம் வீட்டை நோக்கியே பறந்தது. அந்த ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் “இந்தப் பயணத்தைத் தவிர்த்திருக்க வேண்டும்” எனும் எண்ணம் அவரது மனதில் தோன்றி உறுத்தியது.

“இந்தத்தடவை அவ்வளவு நாட்செல்லாது என்றுதான் எனது மனம் கூறுகிறது. எப்போது எந்த நேரத்தில் வலி தொடங்குமோ யாருக்குத்தான் தெரியும்?” தந்தி கொடுத்து விட்டு வீட்டில் நிற்க முடியாதா? மனைவி அமராவின் வார்த்தைகள் அவரது காதுகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன.

“நான் எப்படிப் போகாமலிருக்க முடியும் அமரா? இன்னும் ஒரு வாரம் வரை செல்லும் என்றுதானே டொக்டர் சொன்னார். நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். நான் விரைவில் திரும்பி வந்து விடுவேன்.”

அவர் மனைவியைத் தேற்றினார். ஏற்கனவே அமராவைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பாளோ! வைத்தியரின் கணிப்பின்படி, அமராவின் பிரசவத்துக்கு இன்னும் ஒரு வார காலம் இருக்கிறது. வைத்தியர்கள் பொதுவாக, கர்ப்பிணிகள்

கூறும் நாள்களைக் கொண்டே காலத்தைக் கணித்து பிரசவ நாளைக் கூறுவார்கள் என்பதை புண்யசோம அறிவார். வைத்தியரின் முடிபு ஓரிரு நாள்கள் முந்தவோ பிந்தவோ சாத்தியமுண்டு. சிலவேளை அமரா ஏற்கனவே குழந்தையைப் பிரசவித்திருக்கவும் கூடும். அவ்வாறாயின் அவர் யாருடைய உதவியுடன் வைத்திய சாலைக்குப் போயிருப்பாள்? வேளைக்கு வைத்திய சாலையைச் சென்றடையத் தவறிய கர்ப்பிணிகள் இடை வழியிலேயே பிரசவித்த சம்பவங்கள் கூட உள்ளன என்பதும் புண்யசோமவின் மனதில் தோன்றியது. முந்திய தடவையில், வலி தொடங்கி இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள்ளேயே அமரா பிள்ளையைப் பெற்றெடுத்தாள். இந்தத் தடவை முன்னரிலும் விரைவாக எல்லாம் நடந்து முடியவும் வாய்ப்பிருக்கிறது. வீட்டில் 'கார்' இருப்பது உண்மை தான். என்றாலும் தருணத்துக்கு சாரதி ஒருவரைத் தேடிப் பெறுவது இலேசான காரியமல்ல. இவற்றையெல்லாம் எண்ணும்போது புண்ணியசோமவின் உடல் சோர்ந்து போகிறது.

கூட்டம் தொடங்கியுள்ளது. அனைவரதும் கண்களும் உள்ளங்களும் பேச்சாளரின் உரையிலேயே இலயித்துள்ளன. ஒலிபெருக்கியின் இரைச்சலுக்கிடையே பேச்சாளர் என்ன சொல்கிறார் என்பதைப் புண்ணியசோமவினால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. வீட்டைப் பற்றிச் சிந்திக்காது உரையைச் செவிமடுக்க வேண்டுமென அவர் எண்ணிக்கொண்டார்.

அதனிடையே புஞ்சிராளவின் கொலை வழக்கு அவரது நினைவில் ஊசலாடியது. அடுத்த தினத்திலேனும் வழக்குக்குத் தோற்ற வேண்டும். கடந்த தடவை எனது வேண்டுகோளின் பேரிலேயே வழக்கு பின்போடப்பட்டது. வழக்காளி முன்வைக்கும் விடயங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றை முறிப்பதற்கு தருக்கங்களை முன்வைத்து எதிராளியைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். கண்டி நீதிமன்றத்தின் முழுக் கவனமும் ஈர்க்கப்பட்டுள்ள இந்த வழக்கு நிரூபணமாக இடமளிப்பது எனது வழக்கறிஞர் தொழிலுக்கே இழுக்காகி விடலாம். கடந்த சில நாள்களாக வழக்குப் பிரதிகளை ஆராய இருந்தபோதிலும் அதற்கு அவகாசம்

கிடைக்கவில்லை. கூட்ட ஒழுங்கமைப்பு வேலைகள் ஒருபுறம்; அமராவின் நச்சரிப்பு மறுபுறம். முதிர் கர்ப்பத்தினால் நலிவுற்று வதைப்படும் அவள் முக்கி முனகியவாறு கட்டிலில் அப்பக்கமும் இப்பக்கமுமாகப் புரளும்போது வழக்குப் பிரதிகளைப் புரட்டிப் பார்ப்பது ஒருபுறமிருக்க மனதை ஒருநிலைப்படுத்திக் கொள்வதற்குக் கூட முடியாமற்போனது. அவளது பிரசவம் முந்திய தடவையை விட கடினமானதாகவே அமையும் என புண்யசோமவின் மனம் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

“... பௌத்த தருமத்தையும் பௌத்த சமயத்தையும் காப்பாற்றுவதற்காக... பௌத்த சமயத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை வகிக்கும் சிங்கள இனத்தை அழிவிலிருந்து காப்பதற்காக... இந்த சிங்களத் தீவை எதிரிகளிடமிருந்து... உயிரை அர்ப்பணித்துப் போரிட்டு சிங்கள இனத்தைக் காப்பாற்றிய துட்டகைமுனு, பராக்கிரமபாகு, விஜயபாகு, ராஜசிங்ஹ போன்ற வீரர்கள் காட்டிய வழி நடந்து...”

கலை முதுமாணி, பண்டிதர் பாத்தேகமை சரணசிரி தேரரின் வீச்சான பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது புண்யசோமவுக்கு வீடு முற்றுமுழுதாக மறந்து போய் விட்டது.

எனினும் அம்மனவெழுச்சி ஒரு சில நிமிடங்கள் மாத்திரமே நீடித்தது. மீண்டும் அவரது மனம் வீட்டை நாடிச் சென்றது. அமராவுக்கு பிரசவவலி ஏற்பட்டால்! முதலாவது குழந்தை வைத்தியசாலையில் சேர்த்து இரண்டு மணி நேரத்துள் பிறந்தது. போதாக்குறைக்கு இந்தத் தடவை அவளுக்கு இரத்த அழுக்கமும் ஏறி உள்ளது. சோம்பேறித்தனமாக கட்டிலுக்கும் கதிரைக்குமாறு மாறி மாறிக் காலங் கழித்ததன் விளைவு இப்போது தான் தெரிகிறது. உடற்பயிற்சி செய்வது அவசியம் என வைத்தியர் படித்துப்படித்துக் கூறினார். வைத்தியரின் கட்டளையை அவள் பொருட்படுத்த வில்லை.

“வைத்தியர்கள் சொல்லுவார்கள்தான்... கால்களிரண்டும் வீங்கிப் போய்... முழுங்காலுக்குக் கீழ் நரம்புகள் புடைத்துப் போய் இருக்கும்போது நான் எப்படி உடற்பயிற்சி செய்வது? கால்வலி

பொறுக்க முடியாது...” அவள் இப்படிச் செல்லும் போது என்னதான் உடற்பயிற்சி வேண்டியிருக்கிறது. நான் யோசனை கூறியதுபோன்று, ஆரம்ப முதலே தினமும் மாலையில் கட்டுகஸ்தோட்டை பாலம் நெடுகிலும் உலவத் தொடங்கியிருந்தால் இரத்த அழுத்தத்தை சிறிதளவுக்கேனும் குறைத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்திருக்கும். பொதுவாக அமரா எனது சொற்கேட்டு நடக்கும் ஒரு மனைவியல்ல. அவள் தான் நினைத்ததையே செய்யும் தன்மையுடையவள். அவளுடன் சண்டை பிடித்தால் மட்டுமே அதனை மாற்றலாம். அவ்வாறான வேளைகளில் நான் வெறுப்புடன் அமைதியாக இருந்து விடுவேன். எனவே எவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களிலும் அவளே வெற்றி பெறுவாள். அதனை எண்ணும்போது ஒருவித சினம் எழுந்தது. எனினும் இப்போது அவளைப் பற்றிய அனுதாபமே மேலோங்கி நிற்கிறது.

உடனடியாக வீடு திரும்ப வேண்டும் என அவர் ஆயிரம் தடவைகள் எண்ணினார். எனினும் மறுநாள் நடைபெறவுள்ள நிறைவேற்றுக் கமிட்டிக் கூட்டத்திலும் பங்குபற்ற வேண்டும். அதில் கலந்துகொள்ளாவிட்டால் தமது கருத்துப்படி வேலைத்திட்டத்தை ஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள முடியாமற் போய்விடும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஈழம் கோரும் இயக்கத்தை நேரடியாக எதிர்ப்பதால் நிலைமை மேலும் மோசமடையக் கூடுமாதலால் சற்று இளக்காரமான ஒரு வழிவகையைப் பின்பற்றுவது நல்லது என்பது சில அங்கத்தவர்களின் கருத்தாக உள்ளது.

ஈழம் கோருவோரின் தலைவர்களுடன் கலந்துரையாடல் நடத்துவது நல்லது எனச் சிலர் யோசனை தெரிவித்துள்ளனர். புண்யசோமவின் கருத்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. அவர்களுக்கு சிறிதளவேனும் இளக்காரம் காட்டுவது நாட்டை இனத்தைக் காட்டிக் கொடுப்பதாக அமையும் என்பது அவரது உறுதியான நம்பிக்கை. எதிர்வரும் நடவடிக்கைகள், நிறைவேற்றுக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் கலந்துரையாடப்படவுள்ளமையால், அக்கூட்டத்தில் பங்குபற்றுவது கட்டாயமானது. அவர்களுடன் இணக்கத்துடன் நடந்து கொள்வதால் தேசிய ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிட்டதாகக் கருதமுடியாது; அப்போது எமது சமயத்துக்கு, பௌத்த சமயத்துக்கு தமிழர்களால் மட்டுமன்றி, கிறித்தவர்கள்,

முஸ்லிம்களாலும் கேடுகள் விளையும். இவர்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மறுநாள் நிறைவேற்றுக் கமிட்டிக் கூட்டத்தில் தமது அபிப்பிராயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காகத் தருக்கங்களைக் கட்டியெழுப்பும் விதத்தையும், ஏனையோர் முன்வைக்கும் அபிப்பிராயங்களை முறிக்கும் விதத்தையும் அவர், நீதிமன்றத்தில் பெற்ற அனுபவங்களினூடாக மனதில் திட்டமிட்டுக் கொண்டார்.

“இந்த எதனையும் சாவதானமாகச் சிந்தித்து முடிவெடுக்க முடியாது; எனது மனம் வீட்டை நோக்கியே ஓடாடிச் செல்கிறது” புண்யசோம, எண்ணங்கள் சிதறிப் போவதைத் தடுக்குமாப்போன்று பெருவிரலினாலும் சுட்டு விரலினாலும் நெற்றியை அமத்திப் பிடித்துக் கொண்டார். அவ்வாறாக நெற்றியை அமத்தி முன்னோக்கி உதறி விட்டபோது அவரால் ஒருவித சுகத்தை உணர முடிந்தது. அதேகணம் உடலில் ஏற்பட்ட கடுமையான நோவுடன் கூடவே அவரது மனம் மீண்டும் கட்டுகஸ்தோட்டையை நோக்கி விரைந்தது.

இந்தத் தடவை அவரது மனதில் லீலாவதி தொடர்பான எண்ணங்களே தோன்றின. லீலாவதியின் நினைவு வரும்போதெல்லாம் காசிநாதன் காரணமாக ஏற்படும் கோபமும் மனதில் எழும். பரதேசித் தமிழன்.. மச்சாளை ஏமாற்றினான். உண்மையில் புண்யசோம தமிழருக்கு எதிராகச் செயற்படுவதற்குக் காரணம் காசிநாதன் தான் என அவரது அடிமனம் கூறுகின்றது. எவ்வாறாயினும் லீலாவதியுடன் நட்பைப் பேணி வந்திருப்போமானால் அவள் அமரக்காவுக்குப் பக்கதுணையாக இருந்திருப்பாள். சிறு பருவ முதலே அவர்களுடன் வாழ்ந்து வந்த அவள் காசிநாதனை மணந்த பின்னரே வீட்டிலிருந்து வெளியேறினாள். புண்யசோமவின் இறுக்கம் காரணமாகவே அவர்களுடன் இருந்து தொடர்புகள் கைவிடப்பட்டன. எனினும் அமரா அதன் பின்னர் கூட தங்கை லீலா மீது அன்பு வைத்திருந்தாள். ஆயினும் வெளிப்படையாக நட்புக் கொண்டாடத் தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

சிறுபராயம் முதல் தம்மிடம் வளர்ந்த லீலாவை மலை நாட்டில் எழுதுவினைஞர் ஒருவருக்குக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் புண்யசோமவினாலேயே செய்யப்பட்டன. அவர்

புண்யசோமவின் ஓர் உறவினர். மச்சாளுக்கும் காசிநாதனுக்கும் இடையில் சிலகாலமாக இருந்து வரும் தொடர்பு பற்றி அறியாத நிலையிலேயே புண்யசோம இந்த யோசனையை முன்வைத்தார். நிச்சயதார்த்த தினம் நெருங்கும் வேளையில் காசிநாதனுடன் கள்ளத்தனமாக ஓடிப்போனமை மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றம். காசிநாதன் தமது மச்சாளை ஏமாற்றி விட்டான் என்பதே புண்யசோமவின் நிலைப்பாடு. தமது வீட்டுக்கு வாடகைக்கு வந்தபோதிலும் அவன் காலப்போக்கில் புண்யசோம குடும்பத்தாருடன் பரஸ்பர நட்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். காசிநாதன் எவ்வளவு நல்ல ஒரு மனிதனாக இருந்தபோதிலும், மச்சாளை ஏமாற்றியமை நட்புக்கேடான அதற்கும் மேலாக ஒரு இனத்துரோகச் செயல் என்பது புண்யசோமவின் நிலைப்பாடாக இருந்தது.

“காசி தங்கமான மனிதன்; தமிழன் என்று கூறக்கூட முடியாது; நடக்க இருப்பவற்றை எவராலும் தடுக்கவும் முடியாது; அவர்கள் நாடியவைதான் நடந்துள்ளன; எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு, தங்கை ஆட்களுடன் உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வோம்” அமரா அடிக்கடி கூறினாள்.

“லீலாவை ஏமாற்றிய பரதேசி, அவன் எங்களை இழிவு படுத்தினான், எங்கள் இனத்தையும் இழிவுபடுத்தினான். நாட்டில் சிங்கள இளைஞர்கள் இல்லை என்ற நினைப்பாலோ என்னவோ அவளும் தமிழனிடம் ஏமாந்து போனாள். என்னுடைய உயிர் இருக்கும் வரை அவனுக்கும் அவளுக்கும் இந்த வாசல்படி மிதிக்க விடமாட்டேன்...” புண்யசோம சபதமிட்டார்.

மகன் ‘சஞ்சய’ பிறந்த மறுநாள் தனியாள் வைத்திய சாலையிலிருந்து வீடு திரும்பும் வழியில் குழந்தையுடன் தலதா மாளிகைக்குக் சென்ற பயணம் புண்யசோமவின் மனதில் திரையிட்டது. அதனை முன்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருந்தாற் போன்று, லீலாவதியும் தமிழனான அவளது கணவனும், தலதா மாளிகையில் நின்றிருந்தனர். நாம் மேற்கூடத்தினுள் நுழைந்தவுடன் அங்கு காத்திருந்தாற் போன்று லீலாவதி ஓடோடி வந்து தமக்கையின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி, பின்னர் பாலகணைக் கையிலேந்தி முத்தமிட்டாள். உணர்வேதுமின்றி, புண்யசோம

அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தமை அவருக்கு நினைவிருக்கிறது. சில கணங்களில் காசிநாதனும் தாழ்மையுடன் சிரித்துக் கொண்டே பேச முற்பட்டபோது சினம் மூண்டு, அவனைத் திட்டித் துரத்திய விதமும் நினைவிருக்கிறது. அதனை நினைக்கும்போது புண்யசோமவின் மனதில் பச்சாதாபமன்றி ஒருவித பெருமையுணர்வே ஏற்படுகிறது.

“கெட் அவுட் பிளடி...” மீதி இரண்டு சொற்களும் விழுங்கப்பட்டன. லீலாவின் முகத்தைப் பார்த்து “ட்டமில் பாஸ்டட்” எனும் இரண்டு சொற்களையும் சொல்ல முடியாமல் போனமை குறித்து இப்போது சினம் தோன்றுகிறது.

காசிநாதன் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர் தமது வீட்டில் வாடகைக்குக் குடிவந்த விதமும் அதிலிருந்து ஏழு மாதங்களுக்குப் பின்னர் நாகதீப யாத்திரை சென்ற விதமும் புண்யசோமவின் மனதில் பதிந்துள்ளன. அன்று புகையிரதம் அனுராதபுரத்தில் தரிததிருந்தபோது அவன் பயணத்துக்குப் பொருத்தமானவாறு உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு வந்தான். அவ்வுடுப்புக்கள் எங்கிருந்து வந்தன என்பதை புண்யசோமவினால் எண்ணிப் பார்க்க முடிய வில்லை.

கண்டியிலிருந்து வரும்போது எவருக்கும் தெரியாதவாறு அவற்றை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கக்கூடும். “எமது நாட்டுக்குரிய உடைகள் தான் இவை.” அன்று அவன் கூறினான். அந்தக் கூற்றின் அர்த்தம் இப்போதுதான் தெரிகிறது. வீட்டுக்குச் சென்ற வேளை தொடக்கம் விருந்தினரைக் கூட கவனத்திற் கொள்ளாது துணித்துண்டொன்றை அணிந்து கொண்ட அவன் கொல்லைப்புற மரக்கறித் தோட்டத்தில் வேலை செய்யச் சென்றான். அனுராதபுரத்தைத் தாண்டிய பின்னர் தமக்கும் காசிநாதனுக்கும் இடையில் தெளிவான ஓர் இடைவெளி தோன்றியது போலவும் யாழ்ப்பாணத்தை நெருங்கும்போது அவ் விடைவெளி மேலும் விரிவடைந்தது போலவும் புண்யசோமவினால் உணர முடிந்தது.

நாகதீப பயணத்தின்போது இவ்விடைவெளியைத் தெளிவாக

உணர முடிந்தது. கண்டியில் தம்முடன் தலதா மாளிகைக்கும் போவதற்கு மட்டுமன்றி மலரஞ்சலி செலுத்துவதற்கும் தயக்கமின்றி முன்வந்த அவன் நாகதீப விகாரையில் அஞ்சலி செலுத்தும் சந்தர்ப்பங்களில் அவ்விடங்களில் இருந்து நழுவினான். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் நெற்றியிலும் மேற்புயங்களிலும் விபூதிப் பட்டைகளுடனும் நெற்றிப்பொட்டுடனும் வந்து சேர்ந்தான்.

“எங்கே போனீர்கள், புத்தரை வணங்குவதற்காக காசி வரும் வரையில் நாங்கள் காத்துக் கொண்டிருந்தோம்” அமரா கேட்டாள்.

“மறுபுறத்தில் கோவிலொன்று இருக்கிறது. எங்கள் தெய்வம் அங்கேதான் இருக்கிறது...” அந்த வார்த்தைகளை அன்று பெரிதாக மதிக்கவில்லையானாலும், அதில் பல அர்த்தங்கள் பொதிந்துள்ளன என்பது இப்போது புண்யசோமவுக்கு நன்கு விளங்கியுள்ளது.

நாகதீப பயணத்தின் பின்னர் அமராவும் லீலாவும் காசிநாதன் மீது கூடுதலாக அன்பு செலுத்தவும், அவனைக் குடும்பத்தில் ஒருவன் போன்று மதிக்கவும் தொடங்கினராயினும் புண்யசோமவின் அடிமனம் அவனிடமிருந்து சிறிதுசிறிதாக விலகிச் செல்லத் தொடங்கியது. தமது முடிபு சரியானது என்பதும், அவன் தனது குடும்பத்தின் எதிரி என்பதும் இப்போது நிரூபணமாகியுள்ளது. அவன் லீலாவதியை மணஞ் செய்து கொண்ட நாளில் அது மும்முரமடைந்தது. அன்று தொடக்கம் காசிநாதன் தமது குடும்பத்தின் எதிரியாகவே கருதப்பட்டான்.

இந்தத் திருமணம் நடந்த ஆரம்ப காலத்தில் அவர்களுடனான உறவு முற்றாக மங்கிப் போயிருந்தபோதிலும், காலப்போக்கில் அமரா தனக்குத் தெரியாத வகையில் நட்புக் கொண்டுள்ளமையை சில போது புண்யசோம உணர்ந்ததுண்டு. அமரா ஒருநாள் சஞ்சயவுடன் திருகோணமலை வீதியில் உள்ள அவர்களது வீட்டுக்குச் சென்றுள்ளார். அவ்வாறு செல்வதை நிறுத்துமாறு, அச்சுறுத்துவோமா என பல தடவை எண்ணிய போதிலும், அதன் விளைவாக மனைவியுடன் சண்டை பிடிக்க நேரிடுமோ எனும் எண்ணம் அதனைத் தடுத்துவிட்டது.

“அப்பா, லீலா அன்றியும் காசி அங்கிலும் ரொம்ப நல்லவர்கள். எனக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கித் தந்தார்கள்; நீங்கள் ஏன் அப்பா காசி அங்கிலுடன் கோபித்துக் கொண்டீர்கள்” ஒரு தடவை மகன் சஞ்சய கூறினான்.

“அவர் ஒரு தமிழர், ஒரு கெட்ட மனிதன். அவரோடு பழகுவது கூடாது.”

“ஆனால் அப்பா, அந்த அங்கிள் மிக நல்லவர். நான் அவருடன் நல்ல சிநேகம், அப்பாவுடன் அவர் கோபமில்லையாம்; நாங்கள் ஒரு நாளைக்கு அங்கு போவோமா அப்பா?” சஞ்சய மன்றாடினான்.

“எனக்குத் தெரியாது மகனே...”

அன்று தம்முடைய பேச்சு மகனுக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கவில்லை என்பது புண்யசோமவின் நினைவுக்கு வந்தது. உண்மையிலேயே தமது மனதில் தமிழர் எதிர்ப்பு எண்ணம் காசிநாதன் காரணமாகவே உருவானது என அவருக்குத் தோன்றியது.

“எவ்வாறாயினும், லீலாவதியுடன் நட்பு தொடர்ந்திருந்தால் அவளை வீட்டில் நிறுத்திவிட்டு வந்திருக்கலாம். லீலா வீட்டில் இருப்பாளானால் அமராவின் சகல தேவைகளையும் கவனித்துக் கொள்வாள். எந்தவொரு அவசர நிலைமையின்போதும் காசிநாதன் முன்வந்து செயற்படுவான்” “இல்லை... வேண்டாம். அவனது நட்பு வேண்டவே வேண்டாம்... பரதேசித் தமிழன்...”

“அனுராதபுரம், பொலனறுவை போன்ற எமது பண்டைய வழிபாட்டு தலங்களைச் சற்று எண்ணிப்பாருங்கள். சிலைகளில் கைகால்கள் உடைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைகள் நொறுக்கப்பட்டுள்ளன. அரசர்கள் கட்டுவித்த விகாரைகளில் தாது கர்ப்பங்கள் குடையப்பட்டு அங்கு புதைக்கப் பட்டிருந்த பெறுமதிமிக்க பொக்கிசங்கள் கொள்ளையிடப்பட்டு இந்தியாவுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளன; தங்கம், வெள்ளி, முத்து, இரத்தினங்கள் எல்லாம் சூறையாடப்பட்டுள்ளன. எங்களது பெளத்த கட்டடங்களின்

கல், தூண்களைக் கொண்டு அவர்களது ஆலயங்கள் கட்டப் பட்டுள்ளன...”

கூட்ட மண்டபத்திலெங்கும் பேச்சொலி பரவிச் சென்றது. புண்யசோம சுற்றுமுற்றும் பார்த்து மீண்டும் உரையைச் செவிமடுக்கலானார். அனைவரதும் கவனமும் வீச்சான அப்பேச்சின்பால் சென்றுள்ளது.

மறுநாள் பகல்... இரண்டரை மணியளவில் நிறைவேற்றுக் கமிட்டிக் கூட்டம் முடிவடைந்தவுடன் புண்யசோம. கண்டிக்குப் போக வாகனம் கிடைக்குமா எனத் தேடினார். நெரிசல் பட்டு ஒருவாறாக பஸ் வண்டியொன்றில் ஏறிக்கொண்டார். களனிப் பாலத்தைத் தாண்டியவுடன் ஊதியால் ஒலியெழுப்பியவாறு முன்னே செல்லும் வாகனங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தாண்டியவாறு வண்டி வேகமாகச் செல்வது குறித்து அவரது மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தது.

பத்திரிகையைப் புரட்டி மேலோட்டமாகப் பார்த்த அவர், சும்மா இருக்கமுடியாமையால், பையில் இருந்த நூல் வரைவுப் பிரதியை எடுத்து அதன் முதலாம் பக்கத்தைப் புரட்டினார். “சிங்களவர்களே, எழுச்சி பெறுங்கள் ஆக்கியோன்: சட்டத்தரணி சுஜீவ புண்யசோம” முதற் பக்கத்தில் உள்ள கொட்டை எழுத்துக்கள் தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போல இருந்தது. கூடவே அவரது முகத்திலும் ஒரு சிரிப்புத் தோன்றியது. இன்னும் சில நாள்களில் இந்நூல் அச்சேறும். மலிவு விலையில் விற்பனை செய்வதால் பிரதிகள் விரைவில் தீர்ந்துபோகும். பத்திரிகைகளில் பாராட்டுக்கள் வெளிவரும். அதற்கான ஆயத்தங்கள்யாவும் செய்யப்பட்டுள்ளன. வெளியீட்டின் போது சனாதிபதிக்கும் பிரதமருக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் புத்தகப் பிரதிகளை வழங்கும் புகைப்படங்கள் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகும். எட்டுத்திக்கிலுமிருந்து கிடைக்கும் பாராட்டுக் கடிதங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் எழுத வேண்டும். அந்த வேலையை அமராவிடம் ஒப்படைக்கலாம். நான் கடிதங்களில் ஒப்பமிட்டுக் கொடுப்பேன். இதுவரையில் ஆங்கிலத்தில் கையொப்பமிடப் பழகியிருந்தாலும், இந்தக் கடிதத்தில் சிங்களத்தில் கையொப்பமிட மறந்து விடலாகாது!

மாவனல்லை நகரத்தைத் தாண்டிய பின்னர் பஸ்வண்டியின் வேகம் படிப்படியாகக் குறைவது போல தெரிகிறது. தூறல் மழையில் நனையும் தார்ப் பாதை பகல் முழுவதும் காய்ந்த வெம்மையை வெளிப்படுத்துவது போன்று புகை போன்ற நீராவியைக் கக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பாதை இருமருங்கும் உள்ள மரங்களில் ஊடாக இருள் பரவுகிறது. நேரம் மாலை ஐந்து மணியைத் தாண்டவில்லையெனினும் பாதையை இருள் கவ்வியுள்ளது. சூளும் இருளின் சுமையையும் தள்ளிச் செல்லுமாப்போன்று பஸ்வண்டியின் வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்து செல்கிறது. பஸ்வண்டி யன்னலூடாகப் புகும் குளிர்ச்சியான மழைத்துளிகள், இடது கையிலும் கன்னத்திலும் சிறு பனிக்கட்டிகள் போன்று குத்துகின்றன.

பஸ்வண்டி மாலை ஏழு மணியளவில் கண்டியை அடைந்தது. புண்யசோம விரைவாக வீட்டையடையும் நோக்கில் மழைத்தூறலையும் பொருட்படுத்தாது கட்டுகஸ்தோட்டை பஸ்வண்டியை நோக்கி ஓடினார்.

“ஸேர்... ஸேர்...” அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். வீட்டுக்கு எதிரே கடை வைத்திருக்கும் பியதாச அவரைத்தான் அழைக்கிறார்.

“ஸேர்... மனைவி... எப்படி...?” நான் சாமான்களைக் அனுப்பிவிட்டு அங்கு வரத்தான் இருந்தேன்.

புண்யசோம திணறிப்போனான்... மனைவிக்கு ஏதும் பிரச்சினையா...?

“ஏன்... ஏதேனும் பிரச்சினையா? நான் கொழும்பிலிருந்து இப்போதுதான் வருகின்றேன்”

“நேற்று இரவு பெரிய வைத்தியசாலைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதிக விபரங்கள் தெரியாது... ஸேர் அங்கிருந்து...”

“பெரிய வைத்தியசாலையில்; எத்தனையாம் வாட்டில்?” அக்கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்க முன்னரே அவர் வாடகை வண்டியொன்றில் ஏறிக்கொண்டார்.

தனியார் வைத்தியசாலையில் முன்பணம் செலுத்தி, அறையொன்று ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் அமரா ஏன் பொது வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டாள். அசம்பாவிதம் ஏதும் நடந்துள்ளதா?

நோயாளி இருக்கும் வாட்டு இலக்கம் போன்ற விபரங்களை அறிவதற்கு அதிகம் அல்லல்பட வேண்டியிருந்தது.

“அந்த அறையில் பாருங்கள்”, “அடுத்த கவுண்டரில் விசாரியுங்கள்”, “அப்படி ஒரு நோயாளி இங்கு கிடையாது”, “ஆறாம் வாட்டில் பாருங்கள். உங்களது மனைவியானால் ஏன் வாட்டு இலக்கம் தெரியாது” என்ற வாறாக கட்டளைகள் குத்துவார்த்தைகளைக் கேட்க வேண்டியிருந்தது. வேறொரு தருணமாயின் அவர் பலரைக் கடிந்திருப்பார். சிலவேளை அடித்துமிருப்பார். இறுதியில் ஒரு பறங்கியரைச் சந்திக்கக் கிடைத்தது. அவர் ஒரு பெரிய புத்தகத்தைப் புரட்டி பெருவிரலை வைத்து ஒவ்வொரு பெயராக மேலிருந்து கீழாக தள்ளிச் சென்றார். “சிங்களவனுக்கு இது போதாது. இன உணர்வு கிடையாது. மிருகங்கள் போலத்தான் நடந்து கொள்கிறார்கள்...” புண்யசோமவின் மனதில் தோன்றியது.

“மிஸிஸ் புண்யசோம, வோர்ட் ஸிக்ஸ்தீன், பெட்ருவென்றிவன், தற் இஸ் வெரி என்ட், லாஸ்ட் பில்டிங்”

“தாங்க்யூ” என்றவாறு புண்யசோம அந்த வார்ட்டை நோக்கி ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றார். பதினாறாம் வாட்டின் ஊடாக, கட்டில் இலக்கத்தையும் நோயாளிகளின் முகங்களையும் பரிசீலித்தவாறு சென்ற அவர் தூரத்தே ஒரு கட்டிலின் அருகே லீலா நிற்பதைக் கண்டார். அவள் அமராவுக்கு கரண்டியினால் ஏதோ பருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு புறத்தே மேலே தொங்கவிடப்பட்டுள்ள போத்தலில் இருந்து வரும் நீண்ட குழாய் அமராவின் வலது கையில் இணக்கப்பட்டு பிளாத்தர் ஓட்டப்பட்டுள்ளது. போத்தலில் உள்ள திரவம் சேலைன் ஆக இருக்கக்கூடும் என அவர் கருதினார்.

கட்டிலை நெருங்கிய அவருக்கு கதைப்பதற்கு வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை. மன்னிப்புக் கோரும் பாணியில் அமராவின் முகத்தைத் தயவுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் உதட்டைச் சற்று விரித்து சிரிக்க முயன்றார். அவளது கண்களில் கண்ணீர் பிரவாகிப்பதைக் கண்ட புண்யசோமவுக்கு சொல்லொணாத் துயரம் ஏற்பட்டது.

“அண்ணா எப்போது வந்து சேருவீர்கள் எனக் காத்துக் கொண்டிருந்தோம். நேற்று மாலை வலி வந்துள்ளது; கடவுள் புண்ணியத்தால் இப்போது ஆபத்து ஒன்றுமில்லை...”

புண்யசோமவுக்கு இன்னமும் பேசுவதற்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. சகல விபரங்களை அறிந்து கொள்ள வேண்டிய தேவை அவருக்கு இருக்கிறது. எனினும் கேள்வி கேட்கத் திராணியற்ற அவர் லீலா சொல்வதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

“நேற்று மாலை நான்கு மணிக்குப் போல் அக்கா படிக்கட்டின் அருகே வழக்கி விழுந்திருக்கிறார்... பிறகு...”

“கட்டில் அருகே காசிநாதனைக் கண்ட லீலா திடுக்கிட்டு சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அண்ணன் தனது கணவனைத் திட்டி விடுவாரோ!

அவன் புண்யசோமவைக் கண்டு சற்றுத் தயங்கிய போதிலும், எதனையும் பொருட்படுத்தாது நிலத்தைப் பார்த்தவாறே. தான் கொண்டு வந்த பொருள்களை கைப்பையிலிருந்து வெளியே எடுத்தான். ‘சூப்’ போத்தலை லீலாவின் கையில் கொடுத்த அவன் வெள்ளைநிறத் துவாயொன்றினை வெளியே எடுத்து கட்டிலின் மீது வைத்தான்.

“மகனைக் கூட்டிக் கொண்டு வரவில்லையா?” அமரா மெல்லிய குரலில் கேட்டார்.

“வர வேண்டுமென அடம்பிடித்தார். காலையில் போவோம் எனச் சொன்னேன். சிரிசேனவுடன் வீட்டில் தங்கிவிட்டார், பிரச்சினை இல்லை”

தன்னைப் பொருட்படுத்தாது காசிநாதன் நடந்து கொள்ளும் விதத்தைக் கண்ட புண்யசோமவின் மனதில் கோபம் எழுந்தது. “காசிநாதன் என்ன, மற்ற இருவரும் கூட அதிக அக்கறை காட்ட வில்லை” எனும் உணர்வு அவரது மனதில் தோன்றியது. எனினும் தாம் தவறு செய்து விட்டோம் எனும் உணர்வு காரணமாக கோபத்தை வெளிக்காட்ட முடியாமல் அதனைச் சப்பி விழுங்கினார். நெற்றியில் துளிர்ந்த வியர்வையைக் கைக்குட்டையில் துடைத்துக் கொள்வதை விட வேறு செய்யக்கூடிய எதுவும் இருக்கவில்லை. பேசக்கூடிய அளவுக்கு அமராவின் உடல் தேறவில்லை. எனினும் நடந்தவற்றையெல்லாம் விரிவாக அறிய வேண்டியுள் ளது. அவற்றையெல்லாம் லீலாவிடமும் காசிநாதனிடமும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தாம் முன்தினம் அதிகாலையில் புறப்பட்டுச் சென்ற வேளை தொடக்கம் நடந்தவை எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் வரை அவருக்கு பொறுமை கிடையாது. தாம் ஒரு வார காலத்துக்கும் மேலாக அமராவைப் பிரிந்திருந்தது போன்ற உணர்வு புண்யசோமவுக்கு ஏற்பட்டது. “காசிநாதனிடமன்றி லீலாவிடமே அவற்றை அறிய வேண்டும்” என அரவது மனம் கூறியது. அவரது பார்வையூடாக அதனைப் புரிந்து கொண்ட லீலா, நோயாளிக்கு இடைஞ்லேற்படாதவாறு மெதுவாகக் கதையைத் தொடங்கினாள்.

“சரியான வேலைதான் நடந்திருக்கிறது.”

“நான் போய் டொக்டரைச் சந்தித்து விட்டு வருகிறேன்” என்றவாறு காசிநாதன் அங்கிருந்து புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“வேறு ஏதேனும் கொண்டு வர வேண்டுமா...?”

“ம்... வரும்போது ஒரு கட்டி சவர்க்காரம் கொண்டு வாருங்கள்.”

சகல பொறுப்புக்களையும் தாம் பொறுப்பேற்றுள்ளது போன்றே அவர்கள் உரையாடுகிறார்கள். அமராவுக்கான எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டியவன் நான் அல்லவா? அடுத்த

கணம் காசிநாதன் குறித்த ஒருவித கோபமும், கூடவே ஒருவித நன்றியுணர்வும் புண்யசோமவின் மனதில் பளிச்சிடத் தொடங்கின.

“நேற்று மாலை நான்கு மணிக்குப் போல, முன்புற படிக்கட்டில் ஏறும்போது அக்கா வழக்கி விழுந்திருக்கிறா. இரத்தம் போகவும் தொடங்கியிருக்கிறது. மயக்கமாக இருந்தாராம்; பின்பு மயக்கம் தெளிந்ததாம்... அடுத்த வீட்டு மிஸ்டர் உணம்புவவின் காரில் அவர்கள் தான் ஹோஸ்பிட்டலுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்; அதற்குப் பிறகுதான் எங்களுக்குச் செய்தி கிடைத்தது; சிரிசேன வந்து சொன்ன போது எனது உடல் சோர்ந்து போனது. டொக்டர் சுப்பிரமணியம் உடனே தியேட்டருக்கு எடுத்தார். ஒபரேசன்... செய்ய வேண்டுமென்றார்... சிசேரியன்...”

அதுவரையில் கட்டில் அருகே நின்று லீலா சொன்ன கதையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த புண்யசோமவுக்கு தமது கால்கள் சோர்ந்து போவதை உணர முடிந்தது. அருகே இருந்த சாய்வு நாற்காலியில் நீட்டி அமர்ந்து கழுத்துப் பட்டியைக் கழற்றி சேர்ட் பொத்தான்களைத் திறந்து காற்று வீசிக் கொண்டார். அமரா நித்திரையாகியிருந்தார். ஓய்வுக்காக அவருக்கு இடையிடையே தூக்க மாத்திரை கொடுக்கும் விடயம் புண்யசோமவுக்குத் தெரியாது. அவர் சற்று ஐயத்துடன் அமராவின் நெற்றி மீது புறங்கையை வைத்துப் பார்த்தார்.

“தூக்க மாத்திரை கொடுத்திருக்கிறார்கள். நித்திரைக்குக் காரணம் அதுதான்.”

சத்திரசிகிச்சை எதிர்பார்த்ததைவிட பாரதூரமானதாக இருந்தால் அதிக நேரம் செலவாகியது என்பதையும் தேவையான வகை இரத்தத்தைப் பெறுவது சிக்கலானதாக இருந்தது என்பதையும் லீலா விளங்கினாள்.

“அக்காவின் வகை இரத்தம், ஹோஸ்பிட்டலில் கொஞ்சம் தான் இருந்ததாம்... ஏப் நெகடிவ் குரூப் இரத்தமாம். நல்ல வேளை காசியின் இரத்தமும் அதே குரூப்தான். அவர் முன்பு ஒரு தடவை இதே வகை நோயாளி ஒருவருக்கு இரத்தம்

கொடுத்திருக்கிறார். சரியாக குரூப் இரத்தம் தேடிக்கொள்ள முடியாமல் போயிருந்தால்... அப்பப்பா... எங்களுக்கு இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்கக் கிடைத்திருக்காது..." லீலாவின் கண்களில் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது. "காசியிடம் ஒரு பைந்துக்கு மேல் இரத்தம் எடுத்தார்களாம். அவருக்கு அது ஒரு பொருட்டல்ல... பாவம் அவர்." தனது கணவன் குறித்த ஒருவித பெருமையுடன் லீலா இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்.

புண்யசோம எவ்வித உணர்வுமின்றி அவ்விபரங்களைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். சகல உணர்வுகளும் தம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டதைப் போன்றே அவருக்குத் தோன்றியது.

"தலதாவின் தயவினால் அக்கா உயிர் பிழைத்தார். இன்னும் ஒரு வார காலம் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று டொக்டர் சொன்னார். இன்னுமொரு விசயம் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். டொக்டர் சுப்பிரமணியம், காசியின் உறவினராம்."

"எனக்கும் அது தெரியாது... அவர் சொல்லவும் மாட்டார். எல்லாம் நன்மைக்குத்தான்..." லீலா முன்னரிலும் பெருமையுணர்வுடன் சொன்னார்.

"குழந்தை..."

"குழந்தை... வழக்கி விழுந்ததால் இரத்தப் போக்குடன் பிள்ளை இறந்து போயிருக்கிறது... தாயின் உயிரைக் காப்பாற்றியது பெரிய விசயம், டொக்டர் சுப்பிரமணியத்துக்கும் காசிக்கும் தான் நன்றி தெரிவிக்க வேண்டும்..."

புண்யசோமவின் மனதில் வெட்கமும் கூச்சம் குடி கொண்டன. காரணம் உறவையும் நட்பையும் முற்றாகத் துண்டித்துக் கொண்டோரிடம் உதவி ஒத்தாசை பெற வேண்டியேற்பட்டமையே. "இவள் தனது கணவன் பெருமைகளைத்தான் சொல்லுகிறாள்..." நித்திரையில் மெதுவாக மூச்சுவிடும் அமராவின் முகத்தைப் பார்த்த போது கோபத்துடன் கூடவே மற்றொரு உணர்வும் அவரது மனதில் தோன்றியது. லீலாவதி, காசிநாதன் தொடர்பாகத் தோன்றிய நன்றியுணர்வே அது. எனினும் அதனை

வெளிக்காட்டுவதற்கு அவரது வெளி மனம் இட மளிக்கவில்லை. காசியின் இரத்தம் உடலில் சேர்ந்ததால் அமரா குணமடைந்துள்ளார் என்பதை எண்ணும்போது மனத்தில் ஒருவித அருவருப்புணர்வு தோன்றியது. தமது உடலில் நாடி நாளங்களிலெல்லாம் தமிழ் இரத்தம் நெளிந்தோடுவது போன்ற ஒருவித வேதனையையும் எரிவையும் உணர்ந்த புண்யசோம கதிரையை 'கிரீச்' எனத் தள்ளியவாறு எழுந்து நின்றார்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அமரா கண்களைத் திறந்து பார்க்கலானாள். அவர் தம்மை இனங்கண்டாரா என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

“அக்கா... சூப் கொஞ்சம் குடிப்போம்... பசி இருக்கும் அல்லவா...” என்றவாறு லீலா கரண்டியால் பருக்கத் தொடங்கினாள்.

“நாளைக்கு காலையில் வரும்போது மகனையும் கூட்டிக் கொண்டு வாருங்கள்.

“நேற்று இரவு மகன் காசியின் அருகில்தான் நித்திரை செய்திருக்கிறான்.”

“ஆமாம்... இருவரும் நல்ல கூட்டு.”

புண்யசோமவின் மனதில் கோபம் மீண்டும் தோன்றியது. இவ்வாறான வேளைகளில் லீலா கஷ்டப்படுவதில் அர்த்தம் இருக்கிறது. அது அவளது கடமையும் கூட. என்றாலும் தருணம் பார்த்து பயன் பெறுவதற்கு காசிநாதன் முன்வந்திருப்பதை அனுமதிக்க முடியாது. இரத்தம் கொடுத்தது அதில் ஒன்று. அவன் எனது மகனின் வேலைகளில் தலையிடுவதை பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. தமது நடவடிக்கைகள் குறித்து எண்ணும்போது ஏற்படும் சிறுமையுணர்வுடன் புண்யசோமவுக்கு அவனது முகத்தைக் கூட பார்க்க முடியாதுள்ளது. எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்த எல்லா நிகழ்வுகளின் எதிரிலும் தாமே குற்றவாளி எனும் உணர்வு மேலோங்கி நிற்கிறது. பின்பு, புண்யசோம முதலில் அமராவையும் பின்னர் லீலாவையும் தயவுடன் நோக்கினார்.

அவ்வேளை வாட்டுக்குப் பொறுப்பான வைத்தியரும் காசி நாதனும் அங்கு வந்தனர். “இவர் மிஸ்டர் புண்யசோம”, காசிநாதன், வைத்தியருக்கு அவரை அறிமுகஞ் செய்தான்.

“எனது மனைவியின் உயிரைக் காப்பாற்றித் தந்ததற்கு ரொம்ப நன்றி டொக்டர்...”

“எந்தவொரு நோயாளிக்கும் செய்வதைத்தான் நாங்கள் செய்தோம். அது எங்களது கடமை. டொக்டர் சுப்பிரமணியத்தின் கெட்டித்தனத்தாலும் காசிநாதனின் உதவி யினாலும் தான் இந்த நோயாளியின் உயிரைக் காப்பாற்ற முடிந்தது. இனி பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.”

“டொக்டர் சொல்வது உண்மைதான். இந்த டொக்டர் மாரும் காசித் தம்பியும் இல்லாமலிருந்தால் என்னதான் நடந்திருக்குமோ தெரியாது.” வைத்தியரின் கூற்றை அமராவும் ஆமோதித்தார். நீண்டகாலமாக தனது கணவனின் மனதில் காசிநாதன் குறித்து குடிகொண்டிருக்கும் வெறுப்புணர்வை நீக்கி, இருவரையும் சமாதானப் படுத்துவதற்கு இது ஒரு நல்ல தருணம் என எண்ணியமையினாலேயே அமரா உடற் சோர் வையும் பொருட்படுத்தாது அவ்வார்த்தைகளை வெளியிட்டார்.

புண்யசோமவின் மனதில் அந்த வெறுப்புணர்வு குறித்த எண்ண மெதுவும் தோன்றவில்லை. அமரா எதிர்நோக்கியிருந்த இக்கட்டான நிலைமையைக் கூட பொருட்படுத்தாது தாம் கொழும்புக்குப் போனதன் மூலம் தாம் இழைத்த தவறைப் பற்றியே அவர் எண்ணினார். அத்தவறுக்கு அமராவிடமிருந்து மன்னிப்புக் கிடைக்குமா? அவளது கருத்துப்படி செயற்படுவதால் மட்டுமே அவளைத் திருப்திப்படுத்தலாம். அவ்வாறாயின் மட்டுமே அவளிடம் மன்னிப்பு கிடைக்கும். திடீரென ஒரு முடிவுக்கு வந்தாற்போன்று கட்டிலின் இப் பக்கத்திலிருந்து மறுபக்கத்தில் நின்ற காசிநாதனை நோக்கிச் சென்ற புண்யசோம, காசிநாதனின் உடலை இருகைகளாலும் இறுகக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டார்.

“என்னுடன் கோபிக்க வேண்டாம் காசி... இன்றிலிருந்து நாங்கள் ஒரு தாயின் பிள்ளைகள் போல வாழுவோம்.”

“நான் ஒருபோதும் உங்களுடன் கோபித்தது கிடையாது. அண்ணா... தேவைப்பட்டால் உங்களுக்கும் இரத்தம் தர எப்போதும் தயாராக இருக்கிறேன்”

ஒருபுறமாக இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளம் வைத்தியருக்கு இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் இருந்த முரண்பாட்டைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. புண்யசோமவின் ‘தமிழருக்கு எதிரான இயக்கம்’ பற்றியும் அவர் சிறிது அறிந்து வைத்திருந்தார்.

மனிதனின் இரத்தத்தில் சிங்கள இரத்தம், தமிழ் இரத்தம் என வேறுபாடு கிடையாது, மிஸ்டர்... இந்த இன எதிர்ப்பு உணர்வுகள் எல்லாம் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது சொந்த இலாபத்துக்காக ஏற்படுத்திக் கொண்ட இயக்கங்கள். அவை சிங்களவர்களையும் தமிழர்களையும் பேரழிவுக்குத் தான் இட்டுச் செல்லும்!.

எமக்கு விடிவு கிடைக்குமா?

(கொதுரு லொப)

ஏ.வீ. சுரவீர

தமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

மீன்காரி அல்லது ஐஸ்கிரீம்காரன், ரீச்சர் அப்படித்தான் சொன்னார். விருப்பமானதை வரையச் சொன்னார். இருவருள் எவரைத் தெரிவு செய்வது எனத் தீர்மானிப்பது இலகுவான ஒரு காரியமல்ல. எனக்கு எல்லாரும் ஒன்றுதான்.!

சோமா ஐஸ்கிரீம்காரனை வரைகிறாள். பியசீலியும் அதனைப் பார்த்து ஐஸ்கிரீம்காரனையே வரைகிறாள். எனக்கும் அதையே வரையும்படி பியசீலி கூறுகிறாள். எனினும் எனது மனம் மீன்காரி வரையும்படியே சொல்லுகிறது. எவரும் வரைவதில்லையாதலால் வரைய வெட்கமாகவும் இருக்கிறது. வடிவாக வரைய முடியாமற்போகுமோ தெரியாது. அலங்கோலமாகிப் போனாலும் கூட அதனை வரையும்படியே எனது மனம் கூறுகிறது.

மீன்காரி எனச் சொன்னவுடன் எனக்குத் தாயாரின் நினைவே வந்தது. தாயாருக்கும் எனக்கும் மீன் வியாபாரம் தண்ணிபட்ட பாடு. தாயாருக்கு இப்போது தொழில் கிடையாது. கயிறு திரிப்பதுதான் வேலை. அன்றொரு நாள் மீன் கூடையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வரும்போது சைக்கிள்காரன் பின்னால் வந்து மோதிய பின்பு இடுப்பில் பிடிப்பு காரணமாக தாயார் பல நாள்கள் கட்டிலில் கிடந்தார். அந்த நாட்களில் நாங்கள் நன்றாகக் கஷ்டப்பட்டோம். தாயாரின் மீன் தொழிலும் அன்றுடன் நின்று போனது. வேறு தொழில்கள் இல்லாதபடியால் புண்கள் ஆற முன்னரே தும்பு தேடி கயிறு திரிக்கத் தொடங்கினார்.

மீன் வியாபாரம் செய்த காலத்தில் இரவில் சாளை மீன், கீரி மீன் என கறி சமைத்தோம். எப்படியேனும் ஒரு வேளை உணவை நன்றாகச் சாப்பிட்டோம். அது அந்தக் கலத்தில்.

இப்போது தாயாருக்குத் தொழில் கிடையாது. என்னதான் செய்யலாம்... எல்லாக் காலமும் ஒரே மாதிரி இல்லையே!

தாயார் சந்திக் கடையருகே மரவள்ளி மர வேரில் மீன் கூடையை வைத்து விற்கும்போது காகங்களை ஓட்டியவள் நான். தாயார் கூடையைத் தலையில் வைத்து நகரத்திலிருந்து நடந்து வரும்போது காக்கைக்கூட்டம் 'காக் காக்' எனக் கரைந்து கொண்டு பின்தொடர்ந்து வரும். வெய்யிலின் கடுமை தாய்க்குத் தாங்க முடியாதாம். ஆனால் காக்கைகளுக்கு மழை வெயில் என்று கிடையாது.

ஒரு காகம் நான்கைந்து சாளை மீன்களை அல்லது கீரி மீன்களைக் கொத்திக்கொண்டு பறந்து போகும் போது மற்றக் காகங்கள் அதனைத் துரத்திச் செல்லும். ஒரே கரைச்சல். ஆனால் அவற்றுக்குக் கொண்டாட்டம். நட்டம் தயாருக்குத் தான். மீன்களைக் காகங்கள் கொத்திக்கொண்டு போனால் எமது வயிற்றுக்கு மிஞ்சுவது வெறும் மணல் தான்! சில நாள்களில் தாயார், வியாபாரம் கைகளைக் கடித்து விட்டது எனப் புலம்புவார். மழை நாள்களில் தொப்பையாக நனைந்து மீனை மலிவு விலையில் விற்பார். மறுநாள் யாரிடமாவது கடன் பெற்றுத்தான் நகரத்துக்குப் போவார். எனக்குச் சரியான கவலைதான். இனி என்னதான் செய்வது? அப்படியான நாள்களில் நாங்கள் பட்டினியாகத்தான் இருப்போம்.

நான் வரைதல் கொப்பியை மேசையில் விரித்து வைத்துக் கொண்டேன். வர்ணக் குச்சியொன்றை இரவல் பெறுவதற்காக சோமா வரைந்து முடியும் வரை காத்திருந்தேன். எனது சிந்தனை வேலை செய்யத் தொடங்கியது. சோமா வரையப் பயன்படுத்தாத நிறக்குச்சித் துண்டுகளை எடுத்து வரைந்தேன். அவள் ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாள். அவள் என்னிடம்தான் கணக்குப் பாடம் கேட்டுக் கொள்வாள். என்னுடன் நல்ல சிநேகம். மற்றப் பிள்ளைகள் அப்படியில்லை. பெருமைக்காரிகள். சோமா எனது நல்ல சிநேகிதி. என அவளில் நல்ல விருப்பம்.

எனது மீன்காரியை வரைந்து முடிக்கும் தறுவாயில் அது சரியாக தாயாரைப்போலவே இருந்தது. மூக்கு தாயாரின்

மூக்குப்போன்று நடுப்பகுதியில் சிறிது வளைந்திருந்தது. தாயார் மீன் கூடையைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு சரியாக இப்படித்தான் வருவார். இறவிக்கைக் கைகள் முழங்கை வரைக்கும் நீளமானவை. இரண்டு கைகளிலும் நரம்புகள் புடைத்துத் தூரத்துக்கும் தெளிவாகத் தெரியும். பார்த்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. சரியாக போட்டோ பிடித்தது போல இருக்கிறது. நல்ல அழகு. தாயார் கண்டால் என்ன வரைந்திருக்கிறாய் எனக் கேட்டுப் பேசுவாரோ தெரியாது. எனக்கென்றால் இந்தச் சித்திரம் நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் ரீச்சர் என்ன நினைப்பாரோ தெரியாது? நாம் எவ்வளவு வடிவாக வரைந்தாலும் ரீச்சர்மார் எப்போதும் 'நல்லதாக இல்லையே, சரியில்லையே' என்று தான் சொல்லுவார்கள்.

எனது சித்திரத்தில் மீன்காரியின் தலையில் உள்ள கூடைக்கு மேலாக மூன்று காகங்கள் தான் வரைந்தேன். அதற்கு மேல் வரைந்தால் அழகு கெட்டுப்போகும். ஆனால் அந்த நாட்களில் தாயாரின் மீன் கூடைக்குப் பின்னால் வரும் காக்கைக் கூட்டத்தில் ஏழுக்குக் காக்கைகள் இருக்கும். கூட்டமாகத் திரண்டு வரும். தாயார் கையில் வைத்திருக்கும் மரக்கிளையை உயர்த்தி உசுப்புவதால் பயனில்லை. அவை பயப்படுவது கிடையாது. 'காக் காக்' எனக் கரைந்தவாறு பின்தொடர்ந்து வந்து மீன்களைக் கொத்திக் கொண்டுதான் செல்லும். ஒரே கொத்தில் நான்கைந்து மீன்களைக் கொத்திக் கொண்டு பறக்கும். அவற்றுக்கு நல்ல கொண்டாட்டம்.

“ஏன் சிரியாவதி சிரிக்கிறீர்...? வரைந்து முடிந்து விட்டீரா? எங்கே பார்ப்போம். எப்படியிருக்கிறதென்று பார்ப்போம்.”

சோமா பார்ப்பதற்கு எனது சித்திரத்தைக் கேட்டாள். நான் சிரித்த காரணத்தை சோமாவிடம் சொல்ல முடியாது. தாயாரைப் பற்றி எப்படிச் சொல்வது. நான் ஒரு பொய்யைப் புனைந்து சொன்னேன்.

“உமது ஐஸ்கிரீம் காரனைப் பார்த்துத்தான் சிரித்தேன்.”

“எனது சித்திரம் என்றால் வடிவில்லை.”

“இல்லை இல்லை வடிவாக இருக்கிறது.”

ரீச்சர் சுற்றிவந்து புள்ளி போடும் வரை பொறுமை கிடையாது. தப்பித்தவறியேனும் ரீச்சரின் மனதுக்குப் பிடித்தால்... நான் முதலாவதாக வந்தால்... போட்டிக்குப் போகலாம். தர்மரத்ன ரீச்சர் எனக்கு அதிக புள்ளி போடவே மாட்டார். மறுபுறம் பார்த்துக்கொண்டு முப்பது புள்ளி போடுவார். ஆனால் புதிய ரீச்சர் அப்படியில்லை. எல்லோரையும் நன்றாகக் கவனிப்பார். பத்மா மிஸ் ஒரு சீதேவி. ஆனாலும் மீன்காரியை விரும்புவாரோ தெரியாது. ஐஸ்கிரீம்காரனை வரைந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

ரீச்சர் எனது பின்னாலிருந்து நான் வரைந்த மீன்காரியை அதிக நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ரீச்சரின் சாரியில் 'சென்ற' வாசனையடித்தது. நான் அரவம் செய்யாமல் இரண்டு மூன்று தடவை மெதுவாக மூச்சு விட்டேன். நல்ல வாசனை. அது போல் ஒரு வாசனையை நான் ஒருபோதும் மணந்து பார்த்ததில்லை. எனது தலையைத் திருப்பி ரீச்சரின் அழகான முகத்தைப் பார்ப்போமா என நினைத்தேன். என்றாலும் பயந்தேன். என்ன சொல்லுவாரோ யாருக்குத்தான் தெரியும். இந்த ரீச்சர் தர்மரத்ன ரீச்சர் போல கடுமை கிடையாது. ஆனாலும் கோபம் கொண்டால்... ரீச்சர் அதிக நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் ஏசிவிடுவாரோ என நான் பயந்தேன். எனது உடல் நடுங்கத் தொடங்கியது. வியர்த்துக் கொட்டியது. கடைசியில் ரீச்சர் எனது சித்திரத்தின் ஒரு மூலையில் வெள்ளைச் சுண்ணக் கட்டியினால் சிறிய எழுத்தில் 78 என எழுதிவிட்டு அடுத்த பிள்ளையிடம் போனார். அப்போது தான் நான் ரீச்சரின் முகத்தைப் பார்த்தேன். காலையில் பூக்கும் பூப்போல அழகான சிரிப்பு.

'டக் டக்' என்று அடித்துக் கொண்டிருந்த எனது நெஞ்சில் அப்போது கொஞ்சம் குளிர் காற்றுப்படுவது போல இருந்தது. சேமாவுக்கு 60 கொடுத்தார். பியசீலிக்கு 45. முன்வரிசையில் தர்ஷி இருந்தாள். தர்ஷிக்கு 50 கொடுத்தார். முன்பெல்லாம் தர்மரத்ன ரீச்சர் தர்ஷிக்குத்தான் கூடுதலாக புள்ளி கொடுப்பார். எப்போதும் தொண்ணூறுக்கு மேல்தான் கொடுப்பார். இன்றுதான் இப்படி. பெரிய புதுமை!

பத்மா ரீச்சர் புள்ளி போட்டு முடித்த பின்பு வகுப்புக்கு முன்னோ போய் கதிரையில் உட்கார்ந்து, கூடுதலாகப் புள்ளி பெற்றவர் யார் எனக் கேட்டார். எல்லோரும் முன்வரிசைப் பிள்ளைகளையே பார்த்தார்கள். அவர்கள் தான் நல்ல பிள்ளைகள். அவர்களுக்குத்தான் எல்லா வேலைகளையும் நன்றாகச் செய்ய முடியும்!

“எழுபத்தைந்துக்கு மேல் எடுத்தவர்கள் கையைத் தூக்குங்கள்.” எல்லோரும் அங்குமிங்கும் பார்த்தார்கள். எவரது கையும் உயரவில்லை. எனது நெஞ்சு “டக் டக்” என அடித்தது. “ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது, உமக்கு அவ்வளவு எப்படிக்கிடைக்கும். அறுபது தான் தர முடியும்.” என்று ரீச்சர் சொன்னால் என்ன செய்வது? எல்லோரும் என்னைப் பார்த்தார்கள். ரீச்சரும் பார்த்தார். ஆச்சரியம் தான்!

“உமக்கு எத்தனை புள்ளி?” ரீச்சர் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“எழுபத்தெட்டு மில்” எனது உதடுகள் வறண்டிருந்தன. சொன்னது சரிதானா எனச் சந்தேகப்பட்ட நான் சித்திரத்தை மேலுமொரு தடவை பார்த்துக் கொண்டேன்.

இவவுக்கு எழுபத்தெட்டு மில்! சோமாதான் இவவுக்கு உதவி செய்தார்.

சரி, சிரியாவதி. “அந்தச் சித்திரத்தை இப்படிக் கொண்டு வாரும் பார்ப்போம்.” ரீச்சர் என்னை மேசையருகே அழைத்தார்.

எனக்குத் துள்ளிப்பாய்ந்து வகுப்பைச் சுற்றி ஓட வேண்டும் போல இருந்தது. எவ்வளவு நல்லது. எனினும் நான் சற்றுத் தயங்கித் தயங்கியே ரீச்சரின் மேசையருகில் போனேன். கடைசித் தறுவாயிலேனும் புள்ளி குறைத்துவிட்டால் யாரிடம் தான் போய்ச் சொல்வது? “கொப்பியடித்திருக்கிறீர்” எனப் பேசுவாரோ தெரியாது. மற்றையோரின் வர்ணங்களைக் கொண்டு வரைந்ததற்காகக் குறை கூறுவாரோ தெரியாது. சரியாகப் பயந்து போனேன். நடுங்கிக் கொண்டே ரீச்சருக்கு அருகில் போய் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து வரைதல் கொப்பியை ரீச்சரின் மேசை மேல் வைத்தேன்.

ரீச்சர் தலையைச் சரித்து சித்திரத்தை மேலும் சிறிது நேரம் வரை ஆடாது அசையாது பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பின்வாயோரத்தால் சிரித்தார். அப்போது தான் எனது மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தது.

முன்வரிசைப் பிள்ளைகள் என்னை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது போல் எனக்குத் தெரிந்தது. நான் மேலும் அச்சத்துடன் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டேன். ரீச்சர் சேலைத் தலைப்பைத் தோளில் சுருக்கிப் போட்டு, சித்திரக் கொப்பியைக் கையிலெடுத்து எழுந்து நின்றார்.

“பிள்ளைகளே, எல்லோரும் இந்தச் சித்திரத்தைப் பாருங்கள். இப்படித்தான் வரைய வேண்டும். பாவித்திருக்கும் நிறங்களைப் பாருங்கள். இந்த மூக்கைப் பாருங்கள். உயிருடன் இருப்பது போலவே இருக்கிறது. மீன் கூடைக்கு மேலே காக்கைகள் கூட்டம் சிறகடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பாருங்கள். இயற்கையானது போலவே இருக்கிறது. மீன் கூடையின் பாரம் மீன்காரியின் முகத்தில் தெரிகிறது. இந்தச் சித்திரத்தை நான் ஒரு அட்டையில் ஒட்டி வகுப்பின் முன்னே தொங்க விடுவேன். சிரியாவதியைத்தான் ‘பிரைஸ் டெஸ்டுக்கு’ அனுப்புவேன். சிரியாவதி திங்கட்கிழமைக்கு கிரேயன்ஸ், பெட்டி வரைதல் கொப்பியோடு தயாராக இரும் விளங்கியதா?”

அன்று தான் நான் மகிழ்ச்சியுடன் வீட்டுக்குப் போனேன். ஒரே ஓட்டமாக ஓடி இளைத்துக்கொண்டே வீட்டை அடைந்தேன். வேறு நாள்களைப் போல் மற்றைய பிள்ளைகள். மாங்காய், வெரளிக்காய் அச்சாறு தின்பதை வேலியோரத்திலிருந்து நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கவில்லை. நான் போகும்போது தாயார் கொல்லைப் புறத்தில் விறகுக் குவியலுக்கு அருகே ஊற வைத்த உரிமட்டைகளுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தாள். தாயாருக்குச் செய்தியைச் சொல்ல ஸ்கூல் கவுண்டனே தாயாரிடம் ஓடினேன். தாயாரும் என்னைப் போலவே சந்தோசப்படுவாரே என்று நான் நினைத்தேன்.

“அம்மா.. நான்...”

“தள்ளி நில்லு.. கவுணில் சேற்றுக் கறை படப்போகிறது.

இவளுக்குச் சொல்வது எதுவும் நினைவில் இல்லை. குசினிப் பக்கம் வரும்போது கவுணைக் கழற்றிவிட்டு வா என்று எத்தனை நாள் சொல்லியிருக்கிறேன்.”

“அம்மா... நான் சித்திரப் போட்டிக்கு தெரிவாகினேன். எனக்கு எழுபத்தெட்டுப் புள்ளி, வகுப்பில் நான் தான் முதலாவது ஆள். ரீச்சர் தான் சொன்னார்.”

“போட்டி இருக்கட்டும். கவுணில் சேற்றுக்கறை பட்டால் என்ன செய்வது. சின்னச் சட்டியில் இரண்டு சேம்புக் கிழங்குத்துண்டு அவித்து மூடிவைத்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் உப்புச் சேர்த்துச் சாப்பிடு.” எனக்குப் பசி தெரியவில்லை. என்னாலும் உடனே கவுணைக் கழற்றி வைத்து, வீட்டுக்கு உடுக்கும் சட்டையையும் துணித்துண்டையும் உடுத்திக் சட்டியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தாயார் இருந்த இடத்துக்கே போனேன்.

“அம்மா... திங்கட்கிழமைக்கு கலர் பெட்டி ஒன்று எடுத்துக் கொண்டு வகுப்புக்கு வரட்டாம். ரீச்சர் சொன்னார். நான் தான் முதலாவது ஆள். நான் மட்டும் தான் போட்டிக்குப் போகிறேன்.”

“கலர் பெட்டி... கலர் பெட்டி... தேவையில்லாத வேலை. தம்பிக்குப் பால்மா இல்லை... ஒரு பால்மாரின் எடுக்க வழியில்லாமல் நான் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறேன். உனக்குக் கலர் பெட்டி...”

தாயாருக்கு எத்தனை தடவை சொன்னேன். அவருக்கு இது விளங்குவதே இல்லை. வகுப்பில் நான் மட்டும் தான் போட்டிக்குத் தெரிவானேன். அது பற்றி தாயாருக்கு சந்தோசமே கிடையாது! வேறு ஒரு பிள்ளைகள் முதலாவதாக வந்திருந்தால் வகுப்பில் எல்லாருக்கும் ரொபி, கேக் கொண்டு வந்து கொடுத்திருப்பார்கள். போன வருடம் தக்ஷி இரண்டு இரண்டாக டொபி பகிர்ந்தாள். புதிதாகத் தைத்த பூப்போட்ட கவுண் உடுத்திக்கொண்டுதான் வந்தாள். எனக்கு அவை ஒன்றும் வேண்டாம். கலர் பெட்டி ஒன்று எடுத்தால் போதும். கடைசியில் நான் இரவு உணவையும் உண்ணாமல் அழுத் தொடங்கினேன்.

“ரீச்சர் ஏசுவா அம்மா... கலர் பெட்டி இல்லாமல் நான் ஸ்கூலுக்குப் போக மாட்டேன்.”

“நான் என்ன செய்ய மகளே. எங்கள் தலை விதி, உன் தந்தை இருந்திருந்தால் எங்களுக்கு இப்படி ஆகி இருக்காது.”

தாயார் விக்கி அழும் போது எனக்கும் அழுகை வந்தது. தந்தையாரின் நினைவும் தாயாரின் நிலையும் தான் காரணம். தந்தையார் பன்சலைப் போதனாகூட கூரையில் தென்னோலை வேயும்போது கூரையிலிருந்து விழுந்து இறந்தார். அது ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு நடந்தது. அந்த நாள்களில் பன்சலைப் பெரிய பிக்குவும் உதவிகள் செய்தார். இப்போது எங்களைக் கவனிக்க யாரும் கிடையாது. தந்தையார் இறந்த பின்புதான் எங்களுக்கு இந்த எல்லாக் கஷ்டங்களும். எது எப்படி இருந்தாலும் நான் திங்கட்கிழமைக்குக் கலர் பெட்டியுடன் ஸ்கூலுக்குப் போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பத்மா ரீச்சரின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?

தாயாரைக் கரைச்சல் படுத்துவதை விட வேறு எதைத்தான் செய்ய முடியும்? என்மீது அன்பு காட்டுபவர்கள் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? தந்தையாரின் அருமை இப்போதுதான் தெரிகிறது. அன்று இரவு நீண்ட நேரத்துக்குப் பிறகு அழுகையுடனேயே நித்திரையானேன். கனவில் கூட இதே சங்கதிதான் தெரிந்தது.

சனிக்கிழமை காலையிலும் நான் தாயாரிடம் இதைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுதேன். கலர் பெட்டி இல்லாமல் ஸ்கூலுக்குப் போக முடியாதென்று அடம்பிடித்தேன். அது இல்லாமல் எப்படி ஸ்கூலுக்குப் போவது? ரீச்சர் ஏசுவாரே!

“நேற்றுக் காலையிலாவது சொல்லியிருந்தால் ஏதாவது செய்திருக்கலாம். கயிறு விற்றுக் கிடைத்த காசு இரண்டு ரூபா அறுபது சதம். அதைக் கொண்டு போய்த்தான் சங்கக் கடையில் சாமான்கள் கொண்டு வந்தேன். தம்பிக்கு பால்மா டின் வாங்க காசு இருக்கவில்லை. நாற்பது சதம் தான் மிச்சம் இருக்கிறது. அதுதான் என்னிடம் இருக்கும் சொத்து.” எனது நச்சரிப்பைத் தாங்க முடியாத தாயார் நிலைமையைச் சொன்னார்.

நான் தாயாருக்கும் தெரியாமல் சங்கக் கடைக்குப் போய் கலர் பெட்டி விலையை விசாரித்து வைத்திருந்தேன். உயர் தரமானது இரண்டு ரூபாய் எழுபத்தைந்து சதம்; சாதாரணமானது.

ஒரு ரூபாய் தொண்ணூறு சதம். எனக்குச் சாதாரணமான ஒன்று இருந்தால் போதும். உயர் தரமானவை வாங்குவதற்கு எங்களுக்கு எங்கே காசு! சாதாரண கலர் பெட்டியின் விலையைக் கேட்டே தாயார் மலைத்துப் போனார்.

“ஒரு ரூபாய் தொண்ணூறு சதமாம்... இரண்டு ரூபாய்க்குப் பத்துச் சதம் தான் குறைவு... இவளின் ஆட்டத்துக்குப் போனால் சின்னவனைப் பட்டினிபோட வேண்டித்தான் வரும். முந்தநாள் தான் கொப்பி வாங்கிக் கொடுத்தேன். காசு என்ன மரத்தில் காயக்கிறதா...?”

நான் மேலும் உரத்து அழுத்தொடங்கினேன். வேறு வழியில்லாமல் நிலத்தில் புரண்டு புரண்டு அழுதேன். தாயார் இனியும் பொறுக்க முடியாமல் அணிந்திருந்த கந்தைத் துணித்துண்டுக்கு மேலாக நான் உடுக்கும் சீத்தைத் துணித் துண்டை சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். தம்பியைப் பார்த்துக் கொள்ளுமாறு சொன்னாள். தாயார் என்சோ’ மாமி வீட்டுக்குத்தான் போகிறார் என்பது எனக்கு விளங்கியது. ‘சுதே’ அக்கா மாட்டேன் என்று சொல்ல மாட்டார். ஆனாலும் மாமியைச் சமாளிப்பதுதான் கஷ்டமான வேலை. மாமியிடம் ஏதேனுமொன்றைப் பெறுவது கல்லில் நார் உரிப்பது போலத்தான். சுதே அக்கா போகும் ஸ்கூலுக்கு நானும் போவதில் அவர்களுக்கு அவ்வளவாக விருப்பம் இல்லை. ஸ்கூல் போவதை நிறுத்தி அவர்களின் வீட்டில் வந்து இருக்குமாறு மாமி பல தடவை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். எனினும் நான், தாயார் வருவார்; இப்போது வருவார்; கலர் பெட்டி எடுத்துக்கொண்டு வருவார். என வழிமேல் விழிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அதிக நேரம் செல்லவில்லை. தாயார் திரும்பி வந்தார். தாயார் தூரத்தில் வரும்போதே அவரது முகத்தைக் கண்ட நான் “வேலை சரிவரவில்லை” என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். அது பற்றிக் கேட்கத் தயங்கினேன். தாயார் கோபத்துடன் வருவதை நான் விளங்கிக்கொண்டேன். தாயார் பேச்சைத்தொடங்கும் வரை நான் காத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“... என்சினா பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? நேற்று முளைத்தவர்கள். அவளது தாய் இருக்கும் காலத்தில் எங்கள் வீடுகளுக்கு வந்து நெல் குற்றி, சட்டிபானை கழுவி மிச்சச் சோறு தின்று அந்தி மயங்கும்போது தான் வீட்டுக்குப் போவாள். வீடு என்று சொல்வதற்குக் கூட எதுவும் இருக்க வில்லை. திண்ணைகளிலும், முடுக்குகளிலும் தான் இருந்தார்கள். இப்போதுதான் துரைமார், குமாரிகள். புருசன் இருந்த காலத்தில் செய்தவை நினைவில் இல்லை. நன்றிகெட்ட சனங்கள். பிச்சையெடுத்துச் செத்தாலும் இனி அந்த வாசல்படி மிதிக்க மாட்டேன். இவற்றையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கிறது; எங்கள் தலை விதிதான்.” தாயார் சீத்தைத் துணியை உயர்த்திக் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தாயுடன் பேசத் தயங்கினேன். எனக்கும் ஏசி விடுவாரோ எனப் பயந்தேன். தாயார் அழும்போது எனக்கும் துக்கம் வருகிறது. எனினும் தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டேன்.

“என்சோ மாமி என்ன சொன்னார் அம்மா?”

“வாயை மூடிக்கொண்டிரு...” தாயார் அவ்வளவுதான் சொன்னார். எனினும் அந்தக் கோபம் இன்னும் நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டிருப்பது, தாயார் மேல் மூச்சு வாங்கும், கீழ் மூச்சு விடும் விதத்திலிருந்தும் தெரிந்தது.

தாயார் குசினிக்கும் விறாந்தைக்குமாக அவசர அவசரமாக இரண்டு மூன்று தடவை சுழன்ற பின் மேசை லாச்சியைத் திறந்து அரிசிக் கூப்பன்களை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு எதுவும் பேசாது சங்கக் கடைப்பக்கமாகப் போனார்.

“அம்மா... எனக்குக் கலர் பெட்டி வேண்டாம்..., நான் சும்மா இருக்கிறேன்.” நான் சொல்வது காதில் விழாதது போன்று திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் தாயார் கடையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

தம்பி பசி என அழத் தொடங்கினான். பகல் குடித்து மீதியாக இருந்த, கொஞ்சம் உப்புக் கஞ்சியைக் கோப்பையில்

ஊற்றிப் பருக்கிய பின் அழுகையை நிறுத்தினான். அதிக நேரம் போகவில்லை. தாயார் கலர் பெட்டியொன்றுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

“மனேஜரிடம் அரிசிக் கூப்பனொன்றை வைத்து இதைக் கொண்டு வந்தேன். கயிற்றை விற்று மீட்டுக்கொள்ளலாம்.”

கலர் பெட்டியைக் கையில் எடுத்தபோது எனது உடல் முழுவதும் புல்லரித்தது. பெட்டியின் மூடியைத் திறந்தவுடன் வண்ண வண்ண வர்ணக்குச்சிகள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தன. கூராக்கப்பட்ட வர்ணக்குச்சிகள். பத்மா ரீச்சரின் மெல்லி விரல்கள் போல இருந்தன. டீச்சரின் கூரான நகங்கள் பார்க்க நல்ல வடிவு. நல்ல மினுமினுப்பு. நீலம், மஞ்சள், சிவப்பு, வெள்ளை... செம்மஞ்சள். நான் மீண்டும் ஒரு தடவை அதைப் பார்த்தேன். மூக்குக்கு அருகே கொண்டு போய் மணந்து பார்த்தேன். புதிய கலர் பெட்டியை சித்திரக் கொப்பிக்குள் வைத்துக்கொண்டேன்.

திங்கட் கிழமை விடியும் வரை எனக்குப் பொறுமை தாழவில்லை. கண்டகண்ட கடதாசித்துண்டுகளிலும், பத்திரிகைத் தாள்களிலும் நான் சித்திரங்கள் வரைந்தேன். புதிய கலர் பெட்டியினால் வரையவில்லை. ஸ்கூலில் இருந்து கொண்டுவந்த சுண்ணக்கட்டியால் தான் வரைந்தேன். பூந்தோட்டம், வெசாக் போயா தினம், ஊர்வலம், ஞாயிறு சந்தை! கொல்லைப்புறச் சுவரிலும் கரித்துண்டுகளால் சித்திரங்கள் வரைந்தேன். தாயார் பார்த்து விட்டால் நல்ல பேச்சுத்தான் கிடைக்கும் அதிஷ்டவசமாக அவர் கொல்லைப் பக்கத்துக்கு வரவில்லை.

அன்று இரவு அதிக நேரமாகியும் எனக்கு நித்திரை வரவில்லை. பல சித்திரங்கள் நினைவுக்கு வந்தன. ஞாயிறு சந்தை, பன்சலை ஊர்வலம்! ஊர்வலம் வரையச் சொன்னால் பாதையை வரையும் விதம், யானை வரைவதா இல்லையா? யானை வரைய இடம் போதாமற் போகும்... தீப்பந்தம் சுழற்றும் ஒருவரை வரைந்தால் போதும். சிறிது நேரத்தில் நான் அழகான பூந்தோட்டமொன்றில் இருந்தேன். அது போன்ற பூக்களை நான் ஒருபோதும் பார்த்தது கிடையாது. சுவர்க்கலோகத்தையும் விட கொள்ளை அழகு. தேங்காயளவு பெரிய ரோசாப்பூக்கள், சிவப்பு நிற, மஞ்சல் நிறப் பூக்கள்... பத்மா ரீச்சரும் இருந்தார். ரீச்சர்

என்னை மட்டும் கூப்பிட்டு வெள்ளைப் பூக்கொத்தொன்றைப் பறித்து நீட்டினார். மகிழ்ச்சியைச் சொல்லி முடிக்க முடியாது! நான் அந்தப் பூங்கொத்தை எடுக்கக் கையை நீட்டினேன். திடீரென ஒரு கறுப்பு நாய் பாய்ந்து வந்து எனது காலைக் கௌவிக் கொண்டது. நான் திடுக்கிட்டு கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கண் விழித்தேன். தாயார் மட்டும் உடனே பேசாதிருந்தால் எனக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ தெரியாது. முழு உடலும் வியர்வையில் தோய்ந்திருந்தது. நன்றாகவே பயந்து போனேன்.

திங்கட்கிழமை மற்றைய நாள்களை விட விரைவாக விடிந்தது. நான் பாடசாலைக்குப் போவதற்கு அதிகாலையிலேயே ஆயத்தமானேன். ஏனைய நாள்களில் தாயார் ஓர் அப்பம் கொண்டு வந்து அதன் பாதியை எனக்குத் தருவார். உள்ளங்கையில் தரும் சீனியைத் தொட்டுக்கொண்டு அதைத் தின்று தேயிலைச் சாயம் குடித்து பாடசாலைக்குப் போவேன். தாயார் இன்று எனக்கு ஒரு முழு அப்பம் கொண்டு வந்து தந்தார். “சப்பிடு மகளே... பட்டினியில் சித்திரம் வரைய முடியுமா... சாப்பிடு” என்றார். எனக்குச் சரியான மகிழ்ச்சி!

“என்ன வரையச் சொல்கிறார்கள் என்பதைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொள்... அவசரப்படாமல் வடிவாக வரை... மும்மணிகள் உன்னை ஆசீர்வதிக்கட்டும்.” நான் புறப்படும் போது தாயார் கூறினார்.

முழுப் பாடசாலையும் மற்றைய நாள்களைவிட நல்ல அழகு! எப்போது மணி அடிப்பார்கள் என நான் பொறுமையின்றிக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“சிரியாவதி.. கலர்பெட்டி கொண்டு வந்தீரா” என ரீச்சர் கேட்டான். நான் ஓடிப்போய் கலர்பெட்டியை ரீச்சருக்குக் காட்டினேன்.

“புதிய கலர்ப்பெட்டி... நல்லது. வடிவாக வரைந்து பரிசை எடுக்க வேண்டும். சரிதானே...” ரீச்சர் சொன்னார்.

ரீச்சருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என எனக்குத் தெரிய வில்லை. சிரிப்பு மட்டும்தான் வந்தது. மகிழ்ச்சி தாங்க முடியாமல்

கண்ணீரும் வந்தது. டீச்சர் என்னோடு நல்ல இரக்கம். எனக்கு பத்மா ரீச்சரில் நல்ல விருப்பம்.

சோமா எனது கலர்ப்பெட்டியைக் கண்டு அது பற்றி விபரங் கேட்டாள். 'எப்படிக்கிடைத்தது?', 'எந்தக் கடையில் வாங்கினீர்கள்?', 'யார் வாங்கித்தந்தார்கள்?', 'விலை எவ்வளவு?', 'ஏன் மற்ற வகை கலர்ப்பெட்டி வாங்கவில்லை?' எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் நான் சிரிப்பினால் மட்டும் பதிலளித்தேன்.

சிறிது நேரத்தின் பின்பு கலவரப்பட்டுக்கொண்டு வனசிங்ஹு ரீச்சர் வகுப்புக்கு வந்தார். வந்து எங்கள் ரீச்சரை ஒரு பக்கமாக கூப்பிட்டு ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். போகப் போகப் பேச்சு கடுமையாகியது. வனசிங்ஹு ரீச்சர் எங்கள் ரீச்சருக்கு ஏசுத் தொடங்கினார். வனசிங்ஹு ரீச்சர் எங்கள் வகுப்பில் தர்ஷி எனும் பிள்ளையின் தாய். அந்த ரீச்சர் எப்போதும் கடுமையானவர் என்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். பிள்ளைகளுக்கு அடிப்பார். அந்த ரீச்சர் என்றால் எல்லாரும் பயப்படுவார்கள். பிரின்சிபலும் அவருக்குப் பயமாம். எங்கள் ரீச்சருக்கு ஏசும்போது வகுப்புப் பிளைகள் எல்லோரும் என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் கல்லாகச் சமைந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் வகுப்பில் கடைசி வங்கிலேயே இருந்தேன். அதனால் பேசியவை தெளிவாகக் கேட்கவில்லை. வனசிங்ஹு ரீச்சரின் ஏசுக்கக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கடுமையாகியது. ஆங்கிலத்தில் ஏசியதால் எங்களுக்கும் அதிகமாக எதுவும் விளங்கவில்லை. ஆனால் அவரின் சொற்கள் கடுமையாகவே வெளிப்பட்டன.

"டிரெக்டர் எனது ஹஸ்பண்ட் என்று உமக்குத் தெரியாதா?" என்றும் வனசிங்ஹு ரீச்சர் சொன்னார். அதனை உரத்த குரலில் பெருமையுடன் தான் சொன்னார். பிள்ளைகள் என்ன நடக்குமோ எனத் திகைத்து நின்றனர். வனசிங்ஹு ரீச்சர் சுட்டு விரலை நீட்டி நீட்டிப் பேசும்போது பத்மா ரீச்சருக்கு அறைந்து விடுவாரோ என்றும் நான் பயந்தேன். அந்த ரீச்சர் என்னையும் பல தடவை முறைத்துப் பார்த்தார். எனக்கும் அடிப்பாரோ என நான் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். எங்கள் ரீச்சரின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிவதை நான் கண்டேன். அவர் மெதுவாக கரும்பலகைப் பக்கம்

திரும்பிக் கொண்டேன். பிள்ளைகள் பார்ப்பது ரீச்சருக்கு வெட்கமாக இருந்திருக்கும். கடைசியாக பத்மா ரீச்சர் ஒப்ஸ் பக்கத்துக்குப் போனார்.

“முன்னதாகச் சொல்லி வைத்திருந்தும் இப்படிச் செய்து விட்டாளே. பொறாமைதான் காரணம். சரி பார்ப்போம். அதிக காலம் இப்படிச் செய்ய விடமாட்டேன்.” வனசிங்ஹு ரீச்சர் பின்பும் எங்கள் ரீச்சருக்கு ஏசிக்கொண்டிருந்தார். பாவம் பத்மா ரீச்சர்!

அதற்குப் பிறகு எங்கள் ரீச்சர் வகுப்புக்கு வரவில்லை. வேறொரு ரீச்சர் வந்தார். வனசிங்ஹு ரீச்சர் தர்ஷியின் அதாவது அவரது மகளின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு சித்திர அறைப் பக்கம் போவதை எங்கள் வகுப்பு பிள்ளைகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“சிரியாவதி உமக்கு சித்திர டெஸ்ட் செய்யக் கிடைக்காது.” சோமா சொன்னார்.

“எனது நெஞ்சு பற்றியெரிந்தது. என்றாலும் கூட, இப்போது கூப்பிடுவார்கள். இப்போது கூப்பிடுவார்கள் என எண்ணியவாறு சித்திர அறைப்பக்கம் திரும்பி மூச்சை அடக்கி மோப்பம் பிடித்துக்கொண்டிருந்தேன். சோமா சொன்னதைப் போன்றே அன்று சித்திர அறைக்கு என்னைக் கூப்பிடவேயில்லை. நான் என்ன நடந்து என அறிய முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தேன். எங்கள் ரீச்சருக்கு ஏசியதற்கு எனக்குச் சரியான கவலை. பொறுக்க முடியாத கவலை. இந்த எதனையும் தாயாரிடம் சொல்லக் கூடாது. எனக்கு இந்தத் தடவை சித்திரப் போட்டிக்குப் போகக் கிடைக்காது. நான் அடுத்த வருடத்திலாவது போட்டிக்குப் போக வேண்டும். வீட்டில் மேலும் நன்றாக வரையப் பழக வேண்டும்.” நான் எண்ணிக் கொண்டேன்.

கடைசி மணி அடித்து. இறுதிப் பிரார்த்தனை முடிந்த பின்னரும் நான் வாங்கில் தலையை வைத்தபடி நீண்ட நேரம் உட்கார்த்திருந்தேன். “ஐயோ பாவம், டெஸ்டுக்குப் போய் வெட்கப்பட்டு வந்து அழுகிறா” முன் வரிசைப் பிள்ளைகள் அருகே வந்து சொன்ன போது அவர்களுக்கு நன்றாக ஏச வேண்டும் போல் இருந்தது. நான் ஏசவில்லை. தலையை வாங்கில் வைத்து

அழுதுகொண்டே இருந்தேன். இப்படி நீண்ட நேரம் அழுதிருப்பேன். ஸ்கூலில் எந்த அரவமும் இல்லை. பாழடைந்திருந்தது. பிறகு புத்தகங்களை அடுக்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போகலாமென வெளியேறினேன். முழுப் பாடசாலையும் வெறிச்சோடிக்கிடந்தது. எந்த அரவமும் கிடையாது,

வீட்டுக்குப் போய் தாயாரின் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது என எண்ணிய நான் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். சில பிள்ளைகள் வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிட்டு விளையாடுவதற்காக திரும்பி வந்திருந்தார்கள். எனக்கு வீட்டுக்குப்போக மனமே இல்லை. என்ன செய்வது என எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போது தாயார் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்.

“வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நீ வராததால் தான் தேடிக்கொண்டு வந்தேன்.” சிரியாவதி... இங்கே என்ன செய்கிறாய்; சித்திரம் வரைய அதிக நேரம் எடுத்ததா?

“எனக்கு இனியும் பொறுக்க முடியவில்லை.” சத்தமிட்டு ஏங்கி ஏங்கி அழுதேன். எவ்வளவுதான் அழுதாலும் போதாது.

“சிரியாவதி... சிரியாவதி உனக்கு என்ன நடந்தது?...”

நடந்தது என்ன என்று தாயாரிடம் வாய்திறந்து சொல்ல என்னால் முடியவில்லை. வீட்டுக்குப் போயிருந்தால் ஏதாவது ஒரு பொய்யையாவது சொல்லியிருக்கலாம். வேறொரு பிள்ளை தான் தாயாருக்கு நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னார். இதைப் பிரின்சிபலிடம் சொல்லும் படியும் அப்பிள்ளை சொன்னார். தாயார் சிறிது நேரம் சிந்தித்துவிட்டு எனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னைக் கூப்பிட்டார்.

“என்ன செய்ய மகளே... வா நாங்கள் வீட்டுக்குப் போவோம். அப்பாவிகளான எங்களுக்கு இந்த மலைகளுடன் மோத முடியுமா; என்றோ ஒரு நாள் எமக்கு விடிவு கிடைக்காமலா போகும்! வா வோவோம்...!”

லீல் குணசேகர

‘அத்ஸன்’ ‘பெத்சம்’ போன்ற தலைசிறந்த பல இலக்கியப் படைப்புக்களை இலக்கிய உலகிற்கு அளித்துள்ள இவர் அரச நிர்வாக சேவை அதிகாரியாக பல பதவிகளை வகித்துள்ளார். தனது ஆக்கங்களுக்காக தனது தொழில் அனுபவங்களையும் பயன்படுத்தியுள்ள இவர் ஓய்வு பெற்ற அரச அதிகாரி என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘விடுதலை’

லீல் குணசேகர

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

வயலில் வேலை முடித்த குடியானவர்கள் மாடுகளைக் குளிப்பாட்டியவாறும், கலப்பைகளைக் கழுவியவாறும் காணப்பட்டனர். தமது உடம்பில் படிந்துள்ள சேறு சகதி அழுக்கு வியர்வை ஆகியவற்றை அருவியில் கழுவிக்கொள்ளும் அவர்கள் சுத்தமான உடம்புடனும், உற்சாகத்துடனும் பேசி மகிழ்ந்தவாறு பீடி சிகரெட் போன்றவற்றைப் புகைத்துக் கொண்டு வீடு திரும்புவார்கள்.

வீடு திரும்பும் ஆண்களுக்கு இரவுணவு தயாரிப்பதற்காக ஓடையில் குளித்த பெண்களும் விரைந்து வீடு திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஓடையில் பஞ்சு மரங்கள் வரிசையாக உள்ள இடத்தில் குளிக்கச் செல்வது கிராமப் பெண்களது வழக்கம். வெளிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த நானும் அண்மைக் காலம் வரை இப்பழக்கத்தையே மேற் கொண்டிருந்தேன். இப்போது சில நாட்களாக ஓடைக்கருகிலுள்ள காணியில் உள்ள கிணற்றிலேயே குளிக்கின்றேன். பாடசாலைக் கல்வியை முடிக்கு முன்னரேயே குடும்ப வாழ்க்கையில் நான் ஈடுபட்டேன். இதனால் பொறுப்புகள் அற்ற எனது பட்டாம்பூச்சி பாடசாலை வாழ்க்கை சுமை மிகுந்த குடும்ப வாழ்க்கையாக மாறியது.

திடீரென ஏற்பட்ட இம்மாற்றத்தால் ஆர்வமும் துடிதுடிப்பும் என்னிடமிருந்து விடுபட்டுள்ளது. பாசி படர்ந்து குளிர்ந்து போயுள்ள கிணற்றில் குளிக்கும் போது இந்த உண்மைகள் எனக்கு நன்கு புரிகின்றது. நாலாபுறமும் உள்ள தென்னை, கமுகு, பலா போன்ற மரங்களினால் கிணறு வெளியே தெரியாதவாறு மறைந்துள்ளது.

நில மட்டத்திற்குக் கீழே நான்கு ஐந்து அடி ஆழத்தில் கிணற்றின் முற்றம் அமைந்துள்ளது. அதிலிருந்து ஐந்தாறு அடி ஆழத்தில் நீர் மட்டம் உள்ள படியால், கிணற்றினுள் வீழ்ந்து இறந்து போனாலும் நாலைந்து நாட்களுக்குக் கூட வெளியுலகிற்குத் தெரியமாட்டாது. அந்த அளவுக்கு இக் கிணற்றுச் சூழல் பாழடைந்தது. காணிச் சொந்தக்காரர்களும் கிணற்றைப் பாவிப்பதில்லை. ஆகவே நான் இதில் குளிப்பதைக் கூட எவரும் அறிய வாய்ப்பில்லை. கிணற்றுச் சூழலைப் போல எனது மனதும் பாழடைந்து இருண்டு போயுள்ளதாக நான் உணர்கின்றேன். தனிமையில் குளிக்கும் போது பயத்துடன் அயற் சூழலைப் பார்ப்பேன். இடைக்கிடையே மரங்களிலிருந்து விழும் பழுத்த பாக்குகளும், அலைந்து திரியும் கட்டாக்காலி மாடுகளும் எழுப்பும் ஒலிகள் என்தைத் திடுக்கிட வைக்கும். குளிக்கும் போதும் துணி துவைக்கும் போதும் எனது மனம் இரண்டு விடயங்களில் லயித்திருக்கும்.

கிராமப் பெண்கள் எனது கணவரைப் பற்றிக் கூறும் கதைகள் உண்மையாயின் அவன் என்னைப் பிரிந்து கங்காணிப் பெண்ணுடன் சென்றுவிடுவார். அப்படியானால் என் குடும்ப வாழ்க்கை முடிந்து விடும். அப்போது எனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்னவாகும்? குடும்ப வாழ்க்கை முடிந்து போவதைத் தாங்க முடியுமாயினும் கிராமப் பெண்களின் வம்புப் பேச்சைத் தாங்கிக் கொள்வது முடியாத காரியம். அவர்கள் அதனால் மகிழ்வடைவார்கள். ஆனாலும் அது எனக்குப் பெரும் கவலையாகவும் அவமானமாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

இச்சமயத்தில் பாடசாலையில் படித்த ஒரு பாடம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. பாடத்தில் வரும் பெண்ணிடம் அவளது கணவனைப் பற்றி அயற் பெண்கள் பல்வேறு குறைகளைக் கூறுகின்றனர். இதனால் அவள் அவளது கணவனை விட்டுப் பிரிகின்றாள். இன்றும் எம்மத்தியில் இவ்வாறானவர்கள் இருப்பதாக பயிலும் எடுத்துக் காட்டி ஆசிரியர் விளக்கினார். எனது வாழ்க்கை இவ்வாறு நடைபெற்றுள்ளது எனக்கு வேதனையாக உள்ளது.

சிலநேரங்களில் பாழுங்கிணற்றில் குதித்துவிடலாம் என்று

எனக்குத் தோன்றும். வேறு சில சமயங்களில் கிணற்றுக் கயிற்றைக் கழுத்தில் கட்டிக் கொண்டு மரத்தில் தூங்கிச் செத்துவிடலாம் என்று தோன்றும். பெற்றோரின் ஞாபகம் என்னை மிகவும் கவலைக்குள்ளாக்கும். எனது சிறுபிள்ளைத்தனத்தால் அவர்களை மதிக்காது பாடசாலை கல்வியையும் முடித்துக் கொண்டு இவருடன் வாழ வந்தேன்.

அன்று நடந்த விளையாட்டுப் போட்டியொன்றின் போது காயத்துக்குள்ளாகி மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டேன். எனது காயத்திற்கு மருந்து கட்டுவதற்கு வந்தவர் எனது வாழ்க்கைத் துணைவராவார் என நானோ எனது நண்பிகளோ அன்று நினைக்கவில்லை. என்மீது விஷேட அக்கறை காட்டிய அவர் சிகிச்சை முடிந்த பின்னரும் மீண்டும் மீண்டும் மருத்துவமனைக்கு வரவாய்ப்பேற்படுத்தினார். இறுதியில் நாங்கள் கணவன் மனைவியானோம். எனது கல்வி இடையில் விடுபட்டது பற்றி நான் கவலையடையவில்லையாயினும், எனது பெற்றோருக்கு அது பெரும் கவலையளித்தது. திருமணத்தின் பின்னர் இதனைப் பற்றி நான் பலமுறை எண்ணிக் கவலைப்பட்டதுண்டு.

எனது பெற்றோருக்கு நான் ஒரே பிள்ளை. வசியம் தந்து மனதை மாற்றியதாக சிலர் எனது கணவனைக் குறை கூறினார்கள். இதனை நம்பிய எனது பெற்றோர் என்மீது அனுதாபம் கொண்டுள்ளனர். எனினும் எனது விளையாட்டுப் புத்தியைப் பற்றி நன்கறிந்திருந்த நண்பிகளும் ஆசிரியர்களும் இதனை நம்பவில்லை.

விதியை நொந்து கொள்ளும் நான் என்னையே குறை கூறிக் கொள்கிறேன்.

அறிமுகமான ஒரு சில நாட்களிலேயே எமது நட்பு காதலாக மாறியது. காதலின் போதையில் மதிமயங்கிக் கிடைத்தவற்றை ஏற்றுக் கொண்டு குடும்ப வாழ்க்கையில் திருப்தி காண முயன்ற எனக்கு, நாளுக்கு நாள் துன்பமும் துயரமும் அதிகரித்து வருகின்றது. இதனால் இன்று வாழ்க்கையில் வெறுப்பேற்படுகின்றது. சில நாட்களில் அவர் குடித்துவிட்டு வீட்டுக்கு வருவார். என்னைப் பலவிதமாகக் குத்திக் காட்டிப் பேசுவார். சிலசமயம் நடு இரவில்

வீட்டுக்கு வந்து வீட்டுச் சாமான்களைப் புரட்டி உடைத்து வீட்டை இரண்டு படுத்துவார்.

“நீ எனது வீட்டிலிருந்து கொண்டு எனது உழைப்பில் உண்டு கொண்டு விவாக விடுதலை கோரி கச்சேரியில் வழக்குப் போட்டுள்ளாய். வழக்கில் வெற்றி யாருக்கென்று பாரேன். நான் கங்காணிப் பெண்ணுடன் தொடர்பு வைத்துள்ளேன் என்பதை துரை நம்பியிருந்தால் அன்றே விவாக விடுதலை தந்திருப்பார் அல்லவா.”

“ஐயோ ஏன் இப்படித் தேவையற்ற விஷயங்களை ஞாபகப்படுத்துகிறீர்கள். நாங்கள் எங்கள் விருப்பப்படி விவாகம் செய்த படியால் இன்னும் மூன்று மாதங்களில் சாமாதனமாகப் போக முயல வேண்டும் என்றுதானே ஐயா கூறினார். எங்கள் பிள்ளையின் நன்மை கருதியாவது சமாதானமாக வேண்டும் என்றல்லவா கூறினார்.”

“அப்போது நான் கூறியது ஞாபகமில்லையா? உன்னுடைய மாதிரி ஐயாவிடமிரு விளங்காது. உன்னுடன் ஒன்றாக இருக்கின்ற எனக்குத்தான் விளங்கும்.”

“நான் பொலிடோல் குடிக்கப் போனதாகவல்லவா நீங்கள் கூறினீர்கள்.”

“நீ குடிக்கலாம் என்றால் நான் கூறுவது தவறா?”

“ஐயோ இன்றைக்காவது இருப்பதைச் சாப்பிட்டு விட்டு தூங்குங்கள். காலையில் வேலைக்குப் போக வேண்டும் அல்லவா? நாளை மாதத்தில் முதல் நாள். சந்தோஷமாக என்னுடன் கதைத்து விட்டுப் போய் வாருங்கள்.”

“நான் வேலைக்குப் போவதும் அன்பாகக் கதைப்பதும் உனக்குத் தேவையற்ற விஷயங்கள். உனது வழியை நீ பார். நான் எனது வழியைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உனக்கு விவாகரத்துத் தேவைப்படுகின்றது அல்லவா? இன்றைக்குப் பிறகு நான் உனக்கு ஒரு சதமும் தரமாட்டேன்.”

அன்று நடந்த வாய்ச் சண்டையின் பின்னர் அவர் அவருடைய வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டார். வீட்டுக்கு வரவுமில்லை.

அவரைப் பற்றிய வதந்தியும் உண்மை போல. நேற்றும் அவரை ஒரு பெண்ணுடன் கண்டதாகக் கிராம சேவையாளர் கூறினார். யாரோ அட்டென்டன் பெண்ணாம். அவளுடன் படம் பார்க்கச் சென்றிருந்தாராம். இது என்னை விவாகம் செய்வதற்கு முன்பிருந்த தொடர்பாம். ஐயோ எனக்கு நேர்ந்துள்ள அவலம்.

ரயிலில் விழுந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளலாம் போல் எனக்குத் தோன்றியது.

மாலை மயங்கும் அந்த நேரத்து அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு யாரோ கிணற்றுப் பக்கமாக நடந்து செல்வது போல் என்னுள் ஒரு பிரமை தோன்றுகின்றது. அத்துடன் சிகரெட் புகையின் மணமும் பரவுகின்றது. நான் வாளியை நிலத்தில் வைத்து விட்டு தலைமுடியிலுள்ள நீரை வடித்து விட்டுக் கொண்டு தலையை நிமிர்த்திப் பார்க்கிறேன். எனது கணவரைப் போன்ற தோற்றமுடைய ஒருவர் என்னைக் கண்டு வெட்கத்துடன் புன்னகைத்துக் கொண்டு அப்பக்கமாகப் போகின்றார். இந்த மனிதருடைய முடி சுருள் முடி. கறுப்பு நிறமானவர் என்றாலும் மேல் பெனியன் போட்டுக் கொண்டு சாரத்தின் ஒரு முனையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்.

ஓடையில் பெண்கள் குளிக்கும் பக்கமாக இவர் சென்றால் இன்னுமொரு கதை கட்டிவிடுவார்கள்.

* * * * *

கச்சேரியில் அன்றைக்கு நல்ல கூட்டம். விவாகரத்து வழக்கு நாள் என்றபடியால் குழந்தை குட்டிகளுடன் சிலரும், கர்ப்பிணிப் பெண்களும், அவர்களுடைய தாய் தந்தையரும், சாட்சிக்காரர்களும், கிராம சேவகர்களுமாக கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. நானும் சிறுபிள்ளையை தூக்கிக் கொண்டபடி வெட்கத்துடன் ஒரு ஓரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன். எதிர்பாராத விதமாக அம்மாவும் அப்பாவும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் இருந்தது எனக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

“பிள்ளை எங்களுக்குக் களவாக நீ செய்து கொண்ட வேலையால் இப்போது நீ கஷ்டப்படுகிறாய். இப்போது அழுது

குளறி என்ன செய்ய? உனக்கு இனி இனித்தான் பிரச்சினைகள் வரும். நாளைக்குப் பின்னைக்கு நாங்கள் செத்த பிறகு தான் உனக்கு அருமை தெரியும்.”

முடியுமானவரை மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்ள நான் முயலுகிறேன். எனது சின்னவள் அருகிலுள்ள மற்றொரு பிள்ளையை நோக்கிக் கையை நீட்டுகிறாள்.

“ஹேவாயலாகே மித்திரரத்ன” கச்சேரி முதலியார் கம்பீரமான குரலில் அழைக்கின்றார். கட்டிடம் அதிரும் குரல். எனது இதயம் கழன்று விடும் போல் இருக்கின்றது. அவ்வளவு வேகமாக எனது இதயம் துடிக்கின்றது. அது எனது (காதல்) கணவரின் பெயர்.

“ரத்னாயக்க முதியான்சலாகே- கொயின் மெனிக்கா.” நான் திருக்கிட்டேன். அது எனது பெயர். சுதாகரித்துக் கொண்ட நான் அம்மாவுடனும் அப்பாவுடனும் சின்னப் பிள்ளையைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு அறையினுள் பிரவேசித்தவுடன் பெரியதொரு சூரிய சந்திரக் கொடி அரச அதிபரின் ஆசனத்தின் பின்னால் சுவரில் தொங்குவதைக் காணக் கூடியதாக விருக்கிறது. சிகப்பு மஞ்சள் நிறப் பெரிய கொடி.

“அம்மா அந்தப் படத்தைப் பாருங்கள்” சின்னவள் கையை நீட்டிக் கொடியைக் காண்பிக்கிறாள். அம்மாவும் அப்பாவும் எனக்குப் பின்னால் நிற்கின்றனர். மேசைக்கருகில் எங்கள் கிராம சேவகர். அடுத்து எனது வீட்டுக்காரர் வேறோர் பெண்ணுடன். எனது மனம் வெடித்து விடும் போல் இருக்கிறது.

எங்களை விசாரிக்கும் அதிகாரி தலையில் கையை வைத்தபடி பெயர் ஊர் விவாகம் செய்த திகதி போன்றவற்றை விசாரித்து எழுதிக் கொள்கின்றார். அவர் எங்களை இரக்கத்துடன் நோக்குகின்றார்.

“சரி இப்போது என்ன கூறுகின்றீர்கள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பிப் பெற்றோருக்குக் களவாகத் திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள். இப்போது ஒரு பிள்ளையும் பிறந்த பின்னர் விவாக விடுதலை கேட்கின்றீர்கள்.”

“ஐயா நாங்கள் விரும்பித்தான் மணம் முடித்தோம். சந்தோசமாக வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தோம். ஆனாலும் இப்போது இந்த மனிசிக்கு வேறொருவனுடன் தொடர்பு உள்ளது.” எனது கணவர் திடீரெனக் கூறுகின்றார்.

“அப்பா அம்மாவுக்கு அடிப்பார். இப்போது ஏசுகின்றார்.” எனது சின்னவள் அவரை நோக்கிக் கையை நீட்டிக் காட்டிக் கூறுகின்றாள்.

அபாண்டமான எனது கணவரது குற்றச்சாட்டைக் கேட்டு நான் விக்கித்துப் போய் நிற்கின்றேன். எனது தொண்டை வரண்டு போயுள்ளது. கண்களில் நீர் முட்டிக் கொண்டு வருகிறது. மயங்கி விழுந்து விடுவேன் போலுள்ளது. உரத்து விக்கி விக்கி அழலாம் போன்றிருக்கின்றது. என்மீது சாட்டப்பட்ட அபாண்டமான குற்றச்சாட்டுக்களைக் கேட்ட போது எனக்கு வார்த்தைகளே வரவில்லை. விவரமறியாத பச்சைக் குழந்தைளின் சாட்சியே போதுமானது.

அரச அதிபர் அதிகாரியிடம் ஏதோ கூறுகின்றார். முதலியார் அறையின் யன்னலூடாக எட்டிப் பார்ப்பவர்களைத் துரத்துகின்றார். “அமைதி அமைதி” எனக் கூட்டத்தை அமைதிப் படுத்துகின்றார்.

எமது நிலைக்காக என்மீது மிகுந்த கருணையுடன் செயற்படும் பெரியவரின் முகபாவமும் பேச்சும் அறையில் கடும் அமைதியைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

“சரி அப்படியானால் இப்பிள்ளையின் எதிர்காலம்?” என அவர் வினவுகின்றார். சின்னவள் மேசையிலுள்ளவற்றை இழுக்கின்றாள். முதலியார் அவளைத் தடுக்கிறார்.

“பிள்ளையை அவரிடம் கொடுக்க முடியாது ஐயா.” நான் கூறுகிறேன்.

“அப்படியானால் பராமரிப்புச் செலவு ஏதும் எதிர்பார்க்கிறாயா கொயின் மெனிக்கா?”

“எனக்கு அவரின் காசு பணம் இல்லாவிட்டால் பரவாயில்லை. எனது மடத்தனத்தால் ஏற்பட்டவை தான் இவை. அவருக்குப் பக்கத்தில் நிற்பவர் தான் அவரது புதுமனைவி.”

“எங்கே வேலை?”

“பொது மருத்துவமனையில்.”

“இவ யார் மித்திரரதன்?”

“இப்போது அவள்தான் என்னுடன் இருக்கின்றாள். எனக்கு இப்படிச் கூறியதற்கு அவளுக்கு வேறாள் இருக்கின்றார்.”

“இருக்கின்றார் என்றால் யார் என்று தான் கூறுங்களேன்.”
தாங்க முடியாத ஆத்திரத்துடன் நான் கத்தி விடுகின்றேன்.

“ஏன் அந்தத் தகங்கப்பல் கட்டிய சுருட்டை முடிக்காரர். ஒவ்வொரு நாளும் நீ கவுறாலவின் கிணற்றில் குளிக்கும் போது வருகின்றவர்.”

“ஐயோ ஐயா என்ன அநியாயம் இது? இவ்வாறு அவதூறு கூறுபவர்களின் தலையில் இடி விழவேண்டும். ஊர் பெண்களின் வம்புப் பேச்சுக்களைச் சகிக்க முடியாமற் தான் ஓடையில் குளிக்காமல் பாழ் கிணற்றில் குளிக்கின்றேன்.”

“கிராம சேவகர் இதன் உண்மை என்ன?”

“அந்த மனிதர் வெளியாள். ஊரில் மனிதர்களிடம் மாடு வாங்கி விற்பவர்.”

எனது கணவர் கங்காணியிடம் ஏதோ குசுகுசுக்கின்றார்.

சின்னவள் “அம்மா அழாதீங்க” என என்னைத் தேற்றுகின்றாள்.

அம்மாவும் அப்பாவும் நீர் நிரம்பிய கண்களுடனும் வெறுப்புடனும் அவரைப் பார்க்கின்றார்கள்.

“இந்தப் பெரியவர் யார்?”

“எனது தந்தை.”

“பெரியவரே இதைப் பற்றி என்ன கூறுகின்றீர்கள்?”

“இதுகளுக்கு என்ன கூற இருக்கிறது ஐயா, இந்தப் பிள்ளை மத்திய கல்லூரியில் படிக்கும் காலத்தில் இவர் அவளை வசியம் செய்து விட்டார். எங்களுக்குக் களவாக மணம் முடித்தார்கள். இதுவரை காலமும் அவர்களிடமிருந்து எந்தத் தகவலும் இருக்கவில்லை. விவாகரத்து வழக்கின் பின்னர் தான் எங்களுக்குத் தகவல் கிடைத்தது. இன்று இங்கு வந்தோம்.”

அதிகாரி தலையில் கையை வைத்தபடி எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். “சரி இவர்கள் இனி எப்படிச் சீவிக்கப் போகின்றார்கள். உங்களுக்கு என்ன வருமானம் உள்ளது?”

“எங்கள் பிள்ளையை நாங்கள் வளர்த்தது போல, அவளது பிள்ளையையும் நாங்கள் வளர்த்துக் கொள்கின்றோம். இவர்கள் திருமணம் முடித்த சில மாதங்களில் அவளுக்கு வேலைக்குக் கடிதம் கிடைத்தது.”

“அப்படியா?”

“அமைச்சர் மூலம் அவளுக்கு ஒரு வேலை பெற்றுக் கொடுக்க முயல்கின்றோம்.”

“மித்திர ரத்ன பராமரிப்புப் பணம் கொடுக்க முடியுமா?”

“ஐயோ ஐயா கெட்டுப் போன பெண்களுக்கு சீவனாம்சம் கொடுக்க என்னால் முடியாது. எனது சம்பளம் எனது செலவுக்கே போதாது.”

“மித்திர ரத்ன உனக்குத் தண்டனை வழங்க சட்டத்தில் இடமில்லாவிட்டாலும், எப்போதாவது ஒரு நாள் இவைகளுக்குத் தண்டனை கிடைக்கும். மெனிக்கா பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்துள்ள படியால் வேலையொன்றைத் தேடிக் கொண்டு இப்பிள்ளையின் எதிர்காலம் பற்றி யோசிப்பது நல்லது.” அரசு அதிபர் ஆதங்கத்துடன் உரத்துக் கூறுகின்றார்.

“சரி ஐயா நான் பெற்றோருடன் செல்கின்றேன்.”

“பெரியவர் சமய போதனைகளில் (பண)யில் கூறியிருப்பது பற்றி அறிவீர்கள் தானே. நான் விரும்பியவர்களுடன் வாழ்வது சுகமானது வெறுப்பவர்களிடமிருந்து விலகியிருப்பது அதிலும் சுகமானது என்று. ஆகவே நான் இந்தத் திருமணத்தைக் கண்டி சிங்கள சட்டத்தின் 32 ஆவது பிரிவின் படி விவாக விடுதலை வழங்குகின்றேன்.”

“விவாகரத்து வழங்கப்படுகிறது இங்கு ஒப்பிடுமிங்கள்.” என்று உரத்த குரலில் அரசு அதிபரின் அதிகார தோரணையையும் எடுத்துக் கொண்டு எழுதுவினைஞர் கூறுகின்றார்.

நான்கு வருடங்கள் ஒன்றாகக் குடும்பம் நடத்திய எனது கணவர் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டபடி விரைந்து அதில் ஒப்பமிடுகின்றார். எனக்கும் பேனாவை நீட்டுகின்றார். நரகத்திலிருந்து விடுதலை பெறும் ஆவலுடன் நானும் ஒப்பமிடுகின்றேன். சின்னவள் மேசைக்கருகில் வந்து உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் திடீரென ஒரு நாள் இதே போல் ஒப்பமிட்டு இணைந்தோம். அன்று இருந்த மகிழ்ச்சியிலும் கூடுதலான மகிழ்ச்சியை இப்போது அனுபவிக்கின்றோம்.

சுட்டத்திற்குத் தலை வணங்கியவாறு அரசு அதிபரிடமிருந்தும் அதிகாரிகளிடமிருந்தும் விடை பெற்றுக் கொண்டு அறையிலிருந்து வெளியேறுகின்றோம். கதவுக்கருகில் வந்த நான் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்.

அதிபர் நாங்கள் வெளியேறுவதைப் பார்த்தவாறு கன்னத்தில் கையை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றார். சூரிய- சந்திரக் கொடி சுவரில் தெரிகிறது. என்னைத் துன்பப்படுத்திய மித்திர ரத்ன அட்டென்டன் பெண்ணுடன் கைகோர்த்தவாறு மகிழ்ச்சியுடன் செல்கின்றார்.

அடுத்து அழைக்கப்பட்டவர்கள் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு அறையினுள் நுழைகின்றார். அப்பாவும் அம்மாவும் நானும் சின்னப் பிள்ளையுடன் கச்சேரி வளவை விட்டு வெளியேறும் போது மாடு வாங்க வரும் வியாபாரியையும் காண்கின்றேன். அவர் வெளியில் நின்றபடி நடந்தவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்திருப்பார்.

தங்கப்பல்லினால் பிரகாசம் பெறும் அவரது முகத்தில் அனுதாபம் தோன்றுகின்றது. என்ன இருந்தாலும் அவர் ஒரு மாட்டு வியாபாரிதானே!!!

‘மறுபிறவி’

லீல் குணசேகர

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.சீ.எம். கராமத்

நான் இந்தளவு நற்கருமங்கள் செய்ய விரும்புவதற்குக் காரணம் எனது அம்மம்மா தான் என்றாலும், எனக்குச் சீலவதி என்ற பெயர் வைத்தது என்னவோ எனது அம்மா தான். (சீலவதி என்றால் புண்ணியவதி.)

அம்மம்மா அதிஷ்டசாலி. அவள் தொண்ணூறு வயது வரை வாழ்ந்தாள். ஆனால், அம்மாவோ எனது இளம் பராயத்திலேயே இறந்து போனாள். அதன்பின்னர், அப்பாவிடமிருந்து என்னைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்ட அம்மம்மா என்னை வளர்த்து ஆளாக்கினார். அம்மம்மாவிடம் என்னை ஒப்படைத்த அப்பா அதன் பின்னர் செனவிரத்ன பாஸின் வீட்டிலேயே தங்கி விட்டார். பாஸின் வீட்டாரை நன்கு கவனித்து வந்த அவர், எனக்கோ அம்மம்மாவுக்கோ செய்தது ஒன்றுமில்லை. அவர் எங்களை முற்று முழுதாக கைகழுவி விட்டார்.

அரசாங்கம் அம்மம்மாவிற்குப் பிச்சைச் சம்பளமாக (புண்ணிய சம்பளமாக) மாதாந்தம் பத்து ரூபாய் வழங்கி வந்தது. எனக்கும் அம்மம்மாவிற்கும் வாழ்க்கைச் செலவுக்கிருந்த ஒரே வருமானம் அதுதான். நாங்கள் ஒரு சிறு ஓலைக் குடிசையில் வசித்து வந்தோம். ஒரு மாரிகாலத்தில் அம்மம்மா கடும் காய்ச்சலுக்கு ஆளானாள். அவளை அருகிலுள்ள அரசாங்க மருத்துவமனையில் சேர்த்து வைத்தியம் செய்தோம். அம்மம்மாவின் துணைக்கு நானும் மருத்துவமனையில் தங்க நேரிட்டது. அம்மம்மாவுக்குக் கருணையுடன் மருத்துவம் செய்த மருத்துவர், அம்மம்மா மருத்துவமனையிலிருந்து குணமாகி வெளியேறும் தினத்தில்,

எங்கள் இருவரையும் தனது பங்களாவிிற்கு அழைத்தார். பகலுணவு தந்து உபசரித்தார். அம்மம்மாவிிற்கோ மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. தனது வாழ்வில் ஒரு நாளும் இவ்வளவு அறுசுவையுடன் கூடிய உணவை உண்டிராத அம்மம்மா, மிகுந்த நன்றியுணர்வுடன் மருத்துவரை கை கூப்பி வணங்கி “ஐயா நீங்கள் முக்தி பேறு அடைய வேண்டும்” என்று நாத்தமுதமுக்க உணர்ச்சி பூர்வமாகக் கூறினார்.

அன்று நாம் சுவைத்த உணவு மிகவும் ருசியானவை. நெய்ச்சோறு, கோழியிறைச்சி, மீன், மரக்கறி, தயிரும் பாணியும், அன்னாசி, சொக்கலேற்று என்று பற்பல உணவு வகைகள்.....

எனக்கு அந்த நாள் நன்றாக ஞாபகத்திலுள்ளது. வைத்தியர் துரை பணமும் கொடுத்து அம்மம்மாவை அவரது ஊருக்கே அழைத்துச் சென்று விட்டு விட்டு வந்தார். ஆனால், என்னையோ தனது வீட்டிலேயே நிற்பாட்டிக் கொண்டார்.

அம்மம்மா என்னைப் பிரியும் போது, எனக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது.

“பிள்ளை நீ இங்கேயே டொக்டர் துரையோடு தங்கு. அவர்கள் உன்னை நன்கு கவனித்துக் கொள்வார்கள். முடியுமான நேரங்களிலே நான் உன்னை வந்து பார்ப்பேன்.”

அம்மம்மா தனது காசுப் பையிலிருந்து ஐந்து சதமொன்றை எடுத்து எனது கையில் தந்து தலையை முத்தமிட்டார். “ஐயோ உன்ர அம்மா இருந்தால் இப்படி நடக்குமா? உனது தகப்பனுக்கு உன்னைப் பற்றிய அக்கறை சிறிதும் இல்லையே.” என்று ஆதங்கத்துடன் கூறிய பின்னர், துரையையும் துரைசானியையும் கும்பிட்டு விடை பெற்றாள். நான் விக்கி விக்கி அழுதபடி நின்றேன்.

அதன் பிறகு, துரைசானி அம்மா எனது கையைப் பிடித்துத் தர தர என்று இழுத்துச் சென்றாள். “நிறுத்து உன் அழுகையை.....” அந்தத் துணியை எடுத்து மேசை கதிரைகளைத் துடை....” என்று உரத்துச் சத்தமிட்டார். சுவரில் நாய்க்கு அடிக்கப் பயன்படுத்தும் பிரம்பொன்று இருந்தது. அதனைக் கண்டவுடன் எனக்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. அன்றிலிருந்து வேலை ஒரே வேலை. ஓய்வு ஒழிவில்லாத வேலை.

இப்படியே நெடுநாட்களாகி விட்டன. அம்மம்மா ஊரில் இல்லையென்று யாரோ டொக்டரிடம் கூறினார்களாம். பல வழிகளிலும் சிந்தித்துப் பார்த்த நான், கடைசியில் ஒருநாள் டொக்டரிடமே கேட்டு விட்டேன். “பயப்படாமல் இரு. என்றாவது ஒருநாள் அவள் வருவாள்.” என்று எனக்குத் தெரிய மூட்டினார்.

பகல் வேளைகளில் வீட்டு வேலைகளில் கழிந்து விடும். இரவு வேளையைக் கழிப்பது தான் கஷ்டம். அம்மம்மாவின் ஞாபகம் வந்து துன்புறுத்தும். சீலவதி (புண்ணியவதி) என்பது எனது பெயராகையால் இரவு தூங்கும் போது, கடவுளை நினைத்துக் கொண்டு பஞ்ச சீலத்தை (பன்சிலை) எடுத்துக் கொண்டு தான் தூங்க வேண்டும் என அம்மம்மா என்னைப் பழக்கியிருந்தார்.

துரைசானி அம்மாவிற்குக் குழந்தை பிறந்தது. எனது வேலைகளும் அதிகமாயின. குழந்தையை எல்லோரும் நேசித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுப் பொருட்கள் பிள்ளைக்குக் கிடைக்கும். அவை அழகானவை. பூனை, கிளி, நாய், குரங்கு, கார், புகைவண்டி, சக்கரம் பொம்மைகள் என்று பற்பல அழகிய வண்ணங்களில் கிடைக்கும்.

சின்ன ஐயா அழகானவர். வெள்ளை வெளேரென்ற நிறம். முகம் நிலாப்போன்று பிரகாசமாகவிருக்கும். மிகவும் செல்லமானவர். என்னோடு மிகவும் பாசமாக நடந்து கொள்வார். நானும் அவரை மிகவும் நேசித்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு புதுப் புது மழலைப் பேச்சுக்கள். மாட்டுக்கு ‘மா’ என்பார். நாய்க்கு ‘பவ்வா’, பொம்மைக்கு ‘ம்மை’, கீழே வைப்பதற்கு ‘ழேவை’, எனக்கு ‘லூதி’ என்பார்.

துரைசானி அம்மாவிற்கு சீலவதி என்ற பெயர் பிடிக்கவில்லை. ஆகவே, எனக்கு ‘லூசி’ என்று பெயர் வைத்தார்.

ஐயா என்னுடன் நன்றாகவே பழகுவார். துரைசானியோ என்னுடனும் நாயுடனும் கடுகடுப்பாகவே நடந்து கொள்வார். ஆனாலும், நாயை சீத்தா என்று பாசத்துடன் அழைப்பார்.

சின்னத்துரை கேட்பதை உடனேயே கொடுத்து விட வேண்டும். இல்லாவிட்டால், எனக்குத் தான் ஏச்சு விழும். பால் கரைக்கத்

தாமதமானாலும் என்னைத் தான் கோபித்துக் கொள்வார்கள். சின்னத்துரையின் உடைகளை நான் தான் கழுவுவேன். அவற்றை அழுத்தி மடித்து வைப்பதும் நான் தான். அவரைத் தூங்க வைப்பதும் நான்தான். அவர் அதிகம் விரும்புவதும் என்னைத்தான். நான் தூக்கி வைத்திருக்கும் போது, எனது கைகளிலிருந்து அவரை யாராலும் எளிதில் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. இரவில் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தாலும் “லூதி ழேவை” என அழுவார். அதாவது ‘லூசி என்னை நிலத்தில் வை’ என்பது.

சின்னத்துரையின் தொட்டிலுக்கு அருகில் நிலத்தில் தான், நான் தூங்குவேன். துரைசானி என்னை எவ்வளவு திட்டினாலும், சின்னத்துரை மீதுள்ள பாசத்தால் நான் அவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. ஒருநாள் சின்னத்துரையை நுளம்பு கடித்து விட்டது. சின்னத்துரையை நான் கவனமாகப் பார்ப்பதில்லை என்று துரைசானி என்னைத் திட்டி அடித்தார். அதைக் கண்ட நாயும் நன்கு பயந்து விட்டது. எனக்கு அடி விழுவதைப் பார்த்த சின்னத்துரை அழத் துவங்கி விட்டார்.

யாராவது சின்னத்துரையிடம் “நீங்கள் யாரை அதிகம் விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டால் அவர் எடுத்த எடுப்பில் “லூதி லூதி” என்பார். என்னைக் காட்டுவார். இதனைக் கேட்டவுடன் துரைசானிக்குக் கடுங்கோபம் வரும்.

“இது என்ன ஞாயம் மகன்? அம்மாவை அப்பாவை ஏன் விரும்புவதில்லை.” என்று அவரை உறுக்குவார்.

இன்னும் ஓரிரண்டு வருடங்களில் சின்னதுரை பாடசாலைக்குப் போவார். பெரியவனாக வளர்ந்ததும், அழகிய ஒரு இளைஞனாவார். அவர் நன்கு கல்வி கற்று ஒரு மருத்துவராக வருவார். அவரை ஒரு அழகிய அன்பான துரைசானி மணம் முடிப்பார்.

இப்போது எனக்கு வயது 13 ஆகிறது.

எனது எதிர்காலம் என்னாகுமோ? என்ற பயம் எனக்குள்ளது. அம்மம்மா செத்துப் போயிருக்க வேண்டும். அதுதான் என்னை அவர் பார்க்க வரவில்லை. எப்படியானாலும், அவர் சொர்க்கம்

செல்ல வேண்டும். மிகவும் கருணையுள்ளம் கொண்டவராகையால் அவர் தெய்வலோகத்துக்கே சென்றிருப்பார் என நம்புகிறேன்.

அது வெசாக் காலம். தோரணங்களைப் பார்க்கவும், கோயிலுக்குப் போகவும் எனச் சின்னத்துரையை அழைத்துச் சென்றார்கள். அவருடன் செல்ல எனக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அழகிய தோரணங்கள், விளக்கு அலங்காரங்கள், வெசாக் ஒளி விளக்குகள் போன்றவற்றைக் காணும் போது, அவற்றைத் தனக்கும் காட்டுமாறு சின்னத்துரை கேட்பார்.

துரையும் துரைசானியும் காரின் முன்சீற்றில் இருந்தார்கள். நான் சின்னத்துரையுடன் பின் சீற்றில் இருந்தேன். வெசாக் தோரணங்களைக் காணும் போது மகிழ்ச்சியுடன் மழலை மொழி பேசிக் குதூகலிப்பார்.

மறுநாளும், துரையும் துரைசானியும், சின்னதுரையும் காரில் கோயிலுக்குப் போனார்கள். என்னையும் கூட்டிச் செல்லுமாறு சின்னத்துரை அடம்பிடித்தார்.

“லாசி தேவையில்லை. மகனும் நானும் அப்பாவும் போனால் போதும்!” துரைசானி கூறினார்.

“அப்ப நானும் வீட்டில் இருக்கிறேன்.” என சின்னத்துரை அடம் பிடித்தார்.

“மகன் வராவிட்டால் மகனுடன் சாது கோபித்துக் கொள்வாரே” எனத் துரை கூறினார்.

“லாதி நான் கோயிலுக்குப் போகிறேன். உங்களுக்குக் கோபமில்லையே.” சின்னத்துரை அன்பாகக் கேட்டார்.

“இல்லை இல்லை நீங்கள் போங்கள் சின்னத்துரை.”

“அப்பா லாதியையும் கூட்டிப் போவமே?”

“இல்லை மகன். லாதிக்கு வீட்டு வேலை இருக்கிறது.”

அன்று சின்னத்துரை நான் இல்லாது தனியாக வெளியே சென்றார். எனக்கு அது பெரும் சங்கடமாக இருந்தது. வீட்டில் தனியாக இருப்பது கஷ்டமாக இருந்தது.

“லூசி விருப்பமென்றால் இந்த றேடியோவில் தர்ம உபதேசம் ஒலிபரப்பாகும் கேட்டுக் கொள். சிலசமயம் நாங்கள் திரும்பி வர தாமதமாகலாம்.” துரை கூறினார்.

வீட்டு வேலைகளை முடித்த பின்னர், சமயற்கார அம்மாவுடன் சேர்ந்து றேடியோவைத் திருப்பினோம்.

“இந்தப் புண்ணியவான்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். பகவான் புத்தரின் போதனைப் படி, இப்பிறவியில் நாம் செய்யும் பாவ புண்ணியத்திற்கேற்பவே மறுபிறவி கிடைக்கின்றது. இங்கு உபதேசம் செய்யும் நான் முற்பிறவியில் வேறொரு நாட்டில் பிறந்திருக்கக் கூடும். இதனைக் கேட்டிருக்கும் புண்ணியவான்களான நீங்கள் மறுபிறவியில் தெய்வலோகத்தில் பிறக்கவும் கூடும். கருமத்தின் படியே யாவும் நடைபெறுகின்றன. நாம் பாவ காரியங்களில் ஈடுபட்டால் நரகத்தில் தான் சென்று பிறப்போம். எமது குணநலன்களுக்கேற்பவே யாவும் நடைபெறுகின்றன. எமது மனம் கருணையினாலும், அன்பாலும் நிரம்பியிருக்குமாயின் பாவத்திற்கு இடமிருக்காது. நாம் மனிதருக்கு மாத்திரமல்ல, ஏனைய சீவராசிகளுக்கும் அன்பையும், கருணையையும் காட்ட வேண்டும்.....

“சில சமயங்களில் எம்முடன் அன்பாக நடந்து கொண்டு இறந்து போனவர்கள், மீண்டும் எம்முடன் பிறந்து வாழ்வார்கள். சில மிருகங்கள் தமது எசமானாருடன் அன்பாகவிருப்பது இதனால் தான். அன்பு ஒரு பக்க அன்பாக இருப்பது போதாது. அது இருபக்க அன்பாகவிருக்க வேண்டும். நாம் மற்றொருவர் மீது அன்பு காட்டும் போது, அவரும் நம்மீது அன்பு காட்டுவார்.”

எனக்கு உடனே அம்மம்மா ஞாபகத்திற்கு வந்தார். அம்மம்மா என்மீது எவ்வளவு அன்பு காட்டினார்! நானும் அவர் மீது அதேயளவு அன்பு காட்டினேன். என் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்தது. “ஐயோ அம்மம்மா!” என்று வாய் கதறியது.

“அதோ கார் வந்து விட்டது.” சமயற்கார அம்மா கூறினார். காரிலிருந்து அவசரமாக இறங்கிய சின்னத்துரை என்னை நோக்கி ஓடி வருகின்றார்.

“லூதி லூதி நான் உனக்குச் சாதுவின் மேசையிலிருந்து பூக்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறேன், பார். இது சாது கொடுத்த சொக்கலேற்று. இது லூதிக்கு வாணவெடி. அம்மா வாங்கித் தந்தா.”

“ஐயோ இந்தப் பிள்ளையைப் பாருங்களேன். சாதுவின் மேசையிலிருந்து கொண்டு வந்த பூவையும், சாது கொடுத்த சொக்கலேற்றையும் கொண்டு வந்து அவவுக்குத் தானே கொடுக்கின்றான். வானவெடியும் அவவுக்குத்தான். பாருங்களேன் அவ்வாடு எவ்வளவு பாசம் என்று.” துரைசானி துரையிடம் கூறுகின்றார்.

“சின்னத்துரை வாங்கோ உடை மாற்றுவோம்.” உடை மாற்றும் போது தலையிலும் முகத்திலும் முத்தங்களைச் சொரிகின்றேன். எனக்குச் சின்னத்துரை மீது அளவில்லாப் பாசம் பொங்குகிறது.

“ஏன் லூதி அழுகிறீங்க? அம்மா அடித்தாரா?”

“இல்லை என்ற தங்கம்..... இல்லை.”

“அழாதீங்க லூதி நாளைக்கு நான் இன்னும் பூக்கள் கொண்டு வருகிறேன்.”

அன்றிரவு தூக்கத்தில் சின்னத்துரை “அம்மா கூடாது. லூதிக்கு அடிக்கிறா” என்கிறார்.

“ஐயோ இவர் சின்னத்துரை எங்கட அம்மம்மாவுடைய மறுபிறவியா.....?”

“லூதி லூதி மேவை.....”

குணசேன விதான

பல சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ள குணசேன விதான அவர்கள் சிறுகதை உலகில் பெரிதும் பெசப்படும் ஓர் எழுத்தாளராவார். இவர் இது வரையில் ஆறு சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவரது கதைகளில் மனித இனத்தின் ஒற்றுமை பற்றிப் பேசப்படுகின்றது. எழுத்தாளரின் பணியாகிய சமுதாயத்தைச் சீர்திருத்தும் முனைப்பைக் கண்ட இவரது கதைகள் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றவையாகும்.

‘தெய்யனே’

(புதகுகே கதாவ 1983)

குணசேன விதான

தமிழாக்கம் : எம்.எச.எம். யாக்கூத்

வந்துறம்பைச் சந்தியிலிருந்து காலி நோக்கிச் செல்லும் பாதை தொடங்கும் இடத்துக்கு அருகே, இற்றைக்கு நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இருந்த ‘பாபர் சலான்’ எனது நினைவில் இன்னும் பதிந்திருக்கிறது.

எனினும் அன்று வந்துறம்பைச் சந்தியில் இருந்த பாபர் சலானோ அந்தக் கட்டடமோ இப்போது கிடையாது. அக்காலத்தில் அங்கு இருந்த சில்லறைக் கடைகள், தேநீர்க்கடைகளுள் ஒரு சிலவற்றையே இப்போது இனங்காண முடியும். சில கடைகள் இடிந்து வீழ்ந்து காடு மண்டிக் கிடக்கின்றன. கொட்டவை வீதி தொடங்கும் இடத்தில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள இரண்டு மாடிக் கடை பழைய கடைவீதியை ஆட்கொண்டாற்போல காட்சியளிக்கிறது. அன்று மக்களைத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் வியாபித்து நின்ற போதி விருட்சம் கூட இந்த இரண்டு மாடிக் கட்டடத்தினால் மறைக்கப்பட்டுள்ளாற் போன்று தெரிகிறது.

புதிய வர்த்தகப் பொருளாதாரத்துக்கும் நுகர்வு வாதத்துக்கும் துரிதமாக ஆட்பட்டு வரும் கிராமத்துக்குத் தேவையான வகைவகையான அலங்கார, ஆடம்பரப் பொருள்களை விற்பனை செய்யும் கடைகளில், எப்போதும் சனநெரிசலைக் காண முடிகின்றது.

‘திரீ இன் வன்’ திரான்சிற்றர் ரேடியோவொன்றினை கையிலேந்திய, சிங்கப்பூர் சாரமும் பனியனும் அணிந்த, விநோதம் விரும்பி இளைஞனொருவன் கையில் சிகரற்றுப் பைக்கெற்றுடனும், தீப்பெட்டியுடனும் பஸ் தரிப்பிடத்தில் நிற்பது தெரிகிறது. ‘டெனிம்’

கால்சட்டையும் ஸ்கின்னியும் அணிந்த 'அடிடாஸ்' பையொன்றைத் தோளிலேந்திய அழகிய யுவதியொருத்தி, முகம் முழுவதும் மீசை தாடி வளர்த்துள்ள எடுப்பான ஒரு இளைஞனின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள்!.

லேல்வலையிலிருந்து வந்த திராக்கடரொன்று தேயிலைக் கொழுந்துச் சாக்குகளை ஏற்றிக் கொண்டு, நாகொடை வீதி வழியே போகின்றது. முன்பெல்லாம் இரட்டை மாட்டு, ஒற்றை மாட்டு வண்டிச் சத்தத்துக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த வந்துரம்பைப் பிரதேச மக்களுக்கு இப்போதெல்லாம் திராக்கடர்களில் சத்தம் புதுமையான ஒன்றல்ல. சைக்கிளொன்றை ஓட்டிவந்த இளைஞனொருவன் பஸ்தரிப்பில் வரிசையில் நின்ற ஒருயுவதியைப் பார்த்துக் கைகளை அசைத்துச் சென்றான்.

கடந்த நாற்பது வருட காலத்தில் வந்துரம்பைக் கிராமம் முற்றுமுழுக்க மாறிவிட்டதாகக் கூறிவிட முடியாது. புதிதாக ஒரு வரிச்ச வீட்டையேனும் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் எனும் ஆதங்கத்துடன் கிழித்துச் சீவப்பட்ட தென்னம்பறாளைகளை வாசலில் மதில் போன்று ஒன்றன் மீது ஒன்றாக அடுக்கி வைத்து பல வருடங்களாகக் காத்துக் கிடக்கும் சில கிராமத்தவர்களின் பாழடைந்த வீடுகளை இதே தோற்றத்தில் பல வருடங்களுக்கு முன்னரும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். எனினும் பொதுவாக கிராமம் எப்போதும் மாற்றத்தைப் பெரிதும் விரும்புகிறது.

எமது காலத்தில் ஆசிரியராக அல்லது எழுதுவினைஞராக இருப்பதே உயரிய பதவியில் இருப்பதாக கருதப்பட்ட போதிலும் இன்று கிராமத்தில் புதிய தலைமுறைகளிடையே வைத்தியர்கள், பொறியியலாளர்கள், சட்டத்தரணிகள் கூட பரவலாகக் காணப்படுகின்றனர்.

'தெய்யனே' எங்கள் கிராமத்தில் பாபர் சலூன் ஆரம்பித்த நாள் எது என சரியாகக் கூறத்தக்க எவரையும் நான் இதுவரையில் சந்தித்தது கிடையாது. எனினும் தெய்யனே பற்றித் தெரியாத, அவனைப் பற்றுக் கேட்டு திருப்தியடையாத எவரேனும் வந்துரம்பைக் கிராமத்தில் இருப்பார்களா என்பது சந்தேகம்தான். தாம் சந்திக்கும் ஹாமுதுறுவோ; விதானையார், முதலாளி,

தலைமையாசிரியர், பரிசாரி, தபால்காரர், கண்டக்டர், கங்காணி போன்ற முக்கியத்தர்கள், சாமானியர்கள், வறியவர்கள், சிறுவர்கள் ஆகிய அனைவரையும் குறிப்பதற்கு அவன் பயன்படுத்தும் இந்தப் பெயரையே அவனை அழைப்பதற்காகவும் கிராமத்தவர்கள் பயன்படுத்தினர். அவன் கிராமத்தில் சகலருக்கும் 'தெய்யனே' (Th) என்று அழைத்தபோது கிராமத்தவர் அனைவரும் அவனை 'தெய்யனே' (Dh) என அழைத்தனர்.

'தெய்யனே' சுமாராக ஐந்து அடி உயரமாகவும், சுமாரான உடல்வாகுடன் பொது நிறமுமுடையவனாகவும் இருந்தான். தலையுச்சியிலுள்ள கொட்டைப்பாக்கு அளவுடைய குடுமி பருத்திப்பஞ்சுத்திரள் போன்றது. மூக்கு நீண்டது. காதுச் சோணைகளில் இரண்டு செப்பு வளையங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். நெற்றியில் எப்போதும் வெந்நிற முகப் பூச்சு தடவப்பட்டிருக்கும். வெந்நிற தேயிலைவடி போன்ற தாடி கவர்ச்சியானது. முதுகிலும் நெஞ்சிலும் சடைத்து வளர்ந்த மயிர்க்கற்றைகள் மேலங்கி போன்றது. வெண்ணிறத் துணித் துண்டொன்றினைத் துவாய் போன்று தோளில் போட்டிருக்கும் தெய்யனே தூர இடங்களுக்குச் செல்லும்போது வெண்ணிறக் கட்டைக்கை சட்டையொன்றினை அணிந்து கொள்வான். தோளில் தொங்கும் துணித்துண்டை, களைப்புறும் வேளைகளில் காற்று விசிறுவதற்கும், எவரையும் சந்திக்கும்போது கையில் எடுத்து தலைகுனிந்து மரியாதை தெரிவிப்பதற்கும் பொருத்தமான ஒரு பொருளாக அவன் பயன்படுத்தினான்.

அவன் பயணஞ் செய்யும்போது அணியும் வெள்ளைநிறச் சட்டையின் பொக்கற்றுகளில் எப்போதும் 'லொசிஞ்சர்' இனிப்புக்கள் இருக்கும். இடைவழியே சந்திக்கும் எவரதும் சிறு பிள்ளைகளின் வாயில் ஒரு லொசிஞ்சரைப் போட்டு தலையைத் தடவி, தெய்யன்ட் 'தெய் பிகிட்டய்' என ஆசீர்வதிப்பது அவனது சிறப்பான ஒரு வழக்கமாக இருந்தது. எனினும் பிற்காலத்தில் கிராமத்தில் சிறுவர்கள் மாத்திரமன்றி இளைஞர்கள் கூட 'லொசிஞ்சர்' கேட்டு தெய்யனேக்குத் தொல்லை கொடுக்கத் தொடங்கியமையால் அவன் அப்பழக்கத்தைக் கைவிட்டான்.

நான் அக்காலத்தில் எனது மூத்தோரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டதற்கிணங்க, எமது கிராமத்து மூத்த ஆண்களிடையே குடுமி கட்டும் பழக்கம் குறைவடையத் தொடங்கிய காலத்திலேயே தெய்யனே இங்கு வந்துள்ளான். எமது நாடு, ஆங்கிலேயரின் குடியேற்ற நாடாக இருந்த அக்காலத்தில் வைத்தியசாலைகளில் சேர்க்கப்பட்ட ஆண் நோயாளிகளின் தலைமுடியைக் கத்தரித்து விடும் வழக்கம் இருந்தது. ஆண்கள் தலைமுடி வளர்ப்பது சுத்தத்துக்கு ஆகாது எனக் கருதிய வெள்ளைக்காரத் தாதிமார் நோயாளிகளின் விருப்பு வெறுப்பைக் கேட்காமலேயே அவர்களது தலைமுடியைக் கத்தரித்து விட்டனர்.

அக்காலத்தில் வைத்தியசாலைகளில் காணப்பட்ட இந்தக் கொள்கை காரணமாக, 'தமது தலைமுடியை உயிர் போன்று அன்புடன் பாதுகாத்து வருவது நோய்க்குச் சிகிச்சை பெறுவதற்காக வைத்தியசாலைக்குச் செல்வதை விட நல்லது' எனக் கருதிய கிராமத்தவர்களும் அன்று இருந்தார்கள் என மூத்தோர்கள் கூற நான் கேட்டிருக்கிறேன். இதற்கிடையே தமது தலைமுடியை வெட்டிக் கொள்ளும் நோக்குடன் போலி நோயுடன் வைத்திய சாலைக்குச் சென்ற கிராமத்தவர்கள் பற்றிய சில சுவாரசியமான கதைகளும் கிராமத்தின் தினசரி இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்காலப் பகுதியிலேயே 'தெய்யனே' வந்தூரம்பைச் சந்தியில் தனது பாபர் சலூனை ஆரம்பித்துள்ளான்.

உண்மையில் எங்கள் கிராமத்தின் முதலாவது 'பாபர்' தெய்யனே அல்ல. பாபர் பெட்டியைத் தலையில் காவியவாறு ஒரு தமிழ் பாபர் அக்காலத்தில் எங்கள் கிராமத்துக்கு வருவாராம், அவர் சந்திக்கு அருகே உள்ள ஆலமரத்தின் கீழ் பெட்டியை வைத்து நின்று கொள்வாராம். அவரைக் கொண்டு தலைமுடியை வெட்டுவித்துக் கொள்ள விரும்புவோர் வந்து வரிசையில் காத்து நிற்பார்களாம். இது நண்பர் கூடிப்பேசும் ஒரு இடமாகவும் அமைந்ததாம். சகலரதும் பேச்சுவார்த்தைகள், கேலிகள், கிண்டல்களைப் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டு அனைவரதும் தலை முடியை வெட்டி முடித்த பின்பு, மாலையில் பெட்டியைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு நகரத்தை நோக்கிச் செல்வாராம்.

தெய்யனே பாபர் சலூன் தொடங்கிய பின்பு, பெட்டிக்கார பாபரின் வருகை நின்றுவிட்டதாம்.

தெய்யனே பாபர் சலூன் தொடங்கியதை கிராமத்தில் சில முதியவர்கள் விரும்பவில்லை. அது கிராமத்துக்கு புறத்தியாரின் பழக்கங்களைக் கொண்டு வரும் ஒரு வேலை என பன்சலைப் போதனையின்போது பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. எனினும் தெய்யனே அந்த நிலைமையைச் சூக்குமமாகக் கையாண்டமையால் எதிர்ப்பு விரைவிலேயே நீங்கியது. அவன் சுவரக்கத்தியையும் கத்தரிக்கோலையும் எடுத்துக்கொண்டு வீடுவீடாகச் சென்று வயோதிபருக்கு முகச்சுவரம் செய்தான். பெரும்பாலான வேளைகளில் தமது தலைமுடியை வெட்டுவித்துக் கொள்ளவும் அவர்கள் விரும்பினர். பன்சலையிலும் கிராமத்தில் சங்கங்களிலும் சகல வேலைகளிலும் பங்கேற்ற தெய்யனே கிராமத்துக்கு இன்றியமையாத ஒருவனானான். தொடக்கத்தில் பாபர் சலூனைத் தனியே நடத்தி வந்த தெய்யனே காலப்போக்கில் உதவிக்காக மேலும் மூன்று தமிழ் இளைஞர்களை அழைத்து வந்தான்.

தலைமுடி வெட்டுவது புறத்தியானின் பழக்கம் எனக் கருதிய எனது தந்தையார், தலைமுடியை வளர்க்கக் கிடைத்தமை குறித்து பெருமையுடன் பேசுவது எனது காதுகளில் விழுத் தவறவில்லை. எனினும் அவர் மற்றைய சில கிராமத்தவர்கள் போன்று தெய்யனேயுடன் நட்பை முறித்துக் கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு பாடசாலை விடுமுறையும் முடிவடைய முன்னர் எங்களை தெய்யனேயிடம் அனுப்பும் தேவையும் அவருக்கு இருந்தது.

“தலைமுடி வளர்ந்துவிட்டது. இந்தாருங்கள் பணம்... தெய்யனேயிடம் . போய் தலைமுடியை வெட்டுவித்துக் கொள்ளுங்கள்...”

இவ்வாறாக தற்காலச் சந்ததியின் இசைவுகளைச் சகித்த எனது தந்தையார் முன்னைய சந்ததியின் பழக்க வழக்கங்களை அடிக்கடி பாராட்டவும் தவறவில்லை.

“முன்னரெல்லாம் எங்கள் ஊரில் ‘பிரித்’ ஓதல் வைபவத்துக்கோ, விருந்துக்கோ பிக்குமாரை அழைத்து வரும் போது குடுமி முடிந்த

ஆண்கள் நிலத்தில் இரண்டு வரிசைகளில் படுத்து தமது தலைமுடியை கம்பளம் போன்று விரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.”

எனினும் இப்போது அரிதாக ஓரிருவரைத் தவிர கிராமத்தில் ஏனைய ஆண்கள் யாவரும் தலைமுடியை வெட்டிக் கொள்கின்றனர். தெய்யனேயின் உதவியாளர்கள் கிராமத்தில் இளவட்டங்களிடையே பிரபல்யமடைந்துள்ளனர். காரணம் அவர்களைக் கொண்டு புதுப்புதுப் பாணிகளில் தலைமுடியை வெட்டிக் கொள்ளக்கூடியதாக இருப்பதே! அக்காலத்தில் எமது கிராம இளைஞர்களிடையே ‘ஹிட்லர் கட’ மிகப் பிரபல்யமடைந்திருந்தது.

தெய்யனேயின் உதவியாளர்கள் இடையிடையே காலி நகருக்குச் சென்று புதுப்புதுப் பெயர்களால் அழைக்கப்படும் தலைமுடி வெட்டல் பாணிகளைக் கொண்டு வருகின்ற போதிலும், தெய்யனேயின் ‘பாணி’யில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்பட வில்லை. அன்று தலைமுடி வெட்டுவதற்கு ஐந்து சதமும் சவரஞ் செய்வதற்கு இரண்டு சதமும் அறவிட்ட தெய்யனே கிராம விதானையாருக்கு மாத்திரம் இனாமாக அவற்றைச் செய்தான். தூய வெள்ளைத்துணியால் விதானையாரின் தோள்களை மூடும் தெய்யனே, தலைமுடி வெட்டும் வேளையில் அவருக்கு இடையிடையே பருகுவதற்காக ‘டொனிக்’ போத்தலொன்றையும் குவளையொன்றையும் விதானையாரின் அருகே குறுமேசை மீது வைப்பான். தலைமுடி வெட்டி, முகச்சவரத்தையும் முடித்த பின்னர், விதானையாருக்காக, அவருக்கு மிகவும் விருப்பமான எலிபன்ற சிகரற்றுப் பக்கற்றொன்றையும் தீப்பெட்டியொன்றையும் குறுமேசை மீது வைக்க தெய்யனே தவறுவதில்லை.

தெய்யனே பெரிய பிக்குவின் மிக நம்பிக்கையான அனுசரணையாளரும் உபகாரியுமாகையால், அவன் ஒரு புத்திசாலி என்பதை கிராமத்தவர் யாவரும் விளங்கியிருந்தனர்.

பன்சலைக்கு அத்தியாவசியமாக இருந்த ஆலயத்தை அமைத்துக் கொடுக்க தெய்யனே முன்வந்தான். விஷ்ணு, கதிரகாம தேவ உருவங்களை ஆக்குவதற்காக பிரபல கலைஞர்

எம். சார்ளிஸ் மாஸ்டரின் சீடர்களைத் தேடி, தெய்யனே பெரிய பிக்குவுடன் பாணந்துறைக்குக் கூடச் சென்றான்.

அப்பயணத்துக்கான முழுச் செலவும் தெய்யனேயினாலேயே செய்யப்பட்டது. புத்தர் சிலைக்கூடத்தை அமைக்க முன்னர் தேவாலய வேலையை முடித்தமை பெருந்தவறு என்பதை பெரிய பிக்கு பின்னரே உணர்ந்தார்.

“தெய்யனேயின் பணத்தைக் கண்டவுடன் எமது பிக்கு மாருக்கு புத்தர் பெருமானும் மறந்து போய்விடுகிறது.” அச்சம்பவம் குறித்து கிராமத்தில் கண்டனக் கலந்துரையாடல் நடைபெற்ற வேளையில் எனது தந்தையார் சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். பெரிய பிக்குவும் அக்குறைபாட்டைக் காலம் தாழ்த்தியே புரிந்து கொண்டார். அவர் சூக்குமமாக அப்பொறுப்புகளைத் தெய்யனேயிடம் ஒப்படைத்து விடுவார். இரண்டாவது தடவையாகவும் தெய்யனேயினால் அழைத்து வரப்பட்ட சார்ளிஸ் மாஸ்டரின் சீடர்கள் பன்சலையில் ஒரு மாத காலம் வரை தங்கியிருந்து, புத்தர் கூடத்தில் சிலை செதுக்கும் வேலைகளையும் சிற்ப வேலைகளையும் நிறைவு செய்தனர்.

இந்த நடவடிக்கைகள் காரணமாக தெய்யனே எங்கள் கிராமத்தில் பிரபல்யமான ஓர் ஆளாக உருவெடுத்தான். எனினும் அவனுக்கு தமிழர்களான தமது உதவியாளர்களால் தொல்லைகள் ஏற்படத் தொடங்கின. அவ்வாறான ஒரு நாள் காலையில் தலைமுடி வெட்டுவித்துக்கொள்வதற்காக தெய்யனேயின் பாபர் சலூனுக்குள் சென்றேன். சலூனின் கதவு பாதி மூடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் தள்ளித்திறந்து உள்ளே நுழைந்தேன். வழமையாக அங்கு இருக்கும் உதவியாளர்கள் எவரையும் காணவில்லை. தெய்யனே நான் நுழைந்ததைக் கூடக் கவனிக்காது மேசை லாச்சிகளையும், அலுமாரி லாச்சிகளையும் கிளறி எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தான். அவன் கலவரத்துடன் ஏதேதோ முணுமுணுப்பதும் இலேசாகக் கேட்டது.

“இன்றைக்கு தெய்யனே தலைமுடி வெட்ட முடியாது; முடிவெட்ட கத்தரிக்கோலும் கிடையாது! சீப்பும் கிடையாது!”

“ஏன் தெய்யனே... தெய்யனேயின் உதவியாளர்கள் எங்கே?”

“அவர்கள் தொலைந்து விட்டார்கள் தெய்யனே... எனது கத்தரிக்கோல்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் தொலைந்து போய் விட்டார்கள் தெய்யனே!”

உதவியாளர்களுள் மூத்தவன் தெய்யனேயை நோக்கி சுட்டு விரலை நீட்டிக் கூறியது அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

“புத்தர் கூடம் கட்டுவதற்குச் செலவளிப்பது நாம் உழைத்த பணம், அந்தப் பாவத்தில் ஒரு பகுதி எம்மையும் சேரும். நல்லபடியாகச் சொல்லுகிறோம். நாங்கள் தலைமுடி வெட்டிச் சம்பாதிக்கும் பணத்தைக் கொண்டு புத்தர் கூடம் கட்ட வேண்டாம்.”

“உழைப்புக்கு நான் சம்பளம் தருகிறேன். நான் புத்தர் கூடம் கட்டும் பணம் என்னுடையது. அந்தப் பணம் வேறு எந்த நாய்க்கும் உரித்தானதல்ல.”

“தங்கள் சமயத்துக்குத் துரோகம் செய்வோர் நாயிலும் கேடுகெட்டவர்கள்.”

மூத்த உதவியாளனின் குத்து வார்த்தை தெய்யனேய்க்கு நன்கு விளங்கியது.

“நான் அவர்களை நன்றாகக் கவனித்தேன்! ஆனால் இன்றைக்கு அவர்களுக்கு அது ஞாபகமில்லை. கடவுளே நான் இந்த எதனையும் விட்டுவிட்டு ஓடிவிட மாட்டேன்; என்ன நடக்கிறது எனப் பார்ப்போம்.”

உதவியாளர்கள் தெய்யனேயின் கத்தரிக்கோல்கள் உபகரணங்களை மட்டுமன்றி வேறு பெறுமதியான பொருள்களையும் சுருட்டிக் கொண்டு போயுள்ளார்கள். எனவே ஓரிரு வாரங்களுக்கு பாபர் சலூனை மூடிவைக்க வேண்டியிருந்தது. சில நாள்கள் வரை அவனும் தலைமறைவானான். மனோமணியத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் தமிழ்க் கூலியாட்கள் தெய்யனேயை கொலை செய்வதில் அச்சுறுத்தியுள்ளதாக ஒரு செய்தி கிராமமெங்கும் காட்டுத் தீயாகப் பரவியிருந்தது. உதவியாளரின் எதிர்ப்பு வலுப்பெற்றுள்ள நிலையில், தெய்யனே மிகப் பொறுமையுடன் அந்த நிலைமையை எதிர்கொண்டான்.

“எனக்கு எனது தெய்யாவும் ஒன்றுதான், புத்தபெருமானும் ஒன்றுதான். அவர்கள் எல்லோரும் நான் பிறந்த நாட்டில் இருந்து வந்தவர்கள்..” “செய்த வேலைக்கு நான் சம்பளம் கொடுத்திருக்கிறேன்”

“தொழிலைவிட எங்களுக்கு எங்கள் சமயம் பெரியது; இனமும் பெரியது!”

தெய்யனே அமைதியாக பாதையில் இறங்கினான். டேவிட் ஐயாவின் கடைக்குப் போகவேண்டுமென அவனது மனம் கூறியது.

டேவிட்டிடம் வெற்றிலைச் சுருளொன்றை வாங்கி மெல்லத் தொடங்கிய தெய்யனே, சற்று தாழ்ந்த குரலில் பேசத் தொடங்கினான்.

“டேவிட் அப்புறாமி... எப்படி பிள்ளை குட்டிகள்... சுகமாக இருக்கிறார்களா?”

“எல்லாருக்கும் காய்ச்சல் தெய்யனே. சந்தி டிஸ்பென்சரிக்கு ‘குயினைன்’ எடுத்து வரப் போனார்கள்!..”

கிராமமெங்கும் துரிதமாக மலேரியா பரவியது. கடந்த வருடம் தொடக்கம் பரவிச் செல்லும் மலேரியாவைக் கட்டுப்படுத்தும் போராட்டத்தில் தெய்யனேயும் பங்கு வகிக்கிறான். ஏற்கனவே கிராமத்தில் ஏழுமெட்டுப்பேர் மலேரியாவினால் இறந்துள்ளார்கள். மந்திரியைச் சந்திப்பதற்காகப் பெளத்த சங்கத்தினால் நியமித்துள்ளோருள் தெய்யனேயும் அடங்கியுள்ளானாயினும் உதவியாளர்களின் தொல்லை காரணமாக அவனுக்கு அதற்கு ஓய்வொழிச்சல் இல்லை.

“வேலை வழி தவறிப் போனால் கிழவனின் கழுத்தை வெட்டிவிட்டுத்தான் இங்கிருந்து போவேன்.”

நித்திரைக்குப் போன வேளையில் மூத்த உதவியாளரின் குரல் தெய்யனேயுக்குக் கேட்டது. “கழுத்தை வெட்ட... பார்க்கலாம் ஒரு கை” என முணுமுணுத்த தெய்யனே சவரக்கத்தியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். பாதுகாப்புக்காக அவன் அறைக் கதவையும் தாழிட்டுக் கொண்டான். அதனைப் புரிந்து கொண்ட உதவியாளர்கள், தெய்யனேக்குச் சொந்தமான பெறுமதிமிக்க

பொருள்களையெல்லாம் சுருட்டிக்கொண்டு, பொழுது புலரும் வேளையில் நகரத்துக்குக் கம்பி நீட்டினர்.

தமிழ் ஊழியர்கள் தெய்யனேய்க்கு செய்த வினை குறித்து முழுக் கிராமமும் அனுதாபப்பட்டது. கிராமத்தின் மூத்த புத்திஜீவிகளான பெரிய பிக்குவும், திவித்துரே பரிசாரியும் தெய்யனேய்க்கு உதவ முன்வந்தனர். இந்த இருவரதும் இணக்கத்தின் பேரில், தெய்யனேயுடன் பரிசாரியும் மல்புதனல்லவுக்குச் சென்றார். அவர்கள் அங்கு வறிய தாழ்குல ஆண்பிள்ளைகள் மூவரைக் கூட்டி வந்தனர். தெய்யனேயின் புண்ணியத்தால் அவர்களுக்கு வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக உடலின் மேற்பகுதியில் அணிவதற்கு உட்புக்கள் கிடைத்தன. இந்த எடுப்பான இளைஞர்கள் வெகுவிரைவிலேயே பாபர் வேலையை நன்கு கற்றுக் கொண்டனர். (“மே மகேத்தறுவோ... ஒவ் தறுவோ...”) இவர்கள் எனது பிள்ளைகள். ஆம் எனது பிள்ளைகள்)

“‘த்தறுவோ’ இல்லை. (dh)தறுவோ. (dh)தறுவோ.”

“எப்படிச் சொன்னால் என்ன. எல்லோரும் எனது பிள்ளைகள். நான் அவர்களை நன்றாகக் கவனித்துக் கொள்வேன்.”

தெய்யனேயின் இந்த சிங்களச் சீடர்கள் காரணமாக இப்போது அவனுக்கு ஊர் வேலைகளுக்கு தாராளமாக நேரம் இருக்கிறது. மாலையில் சலூனில் பணக் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்த்து மறுநாள் செலவுக்குத் தேவையான பணத்தை ஒதுக்கி, மூத்த சீடனின் விருப்பப்படி சலூனை நடத்திச் செல்ல இடமளிக்கிறான்.

பிரதிவாரமும் தெய்யனே, கொட்டவைக் கடையில் ஏழுபெட்டு “புருடர் கேக்” வாங்குவான். கிராமத்தில் சோறுாட்டும் சடங்கு, பூப்புச் சடங்கு, அன்னதான நிகழ்வு, திருமண வைபவம், பிரித் ஓதும் வைபவம் போன்ற எதற்கும் அவன் கொட்டவை பேக்கரியில் ஓடர் கொடுத்து செய்வித்துக் கொள்ளும் புருடர் சிறப்பானது. தெய்யனேயின் புருடரில் முந்திரிப்பழம் கூடுதலாக இருப்பதைக் கிராமத்தோர் அனைவரும் அறிவர். இடையிடையே நினைவு

தவறிப்போகும், பெரிய பிக்குவுக்குச் சிகிச்சை செய்வதற்கும் அவனுக்கு இப்போது நேரம் இருக்கிறது. நினைவு தவறிய வேளைகளில் பல தடவைகள் தெய்யனேயுக்கும் பெரிய பிக்கு தொல்லை கொடுத்துள்ளார். எனினும் தெய்யனே அவற்றைக் கண்டு பின்வாங்கி விடுவதில்லை.

தொடர்ந்தும் கல்வி கற்பதற்காகவும் தொழிலுக்காகவும் எனக்கு கிராமத்திலிருந்து வெளியேற வேண்டி ஏற்பட்ட போதிலும் நான் அடிக்கடி தெய்யனே பற்றி விசாரித்துக் கொள்வேன். விடுமுறை கிடைக்கும் போதெல்லாம் ஊருக்குச் செல்வதில் அதிக விருப்புக் காட்டினேன். தெய்யனேயின் 'அப்பா - பிள்ளை உறவு' பற்றி ஆராய முயற்சித்தேன். தேசியம், இனத்துவம் பற்றிய கட்டுரைகளை ஆராயும் நாம் தெய்யனேயின் நடைமுறை வாழ்க்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பெறத்தக்க படிப்பினைகள் ஏராளம்... ஏராளம்.

தெய்யனே ஒரு தடவை தனது மூத்த சீடனுடன் மல்புதனல்லவுக்குப் போனான். இரண்டு மூன்று நாள்களின் பின்னர் அவன் மிக மகிழ்ச்சியாக ஊர் திரும்பினான். தனது மூத்த சீடன், மல்புதனல்லயில் வசிக்கும் மச்சாள் ஒருத்தியை மணந்து கொண்டதாகவும் அவர்கள் இருவரும் விரைவில் இங்கு வருவார்கள் எனவும் கூறி, மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் வசிப்பதற்கு ஒரு வீடு தேடியவாறு கிராமமெங்கும் அலைந்து திரிந்தான். சிறிது காலத்தின் பின்பு தெய்யனேயுடன் ஊருக்குச் சென்ற இரண்டாவது சீடனும் ஒரு யுவதியை அழைத்து வந்தான். மூத்த சீடர்கள் இருவரும் மும்மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான நிலையில் மூன்றாவது சீடனும் ஊரலைச் சேனையிலிருந்து ஒரு யுவதியைக் கட்டிக் கொண்டான்.

இப்போது பாபர் சலூன் தெய்யனேயின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விடுபட்டுள்ளது. தெய்யனேயின் மூத்த பிள்ளை இப்போது மாலையில் பணத்தைச் சேகரிக்கின்றான். அவன் கீம்பிய சந்தியிலும் புதிதாக ஒரு பாபர் சலூன் ஆரம்பித்துள்ளான். ஊரிலிருந்து மேலும் இரண்டு மூன்று இளைஞர்களை அழைத்து வந்த அவன் போத்தலைச் சந்தியில் மேலுமொரு பாபர் சலூன் திறந்தான்.

மூத்த சீடனின் வீட்டில் இருக்கும் தெய்யனே, நாளின் பெரும் பகுதியை தனது பேரன் பேத்திகளை காணச் செல்வதிலேயே கழிக்கிறான். சலூனிலிருந்து தினமும் கிடைக்கும் பணத்திலிருந்து தெய்யனே இப்போதும் 'லொசிஞ்சர்' வாங்குகிறான். முன்னைய அளவுக்கு இல்லாத போதிலும் இப்போதும் கூட கொட்டாவை பேக்கரிக் கடையில் 'தெய்யனே புருடர்' விற்பனைக்கு இருக்கிறது.

பேரன் பேத்திகளின் வேலைவெட்டிகளைச் செய்தல், மருமகள்மாரின் சுகம் விசாரித்தல் ஆகியனவே இப்போது தெய்யனேயின் தினசரி வேலைகள். பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குக் கூட்டிப் போகும் அவன் சில நாள்களில் பாடசாலை விடும் வரை அங்கேயே காத்திருப்பான். நோய்வாய்ப்படும் பிள்ளைகளை பரிசாரியிடம் கூட்டிப் போகும் வேலையும் தெய்யனேயையும் பிள்ளைகளின் தாய்மாரையுமே சார்ந்திருந்தது. தெய்யனே மீதி நேரத்தை பன்சாலையில் கழிக்கின்றான். அவள் இப்போது ஒவ்வொரு பெளர்ணமி தினத்திலும் பன்சாலையில் சீலம் அனுட்டிக்கிறான். சிங்கள எழுத்து ஒன்று கூட தெரியாத அவன் இப்போது பன்சாலையில் ஐந்நூற்றைம்பது பிறப்புக்கள் (பன்சிய பணஸ் ஐாத்தக்கய) நூலின் கதைகளை ஆவலுடன் செவிமடுக்கின்றான்.

முக்கியத்தர்கள் பெருமளவில் பங்குகொள்ளும் மலர் சாத்து வைபவங்களில் தெய்யனே முன்வரிசையில் நின்று மலர்த் தட்டத்தை இரு கைகளிலேந்தி 'சாது...சாது' எனக் கூறி வணங்குகிறான்.

"சாது... சாது... சா...து!" இவ்வாறான வேளைகளில் அக மகிழும் நாகொடை மாமி 'தெய்யனேக்கு கோடி புண்ணியம் கிடைக்கட்டும்' என வாழ்த்துவாள்.

"இந்தப் புண்ணியத்தின் வலிமையால் தெய்யனே அடுத்த பிறவியில் ஒரு சிங்களக் குடும்பத்திலேயே பிறக்க வேண்டும்"

"ஏன்... மாமி...?" தெய்யனே சற்று முயன்று ஏதோ கூறினான். மரணித்த பின்பு, தமிழ்த்துவத்தையோ சிங்களத்துவத்தையோ பாதுகாப்பதற்காக நான் புண்ணியஞ் செய்யவில்லை. போகிற இடத்துக்கு மனிதத்துவத்தை மட்டும் தான் கொண்டு போக வேண்டும். விளங்கியதுதானே?

தெய்யனேயின் ஆழமான கருத்தை மேலோட்டமாக விளங்கிக் கொண்ட நாகொடை மாமி, கன்னத்தில் கையை வைத்தபடி ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

இறுதிக் காலத்தை நெருங்கும்போது தெய்யனே, புத்த சமயம் பற்றிய வஞ்சகமற்ற விளக்கத்தையும், நம்பிக்கையையும் கொண்டிருந்தான். பிள்ளைகள், பேரன் பேத்திகளுடன் முழுமையான ஒரு மனிதனாக மாறுவதற்கு அவன் எடுத்த முயற்சியும் வெற்றியளித்தது. எனது ஆன்மா தெய்யனே பற்றி சேகரித்து வைத்துள்ள பலப்பல தகவல்களை ஒன்று திரட்டியே நான் இதனைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

ஊருக்கு வந்த நான், ஒரு தடவை பன்சலைக்குச் சென்று பெரிய பிக்குவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு சீப்பு வாழைப்பழத்துடனும் நான்கைந்து தோடம்பழங்களுடனும் வந்த தெய்யனே, அதனைப் பெரிய பிக்குவின் பெட்டகத்தின் மீது வைத்துவிட்டு முற்றத்தில் குந்தியிருந்து புல் பிடுங்கத் தொடங்கினான். இப்போது சற்றுக் குணமடைந்திருக்கும் பெரிய பிக்குவுக்கு காலை ஆகாரத்துக்காக இலைக்கஞ்சி கொண்டு வரும் தெய்யனே உளத்திருப்தியுடன் நீண்ட நேரத்தை பன்சலையில் கழிக்கின்றான்.

பெரிய பிக்கு கடந்த சில மாதங்களாகவே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். “தமது வீட்டில் ஒருவர்” நோய்வாய்ப்பட்டுவிட்டாற் போன்று ஊர் மக்கள் அனைவரும் காணப்பட்டனர். இதற்கிடையே இளைய பிக்கு, பிரிவேனாவில் தரிப்பதற்காக இருபத்விலைக் கிராமத்துக்குச் சென்றார். ஞாயிற்றுக் கிழமைச் சமயப் பாடசாலையும் மூடப்பட்டது. நினைவு தவறிப் போகும் வேளைகளில் பெரிய பிக்குவின் சீலமும் சிதைந்து விடக்கூடும் என அஞ்சிய ஊர்மக்கள் பலர் பன்சலைக்குச் செல்வதைக் கைவிட்டனர். எனினும் தெய்யனே, சுகவீனமுற்றிருக்கும் பெரிய பிக்குவை தனியே விட்டுவிட விரும்பவில்லை. அவன் மிக மகிழ்ச்சியுடன் அவருக்குப் பணிவிடை செய்து வந்தான். தெய்யனேயினால் மாத்திரம் பெரிய பிக்குவின் மனதை வென்று உரிய வேளைகளில் குடிநீரைப் (கசாயத்தை) பருக்க முடிந்தது.

பெரிய பிக்குவின் வாழ்க்கைக் காலத்தின் பெரும்பகுதியில் அவர் ஒரு ‘உன்மத்தப்பிக்கு’ எனும் எண்ணம் கிராம மக்களின் மனங்களில் பதிந்திருந்தமை குறித்து ஊர்மக்கள் அனைவரும் கவலையடைந்தனர். சுய நினைவுடன் இருக்கும் ஒரு சில மாத காலத்தில் பெரிய பிக்கு ஊருக்கு ஒரு முழு நிலவு போன்றவர். அந்த அளவுக்கு தண்மை மிக்க அவர், பகலிரவாக எமது கிராமத்தில் சஞ்சரித்து எமது பிரச்சினைகளை விசாரித்துத் தீர்த்து வைத்தார். கஷ்டங்கள் துக்கங்களைக் கேட்டறிந்தார். பகைவர்களை நண்பர்களாக்கினார். அந்த எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் அவருக்கு பக்கபலமாக இருந்த உபகாரி தெய்யனேயேயன்றி வேறு எவருமல்ல.

பெரிய பிக்குவின் நோய் திடீரென உக்கிரமடைந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவர் தெய்யனேயின் கையைப் பிடித்து அவனை விகாரைக்கு இழுத்துச் சென்றார். கித்துல், குண்டாந் தடியொன்றினைக் கையிலெடுத்து தெய்யனேயை நோக்கி அதனை ஓங்கிய அவர் பேசத் தொடங்கினார்.

“தெய்யனே, நான் சொல்வதை நீ நன்றாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். புரிந்ததா? இல்லாவிட்டால் இந்தக் குண்டாந்தடியால் அடித்து உன் மண்டையை நொறுக்கி விடுவேன். உயிருக்கு ஆசையிருந்தால் நான் சொல்லுவதைப் போல செய்... விளங்கியதல்லவா...?”

“பெரிய பிக்கு அவர்களே, நீங்கள் சொல்லும் எதையும் நான் செய்கிறேன்.”

விகாரைக் கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள சிறிய, பெரிய எல்லாப் புத்தர் சிலைகளையும் தெய்யனே கிணற்றடிக்குக் கொண்டு வந்தான். சார்ளிஸ் மாஸ்டரின் சீடர்களுக்கு பணம் கொடுத்து இவற்றைச் செய்வித்தவனும் தெய்யனே தான்! எனினும் அத்துணை பெறுமதிவாய்ந்த புத்தர் சிலைகளுக்கு இன்று ஏற்பட்டுள்ள துர்ப்பாக்கிய நிலை குறித்து தெய்யனே திகைத்தான். கிணற்றடியில் வைக்கப் பட்டிருந்த புத்தர் சிலைகளுள் ஒன்றை அதி இரக்கத்துடன் தூக்கி அணைத்துக் கொண்ட பெரிய பிக்கு தெய்யனேயைக் கூப்பிட்டார்.

“தெய்யனே... பார்.. இந்த சங்கைமிக்க சிலைகளைப் பார், எங்கள் உபகாரர்கள் பக்தியுடன் சிலைகளை வணங்கி விட்டால் மட்டும் போதாது. அவற்றின் நலனையும் கவனிக்க வேண்டும். இதோ பார் சிலந்தி வலை... தூசு... அழுக்கு...”

“உண்மைதான் உண்மைதான். நாங்கள் தூசு தட்டி அவற்றை உரிய இடத்தில் வைப்போம்.

இல்லை இல்லை... தூசு தட்டினால் மட்டும் போதாது, நன்றாக நீராட்டி சவர்க்காரம் தோய்த்துக் கழுவித்தான் மீண்டும் உரிய இடத்தில் வைக்க வேண்டும்...

“சவர்க்காரம் போட்டால் சாயம் கரைந்து போய்விடுமே...”

“நற்பேறுபெற்றவர்களிடம் அப்படிக்க கரைந்து போகும் சாயமேதும் கிடையாது தெய்யனே... உனக்குப் புரிந்ததா?”

தெய்யனே வாய்திறக்கவில்லை. புத்தர் சிலைகள் எல்லா வற்றையும் நீராட்டிச் சவர்க்காரம் தேய்த்தான். சாயம் முழுவதும் கரைந்து போய் வெண்ணிறக் களிமண்ணால் செய்யப்பட்ட சில மனித உருக்களே அங்கு இருந்தன!

“புதுமையுடன் என்ன பார்க்கிறாய். நற்பேறடைந்தோரிடம் பொய்ப்பகட்டு கிடையாதடா.” பெரிய பிக்கு தெய்யனே யின் தோளில் கையை வைத்து, சற்று ஆதரவாகப் பேசத் தொடங்கினார்.

இந்த நிகழ்வுக்குச் சில நாள்களின் பின்னர் பெரிய பிக்கு குணமடைந்தார். தான் செய்த தவறு குறித்து அவர் பெரிதும் கைசேதப்பட்டார். பெரிய பிக்கு சுகமாக இருப்பதை ஊருக்கு அறிவிப்பதற்காக தெய்யனே ஒரு போதி பூசையையும் ஒழுங்கு செய்தான். மீண்டும் குணமடைந்திருக்கும் “உன்மந்தப் பிக்குவிடம்” அறிவுரை பெறும் எதிர்பார்ப்புடன் பலரும் அதில் பங்குபற்றினர்.

வந்துரம்பை பாபர் சலூன் இப்போது நன்கு விருத்தியடைந்துள்ளது. மூத்த சீடன் கொழும்பிலிருந்து கொண்டு வந்துள்ள புதுவகைச் சீப்புகள், கத்தரிக்கோல்கள், முகப் பூச்சுகள், அழகு சாதனப் பொருள்களைக் காணும் தெய்யனே உள்ளூர மகிழ்ச்சியடைந்து இவ்வாறு கூறுகிறான்.

“தலைமுடி வெட்டுவதற்கு இவ்வளவு பொருள்கள் தேவை

தானா தெய்யனே?... இது எங்களின் காலம் அல்ல. உங்களின் காலம்... எங்களின் காலம் முடிந்து விட்டது...”

“இது எங்கள் காலமும் இல்லை அப்பா! இது இவர்களின் காலம்.” தெய்யனேயின் மூத்த சீடன் தனது மடியில் கொஞ்சி விளையாடும் இளைய தம்பியின் குழந்தையைக் காட்டிக் கூறினான்.

பெரிய பிக்குவின் இறுதிக் கிரியைகளைச் சீராக நடத்துவதில் ஒத்துழைத்த தெய்யனே, சில நாள்களின் பின்னர் மரணமானான். அவனை ஒரு புனிதவான் போன்று மரணமடைந்ததாக ஐயதில்ஸ் அண்ணன் அனுப்பியிருந்த கடிதத்தில் எழுதியிருந்தார்.

தெய்யனேயிடத்தில் நிகரற்ற பண்புகள் காணப்பட்டதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. அவனது இறுதிக் கிரியைகளின் போது அயல் கிராமங்களிலிருந்தும் மக்கள் வெள்ளம் திரண்டு வந்தமைக்குக் காரணம் அவனது நற்பண்புகளேயன்றி வேறு எதுவுமல்ல. தெய்யனேயின் சீடர்கள், காலஞ்சென்ற தமது உறவினனுக்காக வருடந்தோறும், ‘தெய்யனே’ இறந்த திகதியில் பிரித் ஓதி தானம் வழங்கி புண்ணியச் செயல் செய்து வருகின்றனர்.

இதனைக் கேட்கும் சிலர், ‘தெய்யனேயின் தானம்’ அவனது சீடர்கள் கிரமத்தை ஏய்ப்பதற்காகக் கையாளும் ஓர் உத்தி எனக் கூட ஐயப்படக்கூடும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு, தெய்யனே நாகொடை மாமிக்குக் கூறிய அந்த அரிய கூற்று நினைவுக்கு வருகிறது.

சோமரத்ன பாலகூரிய

பல்கலைக் கழகக் கல்வியாளரான சோமரத்ன பாலகூரிய, நாவல், சிறுகதைத் தொகுப்பு, கவிதை, திறனாய்வு மொழிபெயர்ப்பு எனப் பல துறைகளில் தடம்பதித்துள்ளார். இன்றைய சமூகத்தின் இழிநிலையைக் காட்டுவதற்கு நாவலைவிட சிறுகதையே மிகப் பொறுத்தமானது எனும் முனைப்புடனேயே இவர் தனது சிறுகதைகளைப் புணர்த்துள்ளார்.

‘மாட்டு வண்டி’

(கரத்தய-1991)

சோமரத்ன பாலசூரிய

கமிழாக்கம் : எம்.எச்.எம். யாக்கூத்

சுற்றிவர முள்ளுக்கம்பி அடித்து மணல் மூடைகள் இட்டுப் பாதுகாப்பு வளையத்தினால் பாதுகாக்கப்பட்ட பொலிஸ் நிலையத்துக்கு, பொலிஸ் சாரதி மாட்டுவண்டியை ஓட்டிக் கொண்டு வந்தார். பொலிஸ் சீருடை அணிந்து மாட்டு வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு வரும் அவரைக்கண்டோர் சிரிப்பை அடக்கி வேறு புறமாக முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டனர்.

கையில் துப்பாக்கியுடன் காவல் கடமையில் ஈடுபட்டிருந்த பொலிஸ்காரருக்கு சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. பொலிஸ் சாரதி தலையைக் குனிந்து மனதினால் வைத்துக்கொண்டே மாட்டுவண்டியை ஓட்டிச் சென்றார். அவரது வேலை வண்டி ஓட்டுவதே. அவர் காளையை அவிழ்த்து வண்டிச் சில்லிலேயே காளையின் கயிற்றைக் கட்டிவிட்டு பொலிஸ் நிலையத்துள் நுழைந்தார்.

அப்போது மாட்டுவண்டிக்காரனிடம் விசாரணை நடந்து கொண்டிருந்தது. இவன் அதே மாட்டுவண்டிக்காரனா என நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத நிலையில் அவர் வண்டிக்காரனையும் வண்டியையும் வண்டிக் காளையையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

பெயர்	: ரணஸிங்ஹ
வயது	: 44
தொழில்	: மாட்டுவண்டித் தொழில்
திருமணம் செய்திருக்கிறீரா	: இல்லை

இருப்பிடம் : மாட்டுவண்டி
 நான் கேட்டது பிறந்த இடத்தை : பிறந்த இடம் திவுல்லாவை
 இருப்பிடம் மாட்டுவண்டி
 படித்திருக்கிறீரா? : ஆம்
 எத்தனையாம் வகுப்பு? : சிரேட்ட தராதரம்

பொலிஸ்காரர் சற்று ஓய்வெடுத்துக்கொண்டார். சந்தேக நபருக்குத் தெரியாத வகையில் அவனது உள்ளங்கால் முதல் உச்சந்தலை வரை நோட்டமிட்டார். அடர்த்தியாக வளர்ந்திருக்கும் தலைமுடி, தாடி, இடையிடையே உள்ள நரை மயிர்கள், வெற்றிலைக் காவி படிந்த பற்கள்...

அவனது சற்றுக் குழிவிழுந்த சிறிய கண்கள் தமது உத்தியோகபூர்வ இலச்சினைமீது பதிந்திருப்பதை அவர் கண்டார்.

“அந்தக் காலத்தில் இவ்வளவு படித்தும் ஏன் தொழிலுக்குப் போகவில்லை?”

“நான் தொழில் செய்கிறேன்.”

“நான் கேட்பது படித்த படிப்புக்குப் பொருத்தமான தொழில்”

“அப்படி ஏதும் இருக்கிறதா?”

அவ்வாறான ஒரு பதிலை எதிர்பார்த்திருந்த பொலிஸ்காரரின் வலது கை விரலிடுக்கில் வைத்திருந்த பேனா அவ்வாறு இருக்கையிலேயே அவனது கன்னங்களை இரண்டு தடவை பதம் பார்த்தது. கரத்தைக்காரன் அந்த அறைகளை இலகுவாகத் தாங்கிக் கொண்டான். அவன் எவ்விதமான உணர்வையும் காட்டவில்லை. சற்றுக் குழிவிழுந்திருந்த அவனது சின்னக் கண்கள் பொலிஸ்காரரின் உத்தியோகபூர்வ இலச்சினை மீதே பதிந்திருந்தன. தமது கையிலிருந்து எறியுண்ட பேனாவை அவன் பொறுக்கித்தருவான் என பொலிஸ்காரர் எதிர்பார்த்தார். சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவர் ஆவேசங்கொண்டவர் போல் எழுந்து நின்றார். வண்டிக்காரனின் தலைமுடியைப் பற்றிப்பிடித்து நான்கைந்து தடவை உலுப்பி நிறுத்தினார்.

“நன்றாகக் கேட்டுக்கொள்... கேட்பதற்கு மட்டும் பதில் சொல்லு; பண்டிதக்கதை கதைக்காதே. கெட்டித்தனத்தை காட்ட வராதே! தொலைத்துப் போடுவேன். எங்கே இருக்கிறாய் என்பதை நன்றாக நினைவில் வைத்துக்கொள்.” வண்டிக்காரன் எதுவும் புரியாதவன் போல இருந்தான். அப்போது பொலிஸ்காரர் வேறு ஏதோ வேலைக்கு எழுந்து போவது போலச் சென்று பேனையைப் பொறுக்கியெடுத்துக் கொண்டார். மீண்டும் தமது ஆசனத்தில் சௌகரியமாக நீட்டி நிமிர்ந்து அமர்ந்துகொண்டார்.

அடுத்து என்ன கேள்வி கேட்பது. அவர் சற்றுச்சிந்தித்தார். இவ்வாறாக விசாரித்த அனுபவம் இல்லையாகையாலும் வேறு சந்தேக நபர்களிடம் வரிசையாகக் கேட்கும் கேள்விகளையும் அவர்கள் தரும் பதில்களையும் விட இவை வேறுபட்டவையாக இருப்பதாலும் சற்றுக் கலவரமும் கோபமும் அடைந்திருந்தார். அடுத்த கேள்வியைக் கேட்பதற்காக அவர் வண்டிக்காரனின் முகத்தைப் பார்த்தார். ஆறடி அளவான அவனது உயரம் தாம் இழுத்தமையால் கலைந்து போன தலைமுடி காரணமாக மேலும் அதிகரித்தது போலத் தோற்றமளித்தது. அகன்ற தோள்களும் இடையிடையே நரையிர்களுடன் சடைத்து வளர்ந்த மீசை தாடியும் தம்மையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கண்களும் முழங்கால் வரை நீண்டு தொங்கும் கைகளும் பொலிஸ்காரரின் உள்ளத்தில் ஒருவித பீதியை உருவாக்கின.

தமது எதிரே இருந்த பேனாவை உள்ளே இட்டு பொலிஸ் அறிக்கைப் புத்தகத்தை மூடிய பொலிஸ்காரர் எழுந்து அவனைப் பார்க்காமலேயே வெளியேறினார். வண்டிக்காரன் இன்னமும் நின்று கொண்டேயிருக்கிறான். பொலிஸ் நிலையக் கட்டடத்துக்கு எதிரே நிறுத்தப்பட்டுள்ள பழைய ஜீப் வண்டிக்கு அப்பால் இருந்த மாட்டு வண்டியும் அதன் சில்லில் கட்டி வைக்கப்பட்டுள்ள காளையின் வாயிலிருந்து கக்கி வடியும் நுரையும் அவனது கண்களில் பட்டன. கண நேரத்தில் அக்காட்சிகள் மங்கத் தொடங்கின. தலையில் தலைப்பாகை கட்டியோர் பொலிஸ் நிலையத்தைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காது தலையைக் குனிந்தவாறு விரைவாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

எனது தொழில் எனக்கு நல்லது; பொருத்தமானது; அது வேறொருவருக்குப் பொருத்தமற்றதாக இருக்கலாம். எவரேனும் தாம் படித்த படிப்புக்குப் பொருத்தமான தொழிலைச் செய்கின்றனரா? ஆங்கிலமொழி, ஆங்கில இலக்கியம், கணிதம் உட்பட நான் சிரேட்ட பரீட்சையில் நன்றாகத் தேறியிருக்கிறேன். தமிழ் முதலாளிகளுடன் நான் தமிழில் பேசுவேன். என்னோடு ஒரே வகுப்பில் படித்த, ஃபில்ம் ஃபெயர் சஞ்சிகையில் நர்கீஸ் உட்பட அழகிய நடிகைகளின் புகைப்படங்களை வெட்டி ஒட்டிக்கொண்டிருந்த குணரத்ன இப்போது அமெரிக்காவில் பல்கலைக்கழகமொன்றில் விரிவுரையாளராக இருக்கிறார். டிமை கடதாசியில் நாள் முழுவதும் கணிதப் பிரசினங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்த நான் மாட்டுவண்டி ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறேன். அவர்கள் எப்படி அந்தந்த இடங்களை அடைத்தார்கள் என்பது பற்றித்தான் கேள்வி எழுப்ப வேண்டும். எனது தொழில் பொருத்தமானதா இல்லையா என்பது பற்றி அல்ல!

“சரி, உட்கார்... உட்கார்ந்து நான் கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்.”

பொலிஸ்காரரின் கரடான குரலும் அதன் தன்மையும் கூட இளக்காரமடைந்துள்ளது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. மேசை மீது இருந்த தொப்பியை அவர் ஏன் அணிந்து கொண்டார் என்பது குறித்தும் அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அது ஒரு உத்தியோகபூர்வ கட்டளையாக இருக்கலாம் என அவன் எண்ணினான். மாட்டு வண்டிக்காரன் கிஞ்சித்தும் தயக்கமின்றி நீட்டி நிமிர்ந்து செளகரியமாக வாங்கில் அமர்ந்த விதத்தையும், தமது மேசை மீது கைகளை மடித்து வைத்து முன்னோக்கிக் குனிந்த விதத்தையும் கண்ட பொலிஸ்காரருக்கு, ‘இவன் என்னிடம் கேள்வி கேட்கப் போகிறானோ’ எனும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. கைகளை மேசையிலிருந்து அப்புறப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு சொல்ல நினைத்தார். எனினும் அவ்வாறு செய்யவில்லை. தாம் கடைசியாகக் கேட்ட கேள்வி எது என அறிந்து கொள்வதற்காக அவர் மீண்டும் பொலிஸ் பதிவுப்புத்தகத்தை விரித்துப் பார்த்தார்.

“உனது நெருங்கிய நண்பர்கள் யார்?”

“காளையும் நாயும்.”

“என்னடா சொன்னாய்...?”

“வண்டி இழுக்கும் காளையும், வண்டியின் கீழே சாக்குப் படங்கினுள் படுக்கும் நாயும்.”

பொலிஸ்காரர் எழுந்து நின்றார். ஆறேழு அடி நீளமான மேசையை சுற்றி நீண்ட கவடுகள் வைத்து குறுஞ்சுவருக்குப் பின்புமாகச் சுழன்று வரும்போது மாட்டு வண்டிக்காரன் திடுக்கிட்டுப் பின்புறம் திரும்பிப் பார்த்தான். வண்டிக்காரனின் கைகள் முழங்கைகளுக்கு மேலாக ஒரு பொறியில் சிக்கியது போல இருந்தது. கூடவே குறுமதிலுக்கு மேலாக அவன் உட்புற மண்டபத்துக்குத் தள்ளப்பட்டுச் சொன்றான். சென்ற வேகத்தில் அவனது நாரி மோதிய இடத்தில் சுவரில் சாந்துப்படை கழன்று சிதறியது. கூடவே முக்கால் வட்டமளவு பின்புறமாக விரிந்த வலது கையொன்றினால் சாதாரணமான ஒரு மனிதனால் தாங்க முடியாத அளவு கனதியான ஓர் அறை மாட்டு வண்டிக்காரனின் கன்னத்தை நோக்கி வந்தது. வண்டிக்காரன் அந்த அறையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். நாரி வலியைத் தாங்கியவாறு பின்புறமாக சற்றுச் சாய்ந்த அவன் அறை கன்னத்தில் விழாது தவிர்ந்துக் கொண்டான்.

பொலிஸ்காரனினால் தவறிப்போன அறையின் வேகத்தைக் கட்டப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. வழக்கிச் சென்று கால்கள் தடுக்குப்பட்டு முழங்கால்கள் நிலத்தில் மோத விழுந்தார். ஊன்றிய கைகளினூடாக தலை கீழாக முகத்தை நீட்டி வண்டிக்காரனைப் பார்த்தார். வண்டிக்காரன் தலையைத் திருப்பி, பின்புறத்தைப் பார்த்தவாறு வலது கையால் நாரியைத் தடவியபடி நின்றான்.

அப்போது சீழ்க்கையடித்துக்கொண்டு உள்ளங்கைகளை உரசியவாறு மண்டபத்தை அடைந்த மற்றுமொரு பொலிஸ் காரர் வேறு ஏதோ தேவைக்காகப் புறப்பட்டுப் போவதற்காக அங்கு வந்தார். நடந்துள்ளவற்றை மோப்பப் பிடித்த அவர், ‘கவனிக்கட்டுமா?’ எனக் கேட்டுக்கொண்டே வண்டிக்காரனின் ஒரு கையைத் திருகி,

ஒரு சுற்றுச் சுற்றி தூரத்தே தள்ளி விட்டார். விழுந்து கிடந்து எழுந்து ஆயத்தமாக இருந்த பொலிஸ்காரர் வண்டிக்காரனின் மார்பில் ஓர் உதை உதைத்தார். வண்டிக்காரன் பின்னோக்கி எறியப்பட்டபோது மற்றைய பொலிஸ்காரர் கைத்தடிக்க கொக்கரித்துச் சிரித்துக் கன்னத்தில் அறைந்தார். வெய்யிலில் காய்ந்து மழையில் நனைந்து பதமுற்றுக் கறுத்துச் சற்றுக் கரைந்து போயிருந்த அவனது கன்னங்கள் வெடித்துவிடுமளவுக்கு வீங்கின. வண்டிக்காரன் வலதுகை நடுவிரலை கன்னங்களில் மட்டுமட்டாகப்படும் வகையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவனது அடி வயிற்றில் மற்றுமோர் உதை விழுந்தது. அவன் அடியற்ற மரம்போல சரிந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தான்.

மூர்ச்சை தெளிந்த வேளையில் அவன் கூட்டினுள் இருந்தான். பொறுக்க முடியாத அளவுக்கு சிறுநீர் கழிக்க வேண்டிய தேவையை உணர்ந்தான். விலாவெலும்புகள் நொறுக்கிப் போனது போன்று வலித்தது. நாவறண்டு தாங்கொணாத தாகம் ஏற்பட்டது. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அவனது கண்களில் கண்ணீர்த்துளிகள் நிரம்பியிருந்தன. அவன் வேதனையுடன் குனிந்து நெற்றியையும் கண்களையும் சாரனில் துடைத்துக் கொண்டான்.

இடையிடையே ஜீப் வண்டிகள் போகும் வரும் ஓசைகளும் சப்பாத்துக்காலடி ஓசைகளும், யாரோ சீழ்க்கையடிக்கும் ஒலியும் கேட்டன. பின் அமைதி நிலவியது. காளையும் நாயும் வண்டியும் அவனது நினைவுக்கு வந்தன. அவன் மெதுவாகக் குந்தியிருந்து பொலிஸ் கூட்டின் இரும்புக் கோல்களைப் பிடித்து உடலைச் சற்று உயர்த்தி குறுஞ் சுவருக்கும் பொலிஸ் மேசைக்கும் மேலாக வீதியைப் பார்த்தான். காளை தலையைத் தூக்கியவாறு முன்னர் நின்ற அதே நிலையில் நின்றுகொண்டிருந்தது. நுகத்தடி நிலத்தில் படுமாறு வைக்கப்பட்டுள்ள வண்டியின் பின்புறம் அளவுக்கதிகமாகவே உயர்ந்துள்ளது போல அவனுக்குத் தோன்றியது. விறாந்தைத் தூணொன்று குறுக்காக இருப்பதால் வண்டி இரு கூறாகத் தென்படுவதாலேயே அது அவ்வாறு விநோதமான ஒன்றாகக் காட்சியளிக்கின்றது என அவன் தீர்மானித்தான். இன்னும் சில நாட்கள் வைக்கப்படுமானால் வண்டியின் நுகத்தடியை கறையான் அரித்துவிடும். எந்த நேரத்திலேனும் என்னை

விசாரணைக்கு அழைத்தால் காளைக்கும் நாய்க்கும் தீன், தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும் எனச் சொல்ல வேண்டும். நாய் சாக்குப் படங்கில் படுத்துக் கிடக்கும் என அவன் தீர்மானித்தான்.

எனினும் மாலையில் எவரும் அவனை விசாரணை செய்ய வில்லை. தொடர்ந்தும் ஜீப் வண்டிகளில் கொண்டு வருவோரின் தொகை வரவர அதிகரித்தது. வந்து சரணடைந்தோரும் இருந்தனர். அவன் இருந்த கூட்டினுள் மேலும் இருவர் நுழைக்கப்பட்டனர். அவர்களை உள்ளே தள்ளிய பொலிஸ்காரர் அவர்களை ஏறிட்டும் பார்க்காது கதவை பூட்டி விட்டுச் சென்றார்.

மாலையில் அவன் ஓ.ஐ.சி.யின் அறைக்குக் கூட்டிச் செல்லப்பட்டான். அவருடன் சிவில் உடையில் மேலும் ஒருவர் இருந்தார். இருவரும் அவனைப் பற்றிய விபரங்களை ஆங்கிலத்தில் அலசிய பின்னர் அவர் கேள்விகளைத் தொடங்கினர். வண்டிக்காரன் காளைக்கும் நாய்க்கும் தீன், தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டுமெனச் சொன்னான். பொலிஸ்காரர் ஒருவரை அழைத்த அவர்கள் பிராணிகளுக்குத் தீனும் தண்ணீரும் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டனர்.

“போதாதற்கு மாடுகள், நாய்களுக்குத் தீனி போடும் வேலையையும் நாங்கள் தான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது.” அப்பால் விலகிச் செல்லும் பொலிஸ்காரர் சொன்னது அவர்களது காதிலும் விழுந்த போதிலும் அவர்கள் ஏதும் கேட்காதவர்கள் போல இருந்தனர்.

“நீர் அன்று இரவு பயங்கரவாதிகளுக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுத்தீரா?”

“நான் சிலருக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுத்தேன். அவர்கள் பயங்கரவாதிகளா இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது.”

“சமைத்துக்கொடுக்கக் காரணம் என்ன?”

“நான். மாலையில் உணவு சமைப்பதற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்களுக்கும் உணவு சமைத்துத் தரும்படி கேட்டார்கள். என்னிடமிருந்த சட்டி பானைகள் சிறியவை. அவர்கள் பெரிய சட்டி பானைகள் கொண்டு வந்தார்கள். நான் சமைத்தேன். அவர்களும் உதவி செய்தார்கள்..”

“அவர்கள் எவரும் அறிமுகமானவர்களா?”

“இல்லை.”

“அறிமுகமில்லாதவர்களுக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுக்கும் பழக்கம் எந்த ஊரில் இருக்கிறது?”

“பசித்திருக்கும்போது மனிதருக்கு மட்டுமல்ல பிராணிகளுக்கும் உணவு கொடுப்பேன். எனது வசதிப்படி.”

“அது உமது வீடல்லவே!”

“எனக்கு வீடு கிடையாது. வாரத்தில் ஏழு நாட்களையும் ஏழு இடங்களில் கழிப்பேன். மாலையில் ஒரு இடத்தில் சாமான்களை இறக்குவேன். மறுநாள் சந்தை முடிந்தவுடன் சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டு இன்னுமொரு இடத்துக்குப் போவேன்.”

“உணவு சமைப்பித்துக்கொள்ள அவர்கள் ஏன் உம்மையே தேடி வந்தார்கள்?”

அது எனக்குத் தெரியாது; நான் சனிக்கிழமைகளில் ஆற்றங்கரைக்குப் போவேன். காளையை நன்றாகக் குளிப்பாட்டுவேன். அது நல்ல குளிர்ச்சியான இடம். செளகரியமான இடம். வீடுகளை விட நல்ல இடம். அங்குதான் வண்டிச் சில்லுகளுக்கு எண்ணெய் போடுவேன். காளையின் கொம்புகளிலும் நெற்றியிலும் ஈ மொய்ப்பதைத் தடுப்பதற்காக வேப்பெண்ணெய் தேய்ப்பேன். நன்றாகப் பசிவரும். தனியொருவருக்கு சமைப்பது அலுப்பான வேலை. ஆனாலும் பேசிப் பேசிச் சமைக்கும்போது அலுப்புத் தெரிய மாட்டாது.

“யாருடன் பேசிப் பேசிச் சமைப்பீர்?”

“காளையுடனும் நாயுடனும்.”

“என்ன பாசையில்”

“தருணத்துக்கு ஏற்றாற்போல, வாயில்வரும் எந்தப் பாசையிலும் பேசவேன். அவற்றுக்கு எம்மைப் போன்று பாசைகள் தேவையில்லை. பேசும் பாணியிலே அவை விளங்கிக் கொள்ளும். குளிக்கும்படி சொன்னால் அது நாய்க்கும் புரிந்து விடும். ஆனால்

அது ஒரேயடியாகப் ஓடிப்போய் நீரில் பாய்ந்து குளிக்க மாட்டாது; குளிக்கச் சொன்னதும் அது எதிர்ப்பக்கமாகவே ஓடும்; ஓரிரு தூசணை வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டும்; கொஞ்சம் துரத்தி விளையாட வேண்டும்; அதன் பிறகுதான் ஓடிப்போய் நீரில் இறங்கிக் குளிக்கும், காளை கூட அப்படித்தான்.”

“இனி சும்மா இருக்கும் நேரங்களில் புத்தகங்கள், பத்திரிகைகள் வாசிப்பதில்லையா?”

“புண்ணியமில்லை. எந்தப்புண்ணியமுமில்லை. பத்திரிகைத் தாள்கள் பாதையில் கிடந்தால் பொறுக்கி வாசிப்பேன்.”

“அரசியல் கட்டுரைகள் இருந்தால் வாசிப்பதுண்டா?” இல்லை. இல்லை. எழுத்துக்கள் மறந்து போகாமலிருக்கத்தான் வாசிப்பேன்.”

இவன் நாங்கள் கருதிய அளவுக்கு மடையன் அல்ல எனவும், அடையாள அணிவகுப்பு நடத்துவது நல்லது எனவும் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டனர்.

“எத்தனையாம் வகுப்புவரை படித்திருக்கிறீர்?”

சிரேட்ட தராதரப்பரீட்சையில் சித்தியடைந்துள்ளதாகவும், சிறிது காலம் ஆங்கில மொழியில் படித்ததாகவும், தமிழ் பேச முடியுமெனவும் எழுத்துக்கள் மறந்து போய்விட்டமையால் எழுத முடியாதெனவும் மிகக் கவனமாக சொற்களைக் கோர்த்து ஆங்கிலத்தில் அவன் கூறினான். நீண்ட காலமாகப் பயன்படுத்தாமையினாலும் வெற்றிலை மென்று நாவு கரடாகிப் போயுள்ளமையினாலும் சொற்கள் தட்டுத்தடுமாறி வெளிப்படுவது போல் அவன் உணர்ந்தான்.

கூடவே எங்கும் அமைதி குடி கொண்டது. அதிகாரிகள் இருவரும் கதிரைகளில் சாய்ந்தவாறு வெவ்வேறு பக்கங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தனர்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர், நீண்ட பெருமூச்சு விட்ட, சிவில் உடை தரித்த அதிகாரி ‘அடையாள அணிவகுப்பு நடத்தி முடிப்போம்’ எனச் சிங்களத்தில் கூறினார்.

ஒரு பொலிஸ்காரரினால் அழைத்துவரப்பட்ட ஏழெட்டு இளைஞர்கள் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டனர். அவர்களிடையே மீசை தாடி வளர்ந்தோரும், அரும்பு மீசை கூட முளைக்காதோரும் இருந்தார்கள். எனினும் சகலருக்கும் பொதுவான இரண்டு இயல்புகள் இருந்தன. ஒன்று கண் புருவம், மூக்கு, உதடுகள் வீங்கி வெடித்து இரத்தம் கசிந்து விகாரமடைந்திருப்பது. மற்றையது தசைப்பிடிபேதுமின்றி எலும்புந் தோலுமாக மெலிந்திருப்பது.

“அன்று இரவு சாப்பிட்டவர்களில் எவரேனும் இங்கு இருக்கின்றார்களா?”

அவன் முகங்களைச் சற்று நோட்டமிட்டான். ‘அப்படி இருந்தால் கூட அதைச் சொல்லத்தான் வேண்டுமா?’ எவரையும் கூர்ந்து நோக்கும் தன்மை அவனிடம் கிடையாது. ஏனையோரின் விவரங்களைக் கிண்டிக் கிளறியறியும் பழக்கமும் கிடையாது. அவனுக்கு எல்லாரும் சமமானவர்கள்.

“அப்படியானால் எவரையும் அறிமுகமில்லை; இவனைக் கொண்டுபோய் கூட்டில் போடுங்கள்.”

பொலிஸ்காரர் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்க் கூட்டினுள் தள்ளினார். கூட்டினுள் ஒரு மூலையில் வீங்கிக் கறுத்த முகங்களடன் கிடந்த இருவர் திடுக்கிட்டு விழித்து எழுந்திருக்க முயன்று பின் மீண்டும் நித்திரையாகினர். சிறுநீர் கழிக்க வேண்டிய தேவையும், விலாவெலும்பு வலியும் மயக்கம் போட்டு விடும் அளவுக்கு உக்கிரமாயின. இரவில் இடையிடையே கேட்ட சப்தங்களும் கதறல்களும் ஒப்பாரிகளும் வெடியோசைகளும் நித்திரையைக் கலைத்தன.

இரண்டு நாள் கழித்த நிலையில் தாகம், பசி, தூர்மணம், கதறல்கள், இழிசொற்கள் எல்லாமே நன்கு பரிச்சயமாகிக் கொண்டிருந்தன.

எனினும் இன்னமும் கூட தூர்நாற்றத்தைப் பொறுக்க முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் மறந்து நல்ல ஏதேனுமொன்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கக் கிடைக்குமானால் எவ்வளவு நல்லது.

இன்று நான் இங்கு சிறுநீர் கழித்த போதிலும், எனது நாய் மிகத் தொலைவில் சென்று என்னைத் திரும்பிப் பார்த்து, 'தவறில்லை' என உணர்ந்து கொண்ட பின்னர்தான் சிறுநீர் கழிக்கும். எனது காளை நீரில் சிறுநீர் கழிக்காது, சாணம் கழிக்கவும் மாட்டாது. குளிப்பாட்ட முன்னர் அது அந்த இரண்டு செயல்களையும் நிறைவேற்றும். கடந்த காலங்களில் நான் ஒரு மனதுடன் வாழ்ந்தேன். எது பற்றியும் ஆழமாகச் சிந்திக்கவோ, பச்சாத்தாப்படவோ வேண்டியேற்படவில்லை. வாரத்துக்கு ஒரு தடவை தாண்டிச் செல்லும் வயல் வெளிகள், பாலங்கள், மதகுகள், சதுப்பு நிலங்களில் படுத்துக் கிடக்கும் எருமைக் கூட்டங்கள், வயல்களுக்கு மேலாகப் பறந்து செல்லும் கொக்குகள், கிளிக் கூட்டங்கள், தேக்கு மரத் தோப்புகள், நரை நிற முகில்களைத் தொட்டுக் கொண்டிருக்கும் திஸ்ஸவை, தெமட்டவை மலைகள், மழை, வெய்யில் இவைதான் எனது உலகின் விடயப் பரப்புக்கள். காளையும் நாயும் எனது நண்பர்கள். நான் காளையுடன்தான் அதிகமாகப் பேசியிருக்கிறேன். நான் காளைக்காக கவிதைகளும் பாடுவேன்.

இந்த எண்ணவோட்டத்துள் அவனுக்குக் காளையின் நினைவு வந்தது. பித்தளைக் கொம்புப்பூணை மினுக்க வேண்டுமென்பதும் தேய்ந்த லாடங்களுக்குப் பதிலாக புதிய லாடங்கள் அடிக்க வேண்டும் என்பதும் அவனது நினைவில் தோன்றின. லாடம் அடிப்பதற்காக காளையைப் புரட்டி அதற்குத் தொல்லை கொடுக்க வேண்டும். லாடம் அடிக்காவிட்டால் வழக்கிச் சென்று கால்கள் முறியும். இந்த இரண்டு இக்கட்டுக்களிலிருந்தும் எவருக்கும் தப்பித்துக் கொள்ள முடியாது. மட்டமாகத் தேயும் வரை காத்திருந்து லாடம் அடிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

அன்று இரவு பொலிஸ்காரர் ஒருவர் வந்து அவனைக் கூட்டிலிருந்து வெளியே எடுத்தார்.

“உனது ஊர் எதுடா?”

ஒரு தடவை ஊர், விவரம் சொல்லப்போய் விலா எலும்புகளை முறித்தார்கள். எனது பிறந்த இடம் திவுல்லாவை என்பதும் இப்பிடம் மாட்டுவண்டி என்பதும் புத்தகத்தில் பதிவாகி

உள்ளது. இப்போது மீண்டும் இருப்பிடம் பற்றிக் கேட்கிறார்கள். எவரும் பதிலை எதிர்பார்த்தே கேள்வி கேட்பார்கள். அப்பால் உள்ள உண்மைகள் அவனது விருப்புக்கு உரியவை அல்ல!

“சொல்... உனது ஊர் எது?”

“திவுல்லாவை.”

“ஐயா எனது மாடு...”

“டேய், எருமை மாடு, உன்னைப்போல எங்களுக்கு மாடுகளைப் பார்க்க நேரமில்லை. உனக்கு அறிமுகமான இரண்டு பேரின் பெயர்களைச் சொல்லு.”

“அண்ணா, மிஸ்டர் குணசிங்ஹு”

“வேறு..”

“கிராம சேவகர்”

“கிராம சேவகர் யார் என்று தெரியாது... பழைய பொலிஸ்களுக்குத் தெரியும்.”

அவனை ஜீப் வண்டியின் பின்புறத்தில் ஏற்றிக்கொண்டனர். அவனை விசாரித்த அதிகாரிகள் இருவரும் முன் ஆசனங் களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவனுக்கு தனிமை காப்பதற்காக ஆயுதம் ஏந்திய பொலிஸ்காரர் அருகே இருந்தார். மாட்டு வண்டிக்காரனின் வழிகாட்டலின் போரில் ஜீப் வண்டி காடு, களானிகள், மேடு, பள்ளங்களைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

ஜீப் வண்டி அண்ணனின் வீட்டு முற்றத்தில் நின்றது. வாயினுள் எஞ்சியிருந்த வெற்றிலை சக்கையை மென்றவாறு அண்ணன் ஜீப் வண்டியை நோக்கி வந்தார். அவர் எவ்வித மலைப்புமின்றி தம்பியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

“இது யார்?”

‘தம்பி’

“தம்பியின் சாமான் சட்டிகள் ஏதும் உள்ளனவா?”

‘ஆம்’

அண்ணன், அவனது பொருள்கள் போட்டு வைக்கப்பட்டிருந்த சற்றுப்பெரிய ஓர திராங்குப் பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து வெளியே வைத்தார். அது அவனைக் கொண்டு திறப்பிக்கப்பட்டது. பெட்டியைத்திறக்கும் போது வண்டிக்காரனுக்கு அவனது இளமைப்பருவம் நினைவுக்கு வந்தது. பாடசாலை விடுதிக்கு அவன் கொண்டுபோன பெட்டி தான் இது. அப்போது அதில் வீசிய, புதிய உட்புகள், புதிய புத்தகங்கள், சவர்க்காரம், முகப்பூச்சு ஆகிய எல்லாம் கலந்த வாசனை இன்னமும் வீசுகிறதா என மணந்து பார்ப்பதற்காக அவன் மூக்குத் துவாரங்களை சுருக்கியவாறு அதனை நோக்கிச் சற்றுக் குனிந்தான்.

புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றாகப் பரிசீலிக்கப்பட்டன. சிவப்புநிற மொனிட்டர் கொப்பிக் கட்டுகள் சிலவும் ஆங்கில-சிங்களப் புத்தகக் கட்டுக்கள் சிலவும், சிறு சிறு தமிழ்க் கவிதைப் புத்தகங்கள் சிலவும் மேலே இருந்தன. பொலிஸ்காரர் அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பரிசீலித்தார். அவற்றுள் இரண்டு புத்தகங்களின் பின்னட்டைகளில் தாடிக்கார் இருவரின் படங்களைக் கண்ட அவர் அவற்றை உடனே கைப்பற்றி தமது உடையினாலேயே தூசு தட்டி அவற்றை ஓ.ஐ.சி.யின் கையில் கொடுத்தார். அவற்றுள் ஒன்று சேக்ஸ்பியரின் மக்பெத், மற்றையது தாகூரின் சித்ரா.

“நீர் அந்தக் காலத்தில் ஒரு நாடகக்காரனா?”

“இவை அந்தக்காலத்தில் எமக்குப் படிக்க விதிக்கப்பட்டிருந்த புத்தகங்கள்.”

அப்புத்தகங்களுக்குக் கீழ் கையால் கட்டப்பட்ட பெரிய டிமைதாள் புத்தகமொன்று இருந்தது. அது அவன் கணிதப் பிரச்சினைகள் தீர்ப்பதற்காகப் பயன்படுத்திய செய்கைப் புத்தகம். அதன் கீழ், ‘அரச சேவை’ எனக் கொட்டை எழுத்துக்களில் பொறிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய கடித உறை இருந்தது. அதனுள் அவனது விளையாட்டுச் சான்றிதழ்களும் சிரேட்டத் தராதரப் பத்திரமும் இருந்தன. அதனைக் கவனமாகக் கையிலெடுத்த பொலிஸ்காரர், மோதிர விரலினால் அதனை இரண்டு தடவை தட்டி தூசு நீக்கி, ஓ.ஐ.சி. யின் கையில் கொடுத்தார். அதன் கபில நிற அரக்கு முத்திரை தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் பூச்சிகள் அரித்தத் துளைகள் காணப்பட்டன.

“அந்தக் காலத்தில் இவனுக்கு ஒரு நல்ல தொழிலுக்குப் போயிருக்கலாம்.” ஓ.ஐ.சி அடுத்த அதிகாரியிடம் இரகசியமாய்க் கூறுமாப்போன்று மெல்லிய குரலில் கூறினார்.

“இட்ஸ் ட்ரூ ஸேர்” (உண்மைதான் சேர்) தமது உரையாடலுக்கு ஆங்கிலத்தில் பதில் கூறிய கிராமத்தவனின் பதிலைக் கேட்டு அதிகாரிகள் இருவரும் திகைத்து நின்றனர்.

வெய்யிலில் வறண்டு வெடிப்பேறிய தோலையும், வெற்றிலை மென்று சிவந்த உதடுகளையும் எண்ணெய் தடவிய சற்று வழக்கைவிழுந்த தலையையும் கொண்ட கிராமத்தான் எதுவும் பேசாது பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். எனினும் அவனது நாக்கு, வாயினுள் பல்லிடுக்குகளில் ஒளிந்திருந்த சிறு சிறு பாக்குத் துண்டுகளைத் தேடி, அவனது கட்டுப்பாட்டையும் மீறிக் குடைந்துகொண்டிருந்தது.

“நீர் என்ன தொழில் செய்கிறீர்?”

“கமம் தான்.”

வண்டிக் காரனை மீண்டும் ஜீப் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டனர். அண்ணன் தம்பிமார் உரையாடவேயில்லை. தூரத் தூரச் செல்லும் ஜீப் வண்டியைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அண்ணன் “அவன் ஒரு தவறும் செய்ய மாட்டான்.” எனக் கூறியவாறு வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

மறுநாள் அதிகாலையில் ஆயுதமேந்திய பல அணிகள் வெளியேறின. தனிப்பட்ட சில வாகனங்களில் சந்தேக நபர்கள் வேறோர் இடத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். நண்பகலாகும்போது மேலும் சிலர் வந்து சரணடைந்தனர். அவர்களுக்கு ஒவ்வோர் உதை வீதம் கொடுக்கப்பட்டது. பின்னர் அவர்கள் கூடுகளில் அடைக்கப்பட்டனர்.

மாலையாகும்வரை எவருக்கும் ஒரு மிடறு தண்ணீர் கூட கிடைக்கவில்லை. சாரம் அணிந்த தொண்டர் படையினர் வந்த பின்னரே அமைதி கலைந்தது. அவர்கள் குறுஞ்சுவர் மீது அமர்ந்து சிகரற் புகைத்தவாறு வெட்டிப் பேச்சுப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அதற்கிடையே வந்த பொலிஸ்காரர் “மடையனை இன்றைக்கு

அனுப்பச் சொன்னார். மறந்து விட்டேன்.” எனச் சொன்னவாறு கூட்டின் கதவைத்திறந்தார். இனி போய்த்தொலை.”

வண்டிக்காரன் மெதுவாக நிமிர்ந்து குந்திக்கொண்டான். முழங்கைகளிரண்டிலும் உள்ளங்கைகளை ஊன்றி முதுகை நிமிர்த்தி எழுந்து நின்ற அவன் சிறிது. நேரம் பாதையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வண்டி அதே இடத்தில் காய்ந்து கொண்டிருந்தது.

“ஐயா... மாடு... காளை மாடு.”

“உன்னை விடப் பெரிய மாடு எங்கே இருக்கிறது? உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு போ..., தொல்லை தராமல் கிளம்பு, ஊரடங்குக்கு இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் தான் இருக்கிறது... வீணாகச் சாகாமல் போய்த்தொலை.

தொண்டர் படையினர் சிகரற்றுப் புகைத்துக்கொண்டும் கேலிக் கதைகள் பேசிக்கொண்டும் இருந்தனர். அவனுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. அவன் எதையும் பொருட்படுத்தவுமில்லை. அவன் காளையைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். காளை, பொலிஸ் நிலையக் கட்டிடத்தின் பின்புறத்தே புல் மேய்ந்தவாறு தாம் வரும் வரை இடையிடையே தலையைத் தூக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் எனும் எண்ணம் அவனது மனதில் தோன்றியது.

“நீ போகப் போகிறாயா...? அல்லது திரும்பக் கூட்டில் அடைக்கட்டுமா?”

“போக... எனக்கு மாடு... காளை மாடு வேண்டும்.”

“உன்னைப்போல ஒரு மாட்டுக்கு அந்த வண்டியை இழுக்க முடியாதா?”

“எனக்கு எனது மாடு; காளை மாடு தேவை அவ்வளவு தான்!”

“நீ.. இங்கோ காளை மாட்டைத் தேடுகிறாய். மனிதருக்கே இந்த நிலையென்றால் காளை மாட்டுக்கு என்னதான் நடக்காமலிருக்கும்?”

எரெவ்வள நந்திமீத்ர

முப்பதுக்கும் அதிகமான இலக்கியப் படைப்புகளை வெளியிட்டுள்ள இவர் 11 சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் வெளியிட்டுள்ளார். தனது இலக்கியப் படைப்புகளுக்காக 5 சாஹித்திய விருதுகளை வென்றுள்ளதோடு சிறு கதைக்காக மாத்திரம் 3 விருதுகளை வென்றுள்ளார். இது தவிர 'கொடகே விருது' 'வித்யோத்ய விருது' ஆகிய விருதுகளையும் வென்றுள்ள இவர் பத்திரிகையாளராக பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார். இவர் எழுதிய 'மல்தெனியே சிமியொன்' நாவல் பிற்காலத்தில் திரைப்படமாக்கப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

‘உயரதிகாரியும் சிற்றூழியும்’

எரெவ்வள நந்திமித்ர

தமிழாக்கம் : திக்குவல்லை கமால்

ஸாரகம புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரியில் நாலாம் வோர்ட் முப்பத்தி மூன்றாம் கட்டிலில் மேலே பார்த்தபடி சாய்ந்திருந்தார் லயனல் அமரசிங்ஹ். சற்று நேரத்துக்கு முன்பு கீழ்த்தாடையிலிருந்து மேற்கிளம்பிய கடும் வலியினால் அவரது கண்களிலிருந்து ஊற்றெடுத்து கன்னங்களுடாக வழிந்த கண்ணீர்க் கோடுகள், இன்னும் சரியான முறையில் காய்ந்திருக்கவில்லை. கண்ணீரால் தோய்ந்து போன கண்களைத் துடைத்துக் கொள்ளக் கூட சக்தியற்றது போக, அப்படிச் செய்து கொள்வது அவசியமானதென அவர் கருதவுமில்லை.

“ஸேர்..... இப்போ வலி கொஞ்சம் குறைவா?” அமரசிங்ஹ்வின் அருகில் வந்து மாடின கேட்டான்.

“இப்போ கொஞ்சம் குறைவுதான் இருந்தாலும் இந்தவலி அதிக நேரம் போவதற்கிடையில் இதை விடக் கடுமையாக ஆரம்பிக்கும்.” விட்டு விட்டு முனகியபடி அமரசிங்ஹ் கதைத்தார்.

“ஸேருக்கு ஏதாவது குடிக்கத் தரட்டுமா?” மாடின திரும்பவும் கேட்டான்.

“வேண்டாம்.....” அமரசிங்ஹ் ஒருவாறு சொன்னார்.

முன்பெல்லாம் ஆரோக்கியமான உடற்கட்டுக்கு உரிமையாளரான அமரசிங்ஹ் தொழிலால் ஒரு சிவில் சேவை அதிகாரி. பல்வேறு திணைக்களங்களில் தலைவராகச் செயற்பட்ட அவர் இறுதியாக அமைச்சொன்றின் செயலாளராக கடமையாற்றினார். புஷ்டியான உடல் மாத்திரமன்றி பதவி வழியாகவும் அதிகாரமிக்கவராகக்

காணப்பட்டார். இருந்தும் என்ன? புற்றுநோய் அரக்கன் திடீரென முன்னே பாய்ந்து அமரசிங்ஹவை இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டதால் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற வேண்டியேற்பட்டது.

சுவைமிகு உணவுகளை உண்டு பழக்கப்பட்டு அழகிய இளம் பெண்களின் அரவணைப்பும் கிடைக்கப் பெற்று மகிழ்ச்சியில் நீந்தி வளர்ந்த புஷ்டியான உடலென்பதாலோ என்னவோ, புற்றுநோய் அரக்கன் அதிபிரியத்துடன் அமரசிங்ஹவை ஆட்கொண்டது மட்டுமன்றி நாளாந்தம் அந்தப் புஷ்டியான உடலுக்கு உதை கொடுத்துக் கொடுத்து உண்டு தீர்த்தது. நொந்து கெட்டுப் போய் கட்டிலிலே விழுந்து கிடக்கும் இவர் அன்று தனது அலுவலகத்தில் ஒரு நடை நடந்து வந்தாலே எல்லோரும் அடங்கிப் போய்விடுவார்கள். அந்த அமரசிங்ஹதானா இவர் என்று கேட்குமளவுக்கு சோர்ந்து போயிருந்தார். அவரது முகத்தினுள்ளே பதிந்து போயிருந்த கண்களை முற்றாக மூடிவிடுமாப் போல் புருவங்களில் செறிவாக வளர்ந்திருந்த ரோமங்கள் நிமிர்ந்து நின்றன.

ஆரம்பத்தில் அமரசிங்ஹவின் கீழ்த்தாடையில் வலியெடுக்க தொடங்கியது. அவர் தாமதிக்காமல் பணம் செலுத்தும் மருத்துவமனைக்குச் சென்றார். அதில் குணம் கிடைக்காததால், விசேட வைத்தியர் மூலமாக கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் ஒருமாதமளவு தங்கிச் சிகிச்சை பெற்றார். உயர் பதவிகளிலிருந்த பலரோடு தொடர்புள்ள ஒரு பிரகிருதி என்பதால் டாக்டர்களும் அமரசிங்ஹ தொடர்பில் விசேட கவனம் செலுத்தினர். இருந்தும் அங்கு மேற்கொண்ட சிகிச்சைகளுக்கும் குணம் கிட்டவில்லை. தொடர்ச்சியாக அவரைப் பரிசோதித்த விசேட வைத்தியர் ஒரு நாள் இவ்வாறு கூறினார்.

“மிஸ்டர் அமரசிங்ஹ நீங்கள் ஸாரகம வைத்தியசாலையில் கொஞ்சநாள் தங்கி மருந்தெடுத்தால் நல்லது.”

அவருடைய மனதில் அதிர்வலைகள் கிளம்பாத வகையில் மிகவும் கருணையுடன் தான் விசேட டாக்டர் அவ்வாறு சொன்னார். இருந்தும் அதனால் ஒரு பயனும் கிட்டவில்லை. அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் அமரசிங்ஹவின் உடலெங்கும் ஊடறுத்துச் சென்றது.

ஸாரகமயில் இருப்பது புற்றுநோய் வைத்தியசாலையென்பது அவருக்குத் தெரியும். மரணத்தின் நிழல் அவரருகே விழுந்து கிடப்பது அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலிருந்து மிக விரைவாக அவர் வீழ்ச்சியை நோக்கிச் சரிய ஆரம்பித்தார் என்பதே உண்மை.

வெளிநாட்டுக்குப் போய் சிகிச்சை மேற்கொண்டால் நல்லதென அமரசிங்ஹ நினைத்தார். அவ்வாறு செல்வதன் மூலம் நோயை முற்று முழுதாக குணமாக்கிக் கொள்ளலாமென்று உறுதிபடச் சொல்ல எந்த டாக்டரும் முன்வரவில்லை. அதுபோக வெளிநாடொன்றுக்குச் சென்று குறிப்பிட்ட காலம் தங்கியிருந்து வைத்தியம் செய்யக் கூடியளவுக்கு அவரிடம் வசதியிருக்கவுமில்லை. ஒரு காலத்தில் அவரிடம் போதிய செல்வமிருந்த போதும் அது படிப்படியாக அழிந்து அற்றுப் போய்விட்டது. அமரசிங்ஹவின் மகன்மார் இருவரதும் செயற்பாடுகள் அதற்குப் பிரதான காரணமாக அமைந்தது.

சின்ன வயதிலிருந்தே எந்தக் குறையுமில்லாமல் செல்லமாக வளர்ந்த அவர்கள் விளையாட்டுத்தனமானதொரு வாழ்க்கைக் கோலத்துக்குப் பழகிப் போயிருந்தனர். கல்வியைக் கூட இடை நடுவில் கைகழுவி விட்டனர். அமரசிங்ஹவின் மனைவி கூட அவருடன் அன்பாக வாழ்க்கை நடத்தாதது போக, பல சந்தர்ப்பங்களில் விவாக விடுதலை செய்து கொள்ளவும் முனைந்ததுண்டு. அப்போது உறவினர்கள் முன்வந்து ஆறுதல் வார்த்தை கூறி அமைதிப்படுத்தித் தடுத்தனர். மரணத்தை அரவணைத்துக் கொண்டு ஸாரகம புற்றுநோய் மருத்துவகூடத்தில் கட்டிலில் சாய்ந்திருக்கும் அவரை முக்கியமாகப் பார்க்கவருபவர் அவள் மாத்திரமே. இருந்துவிட்டு ஒருநாளில் வரும் பிள்ளைகள் அமரசிங்ஹவை சற்று பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிடுவர்.

ஸாரகம ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டதிலிருந்து தொடர்ச்சியாக சிகிச்சையளிக்கப்பட்ட போதும், நோய் அதிகரித்ததே தவிர சற்றும் குறையவில்லை. கட்டிலில் சாய்ந்து கிடக்கும் அவர் கண்களை திருப்பி சுற்றுப்புறங்களைப் பார்ப்பதே பயத்தோடுதான். நோயாளிகள் கட்டிலிலே சாய்ந்து கிடந்தார்கள். அதில் சிலர் மிகவும் அசாதாரண நிலையில் காணப்பட்டனர். ஒரு நாளைக்கு

அவர்களில் ஒருவராவது மூச்சிழுத்தபடி மரணத்தின் முன் அப்பாவியாகத் துடிப்பார். சிலரைப் பார்த்த பார்வைக்கு சுகதேகி போல் தோற்றமளிப்பார். ஆனால் உடலுக்குள் மறைந்திருக்கும் புற்றுநோய் அரக்கன் அவர்தம் உயிரோட்டத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கும்.

மூன்றாண்டுக்கு மாடியின் மூன்றாம் தட்டில் அமரசிங்ஹு தங்கியிருக்கும் வோர்ட் அமைந்திருந்தது. மருத்துவமனைக்கு அனுமதிக்கப்படும் போது அவரது உடல் நிறை அவ்வளவு மோசமாக இருக்கவில்லை. மாலை வேளையில் கட்டிலிலிருந்து இறங்கி விறாந்தைப் பக்கமாக மெல்ல மெல்லச் செல்வார். நோயாளர் அமர்ந்திருப்பதற்கு அங்கு பல கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன. இருந்தும் அந்தக் கதிரைகளில் அமர்ந்திருக்க அமரசிங்ஹு அவ்வளவாக விரும்பவில்லை. நீளமான விறாந்தையின் எல்லைவரை கட்டையான சுவர் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. அந்த சுவரருகே சென்று சாய்ந்தபடி கொஞ்சநேரம் சுற்றுச் சூழலைப் பார்த்தபடியிருப்பார்.

வைத்தியசாலையைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டிருந்த மதிலை அமரசிங்ஹு அவதானித்தார். நீண்ட காலமாகப் பழுது பார்க்கப்படாது பாசி படிந்து கறுப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. ஆங்காங்கே மேற்பூச்சு கழன்றிருந்தது. அதுமாத்திரமன்றி இரண்டொரு இடங்களில் செங்கல் அகன்று இடைவெளியேற்பட்டிருந்தது. அதற்குள்ளால் புகுந்து சென்று சிலநோயாளிகள் மறுபக்கக் கடையால் சிலபொருட்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். அத்தகைய இடைவெளிகள் ஒரு ஒழுங்குமுறையில் உருவாகியிருக்கவில்லை. சில இடங்களில் செங்கல் வெளிப்புறமாக நீட்டப்பட்டிருந்தன. அதற்குள்ளால் நோயாளிகள் புகுந்து செல்வது இரத்தம் குடிக்கும் பேய்களுக்கிடையால் புகுந்து அங்குமிங்கும் செல்வது போலிருந்தது. சத்தியமாக மோசமானதொரு பேய்க்கூடாக தனக்கும் போகவேண்டி நேர்ந்தால் என்னதான் செய்வது? பேய் எப்படிப் போனாலும் தனக்கு புற்றுநோயின் பிடியிலிருந்து விடுபடி எந்த முறையும் இல்லையல்லவா?

அமரசிங்ஹுவின் உதடு, நாவெல்லாம் காய்ந்து செல்ல ஆரம்பித்தது. பயங்கரக் கற்பனைகள் ஊற்றெடுப்பதால் மதிளிலிருந்து தனது கண்கள் எடுத்தபோது, பெண்ணோயாளர் வோர்டு அவரது பார்வையில் விழுந்தது.

அமரசிங்ஹ தங்கியிருந்த கட்டிடத்துக்கு எதிர்பக்கமாக அந்த இருமாடிக் கட்டிடம் அமைந்திருந்தது. அதன் சுவர் கறுப்புநிறமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது. கூரையைச் சுற்றியடித்திருந்த காப்புப் பலகை சில இடங்களில் இற்றுப் போய் ஆணிகள் கழன்று தொங்கி விழுந்து கொண்டிருந்தது. மேல்மாடி விறாந்தைப் பகுதியில் தூண்களுக்கிடையே கயிற்றினால் கொடி கட்டப்பட்டு, அங்குள்ள நோயாளிகளின் துவாய் போன்றவை அதில் காற்றாடப் போடப்பட்டு அவ்வப்போது அவை மெல்ல அசைந்தன. நோயாளிப் பெண்ணொருத்தி திடீரென்ற எழுப்பிய வேதனை மிகுந்த சத்தம் அமரசிங்ஹவின் காதுகளை நெருங்கியது. இங்குள்ள எல்லாக் கட்டிடக் கூரை இடைவெளிகளில் புறாக்கள் குடியிருந்தன. அவை எழுப்பும் சத்தம் பெரும் முனகலாக எப்பொழுதும் கேட்கும். அந்த சத்தத்தைக் கேட்கும் போதும் அமரசிங்ஹவின் மனதில் ஒருவிதமான பயமே ஏற்படும். அவனது முகம் மிகவும் அப்பாவித்தனமான தோற்றத்துக்கு மாறியது. நான்கு பக்கத்தாலும் இருள்கவியும் பெரும் பாழடைந்த உலகுக்குள் தான் தனித்து விடப்பட்டுள்ளதாக அமரசிங்ஹ உணர்ந்தார்.

கட்டைச் சுவரைப் பிடித்தபடி விறாந்தையின் இடப்பக்கமாகச் சென்று கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு நீண்ட தூரம் பார்த்தார் அமரசிங்ஹ. அப்படிப் பார்த்தபோது அவருக்கு ஸாரகம் மயானம் தெரிந்தது. கூடவே வெண்ணிற சுடலை ஞாபகச் சின்னமொன்று அவர் கண்களில் பட்டது. வாரத்தில் இருதடவையென்றாலும் மாலை வேளையில் சுடலையில் நெருப்பு மூட்டப்படும் போது அதன் கொழுந்துகள் இரைந்தபடி மேலேமும். நெருப்பெடுத்தெரியும் மயானத்தை சிறிது நேரம் பார்த்திருக்கும் அமரசிங்ஹவின் உடல் வியர்வையால் தோய்ந்துவிடும். கடும் இருள் வேறு கவியத் தொடங்கும். நீண்ட பற்கள் கொண்ட பயங்கரத் தோற்றமுடைய புதுமையான ஒருவர் அந்த கடும் இருளுக்குள் தன்னை நோக்கி வருவதாக அமரசிங்ஹ உணர்ந்தார். அவசரமாக மீண்டும் வோட்டுக்குள் வந்தபோது அவனது கட்டிலிலே சாய்ந்திருந்த பேயைக்கண்டு சிறுபிள்ளைபோல் மூச்சுவிட்டார். கீழ்த்தாடைகளில் இருந்த வேதனை பல்லாயிரம் மடங்காக அதிகரித்து குரூரதாண்டவமட முனைவது தெரிந்தது.

“ஸேர்..... என்ன மிகவும் கஷ்டப்படுகிறீங்களோ?” மாடின் அவரது கட்டிலருகே வந்து மிகவும் மரியாதையாகக் கேட்டான்.

“ஐயோ மாடின்..... எனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறதென்று தெரியவில்லை.” மிகவும் சீதேவித்தனமாக அமரசிங்ஹ அவனது முகத்தைப் பார்த்தார்.

மாடின் தனதருகே வந்து கதைக்கும் போது அவரது மனதில் ஒருவிதமான அமைதியேற்பட்டது. இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாடினின் முகத்தைப் பார்க்கும் போது அவரது மனதிலே பெரும் பயமேற்பட்டது. அவரது இதயம் வேகமாகத் துடிக்க ஆரம்பிக்கும். “அன்று நான் இந்த அப்பாவி மனிதனுக்குத் துரோகம் செய்தேன். இருந்தும் இன்று எனக்கு கொஞ்சம் தண்ணீர் தருவதற்கென்றாலும் இவன் தான் இருக்கிறான்.” அமரசிங்ஹ தன்னிரு கண்களையும் இறுக மூடிக் கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டார்.

அமரசிங்ஹ அப்போது பிரதேச அபிவிருத்தி மற்றும் விவசாய விரிவாக்கல் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளராக சேவையாற்றினார். அவரது அலுவலக உதவியாளராக இருந்தவன் தான் மாடின். அமரசிங்ஹவின் தட்டெழுத்தாளராக ஓர் அழகிய யுவதி இருந்தாள். அவரது சேவை அறையில் அவரும் தட்டெழுத்தாளருமே இருந்தனர். ஓய்வு நேரங்களில் தனதறைக் கதவை உட்பக்கமாக தாளிட்டுக் கொண்டு, தட்டெழுத்தாளராகக் கடமையாற்றும் அந்த யுவதியை மடியில் இருத்திக் கொண்டு முத்தமிடுவார். இந்த விடயம் மாடினுக்குத் தெரியும். பணிப்பாளர் அப்பெண்ணை முத்தமிடுவதை கதவிலுள்ள துவாரத்தினூடாக சிலவேளை மாடின் பார்ப்பான். அந்தப் பெண்ணும் பணிப்பாளரின் டைப்பிஸ்ட் என்ற அகங்காரத்துடனேயே காரியாலயத்தில் நடந்து கொண்டாள். சிலபோது மாடின் கதவுத் துளைக்கூடாக உள்ளே பார்க்கின்ற விடயம் அவளது தோழிமூலமாக அவளுக்குத் தெரியவந்தது. மாடினின் இந்தச் செயற்பாடு காரணமாக தனது கற்புக்கு பெரும் களங்கம் ஏற்பட்டுவிட்டதென கண்ணீர் சிந்தி அழுது பணிப்பாளரிடம் முறையிட்டாள். அடிபட்ட நாகம்போல் படமெடுத்த அமரசிங்ஹ மாடினை அழைத்து பயங்கரமாகப் பேசி அறையிலிருந்து வெளியே தள்ளினார். உடனடியாக இடமாற்றத்துக்குப் பொறுப்பான

லிகிதரை அழைத்து, மாடினை யாழ்ப்பாணத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யுமாறு பணிப்புரை விடுத்தார்.

இந்தப் பணிப்புரையைக் கேள்வியுற்ற மாடினின் இதயம் மட்டுமல்ல, முழு உடலுமே கிடுகிடுக்க ஆரம்பித்தது. “பெரிய ஐயாவின் கால்களைப் பிடித்து வணங்கியாவது இடமாற்றத்தை கென்ஸல் பண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்.” நெற்றியால் வழியும் வியர்வையைத் துடைத்தபடி அமரசிங்ஹுவின் அருகே போய் நின்றான். அவரை வணங்குவதற்காக ஒன்று சேர்த்த கைகளிரண்டும் நடுங்க ஆரம்பித்தன. மாடினின் கதைக்கத் தொடங்கிய போது சொற்கள் தடுமாறின.

“ஸேர்.... ஐயோ ஸேர்.... என்னை மன்னியுங்கள்.....”

“Get out”

“எனக்கு.... எனக்கு.... சின்னப்பிள்ளைகள் இருவர் இருக்காங்க ஸேர்.....”

“Get out”

“எனது மனைவிக்கு நாளை நாளன்னைக்கே இன்னொரு குழந்தையும் கிடைக்க இருக்கு ஸேர்.... எனக்கு.... எனக்கு உதவி செய்ய யாருமில்லை ஸேர்....”

“Get out”

“புண்ணியம் கிடைக்கும் ஸேர்.... இந்.... இந்த டிரான்ஸ்பரை எப்படியாவது கென்ஸல் பண்ணித் தாருங்கோ ஸேர்....”

“Get out, you bloody rascal”

கடும் கோபத்துக்குள்ளாகியிருந்த அமரசிங்ஹு கால்களை நிலத்திலடித்து வைத்த சத்தத்துக்கு மாடினின் அவனையறியாமலேயே அறையிலிருந்து வெளியே வீசப்பட்டான். இன்னும் சிறிது தாமதித்திருந்தால் மேசையிலிருந்த பைலொன்றால் மாடினின் முகத்துக்கு வீசியறைந்திருப்பாரென்பதில் சந்தேகமில்லை.

திணைக்களத்தின் ஏனைய அதிகாரிகள் அனைவருமே அவனுக்காக அனுதாபப்பட்டபோதும் பணிப்பாளரின் ஆணைக்கு அப்பால் செல்ல விரும்பவில்லை. இறுதியாக வேலையிலிருந்து

விலகிய மாடின் ஓராண்டளவில் கூலி வேலை செய்தபடி மிகவும் கவலைக்கிடமான நிலையில் வாழ்க்கையை நடாத்தினான். பின்னர் அவன் அறிந்த ஒரு பெரியவர் மூலம் கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் தற்காலிக தொழிலாளியாய் வேலை பார்த்தான். அதன் பின்னர் ஒழுங்குமுறையில் உயர்ச்சி பெற்று தாதி உதவியாளராக மாறினான். கொழும்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் தாதி உதவியாளர் சேவையில் குறிப்பிட்ட காலம் சேவையாற்றிவிட்டு, ஸாரகம புற்றுநோய் ஆஸ்பத்திரிக்கு இடமாற்றம் பெற்றான். மாடின் ஸாரகமைக்கு அருகிலுள்ள மல்தெனியவைச் சேர்ந்தவன் என்றபடியால் வேலைக்குச் செல்ல வசதியாக அமைந்தது.

மாடின் ஸாரகம புற்றுநோய் வைத்தியசாலையில் நாலாம் வோர்ட்டில் கடமையாற்றினான். அமரசிங்ஹ வோர்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட அன்றே அவர் யாரென்பதை மாடின் விளங்கிக் கொண்டான். ஆனால் அமரசிங்ஹவுக்கு ஒரேயடியாக மாடினை இனம் காண முடியவில்லை. அமரசிங்ஹ நீண்ட காலத்துக்குப் பின்பே மாடினைக் கண்டார். மாடினின் சபாவங்கள் மட்டுமன்றி உருவம் கூட மாறிப்போயிருந்தது. இப்போதிருக்கும் மேல் மீசை அப்போது அவனுக்கிருக்கவில்லை. முன்பைவிட இப்பொழுது சற்றே பருமனாகியிருந்தான். மூக்குக் கண்ணாடியும் அணிந்திருந்தான். அவனது மீசையினதும் தலைமுடியினதும் இயல்பான நிறம் ஆங்காங்கே மாறியிருந்தது. சாந்தமாக தோற்றத்துடன் காணப்பட்டான்.

வேலையிலிருந்து விலகிய மாடின் நாளாந்த செலவைத் தேடிக் கொள்ள மிகுந்த துன்பப்பட்டான் அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அமரசிங்ஹ ஞாபகம் வந்ததோடு, அவரைப் பற்றி மனதிலே கடும் கோபமும் மூண்டது. “அவனென்றால் மனிதனல்ல, பேய்” மாடின் தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான். இருந்தும் காலநகர்வில் அந்தக் கோபம் மறைந்து போய் அமரசிங்ஹவை மறந்தே போனான்.

புற்றுநோய் வைத்தியசாலைக்கு வேலைக்கு வந்தபின்னர் மாடினின் மனப்பாங்கில் கூட பாரிய மாற்றமேற்பட்டது. அங்கிருக்கும் பல்வேறு விதமான புற்றுநோயாளர்களைப் பார்க்கக் கிடைக்கும் போது அவன் மனதில் பெரும் அதிர்வு ஏற்பட்டது. ஒருவருக்கொருவர்

பொறாமைப்பட்டுக் கொண்டு, குத்துவெட்டுச் செய்து கொண்டு எதற்காக உயரப் பார்க்கிறார்களென்று அவனுக்கு பெரிய ஆச்சரியமாகவிருந்தது. இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற, வளர்ந்த ஒவ்வொருவருக்கும் ஒருவார காலமாவது ஸாரகம புற்றுநோய் வைத்தியசாலையில் சேவையாற்ற சந்தர்ப்பமேற்படுத்திக் கொடுத்தால், மனதிலே சஞ்சரித்துள்ள கெட்ட குணங்களிலிருந்து சொற்ப நாட்களுக்காயினும் அவர்களை விடுவிக்க முடியுமென்ற சிந்தனை அவன் மனதிலே எழுந்தது.

இந்த ஆஸ்பத்திரியில் சிலருக்கு வாய்ப் புற்றுநோய், இன்னும் சிலருக்கு இரத்தப் புற்றுநோய், மேலும் சிலருக்கு மார்புப் புற்றுநோய். உடலில் எங்கு புற்றுநோய் ஏற்பட்டாலும், சத்தை உறிஞ்சி மரத்தை நாசமாக்கும் ஒட்டுண்ணிப் போல், அது உடலை தின்று நாசமாக்கிவிடும். உயிர் குடிக்கும் அரக்கன் ஒருபோது தொலைவிலிருந்து கைகாட்டும். சிலபோது அருகே வந்து மெல்ல மெல்ல உறிஞ்சும். இரத்தப் புற்றால் பாதிக்கப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு வரும் பரம எதிரிக்கென்றாலும் கோபம் காட்டுவதற்கு மாடினிடம் எந்தச் சக்தியும் எஞ்சியிருக்கவில்லை. தனக்கு அமரசிங்ஹவால் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் ஒவ்வொன்றாக ஞாபகம் வந்த போதும் மாடினின் மனதில் அவரைப்பற்றி கோபமெதுமில்லை. “அவருக்கும் இங்கே வர நேர்ந்து விட்டது. பாவம் கடவுளே.” மாடின் தனக்கே சொல்லிக் கொண்டான். அமரசிங்ஹ அனுமதிக்கப்பட்டு அடுத்த நாள் மிகவும் அமைதியான வேலையிலேயே மாடின் தான் யாரென்பதை அவருக்கு அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். கட்டிலில் சாய்ந்தபடி அவர் மேலே சிலிலிங்கைப் பார்த்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் அருகில் வந்த மாடின் மெல்லக் கதை கொடுத்தான்

“ஸேர்..... என்னை அறிமுகம் பிடிக்க முடியுமா ஸேர்?”

“எனக்கென்றால் சரியாக ஞாபகமில்லை. என்னை இதற்குமுதல் உனக்குத் தெரியுமா?”

“நான் மாடின் ஸேர்..... அந்த..... பிரதேச அபிவிருத்தி.....”

மாடின் கடந்தகால நிகழ்வை ஓரளவு ஞாபகமுட்டிக் கொடுத்தான். அதன் பிறகு மிகவும் துன்பப்பட்டு வேறு தொழில் தேடிக்

கொண்டதை விபரித்தான். மாடினை விளங்கிக் கொண்ட அமரசிங்ஹுவின் மனம் ஒரேயடியாகத் திடுக்கிட்டது. அவர் உடனே எழுந்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டார். தான் அன்று செய்தது எவ்வளவு பயங்கரமான வேலையென்பது அவரை உறுத்தியது.

‘இந்த மனிதன் இந்த இடத்தில் எனக்கு விஷம் தந்து விடுவானோ தெரியாது.’ இப்படியான சந்தேகமும் அவர் மனதிலே ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் மாடினின் முகத்தைப் பார்க்கும் போது அப்படியான செயலில் அவன் ஈடுபடமாட்டான் போல் தெரிந்தது. மெல்ல முதுமையை நோக்கி நகரும் அந்த மனிதனின் முகத்திலே சாந்தம் நிறைந்த அபூர்வ தோற்றமே தெரிகிறது. கோபச் சாயலெதும் காணக்கிடைக்கவில்லை. மிக மென்மையான விதமாகவே கதைப்பான். ‘அன்று அதிகாரம் நிறைந்த பிரகிருதியான நான் இந்த மனிதன் முன் எந்தளவுக்கு அப்பாவியாக நின்கிறேன்?’ அமரசிங்ஹுவின் கண்களில் கண்ணீர் நிறைய ஆரம்பித்தது. மிகவும் சோகமான குரலிலேயே கதைத்தார்.

“எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகம். எனது கையால் அப்படியான தவறு நிறைய நடந்துள்ளது மாடின. இருந்தாலும் அந்தக் காலத்தில் தூர யோசித்துச் செய்த வேலைகளல்ல அவை. இப்படியொரு இடத்தில் சந்திப்பேனென்று நான் கனவில் கூட நினைக்கவில்லை.”

“அது அந்தளவு வியப்படைக்கக் கூடிய விடயமல்ல ஸேர். மரத்துக்கு மரம் மொறட்டுவையில் சந்திக்குமென்று சொல்வார்களே.”

“என்ன இருந்தாலும் பழைய விஷயங்களையெல்லாம் மனதில் வைத்துக் கொள்ளாதே மாடின.”

“என்ன ஸேர்.... நான் அதையெல்லாம் மனதில் வைத்திருக்கவில்லை. அப்படியென்றால் நான் இப்படி உங்களுடன் வந்து கதைத்திருக்க மாட்டேன். எங்காவது பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருந்திருப்பன். அந்த விஷயங்கள் அந்தக் காலத்தில் எனது கெட்ட நேரத்துக்கு நடந்திருக்கலாம். மறுபக்கமாகப் பார்த்தால் நான் செய்ததும் கூடாத வேலைதானே. இனி அதனால் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை. ஸேர் உங்களுக்குத் தேவையானதைச் சொல்லுங்கள். இந்த வைத்தியசாலையில் இருக்கும் வரை என்னால் செய்ய முடிந்த எல்லா உதவிகளையும் செய்வேன்.”

அமரசிங்ஹவுக்கு மாடின் சொல்வதை நம்புவதற்குக் கூட கஷ்டமாகவிருந்தது. அவனது நாவிலிருந்து வெளிப்படும் வார்த்தைகள் அமரசிங்ஹவின் மனதை லேசாக்கியது. தனக்கு நன்கு தெரிந்த ஒருவர் இங்கே இருப்பது எவ்வளவு பெரிய ஆறுதல். அமரசிங்ஹ மிகுந்த இயலாமையுடன் மாடினைப் பார்த்தான். 'ஐயோ மாடின் என்னை மன்னித்துவிடு' என்று சொல்வது போலிருந்தது.

இடைவிடாது அமரசிங்ஹவுக்கு பல்வேறு மருத்துவங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும், உயிர் இருக்கும் வரை உன்னை விட்டுப் போகமாட்டேனென்று புற்றுநோய் அரக்கன் அவனது தாதையருகே காவல் நின்றது. அவர் நாளுக்கு நாள் மெலிந்தார். கீழ்த் தாதையிலிருந்து வெளிப்படும் நோக்காடு வரவர அகோரமெடுத்து அமரசிங்ஹவின் கழுத்தைப் பிடித்துக் குலுக்கத் தொடங்கியது. வாயிலெடுத்து மெல்லச் சப்பும் எதனையும் விழுங்கிக் கொள்ளக் கூட கஷ்டமான நிலை. அவர் எடுக்கும் ஆகாரம் குடிபானமாக கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. சில நாள் செல்கையில் பானங்களைக் கூட உள்ளெடுப்பது வேதனையாக மாறிவிட்டது. திடீர் என்று தாதையில் இருந்து எழும் வேதனை அவரது மூலையை சூடாக்கி கொண்டு தலை உச்சிக்கு ஏறியது. பொருக்க முடியாத வேதனை மேற்கிளம்புவது தெரியும் போது, அமரசிங்ஹவின் முழு உடலும் நடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது. தலையை இருகைகளாலும் அழுத்திக் கொண்டு கட்டிலின் ஒரு பக்கமாக சாய்ந்து வேதனை தாங்காமல் முன்கும் போது, அதனை கேட்பவர் கூட அதிர்ந்து தான் போவார்கள்.

அமரசிங்ஹவின் நிலைப்பாடு மிகவும் அபாயமானதென்பது எல்லோருக்குமே விளங்கிவிட்டது. அவருக்கு அவருடைய வேளைகளைக் கூட செய்து கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் அவர்களுக்கு உதவி செய்ய ஒரு ஏற்பாடு செய்ய என்னி அவரது மனைவி அவரிடம் கேட்டாள். இதை கேட்கும் போது மாடினும் அவரருகே நின்றான். மனைவியின் கருத்து தொடர்பாக அமரசிங்ஹ எதுவும் சொல்வதற்கு முன், மாடின் முந்திச்சொன்னான்.

“இன்னொரு உதவியாளரை வெளியால் அழைத்து வந்து வீணாக செலவழித்து கஷ்டப்பட வேண்டாம் அம்மணி. ஐயாவுக்கும்

செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் எந்தக் குறைப்பாடும் இல்லாமல் நானே செய்வேன்.”

கதைப்பது மாடின் தானே என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக, உட்குழிந்த கண்களை திருப்பி மாடினை பார்த்தார் அமரசிங்ஹு. அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை. மாடினை தான். ‘ஐயோ என்னால் அன்று கஷ்டத்தில் விழுந்த இந்த மனிதன் இவ்வளவு நற்குணசாலியா?’ அவரது மனதில் மாடினை பற்றி ஒரு வகையிலான பக்தி ஏற்பட்டது. தனது கணவருக்கு செய்யும் உபகாரங்களை கவனத்தில் கொண்டு மாடினுக்கு பணத்தால் உதவி செய்ய அவரது மனைவி தயாரானால். ஆனால் மாடின் அந்த பணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தனது மனைவி சென்ற பிற்பாடு, இன்னொரு தடவை மாடின் கட்டிலருகே வந்தபோது அமரசிங்ஹு மிகுந்த வருத்தத்துடன் மாடினுடன் கதைத்தார்.

“பணம் கொடுத்து வெளியிலிருந்து ஒரு சேவகனை வைத்துக் கொள்ள மாடின் இடங்கொடுக்கவில்லை. நாங்கள் சந்தோஷமாகச் செய்யும் உதவியையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அநியாயமாக என்னால் இவ்வளவு கஷ்டப்படுகிறீர்கள்.”

“எனக்கெந்தத் தொல்லையுமில்லை ஸேர். ஸேருக்கு மாத்திரமல்ல இந்த வைத்திய சாலையிலிருக்கும் எல்லா நோயாளர்களுக்கும் என்னால் முடிந்த எல்லா உதவிகளையும் செய்வேன். ஒரு தொழில் என்ற வகையில் மாத்திரமல்ல நான் இங்கே வேலை செய்கிறேன். இதை எனது பெரும் பொறுப்பாகக் கருதுகிறேன். இங்குள்ள நோயாளர்களுக்கு அர்ப்பணிப்புடன் உதவுவதால் நான் பெரும் மனத்திருப்திக்கு ஆளாகுகிறேன். அதே போன்று மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த மகிழ்ச்சியைப் பணம் கொடுத்து வாங்க முடியாது ஸேர்.”

“மாடின் ஓர் உயர்ந்த மனிதனென்று நான் நினைக்கிறேன். இந்த வகையில் பார்க்கும் போது, உயர்ந்த பதவிகளை வைத்துக் கொண்டு நாங்கள் எந்தளவுக்கு மோசமான நிலையில் இருந்திருக்கின்றோமென்பது இப்பொழுது தெரிகிறது.”

“ஐயோ என்னுடைய என்ன உயர்ந்த தன்மை ஸேர். யார் என்ன நிலையிலிருந்தாலும் மனிதனாகவிருந்தால் மனிதத்தன்மை

இருக்கவேண்டும். வெளித்தோற்றத்தில் மாத்திரமே அலங்காரங்களோடு இருந்து பயனில்லை. மனதில் பரிசுத்தமிருக்க வேண்டும் ஸேர்.”

“ஆம் மாடின் ..... அது உண்மைதான்.”

முனகியபடி இறுதி வசனங்களை ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் சொன்னார் அமரசிங்ஹு. கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த இன்னொரு நோயாளியருகே சென்று தேவைகளை விசாரித்தான் மாடின். கதைத்துக் கொண்டிருந்த மாடின் அப்பால் சென்ற போது அமரசிங்ஹுவுக்கு தனிமையுணர்வு மேலிட்டது. அந்த நேரத்தில் மாடின் தனது கையால் பிழையாக நடாத்தப்பட்ட பலரின் நினைவு மேலிட ஆரம்பித்தது. பெரும் அதிகாரமுள்ளவனாக தமது பதவி நிலையின் தேஜஸைக் காட்டி, பல்வேறு தராதரங்களில் தனக்குக் கீழ் க்டமையாற்றியவர்களில் எத்தனை பேருக்கு தொல்லைக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் முகங்கொடுக்கச் செய்தேன்? விருப்பத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் எத்தனை பெண்களின் அரவணைப்பைப் பெற்றேன்? சோகத்துக்கும் கஷ்டத்துக்கும் ஆளான பல்வேறு நிலைப்பட்ட ஆண், பெண்களின் பிரதிநிதி போல் அமரசிங்ஹுவின் முகம் அவரது நினைவில் தோன்றியது. சந்தியாவின் முகமும் அதிலொன்று.

அமரசிங்ஹு அந்நாட்களில் கூட்டுறவு அதிகார சபை மற்றும் விற்பனை அபிவிருத்தித் திணைக்கள பணியாளராக கடமையாற்றினார். அவரது அலுவலகம் கண்டியில் அமைந்திருந்தது. அவரது தட்டெழுத்தாளராக திருமணமான சந்தியா கடமையாற்றினார். அவள் அழகானவள். அமரசிங்ஹு பலாக்காரம் மூலம் அவளை தனது கைக்குள் எடுத்துக் கொண்டார். அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவளது கணவன் வேலைநிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டதன் காரணமாக வேலையிழந்து மிகவும் துன்ப நிலையில் வாழ்வையோட்டிக் கொண்டிருந்தான். சந்தியாவின் குடும்பம் மாத்திமன்றி அவளது வயோதிப தாய் தந்தையரும் அவளது உழைப்பிலேயே காலம் கடத்தினர். அவள் ஆரம்பத்தில் அமரசிங்ஹுவின் கருத்துகளுக்கு உடந்தையாக இருக்கவில்லை. அப்போழுது தொழிலற்றுப் போகும் நிலையும் ஏற்படலாமென்ற அறிகுறி காட்டப்பட்டது. இறுதியில் அவள் அடிணிய வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. அமரசிங்ஹு அவளுடன் குருளுபொத வாடிவீட்டுக்குச் சென்றார்.

மிகுந்த சோகத்துடனிருந்த அவள் பைத்தியம் பிடித்தவள் போலானாள். வாடிவீட்டுக்கருகில் கற்களுக்கிடையால் சரிந்து விழுந்து பெருக்கெடுத்தோடும் நீர்த்தரையொன்று காணப்பட்டது. இந்த நீர்த்தரை பாய்ந்து விழும் சத்தம் சந்தியாவுக்கு பெரும் புலம்பலாகவே கேட்டது. முதல் சுற்று பூர்த்தியடைந்ததும் சிகரட் ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு ஸ்டவுட் கிண்ணத்தை சுவைக்கத் தொடங்கினார். சந்தியா தலையணையில் முகம் புதைத்து அழத்தொடங்கினாள்.

“சந்தியா ஏன் அழுகிறீங்க?”

“என்னுடைய வாழ்க்கையால் இனி வேலையில்லை ஸேர். நான் எப்படி எனது கணவனின் முகம் பார்ப்பேன்? நான் எப்படி எனது பிள்ளைகளின் முகம் பார்ப்பேன்?”

“பேய்க் கதை கதையாதீங்க சந்தியா.”

“எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்குமோ தெரியாது ஸேர்.”

வாய் விட்டுச் சிரித்த அமரசிங்ஹ மீண்டும் சந்தியாவை கட்டிலில் படுக்கச் செய்தார். இந்த நிகழ்வின் பின் பலநாட்களாக சந்தியா கவலையுடனேயே காலத்தைக் கடத்தினார். இறுதியாக இந்த விடயம் அவளது கணவனுக்குத் தெரியவந்து அவர்களது குடும்ப வாழ்வு சிக்கலுக்குள்ளாகியது. அதற்கிடையில் அமரசிங்ஹ பதவி உயர்வுபெற்று கொழும்புக்கு மாற்றலாகிச் சென்றார்.

சந்தியா அன்று விம்மிவிம்மி அழுத குரல் அமரசிங்ஹவின் செவிகளைச் சுற்றி எதிரொலித்தது. கூடவே அவரது இதயம் பெரும் பயத்துடன் நடுங்கத் தொடங்கியது. வோடிவிருந்து வெளியே பாய்ந்து கால்போன திக்கில் ஓடமுடியுமாயின் எவ்வளவு நல்லதென எண்ணினார். இருந்தும் சரியான முறையில் எழும்புவதற்குக் கூட அவருடலில் சக்தி எஞ்சியிருக்கவில்லை. ‘நான் உனக்கு எழும்பவிடமாட்டேன்’ என்று புற்றுநோய் அரக்கன் கூறி, அவரை கட்டிலோடு சேர்த்துப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தது. பொறிக்குள் அகப்பட்ட உயிரினம் போல் அமரசிங்ஹ அவதிப்பட்டார்.

கீழ்த்தாடையிலிருந்து வெளிப்படும் பயங்கர வேதனையை நசுக்கிக் கொண்டு தான் எழுந்திருக்கப் போராடுவது அமரசிங்ஹவுக்கு

விளங்கியது. முழு உடலும் விறைத்துச் சென்று கண்களில் பார்வை மங்கியது. பொறுக்க முடியாத வேதனை மேல் மூளையைத் தகர்த்துக் கொண்டு மின்வேகத்தில் ஓடியது. சிவிலினில் இணைக்கப்பட்டுத் தொங்கும் மின்விசிறி வேகமாய்ச் சுழன்றபடி.... மென்மேலும் விசாலமாகி தன்னை நோக்கி இறங்குவதாக அமரசிங்ஹவுக்குத் தெரிந்தது. இருபக்கக் கத்திமுனை போன்ற விசிறிச் சிறகுகளில் மோதி தனதுடல் துண்டுதுண்டாகிப் போய்விடும். பெரும் பயத்தினாலும் வேதனையாலும் அமரசிங்ஹ முனகினார். தனதருகே வந்து கதைக்கும் மாடினின் கருணை மிகுந்த குரல் அவனுக்கு லேசாகக் கேட்டது.

“ஸேர்.... ஸேர்.... உங்களுக்கு இன்று வருத்தம் அதிகமா....?”

“ஆம் மாடின்.... எனக்கு இன்னும்.... அதிகநாள்.... வாழ்வதற்கு.... கிடைக்கப்போவதில்லை.... ஐயோ கடவுளே.... இன்னும்.... புற்றுநோயை சுகமாக்கக் கூடிய மருந்து.... கண்டுபிடிக்க வில்லையா?”

“ஏன் ஸேர் ஒரேயடியாக அப்படிக் கேக்கிறீங்க?”

“ஐயோ.... மாடின்.... எனக்கு சுகமாகி.... இன்னும் அதிக காலம் வாழமுடியுமாயின்.... எவ்வளவு பெறுமதி....?”

அமரசிங்ஹ இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு திக்தித்தடுக்கி, மூச்சுக் களைத்து, எவ்வளவோ சிரமப்பட்டார். சற்று அதிகம் கதைப்பதற்குக் கூட அவரால் இயலாத நிலை. அவரது வாயின் இருபக்கத்தாலும் சளி வடிந்து கொண்டிருந்தது. பிடவைத் துண்டால் வாயைத் துடைத்து விட்ட மாடின் அருகேயிருந்த சிறிய மேசையில் காணப்பட்ட தோடம்பழச் சாற்றை கறண்டியால் எடுத்து அவரது வாயிலூற்றினான். அதை விழுங்குவதற்கு அமரசிங்ஹ வெகு சிரமப்பட்டார். அவரது கண்கள் மேல்நோக்கியிருக்க கண்ணீர் பீறிட்டு வழிந்தது. விட்டு விட்டு வெளிப்படும் சளி, தொண்டையில் இறுகி மூச்செடுக்க சிரமம் கொடுத்தது. அப்போது அமரசிங்ஹவின் வாய் திறந்து நாக்கு வெளித்தொங்கியது. அவரது நரம்பு எலும்புக் கூடாக ஓடிச் செல்லும் வேதனையை வெளிக்காட்டுமாப் போல் முழு உடலும் நடுநடுங்கியது.

மின்சாரம் பிழைத்ததன் காரணமோ என்னவோ வைத்தியசாலைக்குள் ஒளிர்ந்த விளக்குகள் திடீரென அணைந்தன. சூரியன் அஸ்தமிக்கும் நேரம் நெருங்கியிருந்தால் எங்கும் இருண்ட சபாவம் பரவிச் சென்றது. நிற்பதுக்கு நெருங்கிய மின்விசிறி மேலிருந்து தொங்கியபடி தனது இறுதிச் சுற்றுக்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தது. மிகுந்த வேதனையால் புரண்டபடி குழிந்த கண்களை மெல்லத் திறந்த அமரசிங்கஹவுக்கு தனதருகே நிற்கின்ற மாடின் பழைய வெண்கலச் சிலைபோல் பளபளப்பது தெரிந்தது.

(1983)

‘வெள்ளைக் கொடி’

எரெவ்வள நந்திமித்ர

தமிழாக்கம் : எஸ்.ஏ.ஸ். எம். கராமத்

அப்பா அப்பா அதோ ஊர்வலம் வரும் சத்தம் கேட்கிறது. நாங்களும் போவோமே பார்க்க.”

முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சின்ன மகன் ஜயவிக்ரமவை நோக்கி பொறுமையிழந்தவனாக ஓடி வந்தான். தனது அறையில் சாய் கதிரையில் சாய்ந்தபடி புத்தகமொன்றை வாசித்துக் கொண்டிருந்த ஜயவிக்கிரமவிற்கு இது ஒரு சிரமம் போல் தோன்றியது. இன்று மாலை நேரத்தில் போதிராம விகாரையில் ஊர்வலமொன்று நடாத்தப்படுகின்றது. கடந்த சில நாட்களாகவே ஊரில் பேசப்பட்டது. இவ்வூர்வலத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஜயவிக்கிரமவின் மிகுந்த ஆசையுடனிருந்தான். இந்த நேரத்தில் ஊர்வலம் பார்க்க முடியாதென தான் கூறினால் மகன் அழுது அடம் பிடிப்பான் என்பது ஜயவிக்கிரமவிற்கு தெரியும். ஆகவே உடைமாற்றிக் கொண்டு மகனுடன் ஊர்வலம் வரும் பாதையின் ஓரத்தில் நின்று கொண்டான்.

மேளச் சத்தம் தூரத்திலேயே கேட்டது.

“அப்பா..... அவசரமாகப் போவோம்.....”

“கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கோ. ஊரில் அருகில் வர நேரம் எடுக்கும்.” ஜயவிக்கிரம மகனைத் தேற்றினான்.

ஊர்வலம் வரும் பாதை ஜயவிக்கிரமவின் 300 - 400 யார் தூரத்திலிருந்து ஊர்வலத்தைப் பார்க்கச் செல்வதை விட புத்தகத்தை வாசித்தால் நல்லது என்று ஜயவிக்கிரமவிற்கு தோன்றியது.

உடை அணிந்து கொண்டு தயாரான ஜயவிக்கிரம மனைவியிருந்த இடத்திற்குப் போனான். தனது புதிய சேலைக்கு ரவிக்கை தைப்பதில் அவள் மும்முரமாயிருந்தாள்.

“நில்மினி வாடும் ஊர்வலம் பார்க்கச் செல்வோம்.”

“ஐயோ என்னால் முடியாது இந்தக் குப்பை ஊர்வலங்களைப் பார்க்கச் செல்ல. இது அந்த பன்சலையிலுள்ள பெரிய பிக்கு பணம் தேடச் செய்த வேலையாயிருக்கும். மகன் அழுவதானால் சிறிது நேரம் ரோட்டோரம் நின்று வேடிக்கை காட்டி விட்டு வாருங்கோ” என்று நில்மினி கூறினாள்.

ஜயவிக்கிரம மகனுடன் வீதியோரத்திற்குச் சென்றான். பாதையோரத்தை அடையும் வரை மகனால் பொறுக்க முடியவில்லை. அரச நிர்வாகம், காரியாலய முகாமைத்துவம் தொடர்பான பாடநெறிக்காக ஒரு வருட புலமைப் பரிசைப் பெற்று வெளிநாடு சென்றிருந்த ஜயவிக்கிரம நான்கு மாதங்களுக்கு முன்னர் திரும்பி வந்திருந்தான். தாவர வளம் மற்றும் நீர் வழங்கல் திணைக்கள நிர்வாகத் திணைக்கள பிரதி ஆணையாளராகவிருந்த அவர் பெரும் மர ஆலைக்குச் சொந்தகாரர் ஒருவரின் மகளை மணமுடித்திருந்தார். காரியாலத்தில் ஊழியர்கள் மத்தியில் இறுக்கமான நிர்வாகியாகப் பெயர் பெற்றிருந்த ஜயவிக்கிரம வீட்டில் அழகற்றவளானாலும் பணக்காரியான மனைவியின் முன்னால் மிகுந்த கீழ்படிவுள்ளவராக நடந்து கொள்வார். வெளிநாடு செல்லும் முன்னராக தெகிவளை போதிராஜ மாவத்தையில் காணி வாங்கி வீடுகட்ட அத்திவாரமிட்டிருந்த அவர் மனைவியிடமும் மாமானாரிடமும் வீடுகட்டும் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்து விட்டு வெளிநாடு சென்றிருந்தார். தான் இருந்து வேலை செய்வதிலும் பார்க்க மிக நன்றாக யாவற்றையும் செய்து முடிப்பார்கள் என அவர் நம்பியிருந்தார்.

“எமது மருமகன் - ஆணையாளர் ஒரு வருஷ காலத்திற்கு வெளிநாடு சென்றிருக்கின்றார். அவர் திரும்பியவுடன் குடியிருக்க புதிய வீடொன்றைக் கட்டுகிறார். எனக்குள்ள வேலை போதாதற்கு இதனையும் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறதே.” மரவியாபாரி தான்

தனது மருமகனுக்காக வீடொன்றைக் கட்டுவதாக நண்பர்களிடம் இவ்வாறு கூறிக் கொள்வார்.

ஐயவிக்கிரம திரும்பி வந்த போது வீட்டு வேலை முழுவதும் முடிவடைந்து இருந்தது. ஒரு மாத காலத்தினுள் அவர்கள் புதிய வீட்டில் குடிபுகுந்தார்கள். இப்பிரதேசத்திற்கு சொந்தமான பன்சலை போதிராஜ விகாரையாகும். அங்கிருந்த புத்த பிக்குவானவர் பன்சலையின் வளர்ச்சிக்காக எப்போதும் பாடுபட்டு வருகிறார். உதவி பெறுவதற்காக எல்லோரிடமும் அவர் சென்று வந்தார். ஐயவிக்கிரம இங்கு குடிவந்த பின்னர் அவரைப் பற்றிய விவரங்களை அறிந்து கொண்ட ஒருநாள் அவரைச் சந்திக்க வந்தார். ஐயவிக்கிரம மோட்டார் வாகனத்தில் போவது வருவது கண்டிருந்த பிக்கு ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அவரைச் சந்திக்க வந்தார். பிக்கு தமது வீட்டுக்கு வருவதைக் கண்டவுடன் நில்மினி ஐயவிக்கிரமவை நோக்கி இவ்வாறு கூறினாள்.

“அதோ போதிராஜ விகாரையின் பிக்கு வருகின்றார். அவர் பண உதவி கேட்டு வருவார். உங்களைக் கண்டால் பெரிய தொகை கேட்பார். நான் நீங்கள் இல்லை என்று கூறி ஏதாவது சமாளிக்கிறேன். நீங்கள் அறையினுள்ளேயே இருங்கள்.”

தனது மனைவி கூறியதைக் கேட்ட ஐயவிக்கிரம அறையினுள்ளே இருந்து விட்டார். நில்மினி கதிரையில் வெள்ளை துண்டு விரித்து பிக்கு அமர கதிரையை தயார்படுத்தினாள். அதில் அமர்ந்த பிக்கு பேச ஆரம்பித்தார்.

“இப்போது தான் இந்த வீட்டவர்கள் பற்றி தகவல் தெரிந்து கொண்டேன். இது போன்ற உயர்ந்த பதவியில் இருப்பவர் எமது பகுதியில் வசிப்பதும் எமக்குப் பெருமை. எங்கே பணிப்பாளர் அவர்கள்?”

“அவர் வீட்டில் இல்லை..... சுவாமி அவர்களே.”

“நாங்கள் விகாரையில் புதிய கட்டிடம் கட்ட எதிர்பார்க்கின்றோம். அதற்கு பணிப்பாளர் அவர்களும் உதவி செய்ய வேண்டும்.”

பிக்கு முடிக்க முன்பே நில்மினி விடை கூறினாள்.

“எங்கள் கணக்கில் 25/- ரூபாய் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்.”

பிக்குவுக்கு நில்மினியின் உதவியை நிராகரிக்கத் தோன்றிய போதிலும் அவர் அப்படி செய்யவில்லை. ஏனெனில், அவர் ரூபா 500 ஆவது கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்தார். ஆகவே அவரது மனது தளர்ந்த போதிலும், அவ்வாறு செய்யவில்லை.

“சரி நாம் பின்னொரு சமயம் வருகிறோம்.”

ஐயவிக்கிரம மகனுடன் வீதியோரத்திற்கு வந்து விட்டான். ஹெவிசி மேளத்தின் சத்தம் மிக அருகில் கேட்கத் துவங்கியது. கொடிகள் ஆடுவது தெரிந்தது. மகன் மிகவும் உற்சாகமாக அங்கு மிங்கும் பாய்ந்தபடி பொறுமையிழந்து காணப்பட்டான். மெதுவாக ஊர்வலம் அவர்கள் இருந்த இடத்தை நெருங்கிவிட்டது. பிக்குவை எங்கும் காணவில்லை. ஆகவே ஐயவிக்கிரமவுக்கு பிரச்சினையின்றி மகனுக்கு ஊர்வலம் காட்டிக் கொண்டிருக்க முடிந்தது. மகனின் ஓயாத கேள்விகளுக்கு விளக்கிக் கொடுக்கவும் முடிந்தது.

மகனை தூக்கிக் கொண்டு ஊர்வலம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஐயவிக்கிரம திடீரென இரத்தம் உறைந்தது போலாயிற்று. கைகால்கள் உணர்ச்சியற்றது போல் மகனைத் தூக்கிக் கொண்டிருப்பது கூட பெரும் சிரமமாயிற்று. ஒருகையால் மகனை இறுகப் பிடித்துக் கொண்ட அவன் மறுகையால் கண்களை நன்கு துடைத்துக் கொண்டு ஊர்வலத்தைப் பார்த்தார். கீழைநாட்டு நடனக்காரர்கள் ஐவர் நடனமாடிக் கொண்டு சென்றனர். ரொமாஷும் கறதேலியாவும் அங்கு காணப்பட்டனர். மேளக்காரர்கள் இருவர் அவர்களுக்குப் பின்னால் மேளம் அடித்தபடி சென்றனர். அவர்களுள் ஒருவர் ஹெநிதூவாரும். ஏனைய நடனக்காரர்கள் மூவரையும் ஒரு மேளக்காரையும் ஐயவிக்கிரமவுக்குத் தெரியாது. மேளக்காரர்கள் இருவர்களுக்கும் அருகில் மற்றொரு வயதானவர் நடந்து கொண்டிருந்தார். மஞ்சள் நிறமுடைய அழுக்கான மேல் பெனியன் ஒன்றையும் பழைய பச்சை நிறச் சாரமொன்றையும் உடுத்தியிருந்த அவர் பச்சை நிறச் சால்வையொன்றைத் தோளில் போட்டிருந்தார். அவரது முகம் வறண்டு போயிருந்தது. முகம் பூராகவும் வெண்தாடி காணப்பட்டது. தலைமுழுவதும்

வெள்ளையாயிருந்தது. சிறிய முடிச்சொன்றும் காணப்பட்டது. மிகவும் பலவீனமான நிலையில் அவர் காணப்பட்டார். ஒருபக்கமாகத் தள்ளாடியவாறு அவர் நடந்து சென்றார். மேளம் வாசிக்கக் நிலையில் அவர் இருக்கவில்லை. எனினும் மேளக்காரர்களை இடைக்கிடையே உஷார்படுத்திய படியும் நடனக்காரர்களை கவனித்தவாறும் மகிழ்ச்சியுடன் அவர் நடந்து சென்றார். ‘கணித அண்ணாவியார்’ எனப்படும் இந்த வயதானவரைக் கண்டு ஐயவிக்கிரம மிகவும் அதிர்ந்து போனான்.

“நன்றாக நடனமாடுகிறார்கள் அல்லவா அப்பா” மகன் கேட்டான்.

“ஆம்.... ஆம்.....” ஐயவிக்கிரம தூக்கத்திலிருப்பவர் போல் ஏதோ பதில் கூறினார். ஊர்வலம் அவர்களைக் கடந்து சென்று விட்டது. மகனை நிலத்தில் இறக்கிப் பிடித்து நடத்திக் கொண்டு பேயைக் கண்டு பயந்தவர் போல ஐயவிக்கிரம நடந்து சென்றான். மகன் ஊர்வலம் பற்றி ஓயாமல் கேள்வி கேட்டது அவருக்கு பெரும் தலையிடையை அளித்தது.

“சரி இப்போது கேள்வி கேட்டது போதும் மகன்” என்று சிறிது அழுத்தமாகவே அவர் கூறினார். பயந்து போன மகனும் மெளனமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். வீட்டுக்கு வந்த உடன் தந்தையின் கையிலிருந்து விடுபட்டு ஓடிச் சென்று ஊர்வலம் பற்றி கூற ஆரம்பித்தான் ஐயவிக்கிரம மேல் சாய் கதிரையில் கழற்றி விட்டு தனது அறையில் சென்று சாய் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டு யோசனையில் ஆழந்தான். அவனுக்கு அருகில் நிலமினி வந்தாள்.

“என்ன ஒரு பேச்சையும் காணவில்லை. யோசனையாக இருக்கிறீர்கள். ஏதோ ரிப்போர்ட் எழுதவும் இருக்கு என்றீர்கள் அல்லவா?”

“எனக்குத் தலைவலியாக இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் டிஸ்பிரின் ஒன்று கொண்டு வரவா?”

“இப்போதல்ல வேண்டும் போது எடுப்போம். உனக்குப் புண்ணியமாகப் போகும் என்னை இப்படியே இருக்க விடும் நிலமினி.” என்று மனைவியிடம் கூற வேண்டும் போல் இருந்தாலும் அது அவனால் முடியவில்லை. அவ்வாறு ஏதும் கூறிவிட்டால் அதற்கு

பதிலாக மனைவியின் வார்த்தைகளுக்கு முன்னால் அவனால் முழுங்காலில் நிற்க அல்லது ஊர்ந்து செல்ல நேரிடும் என்பது ஐயவிக்கிரமவுக்கு நன்கு தெரியும். எப்படியாயினும் நில்மினி அவ்விடத்தை விட்டு சென்று விட்டாள். இது அவனுக்கு பெரும் நிம்மதியாகவிருந்தது. 'இந்தப் பிள்ளையின் கரைச்சலால் தேவையில்லாமல் ஊர்வலம் பார்க்கப் போனதால் தானே இந்த மன உளைச்சல் எல்லாம்' என்றும் அவனுள் எரிச்சலாகவிருந்தது. முடியுமான வரை மனதைத் தேற்றிக் கொள்ள முயன்றபோதிலும் அது அவரால் முடியவில்லை. அவரது மனக்கண்களில் சிறிது நேரத்திற்கு முன்னால் நடனக்குழுவினருடன் கண்ட றோமா, ஹெறதா, கரதெலியா, கணிதன் என்ற அவருக்கு நன்கு பரிச்சயமான நால்வரும் தோன்றினாலும், அவரினுள் கணிதனே நன்கு தோன்றினார்.

மறைத்துத் தான் கட்டியிருந்த இரும்புத்திரை ஒன்று திடீரென அறுந்து விழுந்துவிட்டது போல், விலகியது போல், அவருக்குத் தோன்றியது. நெற்றியைத் தேய்த்துக் கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டும் அவற்றை மறக்க அவர் கடுமையாக பிரயத்தனப்பட்டார்.

மேளம் அடித்த ஹென்தாவும், நடனமாடிய றோமாவும் கரதெரியாவும் கணிதனின் மகன்களாவார்கள். கடந்த காலங்களில் ரத்மல்தெனிய கிராமத்தில் வாழ்ந்த மிகவும் திறமையான மேளக்காரன் கணிதனாவான். கணிதன், மேளக்காரன் என்றவுடன் அப்பிரதேசத்தில் அவனை அறியாதவர்கள் ஒருவருமிருக்கவில்லை. அப்பிரதேசத்தில் நடைபெற்ற எந்த ஒரு விழாவிலும் ஊர்வலத்திலும் முக்கியமான பிரதான மேளக்காரனாக அவர் இருந்தார். அந்தக் காலத்தில் கணிதன் தன்னை தூக்கி வளர்த்தது ஐயவிக்கிரமவின் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அடிக்கடி பேயோட்டும் வேலைகளுக்குச் சென்று வருவதனாலோ என்னவோ எப்போதும் கணிதனிடம் குங்கிலிய மணம் வீசும். வெகு நாட்களுக்குப் பின்னர் ஐயவிக்கிரமவிற்கு குங்கிலிய மணம் வீசுவது போல் தோன்றியது.

ரத்மல்தெனிய கிராமத்தில் பறையர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 20 குடும்பங்கள் வரை வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் நாற்புறமும் வயலால் சூழ்ந்த ஓரிடத்தில் வசித்தார்கள். அவர்களுக்கு

ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அப்பிரதேசம் சாதாரணமாக 15, 20 ஏக்கர் அளவானர். 'பறையர் குளம்' என்று அழைக்கப்பட்ட அப்பகுதியில் வசித்தவர்களில் சிலர் மேளம் வாசிப்பார்கள். வேறு சிலர் தவில்காரர்கள். மற்றும் சிலர் குத்துக்கரணம் அடிப்பவர்கள் வேறு சிலர் நடனக்காரர்கள். ஐயவிக்கிரமவின் தந்தையும் பறையர் குளத்தில் வசித்த பெயர் பெற்ற ஒரு குத்துக்கரணமடிப்பவர் ஆவார். அவரது பெயர் சுவந்தாவாகும். கணிதனும் சுவந்தாவும் ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த சகோதரர்களாவார்கள். அவர்களில் மூத்தவர் கணிதனாவார்.

சிறுவயதில் ஐயவிக்கிரமவின் பெயர் சாலியா எனப்பட்டது. சுவந்தாவின் ஒரே பிள்ளை சாலியாவாகும். சிறுவயதில் படுசுட்டியாகவிருந்த சாலியா யாரையும் மிக எளிதில் கவர்ந்து விடுவான். சுவந்தா சாலியாவை மிகவும் நேசித்தான். எதிர்பாராத விதமாக சுவந்தா பறையர் குளத்தை மாத்திரமல்லாது முழு ரதமல்தெனியாவையும் சோகத்தில் ஆழ்த்தி விட்டு ஒருநாள் விபத்தொன்றில் உயிரிழந்தான்.

கொட்டிவையில் ஒரு தேவாலய விழாவில் இரட்டைக் கரணமடித்த போது சுவந்தாவின் கழுத்து முறிந்து அதே இடத்தில் இறந்து போனான். தனது கணவனுக்கு ஏற்பட்ட இச்சோக மரணத்தினால் அதிர்ச்சியடைந்த சுவந்தாவின் மனைவி பித்துப் பிடித்தவள் போலானாள். ஒரு சமயம் நன்றாகப் பேசிப் பழகும் அவள் மற்றொரு சமயம் உளறுவாள். இதனால் கணிதன் சாலியாவை வளர்க்கும் பொறுப்பெடுத்தான். கணிதனுக்கு ஹெந்தா, றொமா, கரதேலிசு என்று மூன்று மக்கள் இருந்தனர். கணிதன் தன்பிள்ளைகளைப் போன்றே தனது தம்பியின் மகனையும் பாசமுடன் வளர்த்தான். தினமும் இரண்டு மூன்று முறை கணிதனின் வீட்டுக்கு வரும் சுவந்தாவின் மனைவி "ஐயோ கணிதன் அண்ணே எனது பொடியனை நன்கு பார்த்துக் கொள்." என்று கூறிச் செல்வாள். ஒருநாள் பகல் வரை சுவந்தாவின் வீட்டுக் கதவு மூடியிருந்தது. வீட்டுக் கதவை உடைத்துப் பார்த்தபோது சாலியாவின் தாய் வீட்டுக் கூரையில் தூக்கிட்டு செத்துக் கிடந்தாள். அதன் பிறகு சாலியாவிற்கு இவ்வுலகில் இருந்த ஒரே துணை கணிதனாவான்.

இது நடந்த போது சாலியாவிற்கு ஏழு வயதிருக்கும். கணிதன் தனது பிள்ளைகளிலும் பார்க்க அக்கறையுடன் சாலியாவைப் பாடசாலைக்கனுப்பினான். அதற்குக் காரணம் சிறுவயது முதலே சாலியா படிப்பில் காட்டிய ஆர்வமாகும். எந்த விடயமும் ஒரு தடவை கேட்டவுடன் அவனது ஞாபகத்திலிருக்கும். சாலியா மிக்க ஆர்வத்துடன் புத்தகங்களை வாசிப்பான். ஆனால் கணிதனின் பிள்ளைகள் படிப்பில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. பாடசாலைக்குச் செல்வது தவிர்ந்த அவர்கள் ஒரு சிறு மழைக்கும் பாடசாலைக்குச் செல்லாது தவிர்ந்து வந்தனர். “இன்று மழை” என்றவாறு அவர்கள் பாடசாலைக்கு மட்டம் போடுவார்கள். சில இரவுகளில் பெய்யும் கடும் மழையினால் வயல்காடு நீரால் நிரம்பிப் போகும். வரப்புகளிக் மேலால் செல்வது பெரும் சிரமமாகவிருக்கும். பறையர் வாடியில் இருப்பவர்கள் வரப்பினூடாக நடந்து வந்தே தெருவை அடைவார்கள். எவ்வளவு தடைகள் வந்த போதிலும் பாடசாலை செல்லாது சாலியா இருக்கமாட்டான்.

“பெரியப்பா பாடசாலைக்குப் போகாவிட்டால் வாத்தியார் அப்பாரோ தெரியாது.” என்று முணுமுணுப்பான்.

“சரி சரி போக வேண்டுமென்றால் தயாராகு தெருவரை தூக்கிக் கொண்டு போகிறேன்” என்று சாலியாவை அனுதாபத்துடன் பார்க்கும் கணிதன் கூறுவான்.

“இவன் சரியான பயந்தாங்கொள்ளி. ஒரு நாள் பாடசாலைக்குப் போகாவிட்டால் மாஸ்டர் ஒன்றும் அடிக்கமாட்டார். இன்றைக்குப் பாடசாலைக்குப் போகாதே பகல் நேரம் குளத்துக்குக் குளிக்கப் போகலாம்” என்று ஹெந்தா கூறுவான்.

“வாயை மூடு நீ. உனக்கு படிக்க ஆசையில்லாவிட்டால் படிக்க ஆசையுள்ளவனை ஏன் கெடுக்கிறாய்.” என்று மகனை முறைக்கும் கணிதன் சாலியாவைத் தூக்கிக் கொள்வான். முளங்காலுக்கும் மேல் நீரில் மூழ்கியிருக்கும் வரப்பில் நடந்து செல்லும் கணிதன் தெரு வந்தவுடன் சாலியாவை நிலத்தில் வைப்பான். “இப்ப நான் போறேன் பெரியப்பா.” என்று கூறும் சாலியா பாடசாலைக்கு ஓடுவான். கணிதன் வரப்பில் நடந்து ‘பறையன் வாடியை’ அடைவான். அதிகநேரம் வீட்டில் தங்காத

கணிதன் கசிப்புக் குடிக்கப் போய்விடுவான். ஆகவே சாலியாவை வீட்டுக்கு அழைத்து வரக் கணிதன் புறப்படுவான்.

எந்த நேரங்களில் கணிதனின் மூத்தவன் ஹெந்தா வீட்டிலிருக்க மாட்டான். அவன் ஊர் பையன்களுடன் குளத்தில் கும்மாளமடிக்க போய் விடுவான். அப்போது வீட்டிலிருப்பவர்கள் றொமாவும், கரதேலியாவுமாவார்கள். சாலியாவின் வயதிலிருந்த றொமாமிகவும் கொடுமையானவன். சாலியா வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அவனை கேலி செய்வான் கிண்டலடிப்பான்.

“நீ அப்பாவிடம் நல்ல பேர் எடுக்கத்தான் பள்ளிக்கூடம் போறாய் அல்லவா?” என்பான். அவனுக்குக் கோபம் வந்தால் தனக்கு அடிப்பான் என்று சாலியாவிற்கு தெரியும். ஆகவே அவன் இவற்றிற்குப் பதில் கூறமாட்டான். அப்படி இருந்தும் றொமாவிடமிருந்து தப்ப முடியாத சந்தர்ப்பங்களும் இருக்கும். ஆகவே றொமாவிடமிருந்து சாலியா ஒதுங்கிப் போவான்.

“என்ன ஒன்றும் பேசாமல் ஒதுங்குகிறாய்?” என்று கூறி அவனோடு றொமா சண்டைக்குப் போவான். சாலியா அழுவான். “பேய்களே சண்டை போடாமல் இருங்கள்.” என்று கணிதனின் மனைவியின் குரல் பின்பக்கமிருந்து கேட்கும். றொமா ஒழிவான். சாலியா அழுவான். நன்கு குடித்துவிட்டு வீடு திரும்பும் சாலியா மூலையில் அழுது கொண்டிருப்பதைக் கண்டு விசாரிப்பான். தனது பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பான். அடிப்பதும் உண்டு.

“அம்மா அப்பா இல்லாத அநாதைக்கு அடித்தாயா?” என மகனைக் கண்டிப்பான். மகனைப் பிடித்து அடிப்பதும் உண்டு.

கணிதன் தனது மூத்தவனை மேளம் அடிக்கவைக்கவும், இளையவர்கள் இருவருக்கும் நடனமும் பழக்கினான். என்றும் அவன் சாலியாவிற்கு மேளம் அடிக்கவோ, நடனமாவோ பயிலுமாறு கூறவில்லை. தனது பிள்ளைகளுக்கு இவற்றைக் கற்பிப்பதற்காக வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஓலைகளால் ஓரிடத்தை அவன் அமைத்துக் கொண்டான். மாலை நேரங்களில் அங்கு செல்லும் சாலியா அவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். ஆனாலும் என்றுமே அவற்றைப் பயில முன்வரவில்லை. திரும்ப வீட்டுக்குள் புகும் சாலியா புத்தகங்களை வாசிக்க ஆரம்பிப்பான்.

ஒவ்வொரு வருடமும் வகுப்பில் முதலாமனவனாக வரும் சாலியா ஒவ்வொரு வருடமும் வகுப்பேற்றம் பெறுவான். பன்சலை உற்சவங்களுக்கு மங்கள மேளம் வாசிக்கச் செல்வது கணிதனாகும். விகாரையைப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட சாலியா ஒருநாள் பெரியப்பாவுடன் பன்சாலைக்குச் சென்றான். அப்போது அவன் ஐந்தாம் வகுப்பில் கற்றுக் கொண்டிருந்தான். சாலியாவைக் கண்ட பெரிய பிக்குவின் மனதில் அவனைப் பற்றிய நல்லெண்ணம் உதித்தது. அவனைப் பற்றி கணிதனிடம் விசாரித்தார்.

“இந்தப் பையன் யார் கணிதன்? உன் பையனா?”

“அனுமதியுங்கள் சாது. இது எனது தம்பி மகன். எனது பிள்ளை போல வளர்க்கிறேன். எனது இறந்து போன தம்பி மகன்.”

அந்தக் கோட்டாவை விழாவில் செத்த கரணமடிப்பன் மகனா. பிறகு இவன் அம்மாவும் செத்துப் போனாள் அல்லவா?”

“அதுதான் சாமி, என்னை மன்னியுங்கள். இவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரன் சாது.”

“அப்படிதான் தெரியுது. அதுதான் விவரம் கேட்டேன். அவனைப் பார்க்க அதிட்டக்காரன் போல தெரிகிறது. இப்ப இங்கேயும் கையுதவிக்கு ஒருவருமில்லை. இருப்பது வயதான ஜேமிஸ் மாத்திரம் தான். வயதான அவனுக்கும் எதையும் சரியாக செய்ய முடியவில்லை. உனக்கு விருப்பமென்றால் இவனை இங்க விடு. இங்குள்ள எதையும் செய்து கொண்டு பாடசாலைக்கும் போக முடியும்.”

கணிதன் கடுமையாக யோசித்தான். சாலியாவை வேறு இடத்திற்கு அனுப்புவதற்கும் அவனுக்கு விருப்பமில்லை. அதே சமயம் இந்த யோசனையால் சாலியாவிற்கு நல்ல எதிர்காலம் வரும். அவனது உயர்கல்விக்கு தன்னாலும் செலவழிக்க முடியாது. அன்றாடம் வீட்டுச் செலவுகளைக் கஷ்டத்துடனேயே தேடுகின்றான். அவன் யோசித்தான். மெதுவாக தலைமை பிக்குவை அணுகினான். “உங்கள் விருப்பம் போல செய்யுங்கள்.” என்று அவரைக்கும்பிட்டான்.

“சரி அவனை அடுத்தவாரமே கொண்டு வந்து விடு” என்று பிக்கு கூறினார்.

பன்சலைக்குப் போவதற்கு முதலில் சாலியா விரும்பவில்லை. எனினும் பெரியப்பாவின் வார்த்தையை அவனால் மீற முடியாது. எனவே பன்சலைக்குச் சென்றான். அங்கு சென்று சில தினங்களிலேயே அவனுள் இருந்த வெறுப்பு மாறியது. வீட்டில் கழிந்த துன்பமான வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டு வசதியான பன்சலை வாழ்க்கையில் அவன் மகிழ்ந்திருந்தான். வீட்டில் அன்றாடம் உண்பது சோறும் ஒரு கறியும் தான். பெரும்பாலான நாட்கள் சோறு கறி கிடையாது. வத்தாளை அல்லது மரவள்ளிதான் உணவு. கணிதன் பெரியப்பா நல்ல வசதியான ஓரிடத்தில் வேலை செய்து கைநிறைய பணம் கிடைத்த ஒருசில நாட்களில் தான் வீட்டில் சமையல் தடல்புடலாக இருக்கும். அன்றைக்கும் சாலியாவின் தட்டில் பகிர்ந்தளிக்கும் மீனையோ இறைச்சியையோ அருகில் கணிதன் இல்லாமலிருந்தால் றொமாவோ ஹெந்தாவோ பறித்துக் கொள்வார்கள்.

சாலியா பாடசாலையிலிருந்து திரும்ப வரும் சமயத்தில் பெரிய பிக்கு தான் உட்கொண்டு முடித்திருப்பார். தானத்தில் வந்த உணவு வகைகள் கூடைகளில் எஞ்சியிருக்கும். இப்போது உணவு உட்கொள்ள இருப்பவர்கள் ஜேமிஸ் கிழவனும் சாலியாவும் தான். இருப்பவை வயிறாற உண்பதற்கு அவர்களுக்கு போதுமானது. காலை வேளைக்கு ஹீல் (காலை நேர) தானத்திற்காக கிடைப்பவை போதுமானவை. இரவு வேளைகளில் ஜேமிஸும் சாலியாவும் சோறையும் கறியொன்றையும் சமைத்து சமாளித்துக் கொள்வார்கள். இருக்கும் ஒரே தலையிடி பாடசாலை மாணவர்களின் கேலிப்பேச்சுதான் “சாலியா கோயில் மாடு, சாலியா கையாள்” என்றெல்லாம் கேலி பண்ணுவார்கள். வீட்டிலிருக்கும் போது சிறு சிறு கைத்தவறுகளுக்கும் றொமாவிடம் ஹெந்தாவிடமும் கன்னத்தில் அறைவாங்குவதிலும் இது எவ்வளவோ மேல்.

சாலியா சுறுசுறுப்பானவன். அதிகாலை 4 மணிக்கே எழும்பும் அவன் ஒரு மணித்தியாலயம் பாடங்களை படிப்பான். பின்னர் பன்சலை தோட்டத்தை கூட்டித் துப்பரவு செய்வான். பெரிய பிக்கு எழும்பும் சமயம் அவர் முகங் கழுவத் தேவையான தண்ணீர், பற்குச்சி ஆகியனவும் தயார் செய்து வைத்திருப்பான். காலை 7.30 மணியளவில் பாடசாலைக்கு செல்வது பிக்குவின் காலை உணவுண்ட பாத்திரங்களையும் சுத்தப்படுத்திய

பின்னராகும். சாலியாவின் இந்த நடத்தைகளினால் பிக்கு அவன் மீது கொண்டிருந்த மதிப்பு பன்மடங்காகியது.

“கணிதா சாலியாவின் ஜாதகமிருந்தால் கொண்டு வா” என்று ஒருநாள் பிக்கு கேட்டார்.

“மன்னியுங்கள் துறவியவர்களே. அவனுடைய தகப்பன் இறந்த பின்தான் அவன் என்னிடம் வந்தான். ஆகையால் அவனது சாதகம் இல்லை. சொல்லுவதற்கென்ன எனது பிள்ளைகளுக்கும் சாதகங்கள் இல்லை. பிறந்த நேரத்தை மாத்திரம் குறித்து வைத்திருக்கின்றேன்” என்று கணிதன் பதில் கூறினான்.

எப்படியாயினும் சாலியாவின் நடத்தை மூலம் அவன் முன்னுக்கு வருபவன் என்பதைப் பெரிய பிக்கு விளங்கியிருந்தார். அவனை துறவியாக்க எண்ணிய போதிலும் எழக் கூடிய வேறு நிலைமைகளை மனதிற் கொண்டு அவ்வாறு செய்யவில்லை. யாராயிருந்தாலும் பயனடையட்டுமே என்று நினைத்த பிக்கு சாலியாவின் கல்வி நடவடிக்கைகளுக்கு எல்லா விதத்திலும் உதவினார். சாலியா போன்ற அண்ணாவியின் குடும்பப் பையன் ஒருவனை பன்சலையில் வைத்துக் கற்பிப்பது பற்றி சில தர்மகர்த்தா சபை உறுப்பினர்கள் அதிருப்தியடைந்திருந்தனராயினும் அவர் அதுபற்றி பிக்குவிடம் கருத்தெதையும் கூறவில்லை.

கணித அண்ணாவியாரின் வீட்டுடன் இருந்த தொடர்பை சாலியா படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டான். அண்ணாவியார் மாத்திரம் இடைக்கிடையே வந்து சாலியாவைப் பார்த்துச் சென்றார். சாலியாவுக்கு இதுவும் ஒரு சிரமமாகத் தோன்றியது. “பெரியம்மா உன்னைக் காண ஆசையாகவிருக்கிறாள். நேரம் வந்தபோது வீட்டுக்கு வா சாலியா.” என்று சில நேரங்களில் சாலியாவிடம் கூறுவார்.

“சரி நேரம் உள்ள போது வருகிறேன்.” என்று சாலியா கூறினாலும் “பரீட்சையும் நெருங்குகிறது நன்கு படிக்க வேண்டும்” என்றும் முணுமுணுப்பான். எப்படியும் வீட்டுக்குப் போவதை தவிர்த்துக் கொண்டும் அவன் பாதையில் றொமோ ஹெந்தாவோ போவதைக் கண்டாலும் பன்சலையினுள் மறைந்து கொள்வான்.

சாலியா க.பொ.த. (சாதாரணப்) பரீட்சையில் வெகு திறமையாக சித்தியடைந்தான். இப்போது அவனது நோக்கம் வேலையொன்றை தேடிக்கொண்டு மேலும் கல்வி கற்பதாகும்.

“தொடர்ந்து படி முடியுமானவரை நான் உதவுவேன்.” பிக்கு கூறினார்.

“மன்னியுங்கள் துறவியவர்களே. நான் வேலையொன்றை தேடிக்கொண்டு படிக்க விரும்புகின்றேன்...” என்று சாலியா மிகப் பணிவுடன் துறவியின் மனம் நோகாதவாறு கூறினான்.

“ஆம் அதுவும் நல்லது தான்...” துறவி கூறினார். தொடர்ந்தும் பன்சலையில் அடைந்து கிடப்பதை அவன் விரும்பவில்லை. அங்கிருந்து வெளியேறி முன்னேறும் பாதையில் காலடி வைத்தவாறு சுதந்திரமாக வாழ அவன் ஆசைப்பட்டான். பெரிய பிக்குவின் மீது மதிப்பு வைத்திருந்தானாயினும் தொடர்ந்து அவருக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ அவன் விரும்பவில்லை. ஆகவே பன்சலையிலிருந்து வெளியேற அவன் விரும்பினான். ‘சாலியா’ என்ற தனது பெயரை அவன் விரும்பவில்லை. ஆகவே பெரிய பிக்குவிடம் கூட கூறாது தனது பெயரை சுமனசேன ஜெயவிக்கிரம என்ற பெயரில் மாற்றிக் கொண்டு எழுதுவினைஞர் பரீட்சைக்குத் தோற்றினான்.

அதில் சித்தியடைந்த அவனுக்கு அனூராதபுர கச்சேரிக்கு எழுதுவினைஞராக நியமனம் கிடைத்தது. அவனது நியமனம் கடிதம் பன்சலைக்கு கிடைத்த போது தான் அவன் தனது பெயரை மாற்றிக் கொண்ட செய்தியை பிக்குவும் அறிந்து கொண்டார்.

“பெயர் மாற்றிய விஷயத்தை எனக்கும் நீ கூறவில்லையே” என்று பிக்கு சாலியாவின் முகத்தை நோக்கினார். தான் பெரிய தவறொன்றை செய்துள்ளதாக கருதிய சாலியா தலையைக் குனிந்து கொண்டான். “சரி அது உன் விருப்பம்.” என்று கூறி தனது விருப்பு வெறுப்பை வெளிக்காட்டாது பிக்கு கூறினார்.

சாலியாவிற்கு நியமனம் கிடைத்தது பற்றி கணித அண்ணாவியர் மிகவும் சந்தோசப்பட்டார். தனது வகையைச் சேர்ந்தவர்களான அவன் இப்படி உயர்நிலையை அடைவதற்கு காரணமாகிய புத்த பிக்கு

மீது மதிப்பு வைத்தான். அவனோடு எப்படி உரையாடுவது என்பது கூட கணிதனுக்குப் புதிராகவிருந்தது.

“தாய் தந்தை இல்லாத இந்த அப்பாவிப் பையனை உயர்நிலைக்கு வர வழிகாட்டிய நீங்கள் புத்தர் நிலையை அடைய வேண்டும்.” என்று இரு கை கூப்பி வணங்கிப் பிரார்த்தித்தான். பின்னர் சாலியாவை நோக்கி “நீ எங்கு சென்றாலும் இந்த உத்தமரை மறந்து விடாதே” என்று கூறினான் பிக்குவிடம். சிறிது விரைவாக பன்சலையிலிருந்து வெளியேறினான். விரைவாகச் சென்று வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கும் இந்த சந்தோச மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை கூறவேண்டுமென்ற ஆவல் அவனுள் தோன்றியது. பன்சலையின் வாயிலை நெருங்கும் போரு யாரோ ஸ்.... ஸ்.... என்று தன்மை அழைப்பதாக அவன் உணர்ந்தான். திரும்பிப் பார்த்தபோது தன்னை நோக்கி வரும் சாலியாவை அவன் கண்டு கணிதன் தாமதித்தான்.

“சாலியா என்ன பெரிய பிக்கு அழைக்கின்றாரா?”

“இல்லை எனக்கு ஒரு விடயம் கூற வேண்டும்.”

“அது என்ன?”

“இதற்குப் பிறகு என்னை சாலியா என்று கூப்பிட வேண்டாம். இப்ப எனது பெயர் சுமனசேன ஐயவிக்கிரம.”

திகைத்துப் போய் சாலியாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணிதன் ஏதும் பேசாமல் நடக்க ஆரம்பித்தான். சாலியா கணிதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “இனி எப்படி இவர்களை சொந்தக்காரர்கள் என்பதோ தெரியவில்லை.” சாலியாவின் மனதினுள் கேள்வி எழுந்தது. சிறிது தூரம் சென்றபின் கணிதன் திரும்பிப் பார்த்தான். சாலியா அவன் காணாதிருக்க சுவருக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டான்.

நாடகத்தில் ஒரு கட்டம் முடிந்தவுடன் திரை விழுந்து மேடையை மறைப்பது போல் அவர்களுக்கும் தனக்குமிடையிலான தொடர்பு முழுமையாக அல்லாமல் போனது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. திரும்ப பன்சலைக்குள் அவன் போனான். போதி மரத்தின் இலைகள் உதிர்ந்து புதிய இளம் சிவந்து தளிர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் வளர்ந்து

கொண்டிருந்தது. இடைக்கிடையே வீசும் காற்றுக்கு அவை சலசலக்கும் அழகைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போலிருந்தது.

“ஐயோ அம்மா எனக்கும் அந்த நடனக்காரர்கள் மாதிரி அழகான உடை தைத்துத் தாருங்கள் அப்போது நானும் ஆடி ஆடி ஊர்வலத்தில் போகலாம். மேளமொன்றும் இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது.”

“என்ன மகன் இது. ஊர்வலத்தில் மேளம் தட்டி ஆடுவது நட்டுவர்கள் அல்லவா?” இதனைக் கேட்டவுடன் ஜயவிக்கிரம அதிர்ந்து போனான். அத்துடன் மகனின் அழகுரலும் கேட்டது. ஜயவிக்கிரமவிற்கு வேர்த்து கொட்டியது. “இப்ப மகன் அழுது கொண்டே என்னிடம் வருவான்.” மகனின் அழகுரல் அடங்கியது. மகன் அறைக்கு வரவுமில்லை. ஜயவிக்கிரம சாய்கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

எழுதுவினைஞர் நியமனம் பெற்று அனூராதபுரம் சென்ற ஜயவிக்கிரம இரண்டு மாதத்திற்கொரு முறை ஊருக்கு வருவான். ஆயினும் வீட்டுக்குச் சென்றது ஒரே ஒரு முறை மாத்திரமே. அவன் வீட்டுக்குத் துணிமணி வாங்கிக் கொடுத்த போது கணிதனின் மளதில் ஏற்றப்பட்ட சந்தோசம் அளவிட முடியாதது. “எங்களுக்கு ஏதும் தேவையில்லை. ஊருக்கு வரும் போது இங்கும் வந்து போனாலே போதும்.” என்று அவன் நாதமுதழுக்க கூறினான். பெரியம்மா தேனீர் தயாரித்துக் கொண்டு வந்தாள். ஒரு வாய் குடித்த அவன் எவருக்கும் தெரியாமல் நிலத்தில் ஊற்றினான். “நாளை அதிகாலை கோச்சியில் திரும்பப் போக வேண்டும். ஆகவே உள்ள வேலைகளை இப்போதே முடித்துக் கொள்ள வேண்டும். நான் புறப்படுகிறேன்.” என்றவாறு ஜயவிக்கிரம வீட்டிலிருந்து வெளியேறினான்.

ஜயவிக்கிரம தொழிலுக்குச் சென்று ஒரு வருடத்தின் பின்னர் பெரிய பிக்கு நோயுற்று இறந்தார். அவரது மரணச் சடங்கிற்கு வந்து போன அவர் அதன் பிறகு ஊருக்கு வரவே இல்லை. எப்போதாவது ஒரு தடவை கணிதனின் பெயருக்கு கொஞ்சம் பணம் அனுப்புவதோடு சரி. அனூராதபுரத்திலிருந்து படிப்பது சிரமமாகவிருந்த படியால் கண்டிக்கு மாற்றம் பெற்றுக் கொண்டான்.

அங்கு அறையில் தங்கி மிக அக்கறையுடன் படிப்பில் கவனம் செலுத்தினான். கண்டிக்கு மாற்றம் பெற்றதன் பின்னர் 25 ரூபா காசக் கட்டளையுடன் “நான் இப்போது கண்டிக்கு இடமாற்றம் பெற்றுள்ளேன். என்னைப் பற்றி அதிகம் கவலைப்பட வேண்டாம்.” என்று ஒரு கடிதமும் எழுதினான். தனது விலாசத்தையும் அவன் சரியாக எழுதவில்லை. அதன் பின்னர் இடைக்கிடையே கணிதனுக்கு பணம் அனுப்பும் பழக்கம் நின்றுவிட்டது.

தொடர்ந்து எழுதுவினைஞராக சேவை செய்ய அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. எவ்வாறாவது ஒரு உயர் பதவியை அடைய அவனுள் திடசங்கற்பம் ஏற்பட்டிருந்தது. ‘அரச அதிபர்’ ‘உதவி அதிபர்’ ‘கணக்காளர்’ என்ற பெயர் பலகைகளைத் தாங்கிய சில அறைகளைக் காணும் போது தனது பெயருடனும் அவ்வாறான உயர் பதவி இருப்பதாகக் கனவு கண்டான். அவ்வாறைக்கு மிகுந்த பண உணர்வுடனேயே யாரும் செல்வார்கள். அதாவது ரத்மல்தெனியாவில் நட்புவர்கள் ஊர்ப் பெரிய குடும்ப வீடுகளுக்கு செல்வது போல் தயக்கத்துடனும் மாரியாதையுடனும் உட்புகுவார்கள். நான் இவ்வாறு மற்றவர்களைக் கும்பிட்டுக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். அவர்களை கும்பிடச் செய்வேன் என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்வான். எப்படியும் அவன் தனது காரிய நடவடிக்கைகளில் மிகவும் அக்கறையுடனேயே ஈடுபடுவான்.

“என்ன நீர் எந்த நேரமும் புத்தகமும் கையுமாக” என்று யாராவது கேட்கும் போது “படிப்பு முடியும் வரை வேறு எந்த வேலையும் அவசியமில்லை.” என்று அவன் கூறுவான்.

“சரி படித்துப் பெரிய பதவிக்கு வந்தால் கொழுத்த சீதனத்துடன் முடிக்கலாம் தானே” அவர்கள் அவனைக் கேலி செய்வார்கள். ஐயவிக்கிரம அவற்றுக்குப் பதில் சொல்லமாட்டான். பெரிய பதவிக்கு வந்து நல்ல சீதனத்துடன் திருமணம் முடிப்பது அவனது நீண்ட நாளை ய ஆசைகளில் ஒன்றாகும்.

தொழில் செய்யும் போதே வெளிப் பட்டதாரியாக பரீட்சைக்குத் தோற்றிய ஐயவிக்கிரம பீ. ஏ. பட்டதாரியானான். இப்போது அவனது நோக்கம் நிருவாக சேவை பரீட்சைக்கு தோற்றுவதாகும். அப்பரீட்சை நடத்துவது பற்றிய அறிவித்தல் வெளியாகும் வரை

பொறுமையின்றி அவன் காத்திருந்தான். இதற்கிடையே ஒருநாள் அவனது மனதைக் குழப்பும் நிகழ்வொன்று நடைபெற்றது.

ஒருநாள் பகல் சாப்பாட்டுக்காக வெளியே சென்று திரும்பும் சமயம் யாரோ ஒரு வயதானவர் கச்சேரி வாசலில் நிற்பதைக் கண்டான். ஒரு பழைய சாரமும் மேல் பெனியனும் அணிந்து துண்டொன்றை மேலே போட்டுக் கொண்டிருந்த அவர் தயாராகியபடியே கச்சேரியில் உள்ளே பார்ப்பதும் வெளியே வருவதுமாக இருந்தார்.

தன்னுடன் வந்து கொண்டிருந்த எழுதுவினைஞர்கள் முன்னால் செல்ல விட்ட ஐயவிக்கிரம மெதுவாக அம்மனிதரை அணுகினான். அவர் வேறுயாருமல்ல கணிதன் தான். இது அவன் கனவிலும் நினைக்காத ஒரு நிகழ்வு. அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. தான் இருக்கும் நிலையில் யாராவது இவரைக் கண்டால் என்று நினைத்த அவன், அவருடன் சிறிது தூரம் சென்றான்.

நீண்ட காலத்தின் பின்னர் ஐயவிக்கிரமவைக் கண்ட கணிதன் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டான். அழகிய சேட்டும், கால்சட்டையும் அணிந்து பளபளக்கும் சப்பாத்துடனும் புதிய மோஸ்தரில் சீவிய தலையுடனும் நிற்கும் இந்த இளைஞன் தான் தூக்கி வளர்த்த சாலியா என்று எண்ணும் போது சந்தோச மிகுதியால் கணிதனின் கண்கள் குளமாகின.

“எங்கே இங்கு வந்தீர்கள்?”

வேறோர் நபருடன் பேசுவது போல் மிக்க மரியாதையாக கணிதன் பேசினான்.

“யாரிடமாவது கேட்கத்தான் தயாரானேன்.” ஐயவிக்கிரம அங்கு நின்றபடி அவருடன் பேசத் தயங்கினான். சுற்றும் முற்றும் பார்த்து யாரும் இல்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டான். கணிதனைப் பற்றி நினைத்த போது அனுதாபம் ஏற்பட்டபோதிலும் இங்கு வந்து தனக்கு சங்கடமேற்படுத்தியது பற்றி கோபமும் ஆத்திரமும் கொண்டான்.

“ஏன் இப்படி என்னைத் தேடிவந்தீர்கள்?”

“கண்டிக்கு வர சிரமமில்லை. மஹரகம் வந்து கொழும்பு வந்தேன். அங்கிருந்து கண்டிக்கு பஸ் எடுத்தேன். காலை 5 மணிக்கே வீட்டை விட்டு வந்தேன்.”

“ஏன் திடீர் என்று வந்தீங்கள்?”

“திடீரென்று வரவில்லை. மூன்று கிழமைக்கு முன்னால் பெரியம்மா இறந்து விட்டார். தெரிவிக்க வழியிருக்கவில்லை. அவள் இல்லாமல் வீடும் பாழடைந்து போயுள்ளது. மகனையும் காண ஆசையாகவிருந்தது. இப்போது என்னால் வேலை செய்யவும் முடிவதில்லை. கிடைக்கும் வேலைகளை ஹெந்தாவும் றொமாவும் தான் செய்கிறார்கள். சிலநேரங்களில் இப்போது வாழ்ந்த போதும் என்றும் நினைக்கிறது. இரண்டு மூன்று நாட்களாக எனக்கு ஒரே எண்ணமாக இருந்தது. இங்கு வந்து மகனையும் கண்டு பேசிவிட்டு தலதா மாளிகைக்கும் கும்பிடப் போக வேண்டும் என்றும், பின்னேரம் கோயிலுக்குப் போய் விட்டு இரவு தங்கிவிட்டு நாளைக்கு வீடு திரும்ப நினைக்கிறேன்.

இறந்து போன தனது மனைவியின் ஞாபகம் வந்து கணிதனின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்தது. கணிதன் கூறியதை ஐயவிக்கிரம அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு இப்போது தேவையாக இருந்தது எல்லாம், எப்படியாவது அங்கிருந்து கணிதனைத் திருப்பி அனுப்புவது தான். தன்னிடமிருந்த 50 ரூபாவை கணிதனின் கையில் வைத்த ஐயவிக்கிரம “நான் இருப்பது ஒரு போடிங்கில் அங்கு வெளியார் தங்க வசதியில்லை. இப்போதே கும்பிட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் பஸ் ஏறினால் நேரத்துடனே வீடு செல்லலாம். இங்கு என்னைத் தேடிக் கொண்டு வரவேண்டாம். சீக்கிரமே கொழும்புக்கு மாற்றம் கிடைக்கும்” என்றான்.

நிர்வாக சேவை பரீட்சைக்கு தோற்றி சித்தியடைந்தவுடன் கொழும்புக்கு மாற்றம் பெற ஐயவிக்கிரமவுக்கு ஆசையிருந்தது. திரும்பவும் தன்னை அங்கு கணிதன் காண வருவதைத் தடுக்கவே அப்படிக்கூறினான்.

ஐயவிக்ரமவின் பேச்சைக் கேட்ட கணிதன் தான் பெரிய தவறை செய்தது போன்று உணர்ந்தான்.

“சரி அப்படியென்றால் இப்பவே செல்கின்றேன். எனக்குக் காசு

தேவையில்லை. மகனைக் கண்டு பேச ஆசையால் தான் வந்தேன்.” 50 ரூபாயை ஐயவிக்கிரமவிடம் நீட்டியபடி கணிதன் துக்கத்துடன் கூறினான்.

“சரி இதனை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.” கணிதன் கொழும்பு வரும் பஸ் நிலையத்தை அடைந்தான் பகல் உணவு நேரம் கடந்து விட்டபடியால் ஐயவிக்கிர விரைவாக காரியாலயத்திற்கு சென்றான். தனக்கு தெரிந்த யாரிடமாவது அகப்படாமல் தப்பியதையிட்டு ஐயவிக்கிர பெரிதும் சந்தோசமடைந்தான். நிர்வாக சேவை பரீட்சைக்கு விண்ணப்பம் கோரப்பட்டிருந்தது. உடனடியாக விண்ணப்பித்த ஐயவிக்கிரம மேலும் மும்முரமாக படிப்பதில் ஈடுபட்டான். இந்தத் தடையைத் தாண்டிவிட்டால் கடந்த காலம் எனும் அழுக்குத் துணியைத் தூர எறிந்துவிட்டு புது உலகிற்கு சென்று புதுவாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கலாம் என்று நம்பினான்.

ஐயவிக்கிரம படிக்கும் ஆர்வத்தைக் கண்ட யாவரும் அவர் ஒரே தடவையில் சித்தி பெறுவான் என நம்பினார்.

“ஐயவிக்கிரம கட்டாயம் CAS பாஸ் பண்ணுவார்.” என்று நண்பர்கள் கூறினார்கள்.

நான் நினைக்கவில்லை. பாஸானால் அதுபெரிய அற்புதம் என்று ஐயவிக்கிரம கூறுவான். அவர்களுடன் அதிகம் பேச்சுக்குப் போகாமல் விலத்திக் கொள்வான்.”

ஐயவிக்கிரம நிர்வாக சேவை பரீட்சையில் மிகவும் சிறப்பாகச் சித்தியடைந்தான். அவனுக்குப் பிரதேச உதவிச் செயலாளராக பொலிக்கவேல பிரதேசத்திற்கு நியமனம் கிடைத்தது. இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் உதவி அரசாங்க அதிபராகக் குருணாகலைக்கு இடம்மாற்றம் பெற்றார். இதே சமயம் வாகனக் கடன் ஒன்றைப் பெற்று கார் ஒன்றையும் வாங்கினான்.

நல்ல சீதனத்துடன் திருமணம் முடிக்கும் ஆவல் அவனுள் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது. பிரதேசத்திலிருந்த கொழுத்த பணக்காரரான மரக்கடை முதலாளி ஒருவர் தனது மகளை திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கத் தயாரானார். தனது

சொந்தக்காரர் என யாரை அறிமுகப்படுத்துவது என்பது ஜயவிக்கிரமிற்கு பெரும் பிரச்சனையாகவிருந்தது. அதைப் பற்றி சிந்தித்த அவன், முதலாளியை சந்தித்து ஒரு சமயம் இவ்வாறு கூறினான்.

“உங்களிடம் ஒரு விஷயம் கூற இருக்கிறது முதலாளி.”

“எதுவானாலும் தயக்கமின்றி கூறுங்கள்.”

“எனக்கு சிறுவயதிலேயே எனது பெற்றோர் இறந்துவிட்டனர். மஹரமமையிலிருந்த ஒரு மாமாதான் என்னை வளர்த்து ஆளாக்கினார். அவரும் இப்போது இறந்துவிட்டார். எனக்கு உறவினர்கள் என்று கூற யாருமில்லை.” என்றார்.

“மிகவும் மகிழ்ச்சி. உறவினர்கள் பற்றி எனக்கு நல்லபிப்பிராய மில்லை. அவர்கள் எம்மை அழிப்பவர்கள். எம்மிடமிருக்கும் போது வருவார்கள். நானும் உறவினர்களால் பல துன்பங்களுக்கு ஆளானவன். அவர்கள் இல்லாதிருப்பது நல்லது. எனது மகளை உயர் பதவி வகிக்கும் கணவனுக்கு திருமணம் செய்து கொடுப்பது தான் என் தேவை.” என்று முதலாளி பதில் கூறினார்.

திருமணத்தின் பின் சிலகாலம் அவர்கள் முதலாளியின் வீட்டிலேயே வசித்தனர். பின்னர் ஜயவிக்கிரமவிற்கு திணைக்களமொன்றிக் நிர்வாகப் பணிப்பாளராக கொழும்புக்கு இடமாற்றம் கிடைத்தது. கொழும்பில் முதலாளியின் வீட்டில் அவர்கள் வசித்தார்கள். எப்படியும் தமது சொந்த வீட்டில் வசிக்கவே நில்மினியும் ஜயவிக்கிரமவும் விரும்பினார்கள். ஆகவே போதிராஜ மாவத்தையில் காணியொன்றை வாங்கிப் புதிதாக வீட்டைக் கட்ட ஆயித்தம் செய்தார்கள். இதற்கிடையே பயிற்சி நெறியொன்றுக்காக வெளிநாடு செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வீட்டு வேலைகளை மாமனாரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு ஜயவிக்கிரம வெளிநாடு சென்றான்.

“என்ன உங்கள் தலைவலி இன்னும் விடவில்லையா?” நில்மினி நெற்றியில் கையை வைத்துக் கேட்டாள்.

“இப்போது பரவாயில்லை.”

“சரி சாப்பிடப் போவோம். சாப்பிட்டு தூங்கும் போது சரியாகி விடும்”

ஐயவிக்கிரமவிற்கு இரவுணவு தேவைப்படவில்லை இப்படியே தூங்கினால் நல்லது என்று நினைத்தான். ஆனாலும் நில்மினி?

இரவுணவின் பின்னர் யாவரும் தூங்கச் சென்றனர். மகனும் மனைவியும் தூங்கிய பின்னரும் ஐயவிக்கிரமவிற்கு தூக்கம் வரவில்லை. நான் இப்படி அவர்களை மறந்து விட்டது சரியா? மற்றவர்கள் எப்படியென்றாலும் கணிதன் பெரியப்பா. அவரையாவது நான் பார்த்திருக்க வேண்டும். அது எப்படி முடியும்? எனது கடந்த காலம் இப்படிப்பட்டது என்று தெரிபவந்தால் எனது குடும்ப வாழ்க்கை என்னாகும். அவரைக் கண்டபோது அவர் எவ்வளவு பலவீனமாக இருக்கிறார். அதிகநாள் இருக்கமாட்டார். ஊர்வலம் திரும்பும் நேரம் பன்சாலைக்கு போயிருந்தால் அவருடன் கதைக்க முடிந்திருக்கும். அது எப்படி முடியும்? எனது நிலை என்னவாகும்? மற்றவர்கள் என்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள். இருந்தது போல இருப்பதுதான் நல்லது. முடியுமானால் அவரைப் போய்ப் பார்க்கலாம்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் கணிதனைக் கண்டதால் தன்னுள் இவ்வாறான எண்ணங்கள் வந்திருப்பதாகவும் படிப்படியாக அவை மறந்து போகுமென்றும் அவன் நம்பினான். எனினும் அடிக்கடி கணிதனின் தளர்ந்த உடலும் கவலை தோய்ந்த முகமும் அவனது மனதில் தோன்றி சிரமப்படுத்தியது. இரவு தூக்கத்தின் போது தனது கடந்த கால நிகழ்வுகள் கனவுகளாக மறந்தன. இவையாவற்றிலும் கணிதனது நினைவே அவனை அதிகம் பாதித்தது.

“என்ன கொஞ்சம் நாட்களாகவே எதையோ பறிகொடுத்தது போல சோகமாகவே இருக்கிறீர்கள்?” நில்மினி கேட்டாள்.

“ஒன்றுமில்லை” என்று மழுப்பினாலும் அவள் அதனை நம்பவில்லை.

இதனைப் பற்றி சிந்தித்தவாறு இருப்பது நன்மையல்ல என்று உணர்ந்த ஐயவிக்கிரம கூடிய சீக்கிரமே பெரியப்பாவைப் பார்க்கச் செல்லத் தீர்மானித்தான்.

காரியாலய வேலைகளினால் அடுத்த வாரம் முழுவதும் பெரியப்பாவைப் பார்க்கச் செல்ல எந்த அவகாசமும் கிடைக்கவில்லை. தனது மனச் சஞ்சலத்தினால் காரியாலய வேலைகளையும் திருப்தியாக செய்ய முடியாதுள்ளதாக ஐயவிக்கிரம நம்பினான்.

சனி, ஞாயிறு தினங்கள் இதற்குப் பொருத்தமானதல்ல. அப்படிப் போவதானால் அதனைப் பற்றி நில்மினிக்குக் கூறவேண்டும்.

காரியாலயத்துக்கு தவிர வேறு எந்தப் பயணமென்றாலும் நில்மினியும் அவருடன் வருவது வழக்கம். அவ்வாறான பயணங்கள் பற்றி நேரகாலத்துடனேயே நில்மினிக்குக் கூறவேண்டும். அல்லாவிட்டால் பயணத்திற்கு தன்னாலை சரியாகத் தயாராக முடியாமல் போனதாக நில்மினி குறை கூறுவாள். தான் படித்து இந்த நிலைக்கு வந்தாலும் தான் இன்று இவ்வாறு வாழ்வது நில்மினியினதும் அவளது தகப்பனாரினதும் செல்வாக்கினால் தான் என அவன் நம்பியதால் நில்மினியின் கூற்றுக்கு எதிரா அவர் எதுவும் கூறுவதில்லை. ஆகவே காரியாலய நாளில் அரைநாள் லீவில் சென்று விட்டு காரியாலய நேரத்திற்குள் வீடு திரும்பினால் ஏதும் பிரச்சினைகள் எழமாட்டாது. எப்படியாவது அடுத்த வாரம் செவ்வாய்க்கிழமை பெரியப்பாவைப் பார்க்கச் செல்ல எதிர்பார்த்தார்.

செவ்வாய் கிழமை காரியாலயத்திற்கு செல்லும் முன்னர் மனைவியுடன் மிக எச்சரிக்கையாகவே ஐயவிக்கிரம பேசினார். தனது பயணம் பற்றி எந்தவித சந்தேகமும் அவளுள் ஏற்படாதவாறு நடந்து கொள்ள அவருக்குத் தேவைப்பட்டது. ஒரு திணைக்களத் தலைவனாகிய நான் இதுபோன்ற ஒரு பிரச்சினைக்கு இவ்வளவு தூரம் கலங்கிப் போனது ஏன் என்று அவனால் சிந்திக்கவும் முடியவில்லை. காரியாலயத்திற்கு சென்ற ஐயவிக்கிரம மாலை வேளைக்கு அரைநாள் விடுமுறை பெற்றுக் கொண்டார். பகலுணவின் சிறிது நேரத்தின் பின்னர் தனது வாகனத்தில் புறப்பட்டார்.

கணிதனுக்கு உடைகள் சிலவற்றை வாங்கிக் கொண்ட ஐயவிக்கிரம ஏனையோருக்கும் உடைகளை வாங்கிக் கொண்டான். மஹரகமையில் ஒரு மூடை அரிசியை வாங்கிக் காரில் ஏற்றிக் கொண்ட அவன், கேக் ஒன்றினையும் வாங்கிக் கொண்டான்.

பின்னர் ரத்மல் தெனியாவை நோக்கி வாகனத்தைச் செலுத்தினான். பல்லாண்டுக்குப் பின்னர் செல்லும் அப்பயணம் அவனுள் புதியதொரு கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. பாதையிலுள்ள மரஞ் செடிகொடிகள் கூடி அவனுக்கு மகிழ்ச்சியளித்தன. பலநாட்களாக தனது மனதை அரித்து வந்த குற்ற நினைவு தன்னிடமிருந்து மெல்ல மெல்ல அகலுவதாக அவன் உணர்ந்தான். பொருட்களையும் அவருக்கு கொடுத்துவிட்டு 200 ரூபா காதையும் கையில் கொடுக்க வேண்டும். எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும். இன்று ஊர்வலத்தில் இருந்த நிலைமையைப் பார்க்கும் போது இனி நெடுநாள் வாழ்வார் என்று நம்பமுடியாது. கண்களை மூடும் முன்னால் ஒரு நாளாவது அவரைப் திருப்திப்படுத்துவதும் முக்கியம். நான் நினைத்தது போல திருகோணமலை போன்ற தூர இடத்தில் வேலை செய்ததாகக் கூற வேண்டும்.

ஐயவிக்கிரம தனது மோட்டார் வாகனத்தை ரத்மல்தெனியா வயல் வெளிக்கருகில் பாதையோர மரநிழலில் நிறுத்தினான். அண்ணாவியார் வீட்டுக்கருகே செல்லும் வரப்பு அதற்கருகில் தான் இருக்கிறது. வயலில் அருவிவெட்டி முடியும் நிலைமையால் ஒட்டுக்கள் மாத்திரம் எஞ்சியிருந்தது. வயலில் பையன்கள் பட்டம் விட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை அவனுக்குத் தெரியாது. அவர்களுக்கும் அவனைத் தெரியாது.

“என்ன ஸேர் கார் ரிப்பயரா?” மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த துடுக்கான ஒரு சிறுவன் இவரிடம் கேட்டான்.

“இல்லை ஒரு தேவைக்காக கணிதன் அண்ணாவியாரைப் பார்க்க வந்தேன்.”

“அந்த குருகொடையிலுள்ள அண்ணாவியாரையா கூறுகிறீர்கள்?”

“ஆம்”

“ஐயோ ஸேர் நாலைந்து நாட்கள் முன்னர் அவர் இறந்து போய் விட்டாரே.”

“என்ன செத்துப் போனாரா?”

“ஆமாம் ஸேர். அவர் நோயாக இருந்தார். அன்று நெஞ்சு வருத்தம் வந்து ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகத் தயாராகினார்கள்.

அதற்கிடையிலேயே இறந்து போனார். செத்துப் போன மறுநாளே அடக்கி விட்டார்கள். அதோ பாருங்கள் வெள்ளைக் கொடி இன்னும் இருக்கிறது.”

ஐயவிக்கிரமவின் மனது சோகத்தால் வெடித்தது. அவனையறியாமலே அவரது கண்கள் கண்ணீரை சொரிகின்றன. பையனுக்குத் தெரியாமல் கைக்குட்டையால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டார். குருகொடைக்கு செல்லும் வரப்பிற்கு ஏறும் இடத்தில் தடிகள் இரண்டை நிற்பாட்டி வரம்புக்கு ஏறும் கயிறை இழுத்து துணியினால் தைத்த இரண்டு வெள்ளை கொடிகள் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று கயிறில் சுற்றிக் கொண்டிருக்க மற்றையது காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருந்தது. சுருண்டிருந்த கொடியில் கணிதனின் முகமும் மற்றைய கொடியில் தனது முகமும் படிந்திருப்பது போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. ஐயவிக்கிரமை பார்த்த பையன் மாடுகளை மேய்த்துக் கொண்டு சென்றான்.

வெள்ளைக் கொடிகளிலிருந்து தனது கண்களை அகற்றிய ஐயவிக்கிரம குருகொடையை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அங்கிருந்து மேளஒலி கேட்டது. அது பலநூறு மேளங்களின் ஒலியாக மாறி அவனது காதுகளில் பலமடங்காகிக் கேட்டது. பெரு மழையினால் குருகொடையைச் சுற்றியுள்ள வயல் நீர் நிரம்பி காணப்பட்டது. கணிதன் சிறுவன் சாலியாவைத் தூக்கிக் கொண்டு மெதுமெதுவாக வரம்பில் நடந்து கொண்டிருந்தான். சுற்றியிருந்த மரஞ்செடிகொடிகள் யாவும் தன்னைச் சுற்றிச் சுழலுவது போன்று அவனுக்குத் தோன்றியது. கண்கள் இருண்டு கொண்டு வந்தன. நிற்க முடியாத அவன் காரில் ஏறிக் ஸ்டீயரிங்கில் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு தலையை சாய்க்கிறான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகியது....

சீங்கள சீறுகதைத் தொகுப்பு 1

மூலக் கதைப் படைப்பாளிகள்

ரன்ஜித் தர்மகர்ந்த

கே. ஐயத்லக

சய்மன் நுவகத்தேகம

தயரசேன த்ரணசிங்ஹ

சேரமவீர சேனாநாயக்க

ஏ.வீ. சுரவீர

லீல் த்ரணசேகர

த்ரணசேன வீதரன

சேரமரத்ன பாலசூரிய

ஏரெவ்வல நந்திமீத்ர

தோதென்ன வெளியீடு

உள்வெவ விதி. ஆனாமடுவ. தொ. - 032-2283446

300/-

ISBN 978 - 955 - 1848 -20 - 0

pbd

603030059

SINHALA SIRU. THOGU E

11/01/2011

R 300.00

2